

К О Л Е К Ц И Я

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ

ПРОЗОРЕЦ

ПЛАНЪТ ХОЛКРОФТ

„Никаква изненада – както винаги
Робърт Лъдълм е най-добрият!“

Ню Йорк Таймс

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ ПЛАНЪТ ХОЛКРОФТ

Превод: Таня Рангелова, Людмила Харманджиева

chitanka.info

*На Майкъл и Лоурънс
талантлива и прекрасна двойка*

ПРОЛОГ

МАРТ, 1945

Подводницата бе привързана за огромните пилони и приличаше на впрегнат исполин с широка муцуна, чийто силует рязко се очертаваше в светлината на северното утро.

Базата се намираше на остров Шархорн в залива Хелголанд, на няколко мили от германския бряг и устието на река Елба. Използваха я като спирка за презареждане с гориво, която съюзническото разузнаване не бе успяло да разкрие, и от съображения за сигурност бе малко известна дори и сред стратегите в самото германско Върховно командване. Подводните мародери я посещаваха под прикритието на мрака, като изплуваха и се потапяха на няколкостотин метра от мястото за акостиране. Това бяха убийците на Нептун, които идваха тук да отпочинат или да се впуснат в нова атака.

За притихналата в пристанището подводница войната вече бе свършила и сегашната ѝ мисия беше свързана с началото на нова война.

На комендантския ѝ пост стояха двама мъже — единият в униформа на висш офицер от германския флот, а другият — висок цивилен без шапка — явно предизвикателство към суровата зима, бе вдигнал яката на дългия си тъмен балтон, за да се предпази от силните северноморски ветрове. Двамата следяха с очи дългата върволица пътници, която бавно се низеше към подвижното мостче в средата на кораба. Щом някой достигнеше мостика, името му се отмяташе в един списък, а после го отвеждаха или занасяха в търбуха на подводницата.

Само някои от тях можеха да вървят сами — отпразнувалите дванадесетия или тринадесетия си рожден ден.

Останалите бяха малки деца. Невръстни бебета в прегръдките на военни сестри със строги лица, които предаваха крехките създания на група военни лекари на мостчето; шест-седем годишни малчугани, стиснали в едната си ръчичка еднакви пътни куфарчета, а в другата —

ръчичките на другарчетата си, вперили погледи в странния черен кораб, който щеше да бъде техен дом седмици наред.

— Невероятно — промълви офицерът. — Просто невероятно.

— И това е само началото — отвърна мъжът с балтона, чиито остри, сурови черти бяха неподвижни като маска. — Отвсякъде пристигат съобщения. От пристанища и планински проходи, от оцелелите летища по цялата територия на Райха. Хиляди заминават. Към всички краища на света. И хората ги очакват. Навсякъде.

— Изключително — офицерът поклати глава удивен.

— Това е само част от плана. Цялата операция е наистина изключителна.

— За мен е чест, че сте тук.

— Много държах да дойда. Това е последният кораб. — Високият цивилен не откъсваше поглед от дока. — Третият Райх загива. Те ще го възродят. Те са Четвъртият Райх. Необременени от посредственост и корупция. Това са Sonnenkinder^[1]. По целия свят.

— Децата...

— Децата на Прокълнатите — прекъсна го високият. — Те са Децата на прокълнатите, каквито ще бъдат милиони. Но те ще бъдат единствените. И ще бъдат навсякъде.

[1] Деца на слънцето (нем.) — Бел. прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Януари 197-

„Attention! Le train de sept heures a destination de Zurich partira de quai numero douze!“^[1]

Високият американец с тъмносиния шлифер вдигна очи към внушителния свод на Женевската гара и се опита да разбере откъде идва гласът по високоговорителите. Ръбестото му грубовато лице издаваше напрежение: съобщението бе направено на френски — език, който той говореше малко и почти не разбираше. Все пак успя да различи думата Цюрих, и това му беше достатъчно. Той отметна светлокестенявия кичур, който падаше с досадно постоянство над челото му, и се запъти към северния край на гарата.

Блъсканицата бе неопикуема. Край американеца профучаваха устремени към изходите хора, които бързаха да осъществят на всяка цена своите пътешествия във всевъзможни посоки. Като че ли никой не обръщаше особено внимание на стържещите слуха съобщения, които периодично с дразнеща монотонност огласяха сводовете на гарата. Пътниците на женевската Bahnhof^[2] знаеха къде отиват. Беше край на седмицата, в планините току-що бе паднал пресен сняг, а въздухът бе свеж и мразовит. Очакваха ги чудесни кътчета за почивка, срещи с приятни хора, а разписанията ги пришпорваха — нямаше никакво време за губене. Всички бързаха.

Американецът също бързаше — и той гонеше разписание и имаше среща. Още преди да чуе съобщението, знаеше, че влакът за Цюрих тръгва от дванайсети коловоз. Според инструкциите трябваше да слезе на перона, да преброи седем вагона отзад напред и да се качи от първата врата. После трябваше да преброи четири купета и да почука два пъти на петото. Ако всичко е наред, щеше да бъде приет от директора на La Grande banque de Geneve^[3] и най-после щеше да се осъществи замисляната от три месеца среща. Подготовката се състоеше в изпращането на закодирани телеграми и провеждането на

презокеански разговори, които швейцарският банкер преценяваше като безопасни. Тя протече в пълна секретност.

Американецът не знаеше какво ще му съобщи директорът на La Grande banque de Geneve, но му се струваше, че се досеща защо са необходими тези предпазни мерки. Казваше се Ноъл Холкрофт, но Холкрофт не бе истинската му фамилия. Той бе роден в Берлин през 1939 година и записан в болницата под името Клаузен. Баща му се казваше Хайнрих Клаузен — главният стратег на Третия райх, финансовият магьосник, успял да обедини икономически сили с различни интереси в коалицията, която осигури господството на Адолф Хитлер.

Хайнрих Клаузен спечели височайше признание, но загуби съпругата си. Алтийн Клаузен беше упорита американка с безкомпромисни представи за морал и етика. Стигнала бе до заключението, че националсоциалистите са лишена и от двете сбирщина параноици, оглавявана от един маниак и подкрепяна от финансисти, които се интересуват единствено от печалбите си.

В един топъл августовски следобед Алтийн Клаузен предупреди своя съпруг да се оттегли от поста си, да се противопостави на параноиците и маниака, преди да е станало твърде късно. Смаян, нацистът се изсмя на ултиматума на жена си. Обясни си го с преумората ѝ и неотдавнашното раждане, а също и с това, че бе възпитана в едно западащо, дискредитирано общество, което скоро щеше да влезе в крак с Новия ред. Или да бъде стъпкано под неговия ботуш.

Още същата нощ младата майка си събра багажа и заедно с бебето отлетя с първия самолет за Лондон, а оттам — за Ню Йорк. Седмица по-късно бе обявен блицкригът срещу Полша — началото на хилядолетния Райх, който просъществува хиляда и петстотин дни след първия оръдеен залп.

Холкрофт слезе на перона и тръгна покрай дългия бетонен коловоз. Четири, пет, шест, седем... Отляво на отворената врата на седми вагон, точно под прозореца, бе очертано малко синьо кръгче. Това означаваше, че купетата в него бяха по-люксови от тези в първа класа. Те бяха по-широки и специално обзаведени за поверителни разговори или дискретни срещи от интимно естество. Гарантирано бе

пълно уединение и спокойствие — щом влакът потеглеше, в двата края на вагона щяха да застанат въоръжени патрули на влаковата охрана.

Холкрофт се качи и свърна наляво по коридора. Подмина първите четири купета и почука два пъти на петото.

— Хер Холкрофт? — Гласът зад дървената преграда бе твърд, но тих, и макар с въпросителна интонация, не изразяваше въпрос, а очакваше потвърждение.

— Хер Манфреди? — попита в отговор Ноъл, забелязал внезапно, че едно око го изучава през шпионката. Обзе го странно, малко злокобно предчувствие, което комичността на ситуацията отчасти притъпи. Досмеша го и мислено оприличи хер Манфреди на зловещия Конрад Вайд от английските филми от трийсетте години.

Ключалката щракна два пъти, резето бе вдигнато, вратата се отвори и образът на Конрад Вайд се изпари. Ернст Манфреди бе нисък, закръглен, около седемдесетгодишен човечец. Беше съвършено плешив, с приятно лице, но сините му очи, уголемени от стъклата на очилата с метални рамки, гледаха студено. Съвсем светлосини и много студени очи.

— Влезте, хер Холкрофт — покани го усмихнат Манфреди. После изражението му внезапно се промени — усмивката изчезна. — Простете, трябваше да кажа „мистър“ Холкрофт. Може би „хер“ ви е прозвучало обидно. Приемете моите извинения.

— Моля ви, изобщо не е необходимо — отвърна Ноъл, влизайки в комфортното купе. Имаше маса и два стола, не се виждаше легло. Стените бяха с дървена ламперия, тъмночервени кадифени пердета закриваха прозорците и поглъщаха шума от сновящите навън фигури. На масичката се виждаше малка лампа с абажур с ресни.

— Разполагаме с двадесет и пет минути до тръгването на влака — подзе bankerът. — Ще ни бъдат напълно достатъчни. И не се притеснявайте — влакът няма да тръгне, докато вие не слезете. Няма да ви се наложи да пътувате за Цюрих.

— Никога не съм бил там.

— Надявам се, че това все някога ще стане — подхвърли bankerът загадъчно и покани с учтив жест Холкрофт да седне.

— Не съм много сигурен — отвърна Ноъл, като разкопча шлифера си, без да го съблича.

— Извинете, може би беше малко нетактично от моя страна — Манфреди седна и се облегна. — Още веднъж ме извинете. Ще ви помоля да потвърдите самоличността си. Паспорта, ако обичате, и международната ви шофьорска книжка. Изобщо каквито документи имате в себе си, в които са описани ваши отличителни белези, ваксинации и други подобни данни.

Холкрофт бе обзет от внезапен пристъп на гняв. Освен от възникналите усложнения, той се подразни и от покровителствения тон на Манфреди.

— Защо е необходимо? Нали знаете кой съм. Нямаше да ми отворите, ако не бяхте сигурен. Вероятно сте събрали повече снимки и сведения за мен, отколкото имат в Министерския съвет.

— Направете това удоволствие на един старец, сър — пусна в ход целия си чар банкерът. — Всичко ще ви бъде обяснено.

Ноъл неохотно бръкна в джоба на самото си и извади кожения портфейл, в който държеше паспорта си, здравния си сертификат, международната шофьорска книжка и две писма от Международната асоциация на архитектите, които потвърждаваха професионалната му квалификация. Той подаде портфейла на Манфреди.

— Заповядайте. Всичко е вътре.

Банкерът го разтвори, демонстрирайки още по-голяма неохота.

— Неудобно ми е, че така... но няма как...

— Има защо да ви е неудобно — прекъсна го Холкрофт. — Не аз поисках тази среща. И откровено казано, моментът е крайно неподходящ за мен. Трябва да се върна в Ню Йорк колкото може по-скоро.

— Да, да, разбирам — изрече спокойно швейцарецът, докато разглеждаше документите. — Кажете ми кой беше първият ви архитектурен проект, осъществен извън Съединените щати?

Ноъл с усилие потисна раздражението си. След като бе дошъл чак дотук, беше глупаво да не му отговаря.

— В Мексико — отвърна той. — За хотелската верига „Алварес“, на север от Пуерто Ваярта.

— А вторият?

— В Коста Рика. Правителствена поръчка. Пощенски комплекс, през 1973 година.

— Какъв беше общият доход на фирмата ви в Ню Йорк миналата година? Без да закръгляте!

— Това не е ваша работа, по дяволите!

— Мога да ви уверя, че сме добре осведомени.

Холкрофт тръсна глава, ядосан, че трябва да се примири.

— Сто седемдесет и три хиляди долара и няколко цента.

— Като се имат предвид наема на офиса, заплатите, производствените разходи и режийните, тази цифра не е много внушителна, нали? — пресметна Манфреди, без да вдига поглед от документите пред себе си.

— Това е моя собствена фирма и персоналът е малък. Нямам нито партньори, нито съпруга, нито големи дългове. Можеше да бъде и по-лошо.

— Ала можеше да бъде и по-добре — отбеляза банкерът и вдигна очи към Холкрофт. — Като се има предвид колко сте талантлив...

— Да, можеше да бъде и по-добре.

— Така си и мислех — продължи швейцарецът, като пъхна документите обратно в кожения портфейл и го върна на Ноъл. После се наведе към него: — Знаете ли кой беше баща ви?

— Зная кой е баща ми. Законният ми баща е Ричард Холкрофт от Ню Йорк, съпругът на майка ми. При това е жив и здрав.

— И пенсионер — добави Манфреди. — Колега, банкер, но не съвсем в швейцарската традиция.

— Беше много уважаван. И още е.

— Заради парите му или заради професионалните му качества?

— Бих казал, заради двете. Аз го обичам. Ако имате някакви резерви, запазете ги за себе си.

— Много сте лоялен — качество, което ме уважава. Холкрофт се появи, когато майка ви — невероятна жена между другото, беше доста отчаяна. Но нека си спестим някои оценки. Холкрофт не е ваш роден баща. А аз имах предвид именно това.

— Очевидно.

— Преди тридесет години Хайнрих Клаузен пътуваше често между Берлин, Цюрих и Женева, тайно от властите, разбира се. Подготвен бе един документ, на който ние — тук Манфреди замълча за миг и се усмихна, — като неутрална страна не се противопоставихме.

Към документа бе приложено писмо, написано от Клаузен през април 1945 година. Адресирано е до вас, неговия син. — Банкерът посегна към дебел кафяв плик на масичката.

— Един момент — обади се Ноъл. — Този документ с пари ли е свързан?

— Да.

— Не ме интересуват тогава. Раздайте ги за благотворителни цели.

— Може би няма да мислите така, като чуете за каква сума става дума.

— И каква е тя?

— Седемстотин и осемдесет милиона долара.

[1] „Внимание! Влакът за Цюрих тръгва в седем часа от дванайсети коловоз!“ (фр.) — Бел. прев. ↑

[2] гара (нем.) — Бел. прев. ↑

[3] Голямата Женевска банка (фр.) — Бел. прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Холкрофт пребледня и изгледа банкера смаян. Шумът на огромната гара, една истинска какофония, проникваше приглушено през дебелите стени на вагона.

— Не се мъчете да проумеете всичко изведнъж — каза Манфреди и остави писмото настрана. — Има и някои условия, които всъщност са приемливи. Поне доколкото ни е известно.

— Условия ли? — Холкрофт усети, че гласът му изневерява и се опита да си го възвърне. — Какви условия?

— Посочени са съвсем ясно. Тази огромна сума ще се използва за доброто на много хора по целия свят. И разбира се, вие лично също ще имате определена полза от всичко това.

— Какво искате да кажете с това, че „условията са приемливи... доколкото ви е известно“?

Уголемените от диоптрите очи на банкера примигнаха нервно. Той отклони за миг погледа си, изглеждаше разтревожен. После посегна към кафявата кожена чанта, която бе оставил в края на масата и извади дълъг тънък плик с интересни знаци на гърба — четири кръга там, където бе залепен, които приличаха на черни отпечатащи от монети.

Манфреди му подаде плика под светлината на лампата. Тъмните кръгове се оказаха восъчни печати. И четирите непокътнати.

— Съгласно дадените ни преди тридесет години указания този плик — за разлика от писмото на баща ви, което виждате тук — не биваше да се отваря от директорите на банката в Женева. Той няма връзка с документа, който ние изготвихме, и доколкото ни е известно Клаузен не е знаел нищо за него. Това се потвърждава и от писмото му до вас. Пликът бе донесен няколко часа след като получихме по куриер писмото на баща ви, което се оказа и последното му съобщение до нас от Берлин.

— Какво има в плика?

— Не знаем. Беше ни казано, че съдържанието му е написано от няколко души, запознати с дейността на баща ви. Те са вярвали безпрекословно в него и са го смятали за истински мъченик за каузата на Германия. Наредено ни бе да ви предадем плика неразпечатан. Трябва да го прочетете, преди да отворите писмото на баща си. — Манфреди обърна плика. На лицевата му страна на ръка беше написано нещо на немски. — Трябва също да се подпишете най-отдолу, че сте го получили в безупречен вид.

Ноъл пое плика и прочете на глас написаното. То не му говореше нищо.

DIESER BRIEF IST MIT UNGEBROCHENEM SIEGEL
EMPFANGEN WORDEN. NEUAUFBAU ODER TOD.^[1]

— Какво значи?

— Уверихте се, че не е бил разпечатван?

— Как мога да бъда сигурен?

— Млади човече, вие разговаряте с директор на La Grande banque de Geneve. — Швейцарецът не повиши тон, но упрекът му бе недвусмислен. — Имате думата ми. Пък и в края на краищата какво значение има?

Никакво, съгласи се наум Ноъл, и все пак не можа да преглътне въпроса, който го вълнуваше.

— Ако подпиша плика, какво ще направите после с него?

Манфреди млъкна за миг, сякаш се колебаеше дали да отговори. Сетне си свали очилата, извади копринена кърпичка от малкото джобче на самото си и ги избърса. Накрая каза: — Това е поверителна информация...

— Също както и подписът ми — прекъсна го Ноъл. — И той е поверителен.

— Оставете ме да се доизкажа — bankerът си сложи обратно очилата. — Тъкмо щях да ви поясня, че тази поверителна информация вече няма предишната стойност. След толкова много години... Пликът трябва да се изпрати до една пощенска кутия в Сесимбра, Португалия. Намира се южно от Лисабон, на нос Ешпишел.

— И защо да няма стойност?

Манфреди прилепи длани една о друга.

— Защото тази пощенска кутия вече не съществува. Пликът ще попадне в отдел за неполучени писма и в крайна сметка ще ни бъде върнат обратно.

— Сигурен ли сте?

— Убеден съм.

Ноъл бръкна в джоба си за писалка и обърна плика още веднъж, за да огледа печатите. Нямаха вид на разчупвани. Пък и какво значение има наистина, помисли си той. Отново обърна плика и го подписа.

Манфреди вдигна ръка.

— Нали разбирате, че съдържанието на този плик няма нищо общо с участието на La Grande banque de Geneve в изготвянето на документа. Нито някой се е допитвал до нас, нито сме били уведомени за какво става дума.

— Изглеждате уплашен. А преди малко ме уверявахте, че вече нямамо никакво значение. И било много отдавна.

— Фанатиците всякога са ме плашели, господин Холкрофт. И нито годините, нито натрупаният опит можах да ме променят. Приемете го като проява на типичната за един банкер предпазливост.

Ноъл започна да разчупва печатите; въсъкът се бе втвърдил с времето и трябваше да натиска доста силно, за да го строши. Той разкъса плика, извади отвътре една-единствена страница и я разтвори.

Хартията бе доста пожълтяла. Текстът бе написан на английски с типичен немски почерк. Мاستилото бе избледняло, но се четеше. Холкрофт погледна най-отдолу за подпис. Нямаше. Погледът му се плъзна по първите редове.

Посланието бе зловещо — плод на отчаянието, обзело авторите му преди тридесет години. Сякаш група изтръгнати от равновесие мъже се бяха събрали в мъчителен опит да прозрат бъдещето по тайните знаци на пробягващите по стените сенки и да предопределят съдбата на една още неоформена личност.

„От този миг нататък синът на Хайнрих Клаузен ще бъде подложен на изпитание. Онези, които узнаят за замисленото в Женева дело, ще се опитат да му попречат; единствената цел в живота им ще бъде да го убият и така да разрушат мечтата на титана — неговият баща.

Това не бива да се допуска, защото ние — всички ние — бяхме предадени и светът трябва да узнае какви бяхме в действителност, а не

какви ни представиха предателите, защото те бяха истинските предатели и изменници на родината. Не ние. А най-малко Хайнрих Клаузен.

Ние сме оцелелите от Волфшанце. Ние искаме да очистим имената си, да си възвърнем честта, която бе брутално опетнена. Затова ние, мъжете от Волфшанце, ще закриляме сина дотогава, докато следва мечтата на баща си и спаси нашата поругана чест. Ала ако синът изостави мечтата, предаде баща си и не възстанови доброто ни име, за него няма да има милост. Пред ужасения му поглед мъки и страдания ще сполетят най-скъпите му същества — близки, деца и приятели. За никого няма да има пощада.

Никой не бива да се изпречва на пътя му. Върнете ни нашата чест. Ние настояваме. Тя е наше безусловно достойние.“

Ноъл бутна стола си назад и се изправи.

— Какво по дяволите е това?

— Нямам представа — промълви Манфреди тихо, но студените му очи издаваха обзелата го тревога. — Казах ви вече, че изобщо не бяхме осведомени...

— Ами осведомете се тогава, моля, заповядайте! — избухна Холкрофт. — Прочетете го! Кой са били тия клоуни? Или може би освидетелствани луди?

Банкерът се зачете. Без да вдига поглед, той прошепна:

— Хора пред умопомрачение. Останали без капка надежда.

— Какво е „Волфшанце“? Какво значи?

— Така се казва главната квартира на Хитлер в Източна Прусия, където се опитаха да го убият. Това бе заговорът на генералите: Фон Шауфенберг, Клуге, Хьопнер — всички бяха замесени. И разстреляни. Ромел се самоуби.

Холкрофт се втренчи в писмото, което Манфреди държеше в ръцете си.

— Искате да кажете, че е било написано преди тридесет години от хора като тях?

Банкерът кимна и присви очи озадачено.

— Да, въпреки че езикът му е абсолютно нетипичен за тях. Това си е чиста заплаха, която звучи безумно. А те не бяха безумци, напротив. Времената бяха безумни. Почтени, храбри мъже, които бяха

разпънати отвъд пределите на здравия разум. Те изживяха ад, който днес никой от нас не може да си представи.

— Почтени ли? — вдигна вежди Ноъл.

— Вие имате ли представа какво значи да си участник в заговора Волфсшанце? Последва истинска кървава баня, избити бяха хиляди, повечето от които не бяха и чували за Волфсшанце. Това бе просто удобен повод да бъде задушена всяка опозиция в цяла Германия. Онези, които се опитаха да отгърват света от един безумец, всъщност подготвиха собственото си изстребление. Оцелелите от Волфсшанце го видяха с очите си.

— Обаче същите тези оцелели — подхвърли Холкрофт, — следваха безумеца доста дълго време.

— Помъчете се да ги разберете и сигурно ще успеете. Това бяха мъже, доведени до пълно отчаяние. Уловени бяха в смъртоносен капан. Светът, за чието създаване те допринесоха най-много, се оказа съвсем различен от този, за който бяха мечтали. Разкрити бяха ужаси, за които са нямали представа, но така или иначе не можеха да избягат от отговорността за тях. Те бяха потресени от всичко станало, ала не можеха да отрекат ролята, която бяха изиграли.

— Нацисти с добри намерения — подметна Ноъл. — Чувал съм за тази странна порода.

— Трябва да се върнете малко назад в историята — към икономическите катастрофи, Версайския договор, Локарнския пакт, настъплението на болшевиките — и десетки други факти, за да разберете.

— Това, което току-що прочетох, го разбирам много добре — обади се Холкрофт. — Горкичките онеправдани щурмоваци не са се поколебали да заплашат един човек, когото изобщо не познават! „Няма да има милост, няма да има пощада... семейство, приятели, деца...“ Това ми мирише на заплаха за убийство. Не ми говорете за убийци с добри намерения.

— Това са думи на болни, отчаяни старци. Думи, които нямат никаква стойност. Просто по този начин те са изразили своя панически ужас, потърсили са изкупление. Тях вече ги няма. Оставете ги да почиват в мир. Прочетете писмото на баща си...

— Той не ми е баща! — прекъсна го Ноъл.

— Прочетете писмото на Хайнрих Клаузен. Всичко ще ви се изясни. Прочетете го. Трябва да обсъдим още няколко въпроса, а нямаме много време.

* * *

Един мъж в кафяв балтон от туид и с тъмна тиролска шапка бе застанал до висок стълб срещу седми вагон. На пръв поглед във вида му нямаше нищо особено, с изключение може би на веждите. Те бяха гъсти, някога черни, сега прошарени и приличаха на две черно-бели дъги върху най-обикновено лице.

Ала само на пръв поглед. Ако човек се вгледа, не можеше да не забележи суровите му, без да са груби, черти, издаващи решителност и непреклонност. Той сякаш не мигваше, въпреки силния вятър по перона. Вниманието му бе изцяло погълнато от седми вагон.

Американецът сигурно ще излезе от тази врата, предположи мъжът до стълба, но вече няма да е същият човек, който се е качил във влака преди малко. През последните няколко минути животът му се е променил така, както се случва на малцина по света. А това бе само началото — онова, което го очаква, бе трудно въобразимо. Затова е важно да се отбележи първата му спонтанна реакция. Дори повече от важно. Жизненоважно.

„Attention! Le train de sept heures...”^[2]

От високоговорителите се разнесе последното съобщение. В този момент на съседния коловоз тъкмо пристигаше влак от Лозана.

За няколко минути перонът ще бъде зает от туристи, прииждащи в Женева по същия начин, по който нетърпеливите провинциалисти от Северна Англия се изсипват на Чаринг крос^[3] за кратка ваканция в Лондон, помисли си мъжът до стълба. Влакът от Лозана спря и започна да бълва пътници; перонът пак се задръсти от хора.

Неочаквано в коридора на седми вагон се откри фигура на високия американец. Когато стигна до вратата, пътят му внезапно бе препречен от носач с багажи. При нормални обстоятелства това би

предизвикало леко спречкване. Но за Холкрофт обстоятелствата не бяха нормални. Той не прояви ни най-малък признак на раздразнение — лицето му остана спокойно, погледът му просто регистрира изпречилото се препятствие без сянка от досада. Явно мислите му бяха заети с друго, нещо много по-важно бе обсебило съзнанието му. Това личеше и от начина, по който притискаше в юмрук кафявия плик до гърдите си.

Очевидно документът, подготвен преди цял един живот време, бе причината за неговото вцепенение. Той бе чудото, за което всички те — мъжът до стълба и неговите съмишленици, бяха чакали повече от тридесет години. И най-после го бяха дочакали!

Пътешествието в неизвестността бе започнало.

Холкрофт се гмурна в човешкия поток, който го понесе към вратата. Макар че непрекъснато го блъскаха отвсякъде, той изобщо не забелязваше навалищата и напредваше с разсеян невиждащ поглед.

Внезапно мъжът до стълба трепна. Дългогодишният му тренинг го бе научил да предусеща и да забелязва необичайното. Нещо бе привлякло зоркия му поглед — две лица рязко контрастираха на любопитните или изпълнените с радостно очакване физиономии. От тях се излъчваше враждебност.

Двамата мъже си пробиваха път през навалищата, без да откъсват очи от американеца. Те го следяха! Първият държеше дясната си ръка в джоба, а другият криеше лявата си ръка под ревера на разкопчания си балтон. Мъжът до стълба бе абсолютно сигурен, че двамата са въоръжени.

Той се отдръпна рязко от бетонната колона и се смеси с тълпата. Не биваше да губи нито секунда. Двамината бързо приближаваха Холкрофт. Вероятно се стремяха към плика — това бе единственото възможно обяснение. В такъв случай от Женева бе изтекла информация за чудото! Документът в кафявия плик просто нямаше цена. В сравнение с него животът на американеца бе толкова маловажен, че никой не би се поколебал да му го отнеме. Промъквачите се към Холкрофт типове щяха да го очистят заради плика, без да им мигне окото — все едно че отпъждат досадно насекомо от кюлче злато. И щяха да допуснат непоправима грешка, защото това, което те не знаеха, беше, че без сина на Хайнрих Клаузен чудото не можеше да стане.

Вече само няколко метра ги разделя от него. Мъжът с прошарените вежди се гмурна сред туристическите вълни, внезапно освирепял. Той помиташе всичко по пътя си, блъскаше безразборно хора и багажи. Когато се озова на една-две крачки от убиеца със скритата под балтона ръка, той на свой ред пъкна ръка в джоба си, стисна пистолета и изкрещя в лицето на нападателя:

— Du suchst Clausens Sohn! Das Genfe Dokument!^[4]

Убиецът беше стъпил с един крак на перона, между него и американеца имаше няколко души. Смаян от крясъците на непознатия, той светкавично се извърна встрани и се втрени в него.

Навалицата притискаше отвсякъде двамата противници. Нападателят и защитникът се бяха изправили лице в лице на своята малка арена. Защитникът натисна спусъка на пистолета в джоба си веднъж, после втори път. Изстрелите едва се чува през раздраната тъкан. Двата куршума спряха в тялото на предполагаемия нападател на Холкрофт, единият в коремната област, а другият по-нагоре, във врата. При първия мъжът се преви на две, а след втория отчетна рязко глава назад и гърлото му зейна разкъсано.

От раната шурна толкова кръв, че оплиска лицата, дрехите и куфарите на всички наоколо. Тя продължи да се стича на струйки и направи по перона малки локвички. Разнесоха се ужасени писъци.

Защитникът внезапно усети как една ръка забива дълбоко пръсти в рамото му. Той бързо се обърна — беше вторият нападател, в ръката му блесна острието на ловджийски нож.

Явно е аматьор, помисли си защитникът, чиито светкавични реакции бяха резултат от многогодишна подготовка. Той ловко отскочи встрани като тореадор, изплъзващ се от рогата на бика, и хвана с лявата си ръка тази на нападателя над китката. Измъкна дясната ръка от джоба си и сграбчи пръстите, стискащи ножа. Изви китката надолу, притисна пръстите върху дръжката на ножа, разкъсвайки сухожилието. След това насочи острието диагонално нагоре между ребрата и срязва сърдечните артерии. От устата на жертвата се чу агонизиращо хриптене, сподавено от мигновено настъпилата смърт.

Суматохата прерасна в неудържим хаос. Кръвта наоколо и паниката на блъскащите се хора подсилваха още повече всеобщата истерия. Защитникът знаеше какво трябва да направи. Смаян и уплашен от кръвта по дрехите си, той се присъедини към полудялата

тълпа, която се люшкаше насам-натам като подивяло стадо по бетонния перон на смъртта.

Профуча покрай американеца, чийто живот току-що беше спасил.

Холкрофт чу писъци. Те проникнаха смътно през замъгляващата визора и мислите му пелена, която го обгръщаше.

Той понечи да се обърне, но пощурялата тълпа просто не му позволи. Тя го помете по перона и го залепи за еднометровата циментова стена, която служеше за перило. Холкрофт се вкопчи в нея и погледна назад, ала пак не можа да разбере какво се бе случило — успя само да види човек, от чието гърло шуртеше кръв. Видя и още един, превит на две с изкривена в агония уста, а след това вече нищо не виждаше, защото човешките талази пак го повлякоха към бетонните перила.

Покрай него профуча някакъв мъж, който го блъсна. Холкрофт се обърна колкото да зърне две изплашени очи под дебели прошарени вежди.

Извършено бе престъпление. Вероятно това бе опит за грабеж, преминал в нападение и завършил с убийство. Дори и мирна Женева не бе застрахована вече от насиетието, което отдавна властваше по дивите нюйоркски улици нощем или по бедните вити сокаци на Маракеш.

Ала на Ноъл и през ум не му мина за това — то просто не го засягаше. Други неща го вълнуваха. Мъглявата пелена пак го обгръна и смътно го наведе на мисълта, че животът му никога вече няма да бъде същият.

Той сграбчи плика по-здраво и се вля в обезумялата тълпа, която се блъскаше към вратите.

[1] Това писмо е получено с неразчупен печат. Нов ред или смърт. (нем.) — Бел. прев. ↑

[2] „Внимание! Влакът, който тръгва в седем часа“ (фр.) — Бел. прев. ↑

[3] Една от най-оживените жп гари в централната част на Лондон. — Бел. прев. ↑

[4] Ти търсиш сина на Клаузен! И Женевския документ! (нем.) — Бел. прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Огромният самолет прелетя над остров Кейп Бретън и леко се гмурна наляво, като намаляваше плавно височината и променяше посоката си. Курсът сега бе югозапад, към Халифакс и Бостън, а след това към Ню Йорк.

Повечето време Холкрофт прекара в горния салон, в единично кресло отдясно в западната част на самолета. Там му бе по-лесно да се съсредоточи и нямаше опасност някой любопитен съсед да надникне в документите, които той многократно бе препроочел открай докрай. Черното куфарче бе опряно на стената до него.

Първо започна с писмото на Хайнрих Клаузен, тази загадъчна и вездесъща личност. Самото то бе невероятен документ. Информацията в него бе толкова обезпокоителна, че Манфреди неслучайно бе изразил недвусмислено колективното желание на директорите на Голямата Женевска банка да бъде унищожено. В него най-подробно се описваха източниците на милионите, депозирани в Женева преди три десетилетия. Днес повечето от тях не ги грозеше съдебно преследване, защото те бяха крадци и убийци, крали от държавните фондове на правителство, оглавявано от крадци и убийци. Но други източници не бяха така неуязвими от съвременните закони. По време на войната Германия бе плякосвала наред. Грабила беше както вътре в страната, така и извън нея. Несъгласните с официалната линия бяха обирани безцеремонно; покорените извън пределите на страната бяха безмилостно ограбвани. Ако спомените за тези грабежи се поразровеха, международният съд в Хага можеше да замрази фондовете за години наред в заплетени дела.

„Унищожете писмото — бе казал Манфреди в Женева. — То ви е необходимо само за да разберете защо е постъпил именно по този начин. Но методите му са твърде сложни и неразгадаеми. Някои ще се опитат да ви спрат. Могат да се появят и други крадци — става дума за стотици милиони.“

Ноъл препрочете писмото може би за двайсети път. И всеки път се мъчеше да си представи човека, който го бе написал. Своя роден баща. Той нямаше представа дори как е изглеждал Хайнрих Клаузен; майка му бе унищожила всички снимки, всички връзки, всички най-дребни следи от мъжа, когото бе възневидяла с цялото си същество.

Берлин, 20 април, 1945

Сине мой,

Пиша ти това писмо, когато армиите на Райха търпят поражения по всички фронтове. Берлин скоро ще падне — навсякъде бушуват пожари и смърт. Тъй да бъде. Няма да губя време да ти обяснявам какво е било или е могло да бъде. Нито пък ще ти говоря за предадените идеали и за тържеството на злото над доброто поради измяната на лидери, претърпели пълен морален крах. Твърде подозрителни са контраобвиненията, отправяни от Ада, твърде лесно могат да бъдат приписани на Сатаната.

Вместо това нека делата ми говорят за мен. В тях може да откриеш и подобие на гордост. Това е моята молитва.

Злото трябва да се поправи. Това е кредото, което изповядвам сега. Както и на двамата ми най-скъпи приятели и съмишленици, за които става дума в приложения документ. Да се поправи злото от разрушенията, които сме причинили, и от коварните предателства, които светът никога няма да забрави. Нито да прости. Но все пак ние предприемаме нашето начинание с надеждата поне за частично опрощение.

Преди пет години майка ти взе едно решение, което тогава не можах да проумея — толкова сляпа беше лоялността ми към Новия ред. Преди две зими — през февруари четиридесет и трета — гневните й думи, които аз бях отхвърлил високомерно като внушени й от врагове, презиращи отечеството, се оказаха истина. Ние, които работехме във висшите финансови кръгове и в областта на политиката, бяхме измамани. За две години стана ясно, че

Германия върви към поражение. Външно се преструвахме, че не е така, но дълбоко в себе си го усещахме. Другите също го знаеха. И станаха невнимателни. Разчу се за ужасите и за измамите.

Преди две години измислих един план, за който получих подкрепата и на моите скъпи приятели от Finanzministerium^[1]. Те ми я предоставиха напълно доброволно. Целта ни бе да отклоним огромни суми в неутрална Швейцария, които да бъдат използвани един ден в помощ на стотиците хиляди, чийто живот е бил разсипан от нечуваните жестокости и зверства, извършени в името на Германия от чудовища, които никога не са знаели какво значи германска чест.

Сега ние знаем за лагерите. Техните имена завинаги ще витаят зловещо в историята. Белзен, Дахау, Аушвиц.

Научихме и за масовите екзекуции на беззащитни мъже, жени и деца, нареждани пред трапове, изровени със собствените им ръце, в които после са били хвърляни като скотове.

Узнахме и за пещите — о, всевишни Боже! — пещите за човешка плът! За отровните души, пръскащи не пречиствана вода, а смъртоносен газ. За неппростими, цинични експерименти, извършвани с хора в пълно съзнание от изгубили разсъдък си медици, практикуващи непозната за човешкия разум наука. Сърцата ни се обливат в кръв при тези кошмарни видения, но сълзите ни с нищо не могат да помогнат. Ала умовете ни, слава Богу, не са така безпомощни. Можем да мислим.

Злините трябва да се поправят.

Не можем да върнем погубения живот. Не можем да възстановим онова, което е било отнето така брутално и злодейски. Но можем да потърсим оцелелите, а също и децата както на оцелелите, така и на избитите, и да направим за тях каквото можем. Трябва да ги издирим по целия свят и да им покажем, че ние не сме ги забравили. Че сме изпълнени с чувство на срам и че искаме да им

помогнем. С каквото можем. Именно с тази цел предприехме нашето начинание.

Нито за миг не се заблуждавам, че с нашите дела можем да изкупим греховете си — онези престъпления, в които неволно сме станали съучастници. И все пак ще направим каквото можем — аз ще направя каквото мога, докато в ушите ми още звучат думите на твоята майка. Защо, о, Боже, не послушах тогава тази благородна, изключителна жена?

Да се върнем на плана.

Използвайки американския долар като еквивалентна разменна единица, нашата цел бе да отклоняваме по десет милиона месечно — сума, която може да ти се стори голяма, но не е, ако се има предвид потока от капитали, преминаващ през икономическия лабиринт на Финансовото министерство в разгара на войната. Ние надминахме целта си.

Чрез Министерството на финансите използвахме средства от стотици източници в Райха, а до голяма степен и извън него в рамките на непрекъснато разширяващите се граници на Германия. Отклонявани бяха данъци, огромни разходи, направени от Министерството на въоръженията за несъществуващи доставки, пренасочвани бяха заплати за Вермахта, както и пари, изпращани в окупираните територии, уж загубени по пътя. Средствата от експроприирани имоти, от големи наследства, фабрики и индивидуални компании не се вливаха в икономиката на Райха, а в нашите банкови сметки. Отклонявахме също сумите от продажби на произведения на изкуството от десетки музеи в покорените земи. Това беше един безупречен план, изпълнен безупречно. Каквито и рискове да поемахме, пред каквито и ужаси да се изправяхме — а те бяха ежедневие — вдъхваше ни сили кредото: злото трябва да се поправи.

И все пак един план не може да се смята за успешен, ако целта му не бъде надеждно гарантирана в перспектива. Една военна стратегия, чиято цел е да се завладее

пристанище само за да бъде превзето на другия ден с нападение откъм морето, не е никаква стратегия. Трябва да се предвидят всички възможни атаки, всички варианти, които биха могли да я провалят. Трябва да се предвидят колкото се може по-точно промените, които времето ще наложи, за да се съхрани постигнатото до този момент. Или с две думи, времето трябва да стане съюзник на стратегията. Ние се опитахме да направим тъкмо това чрез условията, поставени в приложения документ.

Ако зависеше от нашето желание, ние бихме дали помощта на жертвите и техните оцелели близки по-рано, отколкото сме предвидили, ала това би вдигнало шум около присвоените суми. И тогава всичко може да пропадне. За да успее нашият план, трябва да се смени едно поколение. Дори и тогава има риск, но времето ще го намали.

Въздушните сирени непрекъснато вият. Колкото до времето — останало ни е съвсем малко. Аз и двамата ми съучастници чакаме само потвърждение, че това писмо е пристигнало в Цюрих по нелегален куриер. Щом го получим, пристъпваме към изпълнението на общия ни пакт. Нашият собствен пакт със смъртта — всеки със собствената си ръка.

Чуй молитвата ми. Помогни ни да изкупим греховете си. Злото трябва да бъде поправено.

Това е нашият план, сине. Единствен мой сине, когото не познавам и на когото донесох толкова скръб. Изпълни го с чест, защото те моля да извършиш едно достойно дело.

Твой баща,

ХАЙНРИХ КЛАУЗЕН

Холкрофт обърна писмото с текста надолу върху масичката и погледна през прозорчето към синьото небе над облаците. В далечината личеше следа от изгорелите газове на друг самолет; той проследи с поглед бялата нишка, докато видя сребърния блясък на корпуса, превърнал се в мъничка точица.

Замисли се за съдържанието на писмото. За сетен път. То бе сантиментално, мелодраматично послание от друга епоха. Ала това ни най-малко не намаляваше силата на неговото въздействие, напротив, придаваше му по-голяма убедителност. Искреността на Клаузен бе въвн от съмнение, чувствата му бяха истински.

Онова, което бе само загатнато, бе съвършенството на самия план. Той бе блестящ в своята простота, изключителен заради начина, по който авторите му бяха използвали времето и финансовите закони, за да го осъществят. Тримата мъже са били съвсем наясно, че откраднатите от тях суми не могат нито да бъдат пуснати на дъното на някое езеро, нито да бъдат погребани в някое подземие. Стоиците милиони е трябвало да продължат съществуването си на финансовия пазар, неподвластни нито на промените във валутните курсове, нито на волята на борсовите посредници.

Сумите в брой е трябвало да бъдат депозирани, като отговорността по съхраняването им е била поверена на една от най-уважаваните институции в света — Голямата Женевска банка. Такава институция не би допуснала злоупотреби, що се отнася до ликвидността — тя бе международната икономическа скала. Спазването на всички условия на контракта й с вносителите беше гарантирано. Всичко щеше да бъде съобразено с швейцарските закони. Запазено в пълна тайна — по всички правила на банкерското дело — но и желязно по отношение на съществуващите закони и следователно винаги юридически актуално. Смисълът на контракта — документът — не можеше да бъде изопачен, а целите му щяха да бъдат осъществени буква по буква. Да се допусне злоупотреба бе немислимо. Тридесет години... дори петдесет години... бяха всъщност незначителен период от гледна точка на финансовия календар.

Ноъл посегна към куфарчето си и го отвори. Пусна писмото в една от преградите и измъкна отвътре документа от Голямата Женевска банка. Той беше в кожена папка, сгънат като завещание, каквото си и беше в известен смисъл. Ноъл се облегна назад в креслото си, откопча папката и погледна първата страница.

Неговият „план“, помисли си Холкрофт.

Той прескочи онези думи и параграфи, които вече му бяха добре познати, прелисти няколко страници и се съсредоточи върху най-важните точки.

Двамата съучастници на Клаузен в тази грандиозна кражба бяха Ерих Кеслер и Вилхелм фон Тиболт. Имената им бяха жизненоважни не толкова за самото им идентифициране, колкото за издирването и установяването на връзка с най-възрастното дете на всеки от тях. Това бе първото условие, поставено в документа. Макар че за титуляр на сметката бе определен някой си Ноъл Холкрофт, американец, тя можеше да бъде деблокирана само с подписите на трите най-възрастни деца. И то само ако успееш да убедят директорите на Голямата Женевска банка, че той или тя приемат условията и целите на вносителите по отношение на разпределението на средствата.

Ако тези потомци обаче не успееш да спечелят доверието на швейцарските директори или пък им се стореха неподходящи по една или друга причина, тогава щяха да бъдат проучени техните братя и сестри и евентуално да се избере някой от тях. Ако всички наследници се окажеха недостойни за тази висока отговорност, милионите щяха да почакаят още едно поколение, когато други запечатани инструкции щяха да бъдат прочетени от упълномощени лица и от още неродени потомци. Решението бе невероятно: друго поколение.

„Законният син на Хайнрих Клаузен е известен сега под името Ноъл Холкрофт и живее с майка си и втория си баща в Америка. На определена дата, избрана от директорите на Голямата Женевска банка, не по-рано от тридесет и не по-късно от тридесет и пет години — гореспоменатият законен син на Хайнрих Клаузен трябва да бъде запознат с отговорностите си. Той на свой ред трябва да се свърже с останалите наследници, за да може сметката да бъде деблокирана съгласно определените условия. Чрез него средствата трябва да бъдат разпределени и предоставени на жертвите на холокоста, на семействата им и на оцелелите потомци...“

По-нататък тримата германци аргументираха избора си. Синът на Хайнрих Клаузен бе попаднал в почтено и заможно семейство... в американско семейство извън всяко подозрение. Всички следи от първия брак на майка му и бягството ѝ от Германия бяха заличени от предания съпруг Ричард Холкрофт. Тримата знаеха, че за да бъдат унищожени напълно следите, в Лондон е бил издаден смъртен акт на името Клаузен на дете от мъжки пол с дата 17 февруари 1942 година, а по-късно в Ню Йорк е бил издаден акт за раждане на дете от мъжки пол Холкрофт. Последвалите години още повече щяха да замъглят

фактите до пълното им заличаване. Детето от мъжки пол Клаузен щеше един ден просто да стане мъжът Холкрофт, без никаква връзка с действителния си произход. И все пак този произход не можеше да бъде отречен и следователно неговият избор бе изключително сполучлив, задоволявайки едновременно всички изисквания и цели на документа.

В Цюрих трябваше да бъде създадена международна агенция, която да стане своеобразен разпределител на средствата, запазвайки същевременно в пълна тайна техния източник. Ако се наложеше да има говорител, това трябваше да е Холкрофт, тъй като имената на останалите изобщо не трябваше да бъдат споменавани никога. Те бяха деца на нацисти и разкриването им неизбежно щеше да предизвика основно проучване на източниците ѝ. А захванеше ли се някой със сметката и изобщо появеше ли се и най-слабото подозрение за произхода ѝ, щяха веднага да бъдат изрвени от забвението потулени конфискации и присвоявания. Международните съдилища щяха да бъдат затрупани от дела.

Ако обаче говорителят не бе с нацистки произход, нямаше да има никакви поводи за тревоги, разследвания, искания за ексхумации и дела. Той просто щеше да съгласува действията си с другите, всеки от които бе с право на глас при вземането на всички решения, но само той щеше да е изложен на показ. Децата на Ерих Кеслер и Вилхелм фон Тиболт трябваше да запазят пълна анонимност.

Ноъл се запита какви ли бяха „децата“ на Кеслер и Фон Тиболт. Впрочем скоро щеше да узнае.

Последните условия в документа бяха не по-малко смайващи от всичко преди тях. Сумите трябваше да бъдат раздадени в рамките на шест месеца от деблокирането на сметката. Това условие изискваше тотално обвързване на всеки наследник и всъщност точно такава бе целта на вносителите — пълно отдаване на каузата им. Изискваха се жертви, може би щяха да загинат хора. Участието в плана щеше да бъде щедро възнаградено. В края на шестмесечния период, след успешното разпределяне на средствата помежду жертвите на холокоста, цюрихската агенция щеше да бъде разпусната и всеки наследник щеше да получи по два милиона долара.

След шест месеца. Два милиона долара.

Два милиона.

Ноъл се замисли какво би означавало това както за личния, така и за професионалния му живот. Първо — свобода. Манфреди бе споменал в Женева, че е талантлив. Той наистина бе талантлив, но талантът му често оставаше незабелязан. Бе му се налагало да приема поръчки, които би предпочел да откаже; правил бе компромиси с някои проекти, които архитектът в него бе отхвърлял; отказвал бе редица съблазнителни от професионална гледна точка предложения само защото не бяха финансово изгодни и той не можеше да си ги позволи. Полека-лека се превръщаше в циник.

Нищо не бе вечно: остаряването води след себе си умора и обезценяване на стойностите. Никой не знае това по-добре от човек, който някога е ценял най-високо съвестта си. Може би постепенно щеше да си я възвърне. Със свободата. С двата милиона.

Холкрофт се стресна от хода на мислите си. Той бе взел решение — а не смяташе да го прави, докато не обмисли всичко отначало докрай. Всичко. А ето че вече кроеше планове да си възвърне изгубената съвест с пари, които се бе самозаблуждавал, че е в състояние да откаже.

Интересно как ли изглеждаха двете най-възрастни деца на Ерих Кеслер и Вилхелм фон Тиболт? Едното бе жена. Но освен че се различаваха от него по пол и професия, те бяха преживели нещо, за което той нямаше и най-малка представа. Те бяха видели всичко. И двамата не са били чак толкова малки, че да не си спомнят. И двамата бяха израсли в онзи странен, зловещ свят, наречен Третия Райх. Американецът искаше да им зададе толкова въпроси...

Въпроси ли? Въпроси?

Той вече бе решил. Беше казал на Манфреди, че ще му трябва още време — поне няколко дни — за да вземе решение.

— Смятате ли, че изобщо имате избор? — го бе попитал швейцарският банкер.

— Да — бе отвърнал Ноъл. — Аз не съм за продан, независимо от обстоятелствата. Освен това не се страхувам от заплахите на някакви маниаци отпреди тридесет години.

— И не би трябвало да ви е страх. Обсъдете въпроса с майка си.

— Моля? — възкликна Холкрофт смаян. — Струва ми се, че ме предупредихте...

— Да пазите всичко в пълна тайна ли? Да, майка ви е единственото изключение.

— Защо? Аз пък си мислех, че тя е единственият човек, на когото...

— Тя е първият. И единствен човек. Освен това тя ще запази тайната.

Манфреди имаше право. Ако Ноъл кажеше „да“, щеше да се наложи да прекрати дейността на фирмата си и да тръгне на път, за да се свърже с наследниците на Кеслер и Фон Тиболт. Това щеше да събуди любопитството на майка му, а тя не бе жена, която би приспала любопитството си. Щеше да прояви интерес и ако случайно изровеше отнякъде информация за милионите в Женева и ролята на Хайнрих Клаузен в огромната кражба, щеше да побеснее. Спомените за параноиците-престъпници от Третия Райх бяха неизличително запечатани в съзнанието ѝ. Ако направеше някои неблагоприятни за тях разкрития, авоарите щяха да бъдат замразени и блокирани от международните съдилища за години.

— Ами ако не успея да я убедя?

— Трябва да я убедите. Писмото е достатъчно убедително, а ако се наложи, и ние ще се намесим. Независимо от всичко по-добре е да сме наясно със становището ѝ от самото начало.

Какво ли щеше да е то — запита се Ноъл. Алтийн не бе обикновена майка. Още от много малък той бе разбрал, че е различна. Тя не се вместише в представата за богата манхатънска домакиня. Въпреки някои външни признаци — конете, яхтите, уикендите в Аспън и Хамптънс — нямаше го онзи неистов стремеж към все по-голяма популярност и влияние в обществото.

Тя вече бе надживяла всичко това. Бе преминала през бурния водовъртеж на трийсетте години в Европа — млада, безгрижна американка, чието семейство не бе напълно разорено през Голямата криза, дори може да се каже, че се бе справило успешно в сравнение с някои доста закъсали фамилии от техните среди. Тя бе добре приета както в лондонското аристократично общество, така и в модните салони на своите съотечественици в Париж, а също и сред енергичните млади наследници от Германия. И след всички тези години тя бе запазила душевното си спокойствие, изградено от любов, изтощение, ненавист и гняв.

Алтийн бе личност, за него тя бе колкото майка, толкова и приятел. Нейното приятелство бе дълбоко и не се нуждаеше от постоянно доказване. Всъщност, помисли си Холкрофт, тя му бе повече приятел, отколкото майка; никога не се бе чувствала особено удобно в ролята на родител.

„Твърде много грешки съм извършила, скъпи — му бе казала веднъж през смях, — за да градя авторитета си само въз основа на биологията.“

Сега щеше да я изправи пред спомена за човек, когото през по-голямата част от живота си бе правила опити да забрави. Дали щеше да се изплаши? Едва ли. Нямаше ли да се усъмни в целите на документа, предаден му от Ернст Манфреди? Вероятно не, след като прочете писмото на Хайнрих Клаузен. Каквито и да бяха спомените ѝ, майка му беше интелигентна и чувствителна жена. Всеки човек може да се промени, да се разкае. Тя трябваше да приеме това, колкото и да ѝ бе неприятно в случая.

Бе краят на седмицата, събота. Майка му и вторият му баща прекарваха уикендите в своята вила в Бедфърд Хилс. На сутринта щеше да отиде дотам с колата, за да поговорят.

А в понеделник щеше да се заеме с уреждането на ново пътуване до Швейцария. До една все още неизвестна агенция в Цюрих. В понеделник щеше да започне голямото издирване.

Ноъл си припомни разговора с Манфреди. Всъщност краят му, непосредствено преди да слезе от влака.

— Кеслер има двама сина. По-големият, Ерих, кръстен на баща си, е професор по история в Берлинския университет. По-малкият, Ханс, е лекар в Мюнхен. Доколкото ми е известно, и двамата са високо ценени и уважавани в своите области. Много са близки. Възможно е, след като на Ерих се обясни положението, той да поиска и брат му да бъде включен в плана.

— Това позволено ли е?

— Поне нищо в документа не го забранява. Сумата е една и съща за всяко от трите семейства и всяко от тях има право само на един глас при вземането на решения.

— А какво ще ми кажете за Фон Тиболтови?

— Страхувам се, че тяхната история е малко заплетена и това може би ще ви затрудни. След войната майката и двете деца са

заминали за Рио де Жанейро. Преди пет-шест години цялото семейство е изчезнало. В буквалния смисъл на думата. Полицията няма никакви сведения за тях. Никакъв адрес, никакви делови връзки, абсолютно нищо в никой от големите градове. А това е странно — за известно време майката е била доста преуспяваща. Но като че ли никой не знае какво е станало с тях или пък ако някой знае, мълчи.

— Споменахте две деца. Какви са?

— Всъщност са три. Най-малката, Хелдън, се ражда след войната в Бразилия — явно е била зачената в последните дни на Райха. Най-голямата се казва Гретхен. Средното дете е син, Йохан.

— И казвате, че всички са изчезнали?

— Може би звучи малко драматично. Но ние сме банкери, а не следователи. Разследването ни бе много задълбочено, а Бразилия е огромна страна. Ала вие ще трябва доста да се потрудите. Потомците на другите двама вносители трябва да бъдат издирени и внимателно проучени. Това е първото условие на документа, без изпълнението му сметката няма да бъде деблокирана.

Холкрофт сгъна документа и го прибра обратно в куфарчето си. В този миг пръстите му докоснаха листа на писмото отпреди тридесет години със старомодния почерк на оцелелите от Волфсшанце. Манфреди бе прав: те бяха отчаяни болни старци в плен на безумната идея да изиграят последната си роля в една драма на бъдещето, която едва ли са осъзнавали. Защото ако я бяха осъзнали, щяха да помолят „сина на Хайнрих Клаузен“. Да го увещават, а не да го заплашват. Заплахата им беше загадка. Защо бе отправена? С каква цел? Може би Манфреди пак щеше да излезе прав. Странното писмо бе загубило първоначалното си значение. Имаше неща, които трябваше да се премислят.

Холкрофт улови погледа на стюардесата, която си бърбеше с двама души на масата от другата страна на пътеката, и ѝ поръча с жест още едно уиски. Тя му се усмихна любезно и кимна в знак, че поръчката ще бъде незабавно изпълнена. Той отново потъна в мислите си.

Пак го връхлетяха неизбежните съмнения. Готов ли бе да посвети почти година от живота си на един невероятен по мащабите си план, подлагащ на изпитание първо неговите качества, а след това и тези на децата на Кеслер и Фон Тиболт, ако въобще успееше да ги

открие? Той си припомни думите на Манфреди: „Смятате ли, че изобщо имате избор?“. Отговорът на този въпрос беше — и да, и не. Двата милиона, за него равнозначни на свобода, бяха изкушение, на което трудно можеше да се устои, но той би могъл. Макар и да бе недоволен от много неща, той се утвърждаваше професионално. Репутацията му растеше, все повече доволни от работата му клиенти го препоръчваха на други. Какво щеше да стане, ако внезапно престанеше да приема поръчки? И ако оттеглеше ненадейно кандидатурата си от десетината конкурса за проекти, в които вече бе обявил участието си? Тези въпроси трябваше добре да се обмислят, тук не ставаше дума само за пари.

И все пак, докато разсъждаваше така, Ноъл изведнъж осъзна колко безсмислени са всъщност аргументите му. В сравнение с мащабите на... плана, въпросите му бяха маловажни. Независимо от личните му съображения, това поделение на милиони между пострадалите от една нечувана безчовечност отдавна е трябвало да стане. Сега това бе негов неотменим дълг. От дълбините на времето го бе призовал един глас, това бе отчаяният зов на собствения му баща, когото той не познаваше. По необясними за самия него причини Ноъл не можеше да остане глух за този глас; не можеше просто да пренебрегне душевната агония на този човек. Още на другата сутрин щеше да отиде с кола до Бедфърд Хилс, за да види майка си.

Холкрофт вдигна поглед, зачуден къде се бави стюардесата с питието му. Забеляза я в слабоосветения край на салона, който служеше за барче. Двамата пътници от масата я бяха последвали, към тях се присъедини и трети. Четвърти седеше кротко на едно от задните места и четеше вестник. Двамата до стюардесата си бяха пийнали здравата, докато третият, търсейки си компания, се преструваше на попиян, отколкото беше. Стюардесата забеляза въпросителния поглед на Ноъл и вдигна вежди в израз на престорено отчаяние. Тя бе сипала уискито му, но единият от пийналите веселяци го бе разлял и тя тъкмо го обираше с кърпа. В този момент третият политна назад, загубил равновесие. Стюардесата се втурна да му помогне, а единият от новите му познайници се разсмя и се подпря на близкия стол. Третият се пресегна и си взе чаша с питие от бара. Четвъртият ги изгледа с отвращение и сгъна шумно вестника си, с което явно подчертаваше

неодобрението си. Ноъл се обърна към прозорчето — не искаше да има нищо общо с тази глупава бъркотия.

Няколко минути по-късно стюардесата се приближи до него с думите:

— Извинете, господин Холкрофт. Мъжете са си мъже, особено на презокеански полети. Уиски с лед, нали?

— Да, благодаря — Ноъл пие чашата от хубавото момиче и го погледна. Очите ѝ сякаш казваха: „Благодаря ви, любезни господине, че не нахалствате като онези гръмогласни досадници“. При други обстоятелства той сигурно би повел разговор с нея, но сега мислите му бяха заети с друго. Прехвърляше наум задачите си за понеделник. Закриването на офиса нямаше да е трудно — персоналът му се състоеше от една секретарка и двама чертожници, които лесно щеше да устрои при приятели, може би дори с по-високи заплати. Но защо за бога „Холкрофт Инкорпорейтид, Ню Йорк“ трябваше да преустанови дейността си точно когато ѝ възлагаха проекти, които ѝ даваха възможност да утрои персонала си и четирикратно да увеличи доходите си? Обяснението трябваше да е разумно и да не буди никакви подозрения.

Изведнъж един от пътниците в другия край на салона скочи от мястото си и от гърлото му се разнесе страхотен дрезгав рев. Той се сгърчи така, сякаш не му достигаше въздух, хвана се първо за стомаха, а след това за гърдите. Сетне се строполи върху дървената преграда, на която бяха подредени списания и разписания на полетите. Лицето му бе изкривено, вените на шията му — изпъкнали и посинели. Накрая политна напред и се просна по лице.

Това бе третият, който се бе присъединил към двамата пийнали пътници и стюардесата.

Настъпи пълен хаос. Стюардесата се втурна към падналия, огледа тялото и хладнокръвно се зае да овладее положението. Първо помоли другите трима пасажери да останат по местата си, после подложи под главата на пострадалия възглавницата и се върна към барчето, където бе инсталиран вътрешният телефон. След няколко секунди по извитата стълбичка нагоре влетя един стюард, а капитанът от „Бритиш еърлейнз“ излезе от пилотската кабина. Те размениха със стюардесата няколко думи до безжизненото тяло на мъжа. Стюардът се

спусна тичешком по стълбичката и след няколко минути се върна със списъка на пътниците.

Капитанът се обърна към пасажерите в салона с думите:

— Моля, върнете се по местата си долу. На борда има лекар. Той ще бъде тук всеки момент. Благодаря ви.

Докато Холкрофт слизаше по стълбичката, покрай него се изкачи стюардесата с одеало под мишница. В същия миг чу как капитанът нареди по вътрешния телефон: „Свържете се с летище «Кенеди» за спешна медицинска помощ. Пътник от мъжки пол, името му е Торнтън. Сърдечен пристъп, предполагам“.

* * *

Лекарят коленичи до проснатото на седалката в дъното на салона тяло и поиска фенерче. Помощник-капитанът изтича до кабината и му донесе. Докторът повдигна клепачите на мъжа, после се обърна и кимна на капитана да се наведе до него — явно искаше да му съобщи нещо поверително. Капитанът се приведе и лекарят прошепна:

— Мъртъв е. Трудно е да се определи причината без изследвания и кръвна проба, но не мисля, че е сърдечен удар. Според мен е бил отровен. Вероятно със стрихнин.

* * *

В митническата инспекция се възцари тишина. Зад бюрото бе седнал детектив от отдел „Убийства“ на охраната на нюйоркското летище, пред който лежеше списъкът на пътниците от самолета на „Бритиш еървейз“. Самият инспектор бе застинал неподвижно, явно се чувстваше неловко. На два стола до стената стояха капитанът на „Боинг-747“ на „Бритиш еървейз“ и стюардесата, обслужвала салона на пътниците от първа класа. До вратата пазеше униформен полицаи. Детектив бе впил в митническия инспектор поглед, изпълнен с недоверие.

— Искате да ме убедите, че двама души са слезли от самолета, прекосили са охраняваните коридори, влезли са в охраняваната зала за

митнически контрол и просто са изчезнали?

— Това е необяснимо за мен — поклати отчаяно глава инспекторът. — Такова нещо не се е случвало досега.

Детективът се обърна към стюардесата.

— Сигурна ли сте, че бяха пияни, мис?

— Май вече не съм — призна момичето. — Трябва пак да помисля. Те наистина изпиха доста, в това съм сигурна, нали аз им сервирах. Не може да са се престрували. И изглеждаха порядъчно пийнали. Бяха безобидни, но наквасени.

— Възможно ли е да са изливали някъде питиетата си? И да не са ги изпивали.

— Къде например? — попита стюардесата.

— Ами не знам. В някакви по-дълбоки пепелници, възглавнички. Подът с какво е настлан?

— С мокет — отвърна пилотът.

Детективът се обърна към полицая до вратата.

— Извикайте по радиото съдебните експерти. Да проверят мокета, възглавничките, пепелниците. От лявата страна на оградения сектор. Достатъчно е да открият влага, за да ме уведомите веднага.

— Слушам, сър — полицаят излезе бързо и затвори вратата след себе си.

— Е — обади се инспекторът, — хората различно носят пиене.

— Не и в количествата, за които говори госпожицата — възрази детективът.

— А защо е чак толкова важно? — попита капитанът. — Ясно е, че тъкмо те ви трябва. И са изчезнали, както сам се изразихте. Което, осмелявам се да предположа, означава, че са действали по план.

— Всичко е важно — обясни детективът. — Така можем да сравним методите им на действие с почерка на предишни престъпления. Всичко ни интересува. Има много смахнати типове. Богати и смахнати, които обикалят по света и търсят силни усещания. Психопати, на които им доставят удоволствие необикновени изживявания под въздействието на алкохол или наркотици — без значение. Доколкото разбираме, въпросните двама господа дори не са се познавали с господин Торнтън. Вашата стюардеса ни каза, че са се запознали в самолета. Тогава защо са го убили? И ако приемем, че са те, защо са го извършили така брутално? Наистина са използвали

стрихнин, капитане, а повярвайте ми, това е много жесток начин да убиеш.

Телефонът извъня. Митническият инспектор вдигна слушалката и след малко я подаде на детектива:

— Обаждат се от Министерския съвет, вас търсят.

— Тук е лейтенант Майлс от полицията на нюйоркското летище. Разполагате ли с информацията, която поисках от вас?

— Да, но няма да ви хареса...

— Един момент — прекъсна разговора Майлс. Вратата тъкмо се бе отворила и бе влязъл униформеният полицаи. — Какво има? — попита го Майлс.

— Възглавничките и мocketът в лявата част на салона са подгизнали от уиски.

— Значи са били абсолютно трезви — изрече детективът с равен глас, кимна и пак вдигна слушалката. — Слушам ви. Та какво няма да ми хареса?

— Въпросните паспорти са обявени за невалидни преди повече от четири години. Принадлежали са на двама души от Флинт, щата Мичиган. Всъщност са били съседи. Работили са за една и съща детройтска фирма. През юни 1973 година са заминали за Европа в командировка и повече не са се върнали.

— Защо паспортите им са били обявени за невалидни?

— Двамата са изчезнали от хотелските си стаи. Три дни по-късно извадили труповете им от реката. Били са застреляни.

— Божичко! Коя река? Къде?

— Изар. Били са в Мюнхен, Германия.

* * *

Един по един изнервените пътници от полет 591 влизаха в стаята, в която ги проверяваха. Имената, адресите и телефонните им номера се отмятаха в списъка на пасажерите на „Боинг-747“ от представител на „Бритиш еървейз“. До него стоеше офицер от летищната полиция, който също отмяташе по копие на този списък. Задържането продължаваше повече от четири часа.

След като излизаха от стаята, насочваха пътниците по коридора към голямо багажно помещение, откъдето те вземаха вече проверения багаж и се отправяха към вратите на чакалнята. Един от пасажерите обаче не излезе оттам. Вместо това мъжът, който бе праметнал през ръката си шлифер и не носеше никакъв багаж, се насочи право към врата с категоричния надпис:

МИТНИЦИ — КОНТРОЛЕН ЦЕНТЪР
ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА СТРОГО ЗАБРАНЕН

Той показа някаква карта и влезе вътре.

До прозореца стоеше мъж с прошарена коса в униформа на високопоставен митнически служител и пушеше цигара. Когато другият влезе, той се извърна и каза:

— Очаквах те. Нищо не можех да направя, докато бяхте задържани.

— Ако не те бях намерил тук, щях да покажа картата — отвърна пътникът, пъхайки я обратно в джоба на сакото си.

— Пази я. Може пак да ти потрябва — навсякъде има полиция. Какво смяташ да правиш?

— Ще се върна обратно в самолета.

— Смяташ, че са още там?

— Да, трябва да са там. Това е единственото обяснение.

Двамата излязоха от стаята и бързо прекосиха багажното помещение, минавайки покрай многобройните конвейерни ленти. Най-после стигнаха до една стоманена врата с надпис: „ВХОД ЗАБРАНЕН“. Митническият служител извади ключ, отвори я и пристъпи прага пръв в дълъг тунел, който водеше към пистата. Четиридесет секунди по-късно се озоваха пред друга стоманена врата, пазена от двама души — единият от митниците, а другият — от летищната полиция. Първият позна началника си.

— Здравейте, капитане. Ужасна нощ.

— Страхувам се, че това е само началото — отвърна началникът. — Накрая може и ние да се окажем забъркани. — После погледна полицаия и кимна към придружителя си: — Този човек е от Федералната. Водя го към „591“ на „Бритиш еървейз“. Случаят може да е свързан с наркотици.

Полицаят, изглежда, се притесни. Очевидно му бе наредено да не пуска никого през тази врата. Колегата му от митниците се намеси:

— Хайде, пусни го. Той командва цялото летище „Кенеди“.

Полицаят сви рамене и отвори вратата.

От черното нощно небе се изливаше пороен дъжд, а откъм Джамайка бей се стелеше мъгла на талази. Мъжът, който придружаваше митническия началник, набързо облече шлифера си. В ръката, върху която го бе праметнал, стискаше пистолет. Сега го затъкна сръчно в колана на панталона си.

Боингът блестеше на светлината на прожекторите, по корпуса му обилно се стичаше дъжд. Навсякъде сновяха полицаи и механици, които се различаваха един от друг само по контрастните оранжеви и черни мушамы.

— Аз ще се оправя с полицаите вътре — каза митничарят и махна към металната стълбичка, свързваща задната част на голям камион и една от вратите на самолетния корпус. — Успех в издирването.

Мъжът с шлифера кимна, макар че изобщо не слушаше. Очите му оглеждаха района. Боингът бе точно пред очите му, ограден с въжета, вързани за метални колове на около тридесет метра от него, а между тях стояха полицаи. Мъжът с шлифера бе влязъл в охраняваното пространство и се движеше свободно из него. В края на успоредните въжета той свърна вдясно и се насочи към задната част на самолета. Кимаше свойски на полицаите от постове и от време на време небрежно размахваше пропуска пред очите на онези, които го поглеждаха озадачено. Непрекъснато се взираше през дъждовните капки в лицата на тези, които влизаха и излизаха от самолета. След като бе изминал три четвърти от разстоянието до опашката на самолета, внезапно чу гневния вик на някакъв механик:

— Какво се туткаш, по дяволите? Я стегни крика!

Обект на гнева му бе негов колега, който стоеше на платформата на цистерна с гориво. Той нямаше мушама и бялото му работно облекло бе съвсем подгизнало. На шофьорското място в камиона седеше друг механик, също без мушама.

Ето каква била работата, помисли си мъжът с шлифера. Убийците са носели работни комбинезони под костюмите си. Обаче не са предвидили, че може да завали. С изключение на тази грешка бягството бе замислено перфектно.

Мъжът отиде до цистерната, скрил ръката с пистолета под шлифера си. Той се взря през прозореца на кабинката в лицето на човека, седнал на шофьорското място; другият седеше в дясната част на платформата, извърнат настрана. Лицето зад прозорчето се втренчи ужасено и се дръпна с невярващ поглед назад. Но мъжът с шлифера бе много бърз. Той отвори вратата, извади пистолета, който беше със заглушител, и стреля. Жертвата рухна върху таблото и го оплиска с кръвта на пробитото си чело.

Чул шум от раздвижване, другият от платформата се наведе и погледна надолу.

— Вие! От салона на самолета! С вестника!

— Влизай в кабината! — изкомандва го рязко, но отчетливо въпреки проливния дъжд мъжът с шлифера; ръката му с пистолета бе скрита зад вратата.

Мъжът на платформата очевидно се колебаеше. Мъжът с шлифера се огледа. Полицаите се суетяха наоколо. Дъждът плющеше по униформите им, а силната светлина на прожекторите ги заслепяваше. Никой не забелязваше сцената, предвещаваща смърт. Мъжът с шлифера се протегна, сграбчи белия работен комбинезон на оцелелия убиец и го набута през отворената врата в кабинката на камиона.

— Вие се провалихте! Синът на Хайнрих Клаузен все още е жив — изрече той хладнокръвно. След това стреля отново. Убиецът се свлече на седалката.

Мъжът с шлифера затвори вратата и мушна пистолета обратно в колана си. Отдалечи се невъзмутимо, мина под корпуса на самолета и се отправи към оградената с въжета пътека. Видя как на вратата на самолета се появи неговият придружител, митничарят, и заслиза енергично по стълбичката. Изчака го и продължиха заедно към входа на тунела.

— Какво стана? — попита го митничарят.

— Аз свърших своето. Те обаче не успяха. Въпросът е какво ще правим с Холкрофт?

— Това не е наша работа, а на Тинаму. Трябва да му съобщим.

Мъжът с шлифера се усмихна на себе си, уверен, че усмивката му ще остане незабелязана в поройния дъжд.

[1] Министерството на финансите (нем.) — Бел. прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Холкрофт освободи таксито пред апартамента си на Източна седемдесет и трета улица. Бе напълно изтощен — напрежението от последните няколко дни бе достигнало връхната си точка с трагедията в самолета. Въпреки че му бе жал за горкия нещастник, който получи сърдечен удар, той бе вбесен, че летищните власти направиха от инцидента едва ли не международен въпрос. Боже господи! Да ги държат повече от четири часа! И отгоре на това всички пътници от първа класа трябваше да осведомяват полицията за местонахождението си в продължение на цели два месеца!

Портиерът го поздрави.

— Този път пътуването ви бе кратко, господин Холкрофт. Но пък пощата ви е голяма. А, да, търси ви някакъв господин.

— Така ли?

— Да, сър. — Портиерът му даде една визитна картичка. — Дойде снощи. Беше много настоятелен, нали разбирате какво имам предвид?

— Не съвсем. — Ноъл взе визитката и прочете името „Питър Болдуин“. Не му говореше нищо. „Уелингтън секюрити системс, Странд, Лондон W1A“. Отдолу имаше телефонен номер. Холкрофт никога не бе чувал за тази компания. Той обърна картичката — на гърба ѝ бе надраскано: хотел „Сейнт Риджис“, стая 411.

— Много настояваше да ви позвъня в апартамента, без да съм ви видял. Казах му, че това е абсурд.

— Той може сам да ми позвъни — отвърна Холкрофт, вече на път към асансьора. — Номерът ми го има в указателя.

— Опитвал много пъти, но телефонът ви бил повреден.

Вратата на асансьора се затвори при последните думи на портиера. Докато се изкачваше до петия етаж, Ноъл отново прочете името. Питър Болдуин, ескуайър. Кой ли беше той? И откога не работеше телефонът му?

Отключи вратата на апартамента си и посегна към ключа на осветлението. Двете настолни лампи светнаха едновременно; в същия миг Ноъл изпусна куфара и огледа стаята си смаян.

Нищо не беше така, както го беше оставил преди три дни! Нищо! Всяка мебел, всеки стол, маса, ваза и пепелник бяха преместени. Преди диванът му бе в средата на стаята, сега се мъдреше в десния ъгъл. Всички графики и картини по стените бяха пипани и нито една не бе върната на мястото ѝ! Стереоуредбата я нямаше на шкафа ѝ — бяха я оставили на една масичка. Барчето от дъното на всекидневната сега бе вляво от вратата. Чертожната му дъска, която обикновено стоеше до прозореца, се намираще на три метра пред него, а столът беше бог знае къде — не го виждаше. Никога не бе изпитвал подобно странно усещане. Всичко му беше до болка познато и същевременно напълно непознато. Изкривено, някакси разфокусирано.

Той продължаваше да стои на прага на отворената врата. Пред невярващия му поглед непрекъснато се мяркаха кадри от предишната наредба на стаята, които се редуваха с детайли от сегашната.

— Какво се е случило? — чу той собствения си глас, като в първия момент не можа да го познае.

Изтича до дивана; държеше телефона на малка масичка от дясната му страна. Но диванът бе преместен, телефонът не се виждаше. Той се извърна към средата на стаята. Къде ли бе масичката? Никъде я нямаше — на нейното място бе набутан един фотьойл. Къде по дяволите бяха масичката и телефонът?

До прозореца. До прозореца на всекидневната бе сложена кухненската маса, а върху нея — телефонът. До големия централен прозорец, който гледаше към отсрещния блок през обширния двор между двете сгради. Телефонните жици бяха измъкнати от контакта под мокета, застилащ плътно целия под, и включени в друг под прозореца. Каква лудост! Кой ли си бе направил труда да разковава мокета и да мести телефонния кабел?

Той изтича към масата, грабна припряно слушалката и натисна няколко пъти бутона на централата в портиерната. Никакъв отговор. Ноъл залепи пръст върху бутона и не го махна, докато най-сетне не чу отегчения глас на портиера Джек.

— Добре де, централа...

— Джек, Ноъл Холкрофт се обажда. Кой е влизал в апартаментите ми, докато ме нямаше?

— Кой е влизал... къде, сър?

— В моя апартамент!

— Да не са ви обрели, господин Холкрофт?

— Още не знам. Знам само, че всичко е обърнато наопаки. Кой е идвал тук?

— Никой — доколкото аз знам, искам да кажа. А и момчетата не са ми споменавали нищо. Сутрин в четири ме сменя Ед, а той е до обяд. В дванайсет дежурството поема Луи.

— Можеш ли да им се обадиш?

— По-добре да се обадя в полицията!

Думата подразни слуха му. „Полиция“ означаваше въпроси: Къде е бил? С кого се е срещал?, а Ноъл не бе сигурен, че гори от желание да им отговаря.

— Не, недей, докато не проверя дали наистина нещо липсва. Може пък някой да се е пошегувал. Пак ще ти звънна.

— А аз ще се обадя на момчетата.

Холкрофт остави слушалката. Приседна на широкия перваз на прозореца и отново огледа стаята. Всичко бе разместено. Нито един, ама нито един предмет не бе на мястото си!

Той усети, че държи нещо в лявата си ръка — визитна картичка. На Питър Болдуин.

„...беше много настоятелен, нали разбирате?... Много държеше да ви позвъня в апартаментите... телефонът ви бил повреден...“

Хотел „Сейнт Риджис“, стая 411.

Ноъл взе слушалката и набра номера. Знаеше го добре — често обядваше в грилресторанта „Кинг Коул“.

— Да? Болдуин на телефона. — Отговорът прозвуча рязко, с английски акцент.

— Аз съм Ноъл Холкрофт, господин Болдуин. Търсили сте ме.

— Слава богу! Къде сте?

— У дома. В апартаментите си. Току-що се върнах.

— Върнахте се? Откъде?

— Не съм съвсем сигурен дали това е ваша работа.

— За бога, пропътувал съм три хиляди мили само за да се видя с вас! Ужасно важно е. Кажете къде бяхте?

По телефона ясно се чуваше тежкото дишане на англичанина, което издаваше страха му.

— Поласкан съм от факта, че сте били толкова път само за да ме видите, ала това все още не ви дава право да ми задавате лични въпроси.

— Имам пълното право! — прекъсна го Болдуин. — От двайсет години съм в МІБ^[1]. Ние с вас трябва сериозно да си поговорим. Нямайте представа в какво се забърквате. Само аз знам, никой друг, повярвайте ми.

— Само вие... какво? Трябва... какво?

— Слушайте ме внимателно. Откажете се от Женева. Не правете нищо, господин Холкрофт, преди да поговорим?

— Женева ли? — Ноъл внезапно почувства спазъм в стомаха. Откъде можеше този англичанин да знае за Женева? Откъде?

В отсрещния прозорец отново припламна кибритена клечка и освети дългата руса коса на някаква жена зад прозрачното перде.

Холкрофт изведнъж осъзна, че от другия край на линията бе настъпила тишина — не чуваше никакви гласове. Времето течеше, а англичанинът не се обаждаше.

— Болдуин? Болдуин, ало, какво става? Болдуин!

В отсрещния прозорец за трети път просветна запалена кибритена клечка. Ноъл се вгледа внимателно, но това се оказа излишно. Припламващата цигара между устните на русата жена се виждаше съвсем ясно. Тогава той забеляза какво държеше в другата си ръка — телефон. Държеше телефонна слушалка до ухото си и гледаше през прозореца — право в него, сигурен беше.

— Болдуин! Къде изчезнахте, по дяволите!

Чу се щракване — някой от другата страна затвори.

— Болдуин!

Жената в отсрещния прозорец бавно остави слушалката, остана за миг неподвижна, после се обърна и изчезна от погледа му.

Холкрофт се втренчи в отсрещния прозорец, а после в слушалката, която държеше в ръката си. Изчака, докато получи свободна линия от централата и отново набра хотел „Сейнт Риджис“.

— Съжалявам, сър, но изглежда че телефонът в стая 411 се е повредил. Веднага ще изпратим човек да го оправи. Бихте ли казали номера си, за да го съобщим на господин Болдуин?

„...телефонът ви бил повреден...“

Беше станало нещо, което Ноъл не разбираше. Знаеше само, че няма да даде името или номера си на телефониста в хотел „Сейнт Риджис“. Той затвори и отново погледна към отсрещния прозорец. Каквато и светлина да имаше допреди малко, сега бе изчезнала. Прозорецът бе тъмен, виждаше се само тънкото бяло перде.

Той се дръпна от перваза на прозореца и се заразхожда безцелно из стаята — сред познати вещи и непозната обстановка. Не знаеше откъде да започне; може би на първо време трябваше да провери дали нещо не липсва. Като че ли нищо не бе откраднато, но беше трудно да се разбере от пръв поглед.

Телефонът иззвъня, беше портиерът.

— Обажда се Джек, господин Холкрофт. Току-що говорих с Ед и Луи. И двамата не си спомнят някой да е влизал у вас. Те са свестни момчета. Няма да седнат да ме лъжат. Не сме такива хора.

— Благодаря ти, Джек. Вярвам ти.

— Да извикам ли полицията?

— Не. — Ноъл се опита да отговори небрежно, все едно че нищо особено не е станало. — Май че някой от офиса си е направил майтап. Едно-две от момчетата имат ключове.

— Не съм видял никого. Нито пък Ед или...

— Добре, Джек — прекъсна го Ноъл. — Не се притеснявай. Вечерта преди да замина имах гости. Един-двама останаха до късно. — Ноъл не можа да измисли нищо по-убедително.

Внезапно му мина през ума, че не е проверил в спалнята. Влезе в стаята и посегна към ключа на осветлението.

Бе подготвен за изненади, но това, което видя, го шокира. Сега вече объркването му бе пълно.

И тук всичко бе разместено. Първото нещо, което се набиваше в очи, бе леглото — промяната действаше някак потискащо. То не бе допряно до никоя стена, а бе наред сред стаята, напълно изолирано. Бюрото му стърчеше до прозореца, а едно малко писалище бе сбутано към дясната стена. Както преди няколко минути, когато погледът му обхождаше всекидневната, така и сега в съзнанието му се мярнаха детайли от предишната наредба на фона на променената обстановка.

Тогава изведнъж го видя и ахна. От тавана висеше, целият облепен с черен скоч, вторият му телефон, а жицата се виеше подобно

на змия по тавана и стената до куката, на която бе окачен апаратът.

Той бавно се поклащаше.

Болката в свития му стомах пропълзя към гърдите; Ноъл не можеше да откъсне очи от провесения апарат, който се люлееше безпомощно във въздуха. Не смееше да открие причината за това движение, но знаеше, че се налага да го направи.

Премести поглед и най-после си пое дъх. Телефонът висеше точно в средата на разстоянието до банята, чиято врата бе отворена. Той забеляза, че пердето на прозорчето над умивалника се издува от течението. Силната въздушна струя въртеше телефона.

Той се запъти да затвори прозореца в банята и тъкмо когато понечи да дръпне пердето, някаква светлинка проблесна в мрака навън — зад друг прозорец на отсрещната сграда някой бе запалил клечка кибрит. Той се вгледа по-внимателно.

Пак същата жена! Русата жена, чийто силует отново се очерта, само че в рамката на друг прозорец, зад други прозрачни пердета. Той се втренчи в тайнствената фигура като хипнотизиран.

Тя се обърна като преди малко и по същия начин се отдалечи от прозореца. Изчезна от погледа му заедно със слабата светлина зад прозореца.

Какво ставаше? Какво означаваше всичко това? Явно бе нагласено така, че да бъде сплашен. Но от кого и с каква цел? И какво се бе случило с Питър Болдуин, който така безапелационно му бе наредил да се откаже от Женева? Беше ли Болдуин част от заплахата или бе нейна жертва?

Жертва ли... жертва? Помисли си, че предположението му е неуместно. Защо пък трябваше да има жертви? И какво бе имал предвид той, когато каза, че е „от двадесет години в МІБ“?

МІБ? Специален отдел на английското разузнаване. Ако правилно бе запомнил, МІБ бе отделът, който работеше по вътрешните въпроси, а МІБ се занимаваше с проблеми извън страната. С други думи това бе английското ЦРУ.

Боже мили! Нима англичаните знаеха за женевския документ? Нима английското разузнаване знаеше за невероятната кражба отпреди тридесет години? Изглежда, беше точно така... Но не това искаше да му каже Питър Болдуин.

Нямате представа в какво се забърквате. Само аз знам, никой друг.

А след това бе настанала тишина и някой бе прекъснал връзката.

Холкрофт излезе от банята и застана за миг под провесения телефон; той все още се полюшваше, макар и едва-едва. Гледката бе грозна, дори зловеща, може би поради черния скок, с който плътно бяха облепили апарата. Сякаш бе мумифициран и никога повече нямаше да бъде използван.

Той продължи към вратата на спалнята, но инстинктивно спря и се обърна. Нещо подсъзнателно бе привлякло вниманието му, нещо, което не бе забелязал досега. Средното чекмедже на малкото писалище бе отворено. Той надникна по-отблизо. Вътре имаше някакъв лист.

Когато се вгледа по-внимателно в него, дъхът му секна.

Това не можеше да бъде. Беше умопомрачително. Листът бе пожълтял. От времето. И бе досущ като онзи, който бе пазен тридесет години в женевско хранилище. Онова пълно със заплахи писмо, написано от фанатици, за които името на мъченика Хайнрих Клаузен бе светиня. Със същото нечетливо немско изписване на английските думи; с мастилото, което бе избледняло, но се четеше.

А онова, което се четеше, бе удивително. Защото бе написано преди повече от тридесет години.

„НОЪЛ КЛАУЗЕН-ХОЛКРОФТ, ЗА ТЕБЕ НИЩО ВЕЧЕ НЯМА ДА Е СЪЩОТО. НИЩО НЯМА ДА Е СЪЩОТО КАТО ПРЕДИ...“

Преди да продължи по-нататък, Ноъл докосна единия край на страницата. Тя се натроши от допира.

Боже! То наистина бе написано преди тридесет години!

И поради този факт останалата част от посланието му прозвуча още по-зловещо.

„Онова, което бе подготвено в миналото, трябва да продължи и в бъдещето, за да бъде отдадена почит към паметта на един велик мъж и неговата мечта. Той прояви изключителна смелост в един полудял свят. Нищо не бива да осуети осъществяването на неговата мечта.

Ние сме оцелелите от Волфшанце. Онези от нас, които останат живи, ще отдадат живота си за осъществяването на тази мечта. Тя трябва да бъде постигната, защото е всичко, което ни е останало. Един акт на милосърдие, който ще покаже на света, че ние бяхме предадени — защото не бяхме такива, за каквито той ни мисли.

Ние, мъжете от Волфшанце, знаем какви бяха най-добрите от нас. И Хайнрих Клаузен знаеше.

Сега от теб зависи, Ноъл Клаузен-Холкрофт, да довършиш онова, което започна баща ти. Само от теб. Така пожела баща ти.

Мнозина ще се помъчат да ти попречат, да отприщят мътните порои и да разрушат мечтата. Но мъжете от Волфшанце пак ще оцелеят. Имаш думата ни, че всички, които застанат на пътя ти, ще бъдат спрени.

Всеки, който се опита да ти навреди, да те разубеди или да те заблуди с лъжи, ще бъде ликвидиран.

Същото ще се случи и с теб и близките ти, ако се разколебаеш. Или се провалиш.

Това е нашата клетва към теб.“

Ноъл грабна листа от чекмеджето и той се разпадна в ръката му. Парченцата се посипаха по пода.

— Проклети манияци! — Той трясна чекмеджето и избяга от спалнята. Къде беше телефонът? Къде по дяволите бе проклетият телефон! А, да, до прозореца, върху кухненската маса до скапания прозорец!

— Манияци! — изкрещя той още веднъж в празното пространство. Или по-точно към един мъж в Женева, който се бе качил на влака за Цюрих. Може би група манияци бяха написали този боклук преди тридесет години, ала сега, тридесет години по-късно, други манияци му го бяха предали! Бяха нахлули в дома му, нарушили спокойствието му, преобърнали вещите му! И бог знае какво още, помисли си той, като се сети за Питър Болдуин. Човекът, който бе пропътувал три хиляди мили, за да се види с него и да си поговорят... мълчание, прещракване и телефонният разговор бе прекъснат.

Ноъл погледна часовника си. Бе почти един след полунощ. Колко ли беше часът в Цюрих? Шест? Седем? Банките в Швейцария започваха работа в осем. Голямата Женевска банка имаше клон в Цюрих; Манфреди щеше да бъде там.

Прозорецът. Той стоеше пред същия прозорец, пред който само преди няколко минути бе чакал отново да му се обади Болдуин. Прозорецът. На отсрещната сграда. Където три пъти бе припламвала кибритена клечка... русата жена в рамката на прозореца!

Холкрофт бръкна в джоба си да провери там ли са ключовете му. Там бяха. Изтича към вратата, отвори я, спусна се към асансьора и трескаво занатиска копчето за повикване. Асансьорът бе заседнал на десетия етаж и не мърдаше.

По дяволите!

Ноъл се втурна към стълбите и запрескача надолу по две стъпала наведнъж. Щом стигна до първия етаж, с два-три скока се озова пред портиера.

— Боже мили! — стресна се Джек. — Изкарахте ми акъла, господин Холкрофт!

— Познаваш ли портиера на съседния блок? — кресна Ноъл.

— На кой?

— Ей този, по дяволите! — посочи надясно Холкрофт.

— Осемдесет и трети номер. Да, разбира се.

— Тръгвай с мен!

— Ама чакайте, господин Холкрофт. Не мога да мръдна оттук.

— Няма да се бавим. Ето ти два-сет долара.

— Обаче само за минутка.

Портиерът на номер осемдесет и три ги поздрави любезно и с готовност се съгласи да обслужи на приятеля на Джек.

— Съжалявам, сър, но този апартамент е празен почти от три седмици. И вече е даден под наем; новите наематели ще се нанесат на...

— В него има някой! — нетърпеливо го прекъсна Ноъл, като едва се сдържаше. — Една руса жена. Непременно трябва да разбере коя е.

— Руса жена ли? Средна на ръст, симпатична и много пуши?

— Да, точно същата! Коя е тя?

— Вие отдавна ли сте в хотела, господине?

— Моля?

— Искам да кажа, отдавна ли живеете във вашия апартамент?

— Какво общо има това с въпроса ми?

— Да не сте пийнали повечко...

— Какви ги дрънкате? Коя е тази жена?

— Не коя е, а коя беше. Русата жена, за която се интересувате, е госпожа Палътайн. Почина преди един месец.

Ноъл седна на стола срещу прозореца и се втренчи в една точка. Някой се опитваше да го извади от равновесие. Но защо? Какъв

смисъл имаше? Някакви фанатици и манияци бяха преодолели дистанцията на времето и командваха действията на хора днес, трийсет години по-късно. Въпросът беше защо?

Позвъни в „Сейнт Риджис“. Телефонът в 411 стая вече работеше, ала непрекъснато даваше заето. Значи жената, която бе видял съвсем ясно, просто не съществувала. Тя обаче съществуваше! И явно бе свързана с цялата мистерия — той го чувстваше.

Стана от стола, отиде до преместеното барче и си наля малко уиски. Погледна часовника си — два без десет. Оставаха му още десет минути до момента, когато телефонистът щеше да го свърже с банката — в два часа след полунощ нийоркско време. Той тръгна с чашата в ръка към стола пред прозореца и заобиколи радиото. То, разбира се, също не бе на предишното си място; именно това бе привлякло погледа му. Включи го разсеяно. Обичаше да се разтоварва с музика.

Но се разнесе не музика, а говор. По галопирация речитатив на водещия се досети, че това сигурно бяха новини. Копчето бе преместено (естествено!) от неговата любима станция. Трябваше да се досети. „Нищо няма да е същото като преди...“

Случайна фраза от задъхания словесен поток привлече вниманието му. Той така рязко се извърна в стола, че изля част от питието върху панталона си.

„... полицията е оградила входа на хотела. Нашият репортер Ричард Дънлоп е на местопроизшествието и предава от подвижната ни радиостанция. Слушаме те, Ричард. Какво научи?“

Последва кратко бръмчене, след което се разнесе развълнуваният глас на журналиста:

„Името на жертвата е Питър Болдуин, Джон. Англичанин. Пристигнал е вчера или поне вчера се е регистрирал в хотел «Сейнт Риджис»; полицията сондира различни авиокомпании за по-подробна информация. Предполага се, че посещението му е било с частен характер. В хотелската регистрационна книга не е записана никаква фирма.

— Кога са открили тялото?

— Преди около половин час. Телефонният техник отишъл да отстрани предполагаема повреда и намерил господин Болдуин проснат на леглото. Вече плъзнаха най-невероятни слухове, но едно е безспорно — убийството е извършено по изключително брутален начин. Казват, че гърлото му е прерязано с жица. Камериерката от четвъртия етаж в истеричен пристъп крещяла на полицаите, че цялата стая била обляна в...

— Мотивът за убийството грабеж ли е? — прекъсна го ловко водещият, за да не бъде нарушен добрият тон.

— Все още не е установено. Полицията мълчи по въпроса. По всяка вероятност чакат да пристигне някой от английското консулство.

— Благодаря ти, Ричард. Ще поддържаме връзка. Това беше Ричард Дънлоп от хотел «Сейнт Риджис» на Петдесет и пета улица в Манхатън. Отново ще повторя: тази сутрин в един от най-люксоznите нюйоркски хотели е извършено жестоко убийство. Англичанин на име Питър Болдуин...“

Холкрофт се спусна към радиото и го изключи, после застана до него задъхан. Просто не искаше да признае пред себе си, че действително е чул това. Изглеждаше му абсолютно недопустимо, но то просто се бе случило. Извършено бе убийство. Маниаците отпреди трийсет години не бяха никакви вехти чучела, нито пък герои от сълзлива мелодрама. Те бяха най-хладнокръвни убийци. И хич не си поплюваха.

Питър Болдуин го бе зарекъл да се откаже от Женева. Бе препречил пътя на мечтата, бе се опитал да осуети плана. И сега бе мъртъв, зверски заклан с жица, прерязала гърлото му.

Ноъл се дотътри до стола и се тръшна в него. Вдигна чашата към устните си и отпи няколко големи глътки уиски. Това обаче ни най-малко не му помогна. Напротив, усети, че сърцебиенето му се усилва.

Припламване на кибритена клечка! В отсрещния прозорец! Ето я пак! Русата жена, чийто силует внезапно се открие зад тънкото прозрачно перде, озарен от слабата светлина. Тя гледаше право към

него! Той стана от стола и приближи като хипнотизиран прозореца. Лицето му бе на няколко сантиметра от стъклото. Жената бавно му кимаше, сякаш искаше да му каже нещо. Потвърждаваше, че ходът на мислите му бе правилен, че се бе досетил за истината!

„... Русата жена, за която се интересувате, е госпожа Палътайн. Почина преди един месец.“

Силуетът на една мъртва, очертан в отсрещния прозорец, му изпращаше през разделящия ги мрак смразяващо послание. Божичко, той наистина щеше да се побърка!

Телефонът извънтя и допълнително го влуди; Ноъл пое дълбоко въздух и се втурна към апарата — не можеше да понесе звука на второ позвъняване. То щеше да разреде по ужасяващ начин тишината.

— Господин Холкрофт, говорете с Цюрих...

Ноъл слушаше онемял тържествения глас от Швейцария. Управителят на цюрихския салон на Голямата Женевска банка говореше със силен акцент. „Директор“, повтори той два пъти, за да подчертае значимостта на поста си.

— Дълбоко скърбим, господин Холкрофт. Знаехме, че господин Манфреди не се чувства добре, но нямахме представа, че болестта му е в толкова напреднала фаза.

— За какво говорите? Какво е станало?

— Неизлечимите болести въздействат различно на психиката на всеки. Нашият колега бе много жизнен, енергичен човек; когато такива хора не могат да живеят и работят нормално, това често води до отпадналост и дълбока депресия.

— Какво се е случило?

— Самоубийство, господин Холкрофт. Хер Манфреди не можа да се примири със своята непълноценност.

— Самоубийство ли?

— Няма смисъл да крием истината. Ернст се хвърли от прозореца на хотела си. Смъртта е настъпила моментално. В десет часа Голямата Женевска банка ще почете паметта му с едноминутно мълчание..

— Боже мой...

— Обаче — продължи гласът от Цюрих, — всички сметки, с които лично се е занимавал хер Манфреди, ще бъдат поверени в също толкова компетентни ръце. Ние се надяваме...

Ноъл трясна телефона посред изречението на швейцареца.

„... сметки... ще бъдат поверени в също толкова компетентни ръце...“ Бизнесът си е бизнес; убиват човек, но швейцарските финансови институции продължават да функционират безупречно. А той е бил убит. Ернст Манфреди не се е хвърлил сам от хотелската си стая в Цюрих. Той е бил хвърлен. Убит от мъжете от Волфсшанце.

Но защо, за Бога? И тогава Холкрофт си спомни, че Манфреди не гледаше сериозно на мъжете от Волфсшанце. Той бе успокоил Ноъл, че зловещите им заплахи вече нямат никаква стойност, че просто издават страха на едни болни старци, търсещи изкупление.

И това е била неговата грешка. Той несъмнено е споделил с колегите си, другите директори на Голямата Женевска банка, за странното писмо с непокътнати печати. Може би дори в тяхно присъствие се е присмял на мъжете от Волфсшанце.

Кибритената клечка! Познатото припламване! Жената от отсрещния прозорец пак му кимаше! Сякаш четеше мислите му и се съгласяваше с тях. Една мъртва жена му казваше, че е прав!

Тя се обърна и изчезна; заедно с нея изчезна и светлината от прозореца.

— Върни се! Върни се! — изкрещя Холкрофт, залепил длани на стъклото на прозореца. — Коя си ти?

Внезапно телефонът иззвъня. Ноъл го изгледа стреснат, сякаш бе някаква ужасна вещ в непозната обстановка. Всъщност беше точно така. Вдигна слушалката разтреперан.

— Господин Холкрофт, обажда се Джек. Май че се досещам как е станала онази беля у вас. Искам да кажа, че досега не ми бе минало през ума, ама преди малко ми просветна.

— Е, и как?

— Преди две вечери дойдоха двама ключари. Господин Силвърстайн от вашия етаж щеше да си сменя бравата. Луи ме бе предупредил, така че аз изобщо не се усъмних. После обаче нещо ми прищрака. Защо дойдоха през нощта? Защо в извънработно време? Защо не си вършеха работата денем? Тогава завъртях на Луи да го питам. А той ми вика: „Ами че те идваха вчера.“ Е, какви са били тогава тия двамата?

— Спомняш ли си как изглеждаха?

— Как да не си спомням! Особено единия. Мога да го позная сред тълпата в Медисън скуер гардън! Имаше...

В слушалката изтрещя оглушителен изстрел.

Изстрел!

Последва трясък. Вероятно телефонният апарат в портиерната бе паднал!

Ноъл трясна слушалката, спусна се към вратата и така я тръшна, че тя се удари в стената и счупи стъклото на една графика. Нямахше време да чака асансьора. Втурна се стремглаво надолу по стълбите, като само се стремеше да запази равновесие при бързината и се молеше да не се спъне. Когато стигна последната площадка, той се спусна към фойето.

В първия миг не повярва на очите си. Бе се случило най-лошото. Портиерът Джек лежеше възник върху облегалката на стола си и от врата му шуртеше кръв. Застрелян бе в гърлото. От упор.

Той се опита да попречи. Тъкмо щеше да идентифицира един от мъжете от Волфшанце. Затова бе убит.

Болдуин, Манфреди... един невинен портиер. Смърт.

„... всички, които застанат на пътя ти, ще бъдат възпрени... Всеки, който се опита да ти навреди, да те разубеди или да те заблуди с лъжи, ще бъде ликвидиран.

... същото ще се случи и с теб и близките ти, ако се разколебаеш. Или се провалиш.“

Манфреди го бе попитал дали смята, че има избор. Вече нямаше. Около него сееха смърт.

[1] Специален отдел на английското военно разузнаване. — Бел. прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Алтийн Холкрофт седеше зад бюрото в кабинета си и гледаше гневно писмото в ръката си. Нейните строги, изсечени черти — широките ѝ скули, орловият нос, малко раздалечените очи, веждите — говореха за същата непоколебимост, както и осанката ѝ. Тънките ѝ аристократични устни бяха плътно стиснати, дишането ѝ — равномерно, но може би малко по-дълбоко от нормалното. Тя четеше писмото на Хайнрих Клаузен като статистически доклад, който противоречи на информация, смятана дотогава за неопровержима.

Ноъл стоеше в другия край на стаята до един извит прозорец, който гледаше към неравната ливада и градината зад къщата. Някои от храстите бяха увити в грубо платно — въздухът бе студен и утринният скреж оставяше неравномерни светлосиви петна по зелената трева.

Холкрофт премести поглед върху майка си, като отчаяно се мъчеше да прикрие страха си и да овладее треперенето от спомена за снощните събития. Не искаше майка му да разбере какъв ужас бе изживял. Чудеше се какви ли мисли минават през главата ѝ, какви спомени съживяват изписаните със синьо мастило думи от мъжа, когото навремето бе обичала, а по-късно презряла. Каквото и да мислеше, щеше да го запази в тайна, докато не прецени, че не може да го сподели. А Алтийн споделяше само онова, което смяташе за нужно.

Тя сякаш усети погледа му и за миг вдигна очи към него. После се върна към писмото и отмести една немирна къдрица от прошарените си коси. Ноъл се запъти небрежно към бюрото ѝ, като се позагледа в библиотеката и снимките по стената. Стаята издава личността на собственичката си, помисли той. Изискана, елегантна и същевременно изпълнена с особена виталност. От снимките го гледаха мъже и жени, яхнали коне, очевидно на лов; в лодки сред бурни вълни, на ски в снежни планини. Не можеше да се отрече, че тази определено женска стая притежаваше и някакво мъжествено излъчване. Това бе кабинетът на майка му, нейното убежище за уединение и размисъл. Но можеше спокойно да принадлежи и на някой мъж.

Той се разположи в кожения стол срещу бюрото и запали цигара със запалка „Колибри“, прощален подарък от една млада дама, която напусна апартамента му преди месец. Ръката му пак затрепери и той стисна здраво запалката.

— Ужасен навик — забеляза Алтийн, без да вдига поглед от писмото. — Мислех, че ще се откажеш завинаги.

— Отказвах се. Няколко пъти.

— Не си оригинален. Марк Твен го е казал преди теб.

Холкрофт се намести по-удобно в стола.

— Вече го прочете няколко пъти. Какво мислиш?

— Не зная какво да мисля — отвърна Алтийн и остави писмото пред себе си. — Той го е написал; това е неговият почерк, неговият начин на изразяване — високомерен дори когато се раздира от угризения.

— Значи и ти смяташ, че са угризения?

— Така изглежда. Поне засега. Все пак бих искала да знам много повече неща. И имам доста въпроси по отношение на тази невероятна финансова операция. Тя е просто невъобразима.

— Въпросите пораждат въпроси, майко. Господата в Женева не желаят това.

— А има ли значение какво желаят? Доколкото разбирам от лаконичните ти обяснения, те искат от теб да пожертваш най-малко шест месеца от живота си и евентуално още много неща.

Ноъл пак се почувства неловко. Бе решил да не ѝ показва документа на Голямата Женевска банка. Ако тя настояеше да го види, винаги можеше да го направи. Но колкото по-малко знаеше, толкова по-добре. И изобщо трябваше да я държи по-далеч от мъжете от Волфсшанце. Сигурен бе, че тя нямаше да се поколебае да се намеси.

— Обясних ти всичко по-важно — увери я Ноъл.

— Не съм твърдяла обратното. Просто казах, че си доста лаконичен. Все повтаряш за някакъв човек от Женева, без да му споменаваш името. Говориш за условия, които разкриваш само наполовина. За най-големите деца на фамилии, които не назоваваш. Изобщо спестяваш значителна част от информацията.

— То е единствено за твое добро.

— Звучи доста снизходително, а като се има предвид това писмо, и доста обидно.

— Не исках да ти звучи така. — Холкрофт се наведе напред. — Не искам по никакъв начин да бъдеш свързана с тази банкова сметка. Прочете писмото, разбра за какво става дума. За хиляди хора, за стотици милиони долари. Не се знае на кого може да хрумне да потърси отговорност от теб. Ти си била съпругата, която му е казала истината; напуснала си го, защото е отказал да те послуша. Когато най-после е осъзнал, че си била права, той е поел този невероятен риск. Може все още да са живи хората, които биха те убили за това. Но аз няма да го допусна.

— Разбирам — изрече бавно Алтийн, сетне го повтори, надигайки се от стола си, прекоси бавно стаята и застана пред прозореца. — Сигурен ли си, че точно за това са се загрижили господата от Женева?

— Те... той намекна за нещо такова, да.

— Подозирам, че това не е била единствената им грижа.

— Не.

— Да се опитам ли да отгатна другата?

Ноъл се вцепени. Не че подценяваше интелигентността на майка си — не си го позволяваше — но както обикновено се подразни, че тя винаги успяваше да формулира предположенията си преди него.

— Мисля, че не е трудно.

— Така ли? — Алтийн се извърна от прозореца и го погледна.

— Пише го в писмото. Ако източниците на сметката станат известни, ще възникнат юридически проблеми. Международните съдилища ще бъдат затрупани от дела.

— Да — отмести поглед майка му. — Наистина е очевидно. Все пак съм изненадана, че са ти позволили да ми разкриеш това.

Ноъл се облегна в стола си, разтревожен от думите на Алтийн.

— Защо? Действително ли смяташ да предприемеш нещо?

— Изкушението е голямо — отвърна тя, все още вперила поглед навън. — Човек рядко губи желанието си да отмъсти за причинена силна болка. Дори и тази болка да е променила живота му за добро. Бог ми е свидетел, че моят — нашият — се промени изцяло. От истински ад се превърна в щастие, за което бях спряла да мечтая.

— Татко ли имаш предвид? — попита Ноъл.

— Да, той пое огромен риск, за да ни спаси. Прие мен — най-голямата глупачка на света — и моя син. Дари ни много повече от

любов: дари ни нов живот. А в замяна поиска само любов.

— И ти му я поднесе.

— И ще я притежава, докато съм жива. Ричард Холкрофт е мъжът, който навремето си въобразих, че е Хайнрих Клаузен. Каква грешка допуснах, Господи, каква грешка... И всъщност фактът, че Хайнрих е мъртъв от толкова много години, няма никакво значение — презрението ми към него не е докоснато от времето. Наистина имам желание да си отмъстя.

Ноъл се опита да говори спокойно. Трябваше да отклони внимателно майка си от тази мисъл — оцелелите от Волфшанце нямаше да ѝ простят.

— Но ти ще си отмъстиш на мъжа, когото си спомняш, а не на този, който е написал писмото. Може би в началото не си се излъгала в него и онова, което всъщност те е привлякло, е изплувало отново накрая?

— Това все пак звучи утешително, нали?

— Мисля, че е истина. Мъжът, който е написал това писмо, е бил искрен. И е изживял силна мъка.

— Напълно си го е заслужил — той самият причини толкова много мъка — беше най-безмилостният човек, когото познавам. Болезнено амбициозен и фанатично целеустремен! И Боже мой, накрая стана ясно какви са били целите им!

— Той се е променил, майко — прекъсна я Холкрофт. — И ти имаш заслуга за това. В края на живота му единствената му цел е била да поправи злото, което е сторил. Той сам казва: „Злото трябва да се поправи.“ Помисли само какво е извършил — какво са извършили тримата!, — за да бъде осъществен замисълът им.

— Съзнавам, че не мога да си затворя очите за това. Нито пък за писмото му. Почти чувам думите му — но сякаш ги изрича един младеж. Един целеустремен младеж, много, много млад, а до него — едно младо момиче. — Алтийн млъкна за миг и после продължи: — Защо изобщо ми показва това писмо? Защо ме върна към спомените?

— Защото реших да действам. Ще закрия фирмата, ще се наложи да пътувам доста, евентуално да прекарам няколко месеца извън Швейцария. Както намекна и господинът от Женева, ти не би се стърпяла да ми зададеш куп въпроси. Опасяваше се, че може да

откриеш нещо компрометиращо и това да те тласне към необмислени действия.

— За твоя сметка ли? — уточни Алтийн.

— Не изключи и тази възможност. Смята, че спомените ти са достатъчно силни. Нарече ги „неизлечими“.

— Наистина са неизлечими.

— Той смята също, че най-добре е парите да се използват според инструкциите. За да се поправи злото.

— Може и да е прав. Ако това изобщо е възможно. И не е ли малко късничко? До каквото се е докоснал Хайнрих Клаузен, го е провалял. — Алтийн замълча и лицето ѝ доби по-напрегнат израз. — Ти си единственото изключение. А това може би е второто.

Ноъл стана и се приближи до майка си. Хвана я за раменете и я прегърна.

— Онзи господин от Женева каза, че си невероятна. Ти наистина си.

— Тъй ли каза? Невероятна? — дръпна се от него Алтийн.

— Да.

— Ернст Манфреди ли? — прошепна тя.

— Познаваш ли го? — изненада се Холкрофт.

— Това име ме връща много-много години назад. Значи още е жив?

Ноъл не отговори на последния ѝ въпрос.

— Как се сети, че става дума за него?

— Един летен следобед той дойде при нас в Берлин. Помогна ни да се измъкнем. Ти и аз. Качи ни на самолета, даде ни пари. Боже мили... — Алтийн се освободи от прегръдката на сина си, прекоси стаята и се приближи до бюрото. — Тогава, оня следобед, също ме нарече „невероятна“. Каза, че ще ме преследват докрай. Че ще ни открият. Обеща да ни помогне с каквото може. Научи ме какво да правя и да говоря. Този невзрачен мъничък швейцарец прояви истинско благородство през онзи следобед. Боже мой, след толкова години...

Ноъл гледаше майка си напълно смаян.

— Защо той не ми каза нищо за това? Защо?

Алтийн се обърна с лице към сина си, но без да го погледне в очите. Тя сякаш бе отправила поглед през него и виждаше неща, които

той не можеше да види.

— Мисля, че по този начин е искал аз сама да се сетя за всичко. Той не е човек, който ще настоява да му бъдат изплатени старите дългове. — Тя въздъхна. — Не мога да ти обещаая, че няма да задавам въпроси. Нищо не обещавам. Ако реша в някакъв момент да предприема нещо, ще те предупредя. Засега обаче няма да се намесвам.

— Въпросът остава открит, така ли?

— Повече от това не мога да обещаая. Онези спомени наистина са неизлечими.

— Но засега няма да предприемаш нищо, нали?

— Имаш думата ми. Никак не ми е леко да ти я дам, както няма да ми е леко да си я взема обратно.

— Какво би могло да промени нещата?

— Ако изчезнеш безследно, например.

— Постоянно ще поддържам връзка с теб.

* * *

Алтийн Холкрофт проследи с поглед сина си, докато излизаше от стаята. Лицето ѝ, изопнато от напрежение до момента, изведнъж се отпусна. Тънките ѝ устни се извиха в лека усмивка. Изглеждаше доволна и изпълнена с увереност.

Тя посегна към телефона на бюрото си, натисна едно копче и поръча разговор с Женева, Швейцария.

* * *

Ноъл трябваше да измисли професионално аргументирана причина да закрие „Холкрофт инкорпорейтид“. Не биваше да буди никакво подозрение, за да не възникват каквито и да било въпроси. Оцелелите от Волфшанце бяха закоравели убийци, които биха изтълкували като намеса всеки невинно повдигнат въпрос. Той трябваше да изчезне напълно законно. Но когато човек изчезне

внезапно, той по-скоро намира благовиден предлог, който да създаде впечатление за законосъобразност.

Впечатление.

Сам Буоновентура.

Не че Сам бе нарушавал закона. Тъкмо напротив. Но толкова дълго бе стоял „на припек“, че вече доста бе „прегорял“. Той беше един от най-добрите строителни инженери в бранша, петдесетгодишен „професионален“ скитник, завършил Сити колидж на Тремънт авеню в Бронкс, който си изкарваше прехраната в държавици с по-топъл климат, където обикновено възнаграждаваха веднага, щедро и на четири очи за добре свършена работа.

Кратката военна служба в армейски инженерен корпус бе убедила Буоновентура, че на югозапад от САЩ съществува по-сладък и благоприятен живот. Трябва само да си много добър в професията и да въртиш чудесно своя бизнес, който да е част от по-голям бизнес, в който да са инвестирани много, много пари. А строителният бум в Латинска Америка и Карибския район през шейсетте и седемдесетте години бе като че ли специално поръчан за човек като Сам. Той успя да си изгради солидна репутация и в доста корпорации и правителства му се носеше славата на истински тиранин на строителната площадка, който си разбира от работата.

Ако Сам, след като проучи основно всички параметри на даден проект, кажеше на работодателите, че съответния хотел, летище или язовир ще бъде пуснат в експлоатация на тази и тази дата, той рядко грешеше с повече от четири процента. Освен това Сам бе мечтаният от всеки архитект строителен инженер, защото той самият не се смяташе за архитект.

Ноъл бе работил с Буоновентура по два проекта извън страната — първия път в Коста Рика, където ако не бе Сам, Холкрофт отдавна щеше да е мъртъв. Инженерът бе настоял добре възпитаният и изискан архитект от баровската част на Манхатън да се научи да си служи с пистолет, а не само с ловджийска пушка от „Абъркроумби и Фич“. Строяха пощенски комплекс в един затънт район, доста далеч от коктейлните салони на „Плаза“ и „Уулдорф“, а също и от Сан Хосе. Архитектът смяташе неделните си упражнения по стрелба направо за смехотворни и се съгласи само от любезност, колкото да не обиди Буоновентура.

Към края на втората седмица обаче той вече бе дълбоко признателен на Сам. От планинските шубраци се появиха крадци на строителни експлозиви. Двама души нахлуха в лагера посред нощ и нападнаха бараката на Ноъл, докато спеше. Когато разбраха, че взривните материали не са там, единият изтича навън и изкрещя на съучастника си:

— Matemos el gringo!^[1]

Ала грингото разбираше езика им. Той посегна към пистолета, който му бе дал Сам, и застреля нападателя си.

Единственият коментар на Буоновентура бе:

— По дяволите. В някои точки на планетата ще трябва да се грижа за тебе до края на живота ти.

Ноъл успя да се свърже с Буоновентура чрез една корабна компания в Майами. Намираше се в Холандските Антили^[2], в град Вилемстад на остров Кюрасао.

— Как си, Ноули, дявол да те вземе? — ревна Сам в ухото му. — Господи, май от четири-пет години не сме се чували, а? Как е, гърмиш ли с пищова?

— Не съм го пипал от оная история и се надявам да не ми потрябва повече. Как вървят нещата при теб?

— Тия майни тука ринат пари с лопати, та им помагам при изгребването. Ти да не търсиш работа?

— Не. Услуга.

— Казвай.

— Трябва да напусна страната за няколко месеца. Необходима ми е основателна причина да не съм в Ню Йорк, без да се знае точно къде съм. Причина, която да не буди подозрение и въпроси. Хрумна ми нещо, Сам, и само ти можеш да ми помогнеш.

— Ако и двамата имаме предвид едно и също, нямаш проблеми.

Те наистина имаха предвид едно и също нещо. Практика беше за дългосрочни проекти в по-отдалечени райони да се наемат като консултанти опитни архитекти, чиито имена не се появяваха в документациите, но професионализмът им се използваше най-рационално. Това се правеше най-вече в страни, в които бе въпрос за национална гордост мащабен проект да се възложи на някой местен талант. Проблемът бе, че много често въпросният местен талант не притежаваше необходимия опит и квалификация. Инвеститорите се

застраховаха от евентуални рискове, като привличаха професионалисти отвън, които оправяха батаците на местните надежди и имаха грижата да следят работата до успешен край.

— Какво можеш да ми предложиш? — попита Ноъл.

— Имаш богат избор между пет-шест слаборазвити държави. Кеф ти Африка, кеф ти Латинска Америка, пък може и някое островче тук, в Антилите. Международните октоподи пускат пипала, ама местните власти още се ослушват. Консултантските местенца са заделени и скътани; „сухото“ расте.

— Не ми трябва работа, Сам. Трябва ми параван. Някакъв сигурен адрес, име на верен човек, който при нужда да ми пази гърба.

— А защо не аз? Ще стоя зарит в тая дупка почти през цялата година. Може и повече. Като свърша хотела, ме чакат две пристанища и един яхтклуб. Ще ти свърша работа.

— Това беше тайната ми надежда.

— Предположих. Ще ти дам координатите си, а ти ще ми кажеш къде да те търся, в случай че някой от високопоставените ти приятели реши да даде чай с танци в твоя чест.

* * *

Холкрофт успя да намери работа на двамата чертожници и секретарката си до сряда. Както и предполагаше, това стана лесно — те бяха способни и симпатични. След четиринадесет телефонни разговора с началници на отдели в строителните компании, където бе представил свои проекти, с изненада узна, че от всичките четиринадесет имаше голяма вероятност да бъдат одобрени осем. Осем! Ако това станеше, щеше да спечели повече, отколкото през последните пет години, взети заедно.

Но все пак не два милиона долара — тази мисъл не му излизаше от ума. А ако случайно забравеше парите, друга мисъл — за оцелелите от Волфшанце, никога нямаше да му даде покой.

На телефонния си секретар записа, че „Холкрофт Инкорпорейтид“ в момента не приема поръчки, тъй като осъществява мащабен архитектурен проект в чужбина. Любезно предлагаше на клиента да остави името и телефонния си номер...

На особено настоятелните се диктуваше номерът на пощенската кутия в Кюрасао, Холандските Антили, и фирмата на Сам Буоновентура. На най-упоритите се съобщаваше и телефонният номер на Сам.

Ноъл се бе разбрал с Буоновентура да му се обажда веднъж седмично; също толкова често смяташе да проверява съобщенията, оставени на телефонния секретар.

До петък сутринта вече го бе обзело мъчително безпокойство. Напускаше градината, която бе обработвал в опасна непозната гора.

„Нищо вече няма да е същото. Нищо няма да е същото като преди.“

Ами ако не успееш да открие децата на Фон Тиболт? Ако са мъртви и тленните им останки гният в някакви бразилски гробища? Бяха изчезнали преди пет години в Рио де Жанейро — как можеше да е сигурен, че ще успее да ги открие? А ако не успее, щяха ли да го очистят оцелелите от Волфшанце? Започна да се страхува. Но страхът не бе най-главното, разсъждаваше Ноъл, докато приближаваше ъгъла на Седемдесет и трета улица и Трето авеню. Имаше начини да се справи с него. Можеше да представи женевския документ на властите, в Министерския съвет, и да разкаже за Питър Болдуин и Ернст Манфреди, а също и за портиера Джек. Можеше да разкрие истината за грандиозната кражба отпреди тридесет години и хиляди признателни люде по целия свят щяха да се погрижат за неговата сигурност.

Това щеше да е най-разумно, но нито здравият разум, нито инстинктът му за самосъхранение можеха да надделеят. Поне засега. Мислеше си за мъжа, разкъсван от ужасна мъка преди тридесет години, и тази мисъл доминираше над всичко.

Той спря едно такси, подтикнат от странно усещане, загнездило се дълбоко в съзнанието му. То бе „онова нещо“, което го тласкаше към непознатата гора. Усещането, че единственото, което иска, е да оправдае доверието на баща си.

Поемаше върху плещите си една чужда вина. Поемаше греховете на Хайнрих Клаузен.

„Злото трябва да се поправи.“

— Ъгъла на Тридесет и шеста улица и Пето авеню, моля — упъти той шофьора, докато се качваше в таксито. Това бе адресът на бразилското консулство.

Започваше голямото издирване.

[1] Да пречукаме грингото! (исп.) — Бел. прев. ↑

[2] Така наречените Малки Антилски острови, част от архипелага Антилски острови край Средна Америка, в Уест Индия — Бел. прев. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Нека изясним още веднъж въпроса, господин Холкрофт — застаряващият аташе се бе облегал удобно в стола си. — Казвате, че желаете да откриете семейство, чието име не искате да назовете. Това семейство имигрирало в Бразилия през четиридесетте години и последното, което се знае за него е, че е изчезнало преди няколко години. Правилно ли съм ви разбрал?

По слияния израз на аташето Холкрофт разбра, че може би начинът му на действие бе глупав, но той не се сещаше за друг. Не искаше да споменава за нищо на света името на Фон Тиболт, преди да е пристигнал в Бразилия; не желаше да усложнява това издирване, започнало с достатъчно препятствия още от първия миг. Той се усмихна любезно.

— Не е съвсем така. Само попитах дали едно семейство може да бъде издирено при споменатите обстоятелства. Не съм казвал, че аз го издирвам.

— Значи въпросът ви е хипотетичен? Журналист ли сте?

Холкрофт се поколеба. Колко лесно би било да каже „да“ — какво по-удобно извинение за въпросите, които той самият щеше да задава занапред? От друга страна обаче, след няколко дни трябваше да отлети за Рио де Жанейро. Предстоеше му да попълва разни бланки, формуляри, да получи виза може би, не познаваше цялата процедура. Една лъжа сега можеше да му създаде проблеми по-късно.

— Не, архитект.

Очите на аташето издадоха изненадата му.

— Значи сигурно ще посетите град Бразилия? Това е един шедьовър.

— Много бих искал.

— Говорите ли португалски?

— Само малко испански. Работил съм в Мексико. И в Коста Рика.

— Но ние се отклонихме от основния въпрос — забеляза аташето и се наведе напред. — Попитах ви дали сте журналист и вие се позамислихте. Изкушихте се да ми отговорите утвърдително, защото това щеше да ви е по-изгодно. Честно казано, това ме навежда на мисълта, че всъщност вие търсите това изчезнало семейство. Защо просто не ми разкажете всичко?

Помисли си, че ако смята да лъже занапред, лутайки се из непознатата гора, трябва да се научи да обмисля и най-незначителните си отговори. Първо правило: предварителната подготовка е задължителна.

— Няма много за разправяне — подзе неловко той. — Тъй като и без това ще пътувам из вашата страна, обещах на един приятел да потърся тези хора. Той се познавал с тях от много отдавна. — Това беше вариация по истинската тема, при това доста сполучлива, помисли си Холкрофт. Може би затова я изрече така убедително. Второ правило: основавай лъжата върху част от истината.

— Обаче вашият... приятел се е опитал да ги открие и не е успял.

— Опитал се е от хиляди километри разстояние. Не е същото.

— Наистина не е. И така, поради огромното разстояние и поради опасенията на вашия приятел от евентуални усложнения вие предпочитате да не споменавате името на това семейство.

— Точно така.

— Не, не е така. Много по-лесно би било например един адвокат да поиска телеграфически поверителна справка от съответната адвокатска фирма в Рио де Жанейро. Това се прави непрекъснато. Семейството, което вашият приятел издирва, просто не е налице и той ви е помолил да го откриете. — Аташето се усмихна и сви рамене, сякаш току-що бе доказал, че две и две прави четири.

Ноъл наблюдаваше бразилеца с растящо раздражение. Трето правило: не се оставяй да те хванат в капан с небрежно, но на място подхвърлена фраза.

— Знаете ли какво? — не се сдържа Ноъл. — Много сте неприятен.

— Съжалявам, че създадох такова впечатление — отвърна аташето искрено. — Аз просто се опитвам да ви помогна. Нали това ми е работата. Умишлено разговарях с вас по този начин. Вие не сте

нито първият, нито последният, който търси хора, дошли в моята страна „някъде през четиридесетте години“. Мисля, че се досещате какво значи това. По-голямата част от тях са германци, много от които са внесли огромни суми чрез компрометирани неутрални лица. Всъщност искам да ви кажа само едно: внимавайте! Хора като тези, които издирвате, не изчезват безпричинно.

— Какво имате предвид?

— Те просто трябва да се крият, господин Холкрофт. Били са принудени. И то не само заради Нюрнбергския процес и заради израелците, издирващи военнопръстълници; много от тези хора са имали достъп до значителни средства — в някои случаи огромни богатства — откраднати от покорените народи, от държавните им институции, често от техните представителства. Върху присвоените средства могат да бъдат предявени претенции.

Ноъл усети как стомахът му се свива. Имаше връзка — далечна, дори подвеждаща в случая, но все пак имаше. Фон Тиболтови бяха замесени в грандиозна и сложна кражба. Но не по тази причина бяха изчезнали. Четвърто правило: бъди готов да прикриеш реакцията си.

— Мисля, че семейството, за което става дума, няма нищо общо с това.

— Но не можете да сте сигурен, нали, след като знаете толкова малко за него.

— Да речем, че съм сигурен. Всъщност аз исках само да се осведомя как да предприема издирването или поне да разбера какво е станало с тях.

— Споменах ви за адвокат.

— Никакви адвокати. Казах ви, че съм архитект. Адвокатите са най-големите ни врагове — губят ни страшно много време — усмихна се Холкрофт. — Каквото може да ми свърши един адвокат, мога да си го свърша и сам. Говоря испански. Ще се оправя и с португалския.

— Разбирам. — Аташето замълча и посегна към кутия с тънки пури на бюрото си. Отвори я и я поднесе на Холкрофт, който поклати отрицателно глава.

— Сигурен ли сте? Хавански са.

— Сигурен съм. Разполагам с много малко време.

— Да, да. — Аташето посегна към една сребърна запалка на бюрото си, щракна я и всмукна дълбоко; крайчецът на пурата

припламна. Той рязко вдигна поглед към Ноъл: — И все пак няма ли да ми кажете името на това семейство?

— О, господи... — Холкрофт стана. Не можеше повече да издържа; явно трябваше да попита другаде.

— Моля ви, седнете, ако обичате — настоя аташето. — Само още минута-две. Уверявам ви, че не си губите времето.

Ноъл забеляза многозначителния поглед на бразилеца и седна.

— Какво има?

— La comunidad aleman^[1]. Използвам испанския, който говорите така добре.

— Германската общност? Че има германска общност в Рио — това ли искате да ми кажете?

— Да, но тя не е само географско понятие. Има наистина един отдалечен район — германското bairro^[2], така да се каже, но аз нямам предвид него. Имам предвид онова, което се нарича la otra cara de los alemanes^[3]. Разбирате ли?

— „Другото лице“... онова, което пази германската им същност.

— Именно. Може да се определи като „скритата им същност“. Онова, което ги прави такива, каквито са; което ги кара да постъпват така, както постъпват. Много е важно да го разберете.

— Мисля, че разбирам. Много добре го обяснихте. Повечето са били нацисти, успели да се измъкнат от Нюрнбергския процес и да прехвърлят в Бразилия големи присвоени суми; естествено е да се крият и да променят самоличността си. Естествено е и да се поддържат взаимно.

— Естествено е — съгласи се бразилецът. — Но все пак би могло да се предположи, че след толкова много години ще са до голяма степен асимилирани.

— Защо? Вие работите тук, в Ню Йорк. Разходете се към долната част на Ийст сайд или по Мълбери стрийт, или пък към Бронкс. Цели квартали с италианци, поляци, евреи. Живеят тук от десетки години. Това не е много време.

— Има известно сходство, разбира се, но не е същото, повярвайте ми. Хората от Ню Йорк, за които споменахте, общуват съвсем открито помежду си и се гордеят с националната си принадлежност. В Бразилия не е същото. Германската общност само дава вид, че се е асимилирала, но всъщност не е, като изключим

търговията. Преобладаващите чувства сред тях са страх и гняв. Много от тях са били преследвани доста дълго време; всеки ден по хиляда души скриват самоличността си. Имат си своя собствена йерархия. Три-четири семейства контролират общността; огромните им типично немски имена са пръснати из цялата страна. Те, разбира се, ги представят като швейцарски или баварски. — Аташето замълча за миг. — Започвате ли да схващате за какво става дума? Генералният консул не би ви го казал, защото моето правителство не би му позволило. Но аз съм ниско в йерархията и на мен ми е позволено. Разбирате ли?

Ноъл се почувства объркан.

— Честно казано, не. Всичко, което ми разказахте, ни най-малко не ме изненадва. В Нюрнберг бяха осъдени за „престъпления против човечеството“. Това не може да не породи чувство за вина, а винаги поражда страх. Естествено е хора като тях, които са далеч от родината си, да се поддържат взаимно.

— Вината наистина ражда страх. Страхът на свой ред ражда подозрителност, а подозрителността — насилие. Ето това трябва да разберете. Един чужденец, който идва в Рио да търси изчезнали германци, предприема опасно издирване. *La otra cara de los alemanes*. Те се защитават един друг. — Аташето пак взе пурата си. — Кажете ни името, господин Холкрофт. Нека ние потърсим тези хора.

Ноъл гледаше как бразилецът вдишва дълбоко дима от скъпата си хаванска пура. Непонятно за самия себе си, внезапно се почувства неловко. „Не се оставяй да те хванат в капан с небрежно, ала на място подхвърлена фраза...“

— Не мога. Мисля, че преувеличавате и няма да ми помогнете. — Той стана.

— Добре тогава — рече бразилецът. — Вие сам ще се убедите. Когато пристигнете в Рио де Жанейро, идете в Министерството по въпросите на имиграцията. Ако им кажете имената и ориентировъчни дати, може и да ви помогнат.

— Много ви благодаря — рече Ноъл и тръгна към вратата.

* * *

Бразилецът излезе бързо от кабинета и отиде в просторно преддверие, което служеше за приемна. В един фотьойл се бе разположил млад мъж, който бързо скочи на крака при вида на своя началник.

— Можеш да се върнеш в кабинета си, Жуан.

— Благодаря ви, ваше превъзходителство.

По-възрастният мъж прескочи преддверието, мина покрай рецепцията и се насочи към една двойна врата. Отляво имаше голям герб на Федерална република Бразилия, а от дясната страна висеше табелка, на която със златни букви бе изписано: „OFICIO DO CONSUL GENERAL“.

Генералният консул влезе в малък вестибюл, където работеше неговата секретарка. Влизайки в кабинета си, той се обърна към момичето:

— Моля ви, свържете ме с посолството. С посланика. Ако го няма в момента, потърсете го пак. Уведомете го, че е поверително; той сам ще прецени дали да се обади или не.

Най-високопоставеният дипломат на Бразилия в най-големия американски град затвори вратата, отиде до бюрото си и седна. Взе куп листове, стегнати с метална скоба. Първите няколко бяха ксерокопия на изрезки от вестници със съобщения за убийството в самолета на „Бритиш еървейз“, полет 591 от Лондон за Ню Йорк, както и за последвалите го две убийства на летището. Последните два листа бяха фотокопия на пълния списък на пътниците. Погледът на дипломата се плъзна по имената: Ноъл Холкрофт, отпътувал от Женева за Лондон с полет 577 на „Бритиш еървейз“; от Лондон за Ню Йорк с полет 591 на „Бритиш еървейз“. Той гледаше списъка сякаш с облекчение, че все още разполага с него.

Телефонът иззвъня. Беше секретарката.

— Говорете с посланика, сър.

— Благодаря ви. — Генералният консул долови леко ехо — сигнал, че електронното устройство, осигуряващо пълната поверителност на разговора, се е задействало. — Господин посланик?

— Да, Жералдо. Какво е толкова спешно и поверително?

— Преди няколко минути при мен дойде един господин да ме пита как да открие в Рио семейство, което не могъл да издири по

каналния ред. Казва се Холкрофт. Ноъл Холкрофт, архитект от Ню Йорк.

— Името му не ми говори нищо — отвърна посланикът. — А трябва ли?

— Само ако скоро сте преглеждали списъка на пътниците от самолета на „Бритиш еърлейнз“ от Лондон, който пристигна миналата събота.

— Полет 591 ли? — попита бързо посланикът.

— Да. Тръгнал е същата сутрин от Женева с „Бритиш еърлейнз“ и на „Хитроу“ се е прехвърлил на полет 591.

— И сега иска да търси хора в Рио? Кои?

— Не пожела да ми каже. Аз естествено бях „аташето“...

— Естествено. Разкажете ми всичко. Ще телеграфирам в Лондон. Смятате ли, че е възможно... — Посланикът замълча.

— Да — потвърди внимателно генералният консул. — Мисля, че е напълно възможно той да търси Фон Тиболтови.

— Разкажете ми всичко — повтори посланикът. — Англичаните смятат, че убийствата са дело на Тинаму.

* * *

Холкрофт огледа салона на „Браниф“ 747 с чувството, че е на познато място. Само цветовете бяха по-ярки и униформите на персонала — с по-модерна кройка. Иначе вътрешността на самолета изглеждаше същата като на „Бритиш еърлейнз“, полет 591. Всъщност основната разлика бе в атмосферата. Това бе маршрутът за Рио. Той предразполагаше за безгрижната ваканция, която трябваше да започне още във въздуха и да продължи по плажовете на Златния бряг.

Каква ти ваканция, помисли си Холкрофт, и дума не можеше да става за почивка. Най-вълнуващото преживяване, което му предстоеше, бе да открие къде са се установили Фон Тиболт, в случай че все още са живи.

Летяха вече пет часа. Той бе пропуснал едно хранене, проспал бе един скучен филм. Реши да се поразсее в салона.

Въпреки това не бързаше да се качи горе. Тревожният спомен отпреди една седмица не го напускаше. Пред очите му се бе случило

нещо страшно: на метър и половина от мястото му бе убит човек. Ако протегнеше ръка, би докоснал сгърченото му тяло. Един непознат пътник бе покосен от жестока насилствена смърт.

Стрихнин. Безцветен кристален алкалоид, причиняващ пристъпи на непоносима болка. Защо се бе случило? Кой носеше отговорността, какви бяха мотивите? Свидетелските показания съвпадаха, ала версиите бяха различни и объркани.

Двама мъже бяха в непосредствена близост до жертвата в салона на самолета. Единият от тях би могъл да сипе отровата в уискито му; всъщност се предполагаше, че точно това е станало. Но оставаше въпросът: защо? Според летищната полиция няма сведения, че двамата са се познавали с Торнтън от по-рано. А впоследствие те — предполагаемите убийци — са били застреляни в една цистерна до самия самолет. Успели са да се измъкнат от самолета, охранявания район на митническата контролна служба, от стаята, където бяха задържани всички останали пътници и след всичко това са били убити. Защо? От кого?

Това беше загадка за всички. Само се задаваха въпроси, които постепенно затихнаха и цялата история изчезна от страниците на вестниците и от радиовълните също така внезапно, както се бе появила, сякаш по нечия заповед. Но по чия? И защо?

— Уиски с лед, нали, господин Холкрофт?

Отново позната реплика — същите думи, изречени от друго момиче. Стюардесата, която постави чашата върху малката кръгла масичка, беше много привлекателна — също като онази от полет 591. Погледът ѝ бе също така мил, както на момичето от „Бритиш еървейз“. Думите, дори името му, бяха произнесени с подобна интонация, само акцентът бе малко по-различен. Не ставаха ли твърде много съвпаденията? Или просто той не можеше да освободи съзнанието си — зрението, слуха, сетивата си — от спомена за станалото преди една седмица?

Ноъл благодари на стюардесата, но не посмя да я погледне от страх да не чуе пак ужасен вик до себе си и да види как някакъв мъж се сгромолясва, сгърчен от непоносими болки.

Внезапно Ноъл осъзна още едно съвпадение, от което се вцепени. Той седеше на същото място, което бе заемал и в онези ужасни мигове по време на полет 591. В салон, почти същия като онзи.

Това не бе чак толкова странно, защото той често избираше тъкмо това място. Но сега съпадението му се стори зловещо. Зрителният му ъгъл бе същият, дори осветлението бе подобно на тогавашното.

— Уиски с лед, нали, господин Холкрофт?

Протегнатата ръка, красиво лице, чаша уиски.

Образи, звуци.

Звуци. Дрезгав пиянски смях. Попрекалил с алкохола пътник губи равновесие и залита назад върху облегалката на стола. Приятелят му се олюлява, пиянски развеселен от тази гледка. А третият мъж — който само след миг-два ще е мъртъв — се мъчи да се присъедини към компанията им. Старае се да им се хареса и да се включи във веселбата. Привлекателната стюардеса налива уиски усмихната и бърше барчето, защото една от двете чаши уиски е била междуременно разлята; в същия миг тя се втурва да помогне на първия от пийналите пасажери. Третият от компанията, може би попритеснен, че още не е на градуса на останалите двама, посяга към...

Чашата. Чашата! Единствената, останала на барчето.

Третият бе взел тъкмо тази чаша.

Уиски с лед. Питието, предназначено за друг пътник, седнал пред малката кръгла масичка в другия край на салона. Господи! — помисли си Холкрофт, докато тези кадри преминаваха в същата последователност през съзнанието му. Чашата на барчето — чашата, която бе изпил нищо неподозиращият Торнтън — е била предназначена за него, за Ноъл Холкрофт!

Стрихнинът е бил за него! Той е трябвало да се гърчи в мъчителните, страшни конвулсии! Ужасната смърт е била определена за него!

Той бързо погледна чашата си; тъкмо я бе обхванал с пръсти.

Уиски с лед, нали, господин Холкрофт!

Ноъл отблъсна чашата. Внезапно почувства, че не може да остане нито миг повече на тази маса, в този салон. Трябваше да се махне, да прогони от съзнанието си онези видения. Бяха твърде ярки, твърде живи, твърде ужасяващи.

Стана и се отправи с несигурни крачки към стълбичката. Дрезгавият пиянски смях се смесваше със смразяващия вик и

хриповете на неумолимо връхлитащата смърт. Никой друг не чуваше тези звуци, но те кънтяха оглушително в главата му.

Той се спусна по извитата стълбичка на долния етаж. Общото осветление бе изгасено; няколко пътници четяха на светлината на малките лампички над седалките си, ала повечето спяха.

Ноъл бе много объркан. Бученето в ушите му не преставаше, онези сцени не напускаха въображението му. Направо му се повръщаше — изпитваше нужда да надмогне страха, който свива стомаха му. Къде ли бе тоалетната? В дъното? Зад завеската — да, там беше, сигурно... Той дръпна завесата.

Ненадейно погледът му попадна върху първата седалка вдясно. Един пътник се размърда в съня си. Едър мъж, когото бе виждал някъде. Не можеше да си спомни къде, но беше сигурен, че го е виждал! Панически разкривено лице, профучало съвсем близо до неговото. И защо го бе запомнил? Нещо му бе направило впечатление. Но какво?

Веждите, ето какво! Дебелите вежди — извити, гъсти и страшно прошарени. Но къде беше това? И защо тези вежди събудиха у него спомен за някакво насилие? Къде беше това? От усилието да си спомни, почувства как кръвта се качва в главата му. Бученето се засили, слепоочията му пулсираха.

Неочаквано мъжът се събуди, сякаш усетил, че го наблюдават. Погледите им се срещнаха и двамата веднага се познаха.

Ноъл не можеше да си обясни защо съзнанието му свързваше този човек с насилие. И какво точно? Кога? Къде?

Холкрофт кимна разсеяно, неспособен да разсъждава повече. Болката в стомаха му режеше като нож, бученето в главата му бе вече непоносимо. За миг забрави къде се намира; сетне онези сцени се върнаха в съзнанието му. Образи и звуци от едно убийство, което по чиста случайност не бе неговото.

Трябваше да се върне на мястото си. Трябваше да се съвземе, да преодолее болката в стомаха и сърцебиенето. Обърна се рязко, дръпна завесата и тръгна обратно по пътеката към мястото си.

Седна в полумрака, доволен, че до него не седи никой. Отпусна глава на облегалката, затвори очи и с всички сили се помъчи да изхвърли от съзнанието си кошмарния образ на изкривеното в смъртен гърч лице. Не можа.

Лицето изведнъж придоби неговите черти.

После образът се размаза, сякаш се стопи... и пак придоби първоначалния си вид. Но не съвсем. Новото лице му бе непознато. Странно, грубовато... всъщност не съвсем непознато.

Внезапно се вкамени. Макар никога да не го бе виждал, го позна инстинктивно. Това бе лицето на Хайнрих Клаузен. Човекът, който бе преживял много мъка преди тридесет години. Баща му, когото не познаваше и с когото го свързваше планът.

Холкрофт отвори очи — залютя му от потта, стичаща се по челото му. Осъзнал бе още нещо, но не му се искаше да го приеме. Двамата мъже, които се бяха опитали да го отровят със стрихнин, се бяха помъчили да попречат на плана.

Значи в самолета е имало хора на оцелелите от Волфшанце.

[1] Германската общност (исп.) — Бел. прев. ↑

[2] Квартал, предградие (исп.) — Бел. прев. ↑

[3] Другото лице на германците (исп.) — Бел. прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Служителят на рецепцията в хотел „Порто Алегре“ измъкна картончето с резервацията на Холкрофт от някаква папка. На гърба му бе залепено малко жълто пликче с бележка. Той го отлепи и го подаде на Ноъл.

— Търсиха ви малко след седем тази вечер, сеньор.

Холкрофт не познаваше никого в Рио де Жанейро и не бе казал на никого в Ню Йорк закъде заминава. Разкъса плика и извади бележката. Беше се обаждал Сам Буоновентура и поръчал да му звънне колкото може по-скоро, независимо от часа.

Холкрофт погледна часовника си — бе почти полунощ. Разписа се в регистрационната книга и заговори небрежно, макар че мисълта за Сам не му излизаше от главата.

— Трябва да се обадя в Кюрасао. Проблем ли е да се свържа по това време?

Чиновникът като че ли се засегна.

— За нашите телефонисти не, господине, а за Кюрасао не мога да отговарям.

Каквато и да бе причината за забавянето, дрезгавият глас на Сам се обади чак в 1,15 след полунощ.

— Май че си го загазил, Ноули.

— Защо? Какво има?

— Телефонният ти секретар е дал номера ми на едно ченге в Ню Йорк, някой си лейтенант Майлс, детектив. Беше бесен. Трябвало да уведомяваш полицията, ако решиш да напуснеш града, да не говорим за страната.

Господи, как можа да забрави! И чак сега разбра колко важни са били тези указания. Та нали стрихнинът е бил предназначен за него! Интересно да не би и полицията да е стигнала до същото заключение?

— Ти какво му каза, Сам?

— И аз му се развиках. Това е единственият начин да се справи човек с побеснели ченгета. Обясних му, че си на едни острови и

правиш проучвания за съоръжения, от които се интересуват във Вашингтон. Малко на север, недалеч от зоната на канала; това може да значи някои неща, за които не се пита много-много.

— Това успокои ли го?

— Трудно ми е да ти отговоря. Иска да му се обадиш. Аз обаче ти спечелих малко време. Казах му, че току-що сме говорили и сме се разбрали да ми звънеш пак след три-четири дни, а аз не мога да се свързвам с тебе. Тогава вече той съвсем се разбесня.

— А повярва ли?

— Какво друго му оставаше? Каза, че всички тук сме едни скапаняци и аз се съгласих с него. Даде ми два номера. Имаш ли нещо за писане?

— Казвай.

Холкрофт ги записа — единият на летищната полиция, а другият — домашния на Майлс. Благодарил на Буоновентура и обеща да му телефонира следващата седмица.

Докато чакаше връзката с Кюрасао, Ноъл си разопакова багажа. После седна в един плетен стол до прозореца и се загледа в белеещия се нощен плаж, отвъд който се простираше черната морска шир. Повърхността ѝ отразяваше яркия полумесец. По улицата, граничеща с пясъчната ивица, се виждаха успоредните черно-бели линии, виещи се покрай Кобакабана, и златният бряг на Гуанабара. Гледката беше приказно красива, но той никога не би я проектирал по този начин — липсваше ѝ индивидуалност. Ноъл премести поглед към прозореца. Нямахше какво друго да прави, освен да размишлява, да си почива и евентуално да заспи, ако успее. Не му се удаваше лесно през последната седмица. Сега сигурно щеше да му е още по-трудно. Защото сега вече знаеше, че някой се опитва да го убие.

Това бе непознато усещане. Не можеше да повярва, че някой иска той да е мъртъв. И все пак някой бе взел това решение, издал бе съответната заповед. Защо? Какво беше направил? Заради Женева ли? Заради плана?

Става дума за милиони — мъртвият Манфреди не бе казал тези думи току-така, а за да го предупреди. Това бе единственото обяснение. Явно бе изтекла информация, но нямаше как да се разбере до кого бе стигнала, кого бе засегнала, кого бе разгневила. Нито пък кое бе неизвестното лице или лица, които искаха да осуетят

деблокирането на женеvската сметка и да привлечат вниманието на международните съдилища към нея.

Манфреди бе прав; единственото разрешение на проблема бе да се осъществи планът на тримата съзаклятници. Те бяха успели да го създадат посред разрухата, нанесена от сътвореното от самите тях чудовище, защото искаха злото да се поправи. Това бе кредитът на Хайнрих Клаузен, то бе благородно и делото му бе справедливо. Макар и отначало заблудени, мъжете от Волфшанце бяха излезли на прав път.

Ноъл си сипа уиски, отиде до леглото си и приседна на ръба, вперил поглед в телефона. До него на листче от хотелски бележник бяха записани двата телефонни номера, които му продиктува Сам Буоновентура. Те бяха връзката му с лейтенант Майлс от летищната полиция. Но Холкрофт не се реши да му се обади. Той бе предприел първата стъпка в издирването на семейство Фон Тиболт. Каква ти стъпка! Направо гигантски скок от четири хиляди мили. За него нямаше връщане назад.

Предстоеше му много работа. Ноъл не бе съвсем сигурен дали е способен да я свърши.

Усети как клепачите му натезават. Сънят бе дошъл и той му бе благодарен. Остави чашата, ритна обувките си и дори не си направи труда да се съблече. Легна по гръб и впери поглед в белия таван. Чувстваше се ужасно самотен, макар и да знаеше, че всъщност не е. Един мъж, разкъсан от мъка преди тридесет години, го зовеше. Мисълта за този мъж не го напусна, докато заспи.

* * *

Холкрофт последва преводача в слабоосветената стаичка без прозорец. Разговорът им бе кратък — Ноъл се интересувахе от конкретна информация. Фамилия Фон Тиболт, германци. Майка и две деца — дъщеря и син — са имигрирали в Бразилия на петнайсети юни 1945 година. Третото дете — пак дъщеря — бе родено няколко месеца след това, вероятно в Рио де Жанейро. Все нещо е било записано някъде. Дори и да са използвали фалшиво име, при една справка за регистрациите през съответните седмици — плюс-минус две-три

седмици — положително щеше да изскочи информация за бременна жена с две деца, имигрирала по това време в страната. Дори да откриеха повече от една, останалото беше негова работа. Поне някакво име — или имена — щеше да изплува.

Не, това не бе официално дирене. Нямаше следствие по обвинение в криминално деяние, нито пък се търсеше мъст за престъпления, извършени преди тридесет години. Напротив, издирването бе с добри намерения.

Ноъл знаеше, че ще му искат обяснения и затова непрекъснато си повтаряше правилото, което сам си бе наложил да спазва след посещенията си в бразилското консулство в Ню Йорк: „Основавай лъжата върху част от истината“. В случая лъжата беше, че Фон Тиболт имат близки в САЩ. Роднини, имигрирали в Щатите през двайсетте или трийсетте години. От тях са живи малцина и става дума за голямо наследство. Несъмнено Министерството по въпросите на имиграцията щеше да помогне за издирване на наследниците. Напълно възможно бе Фон Тиболт да му бъдат дълбоко признателни в крайна сметка... и той като техен посредник естествено щеше да ги осведоми за благосклонността на министерските служители.

Изровени бяха стари регистри. Проучени бяха стотици фотоси, избелели и пожълтели копия на документи, много от които очевидно бяха фалшификати, купени в Берн, Цюрих и Лисабон. Паспорти.

Но не бяха открити никакви документи, свързани с Фон Тиболтови, нямаше никакви сведения за бременна жена с две деца, пристигнала в Рио де Жанейро през юни-юли 1945 година. Поне такива, които да напомнят за жената на Фон Тиболт. Всъщност имаше бременни жени, дори и бременни с деца, но данните им не съвпадаха с тези за Тиболтовите деца. Според Манфреди дъщерята Гретхен е била на дванайсет или тринайсет години, а синът Йохан — на десет. Всички жени, които бяха имигрирали в Бразилия по това време, бяха дошли с истински или мним съпруг; някои имаха деца, но нито едно от децата не бе на повече от седем години.

Това се стори на Ноъл не само странно, но и математически невъзможно. Той се взираше в пожълтелите страници с избеляло мастило, в нечетливите данни, вписвани от притеснени имиграционни чиновници преди повече от тридесет години.

Нещо не бе наред, набитото око на архитекта улови нещо съмнително. Той имаше чувството, че преглежда недовършени документи, в които са нанесени леки поправчици — малки линейки и ченгелчета бяха изтрити и променени така прецизно, че на пръв поглед нищо не личеше.

Изтрити и променени. Предпазливо и умело. Ето кое го бе смутило! Рождените дати! Страница след страница миниатюрните цифрички бяха изкусно подправени. Тройка бе станала осмица, единица — девет, двойка се бе превърнала в нула, тук-там бе добавена по някоя нула. Страница след страница в регистрите за седмиците през юни и юли 1945 година рождените дати на всички деца, пристигнали в Бразилия, бяха променени така, че нито едно германче не бе родено преди 1938 година!

Умно замислена и старателно приведена в действие хитрост. Всяко издирване се спъваше още в зародиш. И то по начин, който не будеше никакво подозрение. Малките цифрички бяха сръчно подправени от никому неизвестни старателни чиновници преди повече от тридесет години. Преписвани от документи, повечето от които отдавна са били унищожени, тъй като в по-голямата си част поначало са били фалшиви. Нямаше начин да се възстанови оригиналът, да се потвърди или отрече достоверността на документа. Времето и фалшифицирането са направили това невъзможно. Разбира се, че никой няма да прилича на Тиболтови. Господи, каква измама!

Ноъл извади запалката си, за да разгледа на пламъка ѝ една страница, на която му се стори, че забелязва многобройни малки корекции.

— Сеньор! Това е забранено! — предупреди го рязко преводачът. — Страниците са стари и лесно запалими. Не можем да рискуваме.

Холкрофт разбра всичко. Сега си обясни и слабото осветление, и липсата на прозорци.

— Разбира се, че не можете — съгласи се той и прибра запалката. — И сигурно е забранено тези регистри да се изнасят навън?

— Да, сеньор.

— И не разполагате с допълнителни лампи тук, нямате дори фенерче, нали?

— Сеньор — прекъсна го подчертано любезно преводачът. — Прекарахме с вас близо три часа. Постарахме се да ви окажем пълно съдействие, но вероятно се досещате, че имаме и други задължения. Тъй че, ако сте приключили...

— Струва ми се, че сте се погрижили за това още преди да започна... — не се стърпя Холкрофт. — Да, приключих. Тук.

* * *

Той излезе на ярката следобедна светлина и се опита да си изясни нещата; нежният океански бриз погали лицето му и поуталожи гнева. Ноъл се разходи по бялата дъсчена алея покрай безупречно поддържаната пясъчна ивица на Гуанабара. От време на време спираше, облягаше се на перилата и наблюдаваше забавленията на порасналите деца. Загорели и великолепни, ослепителни. Изяществото и арогантността се допълваха. Всевластният господар — парите — владееше златистите, намазани с крем тела — досадно грациозни, досадно красиви, досадно съвършени. Но индивидуалността? Тя отсъстваше от Кобакабана този следобед.

Той пое по пясъчната ивица точно под хотела му и потърси с поглед своя прозорец. За миг му се стори, че го е видял, но разбра, че е сгрешил, защото зад пердетата се мяркаха две фигури.

Върна се при перилата и запали цигара. Запалката го подсети за трийсетгодишните регистри, които бяха толкова старателно фалшифицирани. Дали не бе направено специално в негова чест? Или преди него и други бяха търсили Фон Тиболт? Така или иначе той трябваше да си намери друг източник на информация. Или други източници.

La comunidad alemana. Холкрофт си спомни фразата на бразилския аташе в Ню Йорк. Спомни си и думите му, че три-четири семейства се разпореждат с живота на цялата германска общност. Което означава, че са посветени и в най-грижливо пазените тайни. Всеки ден се укриват самоличности... Един чужденец, който идва в Рио да търси изчезнали германци, предприема рисковано издирване. La otra cara de los alemanes. Те се защитават един друг.

Има един начин да се премахне опасността, помисли си Ноъл. За него го подсети обяснението, което даде на преводача в Министерството по въпросите на имиграцията. Той пътуваше много, тъй че бе съвсем логично някой, който знае, че ще лети за Бразилия, да го помоли да търси Фон Тиболт. Трябва да е човек, който поначало се занимава с поверителни дела — адвокат или banker. Някой с безупречна репутация. Без да се замисля кой знае колко, Ноъл си даваше сметка, че лицето, което избере, ще е ключът към неговото обяснение.

Веднага му хрумна идея — колкото рискована, толкова и абсурдна. Ричард Холкрофт. Борсов агент, banker, военноморски офицер... и негов баща — единственият, когото познаваше. Мъжът, който бе дал на една уплашена млада жена и нейното дете шанс за живот — без страх, без позор.

Ноъл си погледна часовника. Бе пет и десет — три и десет в Манхатън. Не вярваше в предзнаменования, но му се стори, че в това вижда някакъв знак. Всеки понеделник следобед Ричард Холкрофт посещаваше Нюйоркския атлетически клуб, където играеше скуош със стари приятели, а след това си приказваха, седнали около дебелия дъбови маси в бара. Ноъл можеше да помоли да го извикат, за да поговори с него, да го помоли за помощ. Помощ, която да му окаже дискретно, защото поверителността бе жизненоважна не само за неговото прикритие, но и за личната му безопасност. Някой някъде се е обърнал към Ричард Холкрофт — известна личност — с молба да издири семейство Фон Тиболт в Бразилия. След като синът му така и така заминава за Рио, той съвсем логично го помолва да поразпита там. Дик Холкрофт щеше чудесно да се справи с всеки досадник, който се опита да любопитства.

Но на Алтийн не биваше да казва нищо. Това бе най-трудното условие от молбата. Дик я обожаваше. Те нямаха тайни един от друг. Ала баща му — по дяволите, вторият му баща — нямаше да му откаже, ако го помоли достатъчно настойчиво. Никога не му беше отказвал.

Прекося гладкия мраморен под на хотелското фоайе към асансьорите, без да обръща внимание на заобикалящите го хора и звуци, изцяло съсредоточен върху онова, което възнамеряваше да поиска от баща си. Затова доста се сепна, когато един дебел американец го потупа свойски по рамото, сочейки рецепцията:

— Викат те, приятел.

Чиновникът зад тезгяха гледаше Ноъл, стискайки в ръка познатото жълто пликче с бележка; той го даде на едно пиколо, което изтича и го подаде на Ноъл.

На бележката бе написано само едно име — Карара, което не му говореше нищо, и под него — телефонен номер. Холкрофт бе озадачен — нямаше друг текст, а това не бе типично за един латиноамериканец. Сеньор Карара можеше да се обади пак; той трябваше да се свърже с Ню Йорк. Налагаше се да търси друг параван.

В стаята си Холкрофт отново прочете името Карара. Загложди го любопитство. Кой ли бе този Карара, който очакваше да му се обадят, след като бе оставил само името си? То не говореше нищо на Ноъл. Според южноамериканските нрави това бе крайно нелюбезно, дори обидно. Вторият му баща можеше да почака, докато разбере каква е работата. Той набра номера.

Оказа се, че не е мъж, а жена и от тихия напрегнат глас, с който отговаряше, пролича, че е изплашена. Английският й, без да е много добър, бе поносим; всъщност това нямаше особено значение. Онова, което каза, бе точно толкова ясно, колкото и явният й страх.

— Не мога да говоря сега, сеньор. Не се обаждайте повече. Няма смисъл.

— Вие сте ме търсили. Какво друго очаквахте да направя?

— Беше... ерго.

— „Ерго“? Грешка?

— Да. Грешка. Аз ще ви се обадя. Ние ще ви се обадим.

— Защо? Кой сте вие?

— *Mas tarde!* — Гласът се сниши в напрегнат шепот и внезапно изчезна с щракването на слушалката.

Mas tarde. По-късно. Жената щеше пак да му се обади. Холкрофт усети как нещо го сви под лъжичката така внезапно, както бе изчезнал и изплашеният шепот. Не си спомняше да е чувал толкова изплашен женски глас.

Първото нещо, което си помисли, бе, че тя е свързана с изчезналите Фон Тиболтови. Но по какъв начин? И как за бога бе научила за него? Отново го обзе ужас. Пред очите му изникна сгърченото в предсмъртна конвулсия лице на девет хиляди метра във въздуха. Той бе под наблюдение. Някакви непознати го наблюдаваха.

Свободният сигнал на телефона прекъсна мислите му — бе забравил да затвори слушалката. Натисна вилката и поръча разговор с Ню Йорк. Вече бе сигурен, че се нуждае от прикритието на влиятелна личност, и то веднага.

Застана до прозореца, загледан към плажа, в очакване да му позвънят от телефонната централа. Някаква светлина го заслепи. Сноп слънчеви лъчи се бе отразил в хромираната решетка на кола, минала точно по онази част от плажната пътека, където само преди минути той бе стоял и гледал разсеяно към хотела, опитвайки се да познае прозорците на стаята си.

Прозорците... Ъгълът, от който те се виждаха. Ноъл се приближи до стъклото и мислено проследи диагонала между мястото, където бе стоял, и сегашното си положение. Опитното му око на архитект не можеше да го подведе, когато става дума за ъгли. Освен това разстоянието между прозорците на стаите в хотел на океанския бряг в Копакабана е значително. Той бе погледнал към този прозорец, но понеже вътре се бяха мернали фигури, помисли, че това не е неговата стая. Но това беше неговата стая. И вътре бяха влизали хора.

Той отвори гардероба и огледа дрехите си. Беше уверен в способността си да запомня и най-малкия детайл. Спомни си как бе оставил дрехите си, след като се преоблече тази сутрин. Спа с костюма, с който бе дошъл от Ню Йорк. Жълто-кафявите си панталони бе окачил отдясно, почти до стената на гардероба. Открай време имаше навика да поставя панталоните вдясно, а саката вляво. Панталоните бяха там, но не до стената, а преместени на десетина сантиметра към средата. Тъмносиният му блейзър бе в средата, а не вляво.

Дрехите му бяха претърсени.

Отиде до леглото, на което бе оставил дипломатическото си куфарче. В него държеше всички важни книжа по време на път. Познаваше безпогрешно всеки милиметър, съдържанието на всяко отделение, мястото на всяка вещ. Само един поглед му бе достатъчен, за да се ориентира.

Куфарчето му също бе претърсено.

Телефонен звън прониза тишината. Той вдигна слушалката и чу гласа на телефонистката от „Атлетик кльб“, но вече знаеше че няма да потърси Ричард Холкрофт — не биваше да го замесва. Неочаквано нещата се бяха усложнили твърде много. Трябваше да ги обмисли.

— „Ню Йорк Атлетик кльб.“ Ало? Ало?... Ало? Централа Рио? Рио, никой не се обажда. Ало? „Ню Йорк Атлетик кльб“...

Ноъл затвори телефона. За малко да направи фатална грешка. Стаята му бе претърсена. Воден от необходимостта да използва нечие име, едва не бе злоупотребил с доверието на най-близкия човек на някогашната съпруга на Хайнрих Клаузен. Защо не помисли за това навреме?

После се утеши с това, че бе получил още един урок. Една лъжа трябва да звучи логично и след като я обмислиш, използвай най-правдоподобната ѝ част. Намирането на причина, с която да използва името на Ричард Холкрофт в издирването на Фон Тиболтови би му подсказало зад каква фиктивна личност да се прикрие. Ноъл дишаше тежко. Едва не бе допуснал ужасна грешка, но постепенно се ориентираше какво търси в гъстата гора. По пътя му бяха заложени капани — той трябваше да прояви цялата си бдителност. Не можеше да си позволи грешки като тази. За малко да изложи на риск живота на баща си заради непознат човек.

До каквото и да се е докосвал Хайнрих Клаузен, нищо свястно не е излизало, с тези думи майка му, както по-рано и Манфреди, се бе опитала да го предупреди. Но за разлика от Манфреди, тя грешеше. Хайнрих Клаузен беше едновременно и престъпник, и жертва. Онова, което бе направил, и пропитото му с болка писмо, написано при падането на Берлин, потвърждаваха това. Синът му трябваше да го докаже на света.

La comunidad alemana. Три или четири семейства в германската общност бяха съдниците, които вземаха неотменими решения. Той щеше да използва някои от тях, за да получи информация. Знаеше абсолютно точно къде да търси.

Възрастният солиден мъж с квадратна челюст и стоманеносива коса, подстригана като на юнкер, вдигна глава от огромната маса в трапезарията и погледна неканения посетител. Хранеше се сам, други прибори нямаше. Това бе странно, защото през отворената врата се чуваха гласове — в къщата имаше гости и други членове на семейството, но те не бяха при него.

— Научихме нещо ново за сина на Клаузен, хер Граф — каза новодошлият, приближавайки към стола на възрастния човек. —

Знаете за обаждането до Кюрасао. Днес следобед се е обадил още два пъти — първия път на една жена, Карара, а втория — в някакъв мъжки клуб в Ню Йорк.

Граф спря да се храни, мрежа от бръчки обграждаше подпухналите му очи.

— Карара ще си свършат добре работата. Какъв е този клуб в Ню Йорк?

— Казва се „Ню Йорк Атлетик клуб“. На кого се е обаждал там?

— В поръчката за разговора е дал името на клуба, без да спомене с кого иска да говори. Хората ни в Ню Йорк се опитват да открият това.

Морис Граф остави вилицата.

— И ти, и хората ти в Ню Йорк сте мудни — каза той тихо.

— Извинете, не ви разбрах?

— Несъмнено в списъка на членовете фигурира името Холкрофт. В такъв случай синът на Клаузен не е удържал на думата си и е казал на Холкрофт за Женева. Това е опасно. Ричард Холкрофт е стар, но не е сенилен. Винаги сме си давали сметка, че ако живее дълго, ще се окаже пречка по пътя ни. — Граф погледна посетителя. — Писмото вече пристигна в Сесимбра и оправдание не може да се намери. Сигурно синът вече си е обяснил събитията от онази вечер. Обадете се на Тинаму. Нямам доверие на сътрудника му в Рио. Използвайте парола „Орел“ и му предайте опасенията ми. Хората ни в Ню Йорк ще получат друга задача. Трябва да елиминират една пречка по пътя ни. Ричард Холкрофт трябва да бъде изваден от играта. Самият Тинаму ще настоява за това.

ОСМА ГЛАВА

Ноъл знаеше какво му трябва — специализирана книжарница. Във всеки курортен град има голяма книжарница, която задоволява читателските интереси на туристи от определена националност. Той се интересуваше от Alivragia Alembo — немската книжарница. В хотела му бяха казали, че в нея може да намери всякакви списания, а вестниците пристигали ежедневно с полетите на „Луфтханза“. Точно там Холкрофт би могъл да получи информация. В такава книжарница не може да няма справочници и човек, който да знае нещо за заселилите се в Рио германски семейства. Ако можеше да научи едно-две имена... Точно оттам трябваше да започне.

Книжарницата бе на не повече от десет минути от хотела.

— Аз съм американски архитект — каза той на един от продавачите, който, качен на стълба, пререждаше книгите на най-горния рафт. — Дойдох, за да изследвам баварското влияние върху архитектурата на големите къщи. Имате ли някакви материали на тази тема?

— Не знаех, че това е отделна тема — изненада го продавачът с безукорен английски. — Има няколко къщи в швейцарски стил, алпийски тип, но не бих ги нарекъл баварски.

Шесто правило или може би седмо? Използвай лъжа, която почива на частица от истината само ако си по-компетентен от онзи, когото лъжеш.

— Алпийски, швейцарски, баварски — между тях почти няма разлика.

— Така ли? Мислех, че разликата е значителна.

Осмо или девето правило: не се впускай в спор. Следвай главната цел.

— Право да ви кажа, едно богато семейство от Ню Йорк ми плати да дойда тук и да направя няколко скици. Миналото лято са идвали в Рио. Пътувайки из околността, са били впечатлени от няколко много красиви къщи. Описаха ми ги като баварски.

— Сигурно са излезли извън града в северозападна посока. Там има великолепни къщи. Резиденцията Айзенщат например, но тя е на едни евреи. Невероятна смесица между евреи и маври, стига изобщо да можете да си представите подобно нещо. Разбира се, не пропускайте имението на Граф. Къщата е малко претрупана, но е ефективна. Което е напълно естествено — Граф е милионер.

— Граф ли казахте?

— Да, Морис Граф. Преселник е, но кой от тях не е имигрирал навремето?

— От кои тях?

— Хайде, не се правете, че не разбирате. Готов съм да се обзаложа, че е бил генерал или друга важна клечка във Върховното командване.

— Англичанин ли сте?

— Да.

— И работите в тази книжарница?

— Ich spreche gut Deutsch^[1].

— Не са могли да намерят германец за тази работа?

— Може би са предпочели човек като мен — каза англичанинът загадъчно.

Ноъл се престори на учуден:

— Защо мислите така?

— Не ми задават много въпроси — каза продавачът и се качи на едно стъпало. Веднага щом американецът си отиде, той слезе от стълбата и я отмести рязко с вид на човек, спечелил една малка победа. Заобиколи бързо куповете с книги от двете страни на пътеката и до един от тях зави така неочаквано, че се сблъска с някакъв мъж, прелистващ книга на Гьоте.

— Verzeihung^[2] — промърмори продавачът.

— Schwesterchen^[3] — каза мъжът с гъстите прошарени вежди.

Тази явна обида към неговата мъжественост го накара да се обърне.

— Ти?

— Приятелите на Тинаму са винаги наблизо.

— Да не би да сте го проследили дотук?

— Той не ме усети. Хайде, обадете се.

Англичанинът продължи напред към служебния вход в дъното на книжарницата. Влезе вътре, вдигна телефонната слушалка и набра номера. От другата страна му отговори секретарят на най-влиятелния човек в Рио:

— Домът на господин Граф. Добър ден.

— Нашият служител в хотела заслужава солиден бакшиш — каза продавачът. — Той се оказа прав. Настоявам за разговор с хер Граф. Казах онова, което се бяхме разбрали и прозвуча много убедително. Убеден съм, че той ще позвъни. А сега ми дайте хер Граф, моля.

— Ще му предам каквото имаш да му съобщиш — каза секретарят.

— Не. Искам лично да му обясня една новина.

— За какво става дума? Знаеш, че хер Граф е страшно зает.

— Да речем, че е свързана с един мой сънародник. Така по-ясно ли е?

— Знаем, че е в Рио — вече се свързахме с него. Трябва да направиш нещо повече, ако искаш да си ни полезен.

— Той е все още тук. В книжарницата. Може би иска да разговаряме.

Продавачът чу как секретарят обяснява на някого:

— Актьорът е, майн хер. Настоява да разговаря с вас. В последния един час всичко вървеше по план, но, изглежда, са възникнали усложнения — неговият сънародник е в книжарницата.

Някой друг взе слушалката:

— Какво има? — беше Морис Граф.

— Искам да знаете, че всичко мина според очакваният ни...

— Да, да, разбирам — прекъсна го Граф. — Справяте се отлично. А какво имате да ни кажете за онзи Engländer^[4]? Там ли е още?

— Проследил е американеца дотук. Бил е по петите му. Все още е тук и предполагам, иска да му кажа какво става. Трябва ли да го направя?

— Не — отговори Граф. — Можем да се справим и без чужда намеса. Кажи му, че се страхуваме да не го разпознаят и го съветваме да стои настрана. Кажи му също, че не одобрявам методите му. Можеш да подчертаеш, че си го чул лично от мен.

— Благодаря ви, хер Граф! Ще го направя с удоволствие.

— Знам.

* * *

Граф подаде телефонната слушалка на секретаря си.

— Тинаму не бива да допуска това — каза той. — Всичко започва отново.

— Кое, майн хер?

— От самото начало. Чуждата намеса, тайното наблюдаване, съперничеството. След разцеплението всеки подозира всекиго.

— Не ви разбирам.

— Защото не си бил свидетел на всичко това — каза Граф и се облегна назад. — Изпрати втора телеграма на Тинаму. Предай му молбата ни да нареди на своя вълк да се върне в Средиземно море. На много рискове се излага. Не одобряваме това и при тези обстоятелства не поемаме никаква отговорност.

Малко след два часа на следващия ден — цяло денонощие покъсно, след като проведе няколко телефонни разговора, Холкрофт получи съгласието на Граф да го приеме. Нае кола от хотела и се отправи на северозапад. Често спираше, за да погледне в пътната карта, предоставена му от агенцията за коли под наем. Накрая намери имението, зави при железния портал и подкара нагоре по алеята към къщата на хълма.

Пътят го изведе на голям бетонен паркинг с храсти покрая и малки плодни дръвчета от двете страни, към които водеха каменни пътеки.

Продавачът в книжарницата се оказа прав — имението на Граф наистина бе забележително. От него се откриваше великолепна гледка — наоколо се простираха равнини, в далечината чезнеха планински върхове, а на изток синята шир на океана тънеше в мъгла. Къщата бе триетажна, с балкони, надвесени от двете страни на главния вход — масивни двойни врати от импрегниран махагон с големи триъгълни панти от ковано желязо. Ефектът наистина беше алпийски, създаден сякаш от геометричните форми на много къщи в швейцарски стил, които, сбрани в едно, бяха пренесени на тропическата планина...

Ноъл паркира вдясно от предните стъпала и слезе. На паркинга имаше още два автомобила — бяла лимузина мерцедес и червена

спортна мазерати. Холкрофт стисна здраво дипломатическото куфарче и камерата си и се заизкачва по мраморните стълби.

* * *

— Поласкан съм от интереса към нашето незначително архитектурно постижение — каза Граф. — Предполагам, е съвсем естествено преселниците да пренасят в новата си среда късчета от родината си. Семейството ми е от Шварцвалд... Спомените оттам ме спохождат често.

— Много ви благодаря, че ми позволихте да ви посетя, сър. — Ноъл прибра петте набързо скалъпени скици в куфарчето си и го затвори. — Благодаря ви и от името на моя клиент.

— Събрахте ли необходимите материали?

— Направих много снимки и пет скици на фасадата от различни ъгли... Не съм се и надявал на толкова. Между другото снимах само външни детайли и господинът, който ме придружаваше, може да го потвърди.

— Защо ми го казвате?

— Защото не бих искал да мислите, че съм заснел разположението на къщата ви.

Морис Граф се засмя тихо:

— Жилището ми е много добре защитено. Дори не ми е минало през ума, че го оглеждате с намерение да го оберете. Седнете, моля.

— Благодаря. — Ноъл се настани срещу възрастния мъж. — Днес на някои хора това би се сторило подозрително.

— Е, добре. Ще ви призная, че се обадох в хотел „Порто Алегре“, за да проверя дали сте регистриран там и получих положителен отговор. Вие се казвате Холкрофт, от Ню Йорк сте, резервацията ви е обезпечена от престижна туристическа агенция, чиито служители явно ви познават, кредитните ви карти са редовни. Дошли сте в Бразилия с валиден паспорт. Информацията е напълно достатъчна. При сегашното развитие на техниката човек трудно може да използва чуждо име, не мислите ли?

— Прав сте — съгласи се Ноъл и реши, че е дошъл моментът да премине към истинската цел на посещението си. Понечи да продължи,

но Граф го попита, сякаш за да запълни неловка пауза:

— Колко време ще останете в Рио?

— Няколко дни. Научих името на архитекта ви и бих искал да поговоря с него, разбира се, когато е свободен.

— Секретарката ми ще му се обади, и то веднага. Нямам никаква представа как се урежда финансовата страна на въпроса, ако това въобще е необходимо, но съм сигурен, че той ще ви предостави копия от плановете, в случай че ви потрябват.

Ноъл се разсмя — това явно предизвикателство към професионалните му качества го развесели.

— Бих направил известни промени в своя проект, господин Граф. Обаждането ми ще бъде преди всичко жест на внимание. Може би бих го попитал откъде са закупени някои материали или как са решени специфични проблеми с напрежението, но не бих му поискал плановете. А и да го направя, не мисля, че би се съгласил охотно да ми ги даде.

— Грешите — каза Граф, категоричността и изражението му недвусмислено напомняха военното му минало.

„Готов съм да се обзаложа, че е бил генерал или друга важна клечка във Върховното командване...“

— Все пак е излишно, сър. Имам всичко, за което бях дошъл.

— Разбирам. — Столът на Граф тежко изскърца — раздвижването на един уморен старец в края на дългия следобед. Уморен старец със странно напрегнати очи.

— Ще ви удовлетвори ли едночасов разговор?

— Да, напълно.

— Обещавам ви го.

— Много сте любезен.

— След това ще можете да се върнете в Ню Йорк.

— Разбира се.

Сега трябваше да спомене за Фон Тиболтови. Точно сега.

— Всъщност трябва да свърша още нещо, докато съм в Рио. Не е толкова важно, но обещах, че ще опитам. Не зная откъде да започна. Може би от полицията.

— Звучи стряскащо. С престъпление ли е свързано?

— Не, напротив. Имах предвид този отдел на полицията, в който биха ми помогнали да открия едни хора. Няма ги в телефонния

указател. Проверих и незаписаните в указателя номера.

— Сигурен ли сте, че са в Рио?

— Оттам са се обадили за последен път. Мисля, че в другите градове в Бразилия също е направена проверка чрез телефонните компании.

— Проблемът ме заинтригува, господин Холкрофт. Толкова ли е важно тези хора да бъдат издирени? Какво са направили? Казахте, че не е свързано с престъпление.

— Не, по никакъв начин. Всъщност зная твърде малко. Един мой приятел от Ню Йорк, адвокат, ме помоли, като дойда тук да се опитам да открия това семейство. Трябвало да получат пари от техни роднини в Средния запад.

— Наследство ли?

— Да.

— Може би някой адвокат тук, в Рио...

— Приятелят ми изпрати, както той ги нарече, „поверителни справки“ на няколко правни кантори тук — каза Ноъл, спомняйки си думите на аташето, — но не получи задоволителен отговор.

— Как си го обяснява?

— Никак. Просто се ядоса. Предполагам, че парите не стигнаха за трима адвокати.

— Трима адвокати ли е наел?

— Да, така се оказа — отговори Ноъл, изненадан от себе си. Справяше се инстинктивно, без да мисли. — Единият е от Чикаго или може би беше от Сейнт Луис, другият е колега на приятеля ми в Ню Йорк, а третият е тук, в Рио. Адвокатите обменят помежду си информация, която другите хора смятат за поверителна. Но една трета от хонорара може би им се стори твърде малко възнаграждение за усилията.

— Но приятелят ви е човек с чиста съвест — Граф кимна с разбиране и многозначително повдигна вежди. На Холкрофт му се стори, че схваща намека му.

— Иска ми се да мисля така.

— Може би аз мога да ви помогна. Имам приятели.

Холкрофт поклати отрицателно глава:

— Не бих ви молил за това. Вече направихте достатъчно за мен този следобед. А и както ви казах, не е толкова важно.

— Разбира се — Граф сви рамене, — не бих искал да се натрапвам — все пак въпросът е поверителен.

Германецът присви очи и се загледа към прозорците. Слънцето залязваше зад планината на запад, през стъклото струяха снопове оранжева светлина, а върху ламперията в кабинета играеха топли отблясъци.

— Семейството, което търся, е Фон Тиболт — каза Ноъл, гледайки събеседника си напрегнато. Каквато и реакция да бе очаквал, се оказа неподготвен за онова, което в действителност последва.

Очите на стария Граф се отвориха широко и той стрелна изпълнен с омраза поглед към Холкрофт.

— Вие сте свиня — каза едва чуто германецът. — Това е било номер, хитро измислен, за да се промъкнете в къщата ми! Да се доберете до мен!

— Грешите, господин Граф. Можете да се обадите на клиента ми в Ню Йорк...

— Свиня! — изкрещя старецът. — Фон Тиболтови! Verräter^[5]! Измет! Страхливци! Schweinhunde^[6]! Как се осмелявате?

Ноъл гледаше безпомощно като хипнотизиран. Лицето на Граф бе пребледняло от ярост, жилите на врата му бяха изпъкнали, очите му святкаха гневно. Той се облегна на стола с треперещи ръце.

— Нищо не разбирам — каза Холкрофт и се изправи.

— Много добре разбирате... Вие сте нищожество! Търсите Фон Тиболтови! Искате да ги върнете към живот!

— Нима те са мъртви?

— Всемогъщи Боже, де да бяха!

— Граф, чуйте ме. Ако знаете нещо...

— Напуснете къщата ми! — Старецът с мъка стана от стола и извика към затворената врата на кабинета:

— Вернер! Komm her^[7]

Секретарят на Граф влетя в стаята.

— Майн хер? Was ist^[8]...

— Изхвърли този измамник от къщата ми!

Секретарят погледна недоумяващо Холкрофт.

— Оттук. Бързо!

Ноъл се наведе, взе куфарчето си и бързо се отправи към вратата. Извърна се и хвърли последен поглед на Граф. Ако не беше

треперенето, старият германец щеше да прилича съвсем на дебел, гротесков манекен.

— Махайте се! Презирам ви!

При последната пареща обида Ноъл излезе от кожата си. Не той бе достоен за презрение, а този покварен и жесток старец пред него, истинско олицетворение на високомерие и деспотичност. Този предател и чудовищен убиец, който се е гърчил в агоничен страх преди трийсет години... като хиляди други. Този нацист.

— Нямате право да се държите така оскърбително!

— Ще видим кой какво право има. Вън!

— Ще си тръгна, генерале или какъвто и да сте, но не толкова бързо, защото вече се досещам за някои неща. Към мен бяхте също толкова безразличен, колкото и към последния труп, който вие, зверове, сте изгорили, но ето че аз споменах само едно име и това беше достатъчно, за да се разтреперите. И вие, и аз знаем защо дори споменаването на това име ви е непоносимо — още преди трийсет години Фон Тиболт е разбрал какво представлявате. Тогава, когато сте хвърляли телата едно върху друго, той е знаел какви сте всички вие всъщност.

— Ние не сме крили какви сме. Светът го знаеше. Не сме се опитвали да го измамим.

Холкрофт млъкна и мъчително преглътна. В гнева си той се чувстваше длъжен да потърси справедливост за тримата, които го бяха призовали от отвъдното. Той трябваше да нанесе съкрушителен удар на този символ на някога всяваща ужас разрушителна сила, откъснала баща му от него. Не можеше да потисне чувствата си.

— И искам да сте наясно — продължи Ноъл. — Ще открия Фон Тиболт, вие не можете да ме спрете. Не мислете, че сте ме белязали, защото не сте. Вие сте белязани. Твърде открито носите железния си кръст.

Граф бе възвърнал самообладанието си.

— Непременно открийте Фон Тиболтови. Ние също ще бъдем там.

— Ще ги открия. И ако нещо им се случи, ще знам кой е виновен за това и ще ви изоблича. Седите си тук в своя замък и издавате команди. Преструвате се, че всичко е като преди. С вас отдавна е

свършено — още преди края на войната, и хора като Фон Тиболт го знаеха. Вие не го разбрахте и очевидно никога няма да го проумеете.

— Вън!

Човек от охраната влетя в стаята и сграбчи Ноъл изотзад. Една ръка го хвана през дясното рамо и гърдите, дръпна го и го повлече към вратата. Ноъл замахна с куфарчето си и го стовари с всичка сила върху вкопченото в него тяло. След това заби левия си лакът в корема на невидимия нападател и го срита ожесточено в пищяла. Последва мигновена реакция — мъжът изохка и за момент отпусна хватката около него. Напълно достатъчно.

Ноъл сграбчи ръкава на протегнатата ръка и го дръпна силно напред. Изви тялото си надясно и блъсна с рамо телохранителя в гърдите. Той се олюля. Ноъл го блъсна още веднъж и го запрати към един старинен стол до стената. Щом тялото се стовари върху крехката мебел, тя изпраця и се разпадна. Нападателят премигваше втрещено.

Холкрофт го погледна. Телохранителят бе огромен, външният му вид всяваше страх. Тялото му приличаше на тялото на стария Граф — грамада от плът, стегната от плътно прилепналото сако.

През отворената врата Холкрофт видя как Граф посяга към телефона. Секретарят, когото той бе нарекъл Вернер, пристъпи тромаво към Ноъл.

— Не ме докосвай — каза Ноъл и пое през големия коридор. Стигна до входната врата. От другата страна на фойето, до един свод стояха няколко мъже и жени. Никой не понечи да се приближи към него, никой дори не извика. Германците са верни на принципите си, облекчено помисли Холкрофт. Тези лакеи действат само по заповед.

— Правете каквото съм ви наредил — каза Граф спокойно в слушалката, в гласа му нямаше и следа от ярост. Той отново бе генералът, който дава команди на изпълнителен подчинен. — Оставете го да стигне до средата на пътя към портала и включете автоматичното затваряне. Много е важно американецът да си помисли, че ни се е изплъзнал. — Бавно затвори телефона и се обърна към секретаря си:

— Наранен ли е телохранителят?

— Само е зашеметен. Раздвижва се и скоро ще е по-добре.

— Холкрофт е ядосан — размишляваше Граф. — Погълнат е от преживяванията и задачата си, развълнуван е от събитията. Това е добре. Сега трябва да го изплашим, да го накараме да трепери пред

неизвестността, пред необратимата жестокост на мига. Кажи на телохранителя да изчака пет минути и да тръгне след него. Не бива да допуска грешки.

— Ще му предам нарежданията. Той е отличен стрелец.

— Добре.

Бившият генерал от Вермахта бавно се приближи до прозореца и примижа срещу последните лъчи на залязващото слънце.

— Нежни думи, любовни думи... после остри истерични упреци. Прегръдка и нож в гърба. Бързата им последователност напълно ще обърка Холкрофт. Той няма да може да прецени кой е негов приятел и кой враг. Единственото, в което ще е сигурен, е това, че трябва да продължава напред. Ще рухне пред очите ни и тогава ще бъде наш.

[1] Говоря немски добре (нем.) — Бел. прев. ↑

[2] Извинете (нем.) — Бел. прев. ↑

[3] Сестричке (нем.) — Бел. прев. ↑

[4] Англичанин (нем.) — Бел. прев. ↑

[5] Предател (нем.) — Бел. прев. ↑

[6] Мръсник, подлец (нем.) — Бел. прев. ↑

[7] Ела тук (нем.) — Бел. прев. ↑

[8] Какво има (нем.) — Бел. прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ноъл затвори тежката врата, слезе по мраморните стълби и се качи в колата. Включи на задна, зави към пътеката, извеждаща от имението на Граф, натисна педала на газта и потегли към портала.

Занимаваха го няколко неща. Едното бе слънцето, вече залязло зад планината. Сенките на предметите се бяха удължили и изчезнали заедно с угасването на светлината и той трябваше да пусне фаровете. Другото бе, че реакцията на Граф при споменаването на Фон Тиболт означаваше две неща — те са живи и представляват заплаха. Но заплаха за какво? За кого? И къде бяха?

Третото бе по-скоро усещане, отколкото определена мисъл. То го споходи след физическия сблъсък, в който бе участвал. Винаги бе приемал силата и височината си като нещо съвсем естествено. Може би защото беше едър и добре сложен, никога не се бе чувствал предизвикан да доказва силата си, освен когато усъвършенстваше техниката си на спускане със ски или играта си на тенис. Струваше му се ненужно да се бие и избягваше схватките.

Точно затова Ноъл се разсмя, когато вторият му баща го убеждаваше да вземе няколко урока по самоотбрана в неговия клуб. Но Ню Йорк все повече заприличваше на джунгла и синът на Холкрофт трябваше да се научи да се отбранява в нея.

Той премина един курс, но веднага след това забрави всичко, което бе научил. Може би само в подсъзнанието му бе останало нещо. Така смяташе до днес, но сега разбра, че се е подценявал. Спомни си изцъклените очи на телохранителя.

Последната мисъл, която му мина през ума, преди да завие по пътеката надолу, също бе неясна. Той само смътно усещаше, че на седалката до него има някаква промяна. Последните напрегнати събития бяха притъпили необикновенния му усет за детайли. И все пак нещо в карираната тапицерия го притесняваше...

Мислите му бяха прекъснати от ужасен кучешки лай. Изведнъж от двете страни на колата към прозорците се нахвърлиха черни

овчарки със страшни муцуни. Очите им святкаха от безсилна злоба, челюстите им зееха олигавени, от гърлата им се изтръгваше вой на разярени животни, които са настигнали жертвата си, но не успяват да забият зъбите си в тялото ѝ. Те се бяха изправили по прозорците и дращеха по стъклата — пет, шест, седем — цяла глутница освирепели кучета. Едно от тях скочи на капака и му се озъби от предното стъкло.

Холкрофт видя как долу, в подножието на хълма огромната врата започва да се затваря. Той бе включил фаровете и светлината им ясно откри това движение. Беше се образувала малка дъга, която щеше да изчезне при затварянето на вратата. Той натисна силно педала на газта, стисна така здраво волана, че пръстите го заболяха и колата пое с пълна скорост. При каменните колони зави наляво, изплъзвайки се само на сантиметри от желязната врата. Кучето върху капака отхвъркна вляво и изскимтя уплашено.

Мракът се състяваше. Другите кучета спряха пред портала на имението. Вероятно някакъв високочестотен сигнал, недоловим за човешкото ухо, им бе дал тази команда. Облян в пот, Ноъл натискаше педала до край и колата се носеше с голяма скорост по пътя.

Стигна до едно разклонение. Надясно ли трябваше да завие или наляво? Не можеше да си спомни и инстинктивно посегна на седалката за картата.

Ето кое го бе притеснявало — картата не беше там. Докато завиваше наляво, я потърси с ръка по пода. Нямаше я. Някой я бе взел от колата.

На следващата пресечка спря, защото обстановката му бе непозната, а и да бе идвал тук преди, не можеше да се ориентира в тъмното. Най-важно сега бе да се движи нанякъде, следвайки интуицията си. Зави надясно. Караше бързо и очакваше пътят да му е познат, защото предполагаше, че е дошъл от Рио точно по него. Но мракът бе непрогледен и той не можеше да разпознае нищо. Пътят правеше широк десен завой, след което внезапно се изкачваше по стръмен наклон. Той не си спомняше никакъв завой и никакъв наклон. Беше се загубил.

След около стотина метра пак излизаше по равно. Вляво, в подножието на скалисто възвишение, се виждаше обсерватория, около нея имаше паркинг, ограден с висока около метър и половина стена. Покрай стената в кръгли кутии бяха наредени телескопи, които

работеха с монети. Холкрофт отби колата и спря. Нямахте други автомобили, но все някой можеше да дойде. Може би ако погледнеше през телескопа, щеше да се ориентира. Той слезе от колата и тръгна към стената.

Долу в далечината се виждаха светлините на града. Между скалата и светлините се чернееше нощта... Но не, не беше напълно тъмно, ивица светлина прорязваше мрака. Дали беше път? Ноъл се приближи към един от телескопите. Пусна монета и надникна през окуляра, като насочваше тръбата към светлата ивица, която бе взел за път. Оказа се прав.

Светлините бяха на разстояние една от друга — това бяха улични лампи. Не знаеше как да се добере дотам, защото пътят излизаше в бразилските гори. Само да можеше да види откъде идва... Но телескопът не можеше да се насочи по-надясно. По дяволите! Сигурно това беше...

Ноъл чу шум от двигател. Идваше откъм хълма, по който той преди малко се бе изкачил. Слава богу! Щеше да спре тази кола, дори ако трябва да застане по средата на пътя. Затича се от стената през бетонната настилка към асфалтовия път. Щом стигна до него, кръвта му се смрази. Колата, която се изкачваше с голяма скорост нагоре към обсерваторията, бе бяла лимузина мерцедес. Същата бе видял да блести на следобедното слънце на един друг хълм. Това бе колата на Граф.

От внезапното спиране гумите изсвистяха. Вратата ѝ се отвори и от нея слезе един мъж. Телохраниителят на Граф!

Той посегна към колана си. Холкрофт стоеше като парализиран. Мъжът извади револвер и се прицели в него. Нима това бе възможно? Нима се случваше наистина?

Първият изстрел отекна силно и разцепи тишината така, сякаш земята се разтвори с грохот. Последва втори. На няколко стъпки от Ноъл се вдигна прах от пътя и се разхвърчаха парчета скала. Онова, което парализиращият страх не бе сковал — инстинктите и убедеността, че това не може да му се случи — му заповядваха да бяга и да се спасява. В противен случай щеше да умре! Щяха да го убият до една изоставена обсерватория за туристи край Рио де Жанейро! Това бе безумие!

Въпреки че краката му се подчиняваха трудно, се затича към наетата кола. Ходилата го боляха — мина му през ума, че това е най-странното усещане, което някога е изпитвал. Още два изстрела отекнаха в нощта и откъртиха парчета от настилката до него.

Ноъл се добра до колата, приклепна до вратата и предпазливо посегна към дръжката.

Чу се друг изстрел — още по-оглушителен, придружен от трясъка на разбито стъкло. Куршумът бе пръснал задното стъкло на колата.

Холкрофт имаше една-единствена възможност. Той рязко отвори вратата и скочи вътре. В панически страх включи стартера, двигателят зарева и той натисна педала на газта. Премести скоростния лост и колата се понесе в тъмнината. Изви волана и направи толкова рязък завой, че едва не се блъсна в стената. Пусна фаровете. Замъгленият му поглед едва различаваше пътя надолу и той го следваше инстинктивно.

Завоите се редяха един след друг, колата поднасяше и Ноъл едва успяваше да я овладее. Ръцете го заболяха от напрежение, потните му длани се плъзгаха по волана. Струваше му се, че всеки момент ще се блъсне в нещо, колата ще избухне и той ще загине в пламъци.

После — не можеше да си спомни след колко време и как точно, се озова на осветения криволичещ път, който завиваше вляво и отвеждаше на изток — пътят към града.

Асфалтът прорязваше гъсти гори и от двете му страни, като стени на голям каньон, се издигаха огромни дървета.

По другото платно срещу него идваха две коли и щом ги видя, му се прииска да извика от облекчение. Наближаваше покрайнините на града. Вече се намираще в предградията. Уличните лампи бяха разположени нагъсто и изведнъж отвсякъде го обградиха коли, които преминаваха, завиваха или му препречваха пътя. Никога не би предположил, че така ще се радва на интензивно улично движение.

Ноъл спря на един червен светофар. Беше му благодарен, че е там и му предлага кратък отдых. Извади цигара от джоба на ризата си. Господи, как му се пушеше!

От лявата му страна спря кола. Той се втренчи в нея с невярващи очи. Мъжът, който седеше до шофьора и когото той виждаше за пръв път, бе свалил надолу прозорчето си и оттам се подаваше дуло на

пистолет. Около цевта му се виждаше перфорираният цилиндър на заглушител. Непознатият се прицелваше в него!

Холкрофт се обърна рязко напред, приведе се, сграбчи скоростния лост и натисна педала за газта до краен предел. Чу ужасен изстрел и шум от разбито стъкло зад себе си. Излезе на кръстовището с бясна скорост и няколко клаксона запищяха като луди. Сви на сантиметри пред една приближаваща кола, само секунда преди да се блъсне в нея.

Цигарата бе паднала от устата му и бе прогорила тапицерията на седалката.

Стремглаво се носеше към града.

Телефонната слушалка бе влажна и лъскава от потта на Ноъл.

— Чувате ли какво ви говоря? — изкрещя той.

— Господин Холкрофт, успокойте се, моля ви. — Гласът на аташето от американското посолство бе изпълнен с недоверие. — Ще направим всичко, което е по силите ни. Разполагам с фактите и по най-бързия начин ще започнем дипломатическо разследване. Но по това време ще ми бъде трудно да се свържа с когото и да било — вече минава седем часът.

— Ще ви бъде трудно да се свържете? Вие явно не сте ме чули! Мен едва не ме убиха. Елате да видите колата! Направо ѝ отнесоха стъклата!

— Ще изпратим човек до хотела ви да я откара — каза аташето сухо.

— Ключовете са у мен. Кажете му да се качи в стаята ми, за да ги вземе.

— Добре. Стойте там. Ще ви се обадим.

Аташето затвори. Господи! Гласът му бе като на човек, който разговаря с досаден роднина и е нетърпелив да приключи разговора, за да отиде да обядва.

Ноъл бе изплашен повече отвсякога. Страхът го владееше изцяло; дишаше тежко. Но този противен, всепроникващ страх бе примесен с нещо, което не можеше да разбере. Някаква част от него бе в плен на ярост, която бързо нарастваше. Той ѝ се противеше и се страхуваше от нея, но не можеше да я потисне. Бяха го нападнали и той искаше да отвърне на удара.

Същото бе изпитал и у Граф. Бе му се приискало да го нарече с истинското му име — чудовище, корумпиран лъжец... нацист.

Телефонът иззвъня. Ноъл се обърна рязко, сякаш това бе тревожният сигнал за нова атака. Овладя треперенето си и тръгна към масичката до леглото.

— Сеньор Холкрофт?

Не бе гласът на аташето. Акцентът бе латиноамерикански.

— Какво има?

— Трябва да говоря с вас. Много е важно да говоря с вас веднага.

— Кой се обажда?

— Името ми е Карара. Намирам се във фойето на хотела ви.

— Карара ли? Някаква жена на име Карара ме е търсила вчера.

— Сестра ми. Сега сме заедно. Трябва да говорим с вас веднага.

Може ли да се качим в стаята ви?

— Не! Не искам да се виждам с никого!

В ушите му все още отекваха изстрелите, откъртването на парчета бетон, разбиването на стъкла. Не трябваше да става удобна мишена отново.

— Сеньор, трябва!

— Не искам да говоря с вас! Оставете ме на мира или ще се обадя в полицията.

— Те не могат да ви помогнат. Ние можем. Ние искаме да ви помогнем. Търсите информация за Фон Тиболт. Ние знаем нещо.

Ноъл спонтанно притаи дъх. Втренчи се в слушалката — това бе капан. Човекът от другата страна се опитваше да му направи клопка. Но ако наистина бе така, защо му каза за нея?

— Кой ви изпраца? Кой ви каза да ми се обадите? Граф ли?

— Морис Граф не разговаря с хора като нас. Със сестра ми не заслужаваме дори презрението му.

Вие сте достоен за презрение! Граф презира почти целия свят, помисли си Холкрофт. Пое си дълбоко въздух и се опита да говори спокойно:

— Попитах ви кой ви насочи към мен. Откъде знаете, че се интересувам от Фон Тиболт?

— Имаме приятели в Имиграционния отдел. Обикновени служители, не някакви влиятелни личности. Но те слушат и наблюдават. Ще разберете, като поговорим.

Изведнъж бразилецът заговори бързо, накъсаната му реч звучеше спонтанно. Не приличаше на човек, който е научил и репетирал репликите си.

— Моля ви, сеньор. Срещнете се с нас. Имаме информация, която вие трябва да получите. Искаме да помогнем. Така ще помогнем и на себе си.

Ноъл премисляше трескаво. Фоайето на „Порто Алегре“ винаги бе пълно с хора, а навалицата създава сигурност. Ако Карара и сестра му знаеха нещо за Фон Тиболт, той трябваше да се срещне с тях. Но насаме. Той заговори бавно:

— Застанете на десетина стъпки от рецепцията с ръце извън джобовете. Сестра ви да застане от лявата ви страна и да ви държи за ръката. След малко ще слеза долу, но не с асансьора. Вие няма да ме забележите. Аз ще ви видя пръв.

Затвори слушалката, изненадан от себе си. Наистина се учеше. За хората от света на тъмните сделки тези уроци без съмнение бяха елементарни, но за него бяха нещо ново. Карара нямаше да стиска пистолет в джоба си, а сестра му или каквато и да бе тази жена нямаше да може да посегне към чантичката си, без той да я забележи. Те щяха да гледат към вратите, а не към асансьора, с който той всъщност щеше да слезе. Веднага щеше да ги разпознае.

Ноъл излезе от асансьора с група туристи. Застана до тях, сякаш бяха заедно и огледа мъжа и жената до рецепцията. Съвсем точно бяха спазили инструкциите му — Карара стоеше със спокойно отпуснати ръце, а сестра му се бе хванала за него, като че ли се страхуваше някой да не ги раздели. Той наистина ѝ бе брат — приликата им беше очевидна. Карара бе около тридесет и пет годишен, а сестра му изглеждаше малко по-млада. И двамата бяха мургави — с тъмни коси и очи. Те биеха на очи със своите чисти, но евтини дрехи, които бяха съвсем не на място сред кожените палта и вечерните тоалети на гостите на хотела. Братът и сестрата се чувстваха неловко, притеснението бе изписано на лицата им, а в очите им се четеше страх. Безвредни са, помисли си Холкрофт. После реши, че прибързва с изводите си.

Те седнаха срещу него в едно сепаре в дъното на коктейлбар с приглушено осветление. Преди да дойде тук, Ноъл си бе спомнил, че трябва да му се обадят от посолството. Предупреди на рецепцията, че

очаква да го търсят и помоли да го свържат от бара. Но само ако го търсят от посолството, никой друг.

— Първо ми кажете как разбрахте, че се интересувам от Фон Тиболт — започна Ноъл, след като им донесоха питиетата.

— Вече ви казах. Чрез служител в Имиграционния отдел. Миналият петък из кабинетите на ухо се разпространила информацията, че ще дойде някакъв американец да разпитва за Фон Тиболт. Онзи, който приел молбата за издирване, е трябвало да се обърне към човек от *polícia do administracao*. Това е тайната полиция.

— Да, зная за него — той се нарече „преводач“. Но как стана така, че точно вие научихте за това?

— Фон Тиболтови ни бяха приятели. И то много близки.

— Къде се намират те?

Братът и сестрата се спогледаха.

— Защо ги търсите? — попита момичето.

— Обясних това още в Имиграционния отдел. Става дума за нещо съвсем обикновено. Получиха пари в наследство от роднини в Съединените щати.

Двамата му събеседници отново се спогледаха и отново момичето проговори:

— Голяма ли е сумата?

— Не зная — отговори Холкрофт. — Въпросът е поверителен. Аз съм просто посредник.

— Какво сте? — не разбра братът.

— *Um terceiro* — каза Ноъл и погледна жената. — Защо бяхте толкова изплашена по телефона вчера? Оставихте телефонния си номер, а после, когато ви позвъних, казахте, че не е трябвало. Защо?

— Направих... грешка. Брат ми каза, че съм допуснала сериозна грешка. Не е трябвало да оставям нито името си, нито телефонния си номер.

— Германците биха се ядосали много — обясни Карара. — Ако сте под наблюдение и разговорите ви се подслушват, сигурно знаят, че сме ви се обаждали. А това е опасно за нас.

— Ако съм под наблюдение, те знаят, че вие сте тук.

— Обсъдихме тази възможност — продължи жената, — и решихме да поемем риска.

— Какъв риск?

— Германците ни презират. Отгоре на всичко сме португалски евреи.

— Те все още ли разсъждават по този начин?

— Разбира се. Вече ви казах, че бяхме близки с Фон Тиболтови. По-точно, Йохан бе най-близкият ми приятел. Той и сестра ми щяха да се оженят, но германците не допуснаха това.

— Кой е могъл да им попречи?

— Всеки. С куршум в тила на Йохан.

— Господи, но това е лудост!

Всъщност беше възможно и Холкрофт го знаеше. Горе, на хълма и него бяха превърнали в мишена. Гърмежите все още отекваха в ушите му.

— За някои германци този брак щеше да бъде непростимо оскърбление — каза Карара. — Те смятат, че Фон Тиболт са предатели за Германия. Тези хора продължават да водят войната отпреди три десетилетия. Тук, в Бразилия Фон Тиболтови бяха подложени на брутална несправедливост. Те заслужават съчувствие и помощ. Причините за тяхното страдание трябваше да са изчезнали още преди години.

— И вие си въобразихте, че аз мога да направя нещо за тях? Защо?

— Защото се опитаха да ви спрат силни хора. Германците имат голямо влияние. Вие сигурно също сте силен човек, щом хората на Граф в Бразилия се опитаха да ви държат настрана от Фон Тиболтови. За нас всичко това означава, че не искате да навредите на приятелите ни, а се опитвате да им помогнете. Един влиятелен американец, който би могъл да им помогне.

— Казахте „Граф в Бразилия“. Става дума за Морис Граф, нали? Кой е той? Какъв е?

— Най-страшният от нацистите. Трябваше да го обесят в Нюрнберг.

— Вие познавате Граф? — попита жената, вгледана в Холкрофт.

— Срегнах се с него под претекст, че мой клиент от Ню Йорк ми е възложил да разгледам и направя скици на къщата му. Аз съм архитект. В разговора споменах за Фон Тиболтови и Граф побесня. Започна да крещи и ме изгони. Докато слизах по хълма, сюррия обучени кучета връхлетяха върху колата ми. Телохраниелят на Граф ме

проследи и се опита да ме убие. Същото се случи и след като се бях включил в уличното движение: някакъв мъж стреля по мен от прозореца на кола.

— Пресвета Дево! — устните на Карара трепереха от страх.

— Не бива да ни виждат с него — каза жената и се вкопчи в ръката на брат си. — Особено ако казва истината — продължи тя.

Холкрофт я разбра. Той щеше да научи нещо от Карара само ако те бяха убедени, че той е този, за когото се представя.

— Говоря истината. В американското посолство разказах същото. Те ще изпратят човек да вземе колата като доказателство.

Карара се спогледаха, после едновременно се обърнаха към Холкрофт. Той им бе дал необходимото доказателство. Прочете го в очите им.

— Вярваме ти — каза сестрата. — Трябва да побързаме.

— Живи ли са Фон Тиболтови?

— Да — отговори братът. — Нацистите смятат, че са някъде из планините на юг, в колониите Санта Катарина. Там има стари германски селища. Фон Тиболтови биха могли лесно да се слезат с местните жители под измислено име.

— Но те не са там.

— Не... — Карара, изглежда, се колебаеше.

— Нещо хубаво ли им носите? — попита момичето загрижено.

— По-хубаво, отколкото можете да си представите — увери я Холкрофт. — Кажете ми.

Двамата Карара се спогледаха за последен път. Решението бе взето и братът продума:

— В Англия са. Сигурно знаете, че майката почина...

— Не знаех... Нищо не зная.

— Сега са Тенисън. Йохан е известен като Джон Тенисън и е журналист във вестник „Гардиън“. Владее няколко езика и пише репортажите на вестника от европейските столици. Най-голямата, Гретхен, е омъжена за британски морски офицер. Не знаем къде живее. Името на съпруга ѝ е Бомънт, капитан е в Кралския флот. За най-малката дъщеря, Хелдън, нямаме никакви сведения. Тя винаги странеше от тях и беше малко своенравна.

— Хелдън? Странно име.

— Подхожда ѝ — изрече сестрата на Карара тихо.

— Казват, че лекарят, който попълвал акта ѝ за раждане, не знаел немски и не разбрал майката. Според сенъора Фон Тиболт тя дала на детето името „Хелга“, но в болницата много бързали и записали „Хелдън“. В онези дни не се оспорвало написаното черно на бяло и името така си останало.

— Тенисън, Бомънт... — повтори Холкрофт имената. — В Англия ли? Как са се измъкнали от Бразилия и са стигнали чак до Англия, без Граф да разбере. Казвате, че германците са влиятелни. Трябвало е да направят паспорти, да се уреди транспорт. Как са се справили с всичко това?

— Йохан... Джон... е забележителен, невероятен човек.

— *A homem talentoso*^[1] — добави сестра му и като каза това, напрегнатото ѝ лице се отпусна. — Много го обичам. След тези пет години ние все още се обичаме.

— Значи сте получавали известия от него? Или от тях?

— Да, от време на време — каза Карара. — Посетители от Англия се свързват с нас. Но никога не ни предават писма или бележки.

Ноъл се вгледа в този измъчен от страх човек. Трудно му беше да повярва всичко това.

— Що за свят е този, в който живеете? — попита той.

— Свят, в който човешкият живот е евтин — отвърна Карара.

Така е, помисли си Ноъл и усети пареща болка в стомаха. Загубилите войната преди тридесет години продължаваха да я водят. Трябваше да бъдат спрени.

— Господин Холкрофт? — изрече колебливо непознат мъж, застанал до масата, очевидно без да е убеден, че това е човекът, когото търси.

— Да, аз съм Холкрофт — каза Ноъл предпазливо.

— Андерсън от американското посолство, сър. Мога ли да разговарям с вас?

Карара скочиха едновременно от местата си и се измъкнаха от сепарето. Служителят от посолството се отдръпна назад, а Карара доближи Холкрофт и му прошепна:

— *Adeus, senhor*^[2]!

— *Adeus* — сбогува се жената и докосна ръката на Ноъл.

Братът и сестрата излязоха от бара, без да погледнат служителя.

* * *

Холкрофт пътуваше с Андерсън в служебната кола на посолството. Имаха по-малко от час да стигнат до летището, иначе той щеше да изпусне самолета на Авианка до Лисабон, откъдето трябваше да се прехвърли на самолет на „Бритиш еървейз“ за Лондон.

Андерсън се подразни от молбата му да го закара до летището и се съгласи с нескрита досада.

— Ако изчезнеш от Рио — предупреди го провлачено, — направо ми е спукана работата. Ще ме накарат да платя билетите ти от джоба си. Голяма беля си навлякох с теб.

— Не вярвате и дума от това, което ви разказах, нали? — Гримасата на Ноъл изразяваше подигравка.

— По дяволите, Холкрофт, трябва ли да повтарям? Пред хотела няма кола с изпочупени прозорци; освен това липсва документ, удостоверяващ, че си наемал кола. Обадил си му се — не си се виждал с него. Повтарям: той твърди, че си му се обадил и си искал да огледаш къщата му, но не си се появил изобщо.

— Лъже! Аз бях там! А след като си тръгнах, двама се опитаха да ме убият. Единия го видях... по дяволите, аз се бих с него... вътре в къщата!

— Явно здравата си се натряскал някъде.

— Граф е проклет нацист! След тридесет години той си остава нацист, а вие всички се държите с него така, сякаш е държавен глава.

— Може и да си прав. Граф е важна персона и е под специална протекция.

— На ваше място не бих се хвалил с това.

— Всичко си схванал погрешно, Холкрофт. През юли хиляда деветстотин четиридесет и четвърта година Граф е бил в Германия на място, наречено Волфсшанце. Той е един от тези, които се опитаха да убият Хитлер.

[1] Един талантлив мъж (порт.) — Бел. прев. ↑

[2] Довиждане, господине (порт.) — Бел. прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше я ослепителната слънчева светлина, а през прозореца не се виждаха хора със златист загар, лъскави от плажно масло, които като деца играят по белите пясъци на Кобакабана. Лондонските улици бяха на петна от лекия дъжд; духаше силен вятър. Пешеходците притичваха към жп гарите и заведенията или се редяха на опашка за автобус. В Лондон точно в този час англичаните се чувстваха освободени от мрежата на дневната светлина и монотонно скучните задължения, в които тя ги оплиташе. Все пак осигуряването на прехраната не бива да изпълва цялото съществуване. Ноъл не познаваше друг град, който с такова облекчение да изпраща работния ден. По улиците, въпреки дъжда и вятъра, се носеше някакво въодушевление.

Ноъл приближи бюрото, върху което се мъдреше шише със сребрист етикет. Пътуването до Лондон продължи почти петнайсет часа, но сега, когато бе вече тук, не знаеше какво да прави. И в двата самолета мислеше само за това, но събитията в Рио де Жанейро бяха толкова шеметни, а фактите, които научи — толкова противоречиви, че се чувстваше в лабиринт, който го плашеше. Този непознат за него свят се бе оказал изненадващо сложен. А той тепърва навлизаше в него.

Нима Граф бе оцелял съзаклятник? Нима той бе един от „мъжете от Волфшанце“? Абсурд. Тяхната цел бе Женева — мечтата на Хайнрих Клаузен. Фон Тиболтови бяха свързани с тази мечта. А Граф искаше да унищожи Фон Тиболтови. По негово нареждане се бяха опитали да убият и сина на Хайнрих Клаузен — в една безлюдна обсерватория над Рио и от прозореца на кола нощем. Граф не бе част от Волфшанце. В това нямаше логика.

Братът и сестрата Карара. Тяхната роля също бе неясна. Какво за бога им пречеше да напуснат Бразилия? Едва ли някой наблюдаваше летищата и пристанищата, за да ги спре да отпътуват. Не че се съмняваше в разказа им, но твърде много на вид дребни въпроси бяха

останали без отговор. Колкото и да се опитваше, не можеше да се отърси от усещането, че у Карара нещо го смуцава. Но какво точно?

Ноъл си наля питие и посегна към телефона. Разполагаше с едно име — Джон Тенисън и служебен адрес — „Гардиън“. Редакциите на вестниците не приключват работа в края на работния ден. След няколко минути щеше да провери дали част от информацията на Карара е вярна. Ако за „Гардиън“ работи човек на име Джон Тенисън, щеше да е открил Йохан фон Тиболт.

А следващата стъпка според женевския документ бе чрез Джон Тенисън да се срещне със сестра му, Гретхен Бомънт, съпруга на капитан Бомънт от Кралския флот. Тъй като тя бе най-голямото дете на Вилхелм фон Тиболт, трябваше да разговаря първо с нея.

— Ужасно съжалявам, господин Холкрофт — в слушалката прозвуча учтивият глас на служител от отдел „Новини“ на вестник „Гардиън“, — но ние не даваме адресите и телефонните номера на нашите журналисти.

— Но Джон Тенисън работи при вас.

Това не бе въпрос — служителят вече бе казал, че Тенисън не е в редакцията в Лондон, Холкрофт просто искаше пряко потвърждение.

— Господин Тенисън е един от хората ни, които предават от континента.

— Мога ли да му оставя съобщение? Спешно е!

Мъжът явно се колебаеше.

— Мисля, че това никак няма да е лесно. Господин Тенисън е непрекъснато в движение.

— Мога да сляза долу, да си купя вашия вестник и да видя откъде е изпратил последния си репортаж.

— Разбира се. Само че господин Тенисън не се подписва под статиите, отразяващи ежедневните събития. С неговото име излизат само обзорните материали...

— Ами вие как се свързвате с него, ако се наложи? — прекъсна го Холкрофт, убеден, че служителят се опитва да шикалкави.

Мъжът замълча, после се изкашля, за да прочисти гърлото си. Какво го смуцаваше?

— Вижте... има табло за съобщения. Но може да минат няколко дни, преди да успеем да му предадем вашето.

— Но аз нямам на разположение няколко дни. Веднага трябва да го открия.

Последва нова пауза. Ноъл бе започнал да се изнервя от разговора — явно служителят от „Гардиън“ не възнамеряваше да му предложи някакво решение. Реши да опита друг номер.

— Слушайте, може би не бива да го казвам... тъй като въпросът е поверителен... но става дума за пари. Господин Тенисън и цялото му семейство получиха известна сума в наследство.

— Не знаех, че е женен.

— Става дума за неговото семейство — той и двете му сестри? Познавате ли ги? Дали живеят в Лондон? Най-голямата...

— Не зная нищо за частния живот на господин Тенисън, сър. По-добре се обърнете към някой адвокат.

И без да каже каквото и да било повече, онзи затвори.

Озадачен, Ноъл остави слушалката. Защо така решително бяха отказали да му съдействат? Бе дал името си и името на хотела, в който бе отседнал. Като че ли служителят от „Гардиън“ известно време се бе двоумил дали да му помогне или не. А накрая внезапно бе прекъснал разговора, без да му предложи нищо. Всичко това изглеждаше доста странно.

Телефонът иззвъня. Това го изненада още повече — никой не знаеше, че е в този хотел. В имиграционната карта в графата „местообитание в Лондон“ нарочно бе вписал хотел „Дорчестър“, а не „Белгрейв Армс“, в който бе отседнал. Страхуваше се да не го открият, най-вече някой от Рио де Жанейро. Вдигна слушалката, опитвайки се да потисне болката в стомаха си.

— Да?

— Господин Холкрофт, безпокоим ви от рецепцията, сър. Току-що научихме, че не ви е доставена навреме кошницата с плодове, която хотелът подарява на гостите си. Много съжаляваме за това. Ще бъдете ли все още в стаята си след малко, сър?

Господи, помисли си Холкрофт, от него зависеше разпределянето на милиони долари, а този го занимава с някаква кошница с плодове.

— Да, ще бъда.

— Чудесно, сър. Стюардът веднага ще се качи.

Холкрофт остави слушалката, болката полека изчезваше. Погледът му се спря на телефонните указатели на най-долния рафт в

шкафчето до леглото. Взе един и отгърна на буквата „Г“. Имаше около петнайсет имена „Тенисън“, нито един „Джон“, но три инициала „Дж“. От тях щеше да започне. Набра първия номер.

— Ало, Джон?

Но мъжът се казваше Джулиън. Другите две „Дж“ бяха жени. Не намери и Хелдън, а Хелън Тенисън. Все пак набра номера, но от централата му казаха, че този телефонен пост е откачен.

Отгърна указателя на буквата „Б“. В Лондон имаше шест „Бомънт“, но пред нито едно от имената не бе вписан морски чин. Реши да ги провери — не губеше нищо. Не бе приключил четвъртия разговор, когато на вратата се почука — сигурно му носеха кошницата. Израз на английско гостоприемство. Изруга, че го прекъсват, затвори телефона, бръкна в джоба си за монети и тръгна към вратата.

Отвън стояха двама мъже, но никой от тях не носеше стюардска униформа. Бяха с палта, а в ръцете си държаха шапки. По-високият приближаваше петдесетте, лицето му бе доста грубовато, а косата му — сива и права. Другият бе по-млад, може би на годините на Ноъл, с ясни сини очи, къдрава червена коса и малък белег на челото.

— Да?

— Господин Холкрофт?

— Аз съм.

— Ноъл Холкрофт, американски гражданин, паспорт серия Ф, номер 20478...

— Аз съм Ноъл Холкрофт. Не помня номера на паспорта си наизуст.

— Може ли да влезем, моля?

— Не съм съвсем сигурен. Кой сте вие?

И двамата държаха черни идентификационни карти. Показаха му ги, без да бързат.

— Британско военно разузнаване, Пети отдел — каза по-възрастният.

— Служебно задължение, сър. Може ли да влезем вече?

Ноъл кимна несигурно, болката в стомаха му отново се обади. Питър Болдуин, човекът, който му бе наредил да изостави Женева, бе от Пети отдел. А Болдуин бе убит от членове на Волфсшанце, защото се бе намесил. Дали тези агенти знаеха истината за него? Знаеха ли, че Болдуин му се бе обадил? Телефонните номера можеха да се издирят

чрез хотелските телефонни централи! Те не можеха да не знаят това!... Тогава Холкрофт си спомни, че Болдуин не му се бе обадил, а го бе търсил лично. Ноъл му бе позвънил.

Не знаете в какво се забърквате. Само аз зная това.

А можеше да се вярва на Болдуин, той не бе казал нищо на никого. Тогава как бяха стигнали до него? Защо Британското разузнаване се интересуваше от американеца Холкрофт? Как бяха разбрали къде да го намерят? Как?

Двамата англичани влязоха. Червенокосият бързо отиде до банята, огледа я, после се запъти към прозореца. По-възрастният му колега бе застанал до бюрото и изучаваше с поглед стените, пода и отворения гардероб.

— Ето че влязохте — каза Ноъл. — Какво ви интересува?

— Тинаму, господин Холкрофт — отвърна сивокосият.

— Кой?

— Ще повторя: Тинаму.

— Какво по дяволите е това?

— Пише го във всяка енциклопедия: Тинаму е бягаща птица, чиято защитна окраска ѝ помага да се слее със заобикалящата я среда, и която се придвижва много бързо от едно място на друго с кратки полети.

— Много обогатихте общата ми култура, но нямам представа какъв е поводът...

— А според нас знаете много добре.

— Грешите. Никога не съм чувал за подобна птица и не виждам защо трябва да знам за нея. Изглежда, имате предвид нещо друго, но аз не се сещам какво може да е то.

— Да — прекъсна го агентът до бюрото, — очевидно не става дума за птица, а за човек, на когото нейното име подхожда.

— Името не ми говори нищо. Това е някаква безсмислица.

— Мога ли да ви дам един съвет? — попита по-възрастният, гласът му бе твърд и рязък.

— Разбира се. Въпреки че сигурно пак нищо няма да разбере.

— Несравнимо по-добре ще е да ни съдействате. Възможно е някой да ви е използвал, макар че, честно казано, се съмняваме в това. Но ако сега ни помогнете, ние сме склонни да допуснем, че са ви подвели.

— Оказах се прав преди малко — каза Холкрофт. — Не ви разбирам.

— Нека изясня някои подробности и тогава може би ще ме разберете. Разпитвате за Джон Тенисън — истинско име Йохан фон Тиболт, имигрирал в Англия преди около шест години, а понастоящем многоезичен кореспондент на „Гардиън“.

— Служителят от „Гардиън“ — прекъсна го Ноъл, — той ви се е обадил или е казал на някой друг да го направи. Затова шикалкавеше, а после затвори. А тази проклетата кошница сте измислили, за да сте сигурни, че ще съм в стаята, нали?

— Може ли да ви запитаме защо се опитвате да откриете Джон Тенисън?

— Не.

— И тук, и в Рио де Жанейро споменахте, че са замесени пари...

— Рио!... Господи!

— И че вие сте само посредник — продължи англичанинът. — Точно това е думата, която употребихте.

— Въпросът е поверителен.

— А според нас е международен.

— Боже мой, но защо?

— Защото се опитвате да доставите парична сума. Ако първоначалните правила са спазени, тя би трябвало да е три четвърти от цялостното възнаграждение.

— За какво?

— За политическо убийство.

— Убийство?

— Да. Във всички картотеки в половината цивилизован свят Тинаму има едно-единствено определение: убиец. По-точно главен убиец. А ние имаме много основателни причини да смятаме, че Йохан фон Тиболт, наречен Джон Тенисън, е именно Тинаму.

Ноъл се вцепени. Умът му работеше трескаво. Убиец?! Мили Боже! Това ли се бе опитал да му каже Питър Болдуин — че един от наследниците на парите в Женева е убиец? Само аз знам, никой друг... Това бяха думите на Болдуин.

Ако това е така, при никакви обстоятелства не бива да разкрива защо всъщност търси Джон Тенисън. В Женева ще избухнат спорове, огромната сметка ще бъде замразена и предадена на международен

съд, което ще провали плана. За нищо на света не бива да допуска това.

Изключително важно бе да измисли такива причини за издирването на Тенисън, които не само звучат правдоподобно, но и нямат никаква връзка с Тинаму.

Тенисън-Тинаму! Убиец! Новината, която би провалила всичко. Ако това, което агентите от Пети отдел твърдяха, бе вярно, bankerите в Женева щяха да прекратят всякакви обсъждания, да заключат трезорите и да изчакат следващото поколение. Подобно решение за отлагане на изпълнението на плана щеше да е продиктувано от желание да се избегне скандалът. Но ако Тенисън е Тинаму, можеха да го хванат, изобличат и изолират от плана, който можеха безпроблемно да приведат в действие. Злото ще бъде поправено. Според клаузите на документа отговорността се падаше на сестрата — тя беше най-възрастната наследница, а не братът.

Убиец! Господи!

Но всяко нещо по реда си. Холкрофт знаеше, че непременно трябва да разсее съмненията на двамата агенти. Със залитане стигна до един стол, седна на него и се наведе напред.

— Изслушайте ме — от изненадата гласът му бе съвсем тих. — Казах ви истината. Не знам нищо за никакъв Тинаму, за никакъв убиец. Поел съм ангажимент към цялото семейство Фон Тиболт, а не към определен човек. Опитвах се да намеря Тенисън, защото имах сведения, че истинското му име е Фон Тиболт и че работи в „Гардиън“. Това е всичко.

— Ако това е така — обади се червенокосият, — може би няма да имате нищо против да ни кажете за какъв професионален ангажимент става дума.

Основавай лъжата върху част от истината...

— Ще ви кажа онова, което мога, а то не е много. Част от информацията сглобих сам, след като научих някои неща в Рио. Задачата ми е поверителна и наистина е свързана с пари.

Ноъл пое дълбоко въздух и си извади цигара.

— Фон Тиболтови получиха наследство — само не ме питайте от кого, защото не зная, а адвокатът ми няма право да го съобщи.

— А как се казва адвокатът? — попита сивокосият.

— Трябва да поискам разрешение от него, за да ви кажа името му — отговори Холкрофт, докато палеше цигарата и се чудеше на кого в Ню Йорк може да се обади от телефон, от който няма да го засекаат.

— Може и да се наложи да го направите — каза по-възрастният агент. — Моля, продължавайте.

— В Рио разбрах, че германската общност там презира Фон Тиболтови. Вероятно, но това е само мое предположение, навремето са се обявили срещу нацистите, а парите им са оставени от някой германец антинацист. Или може би от няколко души.

— Които живеят в Америка, така ли? — попита червенокосият. Ноъл бе подготвен за тази уловка. Бъди последователен.

— Очевидно, който и да е оставил наследството на Фон Тиболтови, е живял там дълго време. Ако той или те са имигрирали в Съединените щати след войната, това означава, че досиетата им са били чисти. Но биха могли да бъдат и роднини, които са дошли в Щатите преди години. Честно казано, не зная със сигурност.

— Защо точно вас избрах за посредник? Вие не сте адвокат.

— Не, но адвокатът ми е приятел — отговори Холкрофт. — Знае, че пътувам много. Също така знаеше, че ще идвам в Бразилия по поръчка на мой клиент... Аз съм архитект. Помоли ме да поразпитам тук и там, даде ми няколко имена, включително и на служители в Имиграционния отдел в Рио.

Не се увличай и избягвай усложненията!

— Никак не е малко това, което ви е помолил да направите, не мислите ли? — попита по-младият с явно недоверие.

— Не е точно така. Той ми е правил услуги и бях доволен от възможността да се реванширам.

Ноъл си дръпна от цигарата.

— Истинска лудница. В началото си беше най-обикновено... не, звучи толкова невероятно.

— Значи ви казаха, че Йохан фон Тиболт е Джон Тенисън и че работи в Лондон или поне в Лондон е редакцията, за която пише — повтори по-възрастният, беше мушнал ръце в джобовете на палтото си и гледаше Ноъл настойчиво. — И вие, за да услужите на своя приятел, предприехте пътуването от Бразилия до Англия с цел да го откриете. Една обикновена услуга... Да, господин Холкрофт, признавам, че звучи невероятно.

Ноъл погледна гневно агента с прошарената коса. Спомни си думите на Сам Буоновентура: „И аз му се развиках... Това е единственият начин да се справи човек с побеснели ченгета!“

— Един момент! Не съм изминал разстоянието от Рио до Лондон специално за Фон Тиболт. Тръгнал съм за Амстердам. Ако направите справка в офиса ми в Ню Йорк, ще разберете, че в момента работя по един проект в Кюрасао. За ваше сведение това е холандско владение и в Амстердам трябва да обсъдя някои проблеми, свързани със строежа.

Погледът на по-възрастния агент сякаш бе станал по-спокоен.

— Да, разбирам — каза той тихо. — Напълно възможно е да сме направили погрешни изводи, но ще се съгласите, че към тях ни насочват очевидни факти. Може би ви дължим извинение.

Доволен от себе си, Ноъл едва се сдържа да не се засмее. Беше приложил наученото и бе действал много предпазливо.

— Няма нищо — отвърна той. — Но сега ме загложди любопитство. Откъде знаете, че Фон Тиболт е Тинаму?

— Не сме сигурни — отговори сивокосият агент. — Надявахме се, че от вас ще получим потвърждение. Но явно не сме на вярна следа.

— Е, да, не сте. Но защо точно Тенисън? Предполагам, трябва да уведомя адвоката в Ню Йорк...

— Не — прекъсна го англичанинът. — Не го правете. Не го споделяйте с никого.

— Закъсняхте малко — каза Холкрофт като комарджия, който блъфира. — Вече го споделих. Нямам никакви задължения към вас, а към този адвокат имам. Приятел ми е.

Агентите от Пети отдел се спогледаха загрижено.

— Освен задължението към приятеля си — продължи по-възрастният, — мисля, че трябва да чувствате много по-голяма отговорност — към собственото си правителство. Това разследване е строго секретно и е от международен мащаб. Тинаму е политически убиец. Негови жертви станаха някои от най-известните политици в света.

— И вие смятате, че това е Тенисън?

— Уликите са косвени, но много сериозни.

— Все пак не са пълни.

— Не, не са...

— Преди няколко минути бяхте абсолютно сигурни.

— Преди няколко минути се опитвахме да ви притиснем. Обичаен трик.

— Доста е ужасен.

— Да, и резултатен — каза червенокосият.

— Коя е косвената улика срещу Тенисън?

— Можете ли да го запазите в пълна тайна? — попита по-възрастният агент. — Ако искате, приемоте, че така ще изпълните нареждане от най-висока инстанция във вашата страна.

Холкрофт замълча.

— Добре, няма да се обадя в Ню Йорк и нищо няма да издавам. Но искам да получа информация срещу това.

— Ние не се пазарим — по-младият се опита да го засегне, но срещна укорителния поглед на колегата си.

— Не става дума за пазарлък — каза Ноъл. — Обещах, че ще намеря който и да е член от семейството и трябва да го направя. Как мога да се свържа със сестрите на Тенисън? Едната е омъжена за морски капитан на име Бомънт. Адвокатът в Ню Йорк знае това и ще се опита да я открие, ако аз не успея. Така че по-добре аз да свърша това.

— Да, значително по-добре би било — съгласи се мъжът с прошарената коса. — Според нас и двете не знаят с какво всъщност се занимава брат им. Доколкото разбираме, членовете на семейството са се отчуждили доста. До каква степен — не знаем, но те почти не поддържат връзка. Откровено казано, вашето появяване на сцената допълнително усложнява нещата. Няма да биеш тревога — предпочитаме положението да е под контрол.

— Не се тревожете за това — каза Ноъл. — Ще предам съобщението и ще продължа по пътя си.

— Към Амстердам?

— Към Амстердам.

— Щом е така... По-голямата сестра е омъжена за капитан Антъни Бомънт. Тя е втората му съпруга. Живеят до Портсмът, на няколко мили от военноморската база, в предградията на Портсий. Телефонът е в указателя. Другата наскоро се премести в Париж. Преводачка е в издателство „Галимар“. Не живее на записания там адрес, но къде — не знаем.

Холкрофт стана, мина между двамата агенти и отиде при бюрото. Взе химикалка и на лист хартия записа: Антъни Бомънт... Портсмът... Издателство „Галимар“...

— Как се пише „Галимар“?

Червенокосият мъж му каза. Ноъл го записа.

— Утре сутринта ще им позвъня и ще изпратя съобщение в Ню Йорк — каза той, докато се чудеше за колко време ще стигне до Портсмът с кола. — Ще кажа на адвокатата, че съм открил сестрите, но братата не мога. Така добре ли е?

— Значи не можем да ви убедим да прекратите това издирване?

— Не. Ще трябва да обясня защо съм го прекратил, а вие не искате точно това, нали?

— Не. Да се надяваме, че това е най-добрият вариант.

— А сега ми кажете защо мислите, че Джон Тенисън е Тинаму. Дължите ми това обяснение.

По-възрастният замълча, а после каза:

— Може би не ви го дължим. Но искам отново да ви напомня, че информацията е строго секретна.

— На кого бих могъл да я кажа? Нямам нищо общо с хора от разузнаването.

— Добре тогава — каза мъжът с прошарената коса. — Но имайте предвид, че много малко хора разполагат с тези сведения.

Холкрофт застана неподвижно — не му бе трудно да покаже колко е ядосан.

— Не вярвам да са много и хората, които са посещавани от агенти и обвинявани в това, че плащат на наемни убийци. Ако бяхме в Ню Йорк, щях да ви изправа пред съд. Вие наистина ми го дължите.

— Добре. В началото бе открит един повтарящ се модел, който изглеждаше твърде очевиден, за да го приемем сериозно. Започнахме разследване едва след като проучихме главното действащо лице. От няколко години Тенисън неизменно се появява близо до мястото, където е извършено покушение или даже на самото местопрестъпление. Странно съвпадение. Всъщност той праща репортажи за тези събития на „Гардиън“ от мястото на събитието. Преди около година например той писа за убийството на служител от американското посолство в Бейрут, който, разбира се, бе от ЦРУ. Три дни преди това Тенисън е бил в Брюксел и изведнъж е заминал за

Техеран. Събрахме сведения за него и това, което научихме, ни изненада. Смятаме, че той е Тинаму. Той или е абсолютен перфекционист, или е напълно ненормален.

— Какво открихте?

— Като започнем с това, което и вие знаете за баща му — един от първите нацисти и един от най-жестоките касапи.

— Сигурен ли сте? — попита Ноъл разпалено. — Искам да кажа, от това не следва непременно, че...

— И аз не мисля, че следва — отговори сивокосият агент. — Но останалите факти са, меко казано, озадачаващи. Тенисън е свръхталантлив. Когато би трябвало да е в последния клас на гимназията, той завършва второто си висше образование в Бразилия. Владее свободно пет езика. Бил е изключително преуспяващ бизнесмен в Южна Америка и е натрупал много пари. Това не прилича на биография на кореспондент на вестник.

— Хората се променят, менят се и интересите им. Уликата наистина е косвена, а и звучи доста неубедително.

— Но фактите около назначаването му потвърждават хипотезата — не се предаваше по-възрастният. — Никой в „Гардиън“ не си спомня точно кога и как е започнал работа при тях. Един ден името му просто се появило във ведомостта на компютъра. Това станало една седмица преди да изпрати материал от Антверпен. Никой нищо не знаел за него.

— Но все някой трябва да го е назначил?

— Да, но този, който е подписал документите за събеседването и назначаването, загинал при мистериозна катастрофа в метрото, отнела живота на пет човека.

— Метрото в Лондон... — Холкрофт се замисли. — Спомням си, че четох за това.

— Казаха, че машинистът бил виновен, но едва ли е така — добави червенокосият. — Човекът е имал осемнадесет години стаж. Било си е чисто убийство. Работа на Тинаму.

— Не можете да бъдете сигурни — възрази Холкрофт. — Може машинистът наистина да е допуснал грешка. Какви са другите... съвпадения, при които Тенисън е бил близо до мястото на убийството?

— Вече ви казах за Бейрут. В Париж също имаше атентат. На Рю дьо Бак в колата на френския министър на труда била поставена бомба.

Починал на място. По това време Тенисън бил в Париж, а само ден преди това — във Франкфурт. Преди седем месеца, по време на безредиците в Мадрид, държавен служител бил застрелян от прозорец на четвъртия етаж. Тенисън е бил в Мадрид. Няколко часа преди това е долетял от Лисабон. Има и други случаи. Това продължава и сега.

— Някога разпитвали ли сте го?

— Два пъти. Естествено не като заподозрян, а като експерт по политическите събития. Тенисън е олицетворение на наглостта. Каза ни, че е анализирал районите на социално и политическо недоволство и се оставил на интуицията си. Бил сигурен, че то с положителност ще кулминира в насилие и убийства. Бе безкрайно нагъл и назидателен. Трябвало да се опитваме да предричаме събитията, а не да се оставяме да ни сварват неподготвени.

— Може би е бил прав?

— Опитвате се да ни уязвите. След случилото се тази вечер може би заслужаваме иронията ви.

— Извинете. Но трябва да допуснете и тази възможност, имайки предвид изключителните му способности. А къде е Тенисън сега?

— Преди четири дни бе в Бахрейн, после му изгубихме дирите. Нашите оперативни работници го търсят от Сингапур до Атина.

Двамата агенти от МІ5 се качиха в празния асансьор. Червенокосият попита:

— Какво мислиш за него?

— Не зная — отговори другият тихо. — Казахме му достатъчно, за да се разшета насам-натам. Може би ще научим нещо. Прекалено аматьорски действия, за да е истинската връзка. Онези, които плащат за извършване на убийство, трябва да са големи глупаци, за да изпращат парите по Холкрофт. Тинаму не би ги приел от него.

— Но той лъжеше.

— Лъжеше, и то доста.

— Следователно някой го използва.

— Много е възможно. Но за какво?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В агенцията за коли под наем му казаха, че Портсий е на стотина километра от Лондон, пътищата са с добра маркировка и движението обикновено не е натоварено. Часът бе шест и пет. Направи сметка, че може да стигне в Портсий преди девет, ако хапне набързо сандвич и не спира да обядва.

Възнамеряваше да пренощува тук, но промени решението си след телефонния разговор, потвърдил информацията на агентите. Свърза се с Гретхен Бомънт и думите ѝ го накараха да тръгне веднага.

Нейният съпруг, командирът, бе на морски патрул в Средиземно море. Утре по обяд тя заминаваше на кратка зимна почивка в Южна Франция, където щяха да прекарат заедно края на седмицата. Ако господин Холкрофт иска да разговаря с нея по семейни въпроси, това може да стане само тази вечер. Ноъл ѝ каза, че ще гледа да стигне възможно най-бързо. Докато затваряше слушалката, си мислеше, че никога не е чувал по-странен глас. Особеното не идваше от невероятната, но леснообяснима комбинация от немски и португалски в акцента ѝ, а от начина, по който думите ѝ се рееха или спираха внезапно. Той не можеше да прецени дали това се дължеше на колебание или разсеяност. Въпреки че правеше паузи, докато говореше, Гретхен Бомънт бе съвсем категорична, че по време на разговора, независимо от поверителния му характер, в съседната стая ще присъства помощникът на капитана. Холкрофт си представи претенциозна Hausfrau^[1] на средна възраст с прекалено високо мнение за външността си.

След като бе изминал седемдесет километра в южна посока от Лондон, се оказа, че се движи много по-бързо, отколкото бе предполагал. Движението бе съвсем спокойно. Светлините на фаровете му се отразиха в пътен знак с надпис „Портсий — 20 км“.

Бе почти осем и десет. Спокойно можеше да намали скоростта и да опита да събере мислите си. Гретхен Бомънт го бе упътила много точно и той щеше да намери жилището без проблеми.

Когато му обясняваше как да стигне, тя съвсем не бе разсеяната жена отпреди няколко минути. Разликата беше голяма — сякаш през облаци от мъгла неочаквано бяха изплували острите очертания на реалността.

Не знаеше как да тълкува това. За нея той бе непознат натрапник, който ѝ се бе обадил и ѝ бе говорил за някакъв жизненоважен въпрос, с който трябва да я запознае лично.

Но как можеше да ѝ каже нещо повече? Как можеше да обясни на една жена на средна възраст, съпруга на морски офицер от британския флот, че играе решаваща роля за отключването на банков трезор със седемстотин и осемдесет милиона долара?

Започна да се притеснява, а така нямаше да е много убедителен. Не трябваше да изглежда изплашен или гласът му да звучи несигурно и неестествено. Реши, че може да ѝ каже истината за Хайнрих Клаузен. Това бе най-силният му коз и най-убедителният му аргумент. Моля те, Господи, нека тя разбере!

След два завоя вляво се отклони от магистралата и подкара бързо по тих, ограден с дървета път през предградията. Според инструкциите, след малко повече от два километра трябваше да пристигне. Лесно позна къщата, спря отпред и излезе от колата.

Отвори портата, мина по пътеката и стигна до вратата. Вместо звънец имаше пиринчено мандало и Ноъл почука леко с него. Къщата бе съвсем обикновена, с широки прозорци във всекидневната и малки прозорци в спалнята, а тухлената ѝ фасада се издигаше над каменна основа. Бе стабилна и здрава и, разбира се, не биеше на очи. Едва ли бе струвала много. Той бе проектирал подобни къщи на морския бряг за семейства, които не знаят дали могат да си позволят да имат и вила. Чудесно жилище за военен със съответния доход — приветливо, подредено и лесно за поддържане.

Гретхен Бомънт му отвори лично. Щом я видя, всичко, което си бе представял по време на разговора, мигом изчезна. Той стоеше пред нея, сякаш някой му бе отнел въздуха, и я гледаше смаяно. С две думи това бе една от най-красивите жени, които някога бе виждал. Човек трудно можеше да повярва, че е от плът и кръв пред очите му. Тя беше като статуя, въплътила идеала на скулптор, който отново и отново я бе извайвал от глина, преди да започне да работи с длетото. Средна на ръст, с дълга руса коса, която обрамчваше лице със съвършени черти.

Идеална, по-скоро продукт на въображението на скулптора, и твърде студена. Студенината ѝ се омекотяваше само от огромните очи — светлосини и питащи. Погледът ѝ не бе нито предразполагащ, нито враждебен.

— Господин Холкрофт? — попита тя със своя замечтан, подобен на ехо глас с немско-португалски акцент.

— Да, аз съм, госпожо Бомънт. Благодаря ви много, че ми позволихте да дойда. Извинявайте за безпокойството.

— Влезте, моля.

Тя се отдръпна назад, за да го пусне вътре. Докато стоеше на вратата, той бе замаян от рядката хубост на лицето ѝ, недокосната от времето, а сега не можеше да откъсне поглед от тялото ѝ, щедро разкрито от полупрозрачната материя на роклята. То също бе изключително, но по различен начин. В него нямаше студенина, а жар. Копринената ѝ рокля с кръгла яка бе плътно прилепнала по него, смело разкопчана. Не носеше сутиен; зърната на налятата ѝ гръд под мекия плат сякаш бяха напрегнати.

Движенията на бедрата ѝ бяха спокойни и плавни, коремът и задникът ѝ се поклащаха в чувствен ритъм. Тя не ходеше, а сякаш танцуваше; необикновеното ѝ тяло заставяше да бъде гледано, завладяно и задоволено.

Лицето ѝ бе студено, а очите — живи и питащи, но далечни. Ноъл се почувства напълно объркан.

— Пътуването ви е било дълго — каза тя и посочи едно канапе в другия край на стаята. — Седнете, моля. Ще пийнете ли нещо?

— С удоволствие.

— Какво бихте желали?

За миг тя остана на мястото си, препречила пътя му към канапето и впила светлосините си очи в неговите. Гърдите ѝ бяха смущаващо близо до него. Изпъкналите им зърна се надигаха при всяко вдишване в еротично задъхания ритъм на тялото ѝ.

— Скоч, ако имате — отвърна той.

— В Англия го наричат уиски, нали? — попита тя и тръгна към барчето до стената.

— Да, уиски — каза той и се отпусна върху меките възглавници на канапето, като се опитваше да гледа Гретхен в лицето. Беше му трудно и знаеше, че тя прави всичко това нарочно. Не се очакваше от

съпругата на капитана да се облече предизвикателно и да го съблазнява. Тя го провокираше абсолютно съзнателно. Защо?

Поднесе му уискито. Той се пресегна да вземе чашата и ръцете им се докоснаха, но тя не отдръпна своята, а за миг я притисна към пръстите му. След това направи нещо още по-неочаквано — седна на ниска кожена табуретка на няколко стъпки от него и го погледна.

— Няма ли да пиете с мен? — попита той.

— Аз не пия.

— Може би не ви е приятно, че аз пия?

Тя се изсмя гърлено.

— Нямам никакви морални скрупули. Не би и подхождало на жена на офицер. Просто не мога да пия, нито да пуша. И двете ме удрят веднага в главата.

Погледна я над ръба на чашата. Фиксираше го загадъчно, с немигащи и все така далечни очи и на него му се прииска тя да отмести погледа си.

— По телефона казахте, че в съседната стая ще бъде помощник на съпруга ви. Искате ли да се срещна с него?

— Той не успя да дойде.

— Така ли? Съжалявам.

— Наистина ли?

Това беше много странно. Жената се държеше като куртизанка, която не си дава сметка за положението си или като скъпа проститутка, която преценява джоба на клиента си. Тя се наведе напред и обра някакъв невидим мъх от килимчето пред него. Движението бе глупаво, а резултатът — твърде явен. Деколтетото ѝ се разтвори и откри гърдите ѝ. Тя много добре знаеше какво прави и очакваше реакцията му. Но той нямаше да отговори на очакванията ѝ. Баща му го беше призовал и нищо не можеше да го отклони. Дори и една красива проститутка.

Една проститутка, от която най-малко се очакваше, че е такава, бе ключът към Женева.

— Госпожо Бомънт — започна той и непохватно остави чашата си на масичката до канапето, — вие сте много привлекателна жена и аз бих останал тук с часове и бих изпил няколко питиета, но не съм дошъл за това. Искан да се видим, защото имам да ви съобщя нещо много важно. То засяга и двама ни.

— И двама ни? — попита Гретхен, изговаряйки отчетливо местоимението. — Говорете, господин Холкрофт. Никога не сме се срещали и аз не ви познавам. Как така нещо може да засяга и двама ни?

— Преди години бащите ни са се познавали.

При споменаването на думата „баща“ жената застина на мястото си.

— Нямам баща.

— Но сте имали. Аз също съм имал — каза той. — Живели са в Германия преди повече от трийсет години. Фамилното ви име е Фон Тиболт. Вие сте най-голямото дете на Вилхелм фон Тиболт.

Гретхен пое дълбоко въздух и погледна настрана.

— Не желая да слушам повече.

— Знам как се чувствате — отговори Ноъл. — Самият аз реагирах по същия начин. Но грешите. Аз също сбърках.

— Греша ли? — попита тя, рязко извърна глава и с бързо движение прибра назад разпилялата се върху лицето ѝ коса. — Твърде много си позволявате. Може би не сте живели като нас. Нямате право да ми казвате, че греша.

— Само ме оставете да ви разкажа онова, което научих. Когато свърша, сама ще вземете решение. Важното е да знаете. Важна е и подкрепата ви, разбира се.

— Подкрепа за какво? Какво трябва да знам?

Внезапно Ноъл почувства, че се развълнува силно, сякаш думите, които щеше да изрече, бяха най-съдбовните в живота му. За един обикновен човек истината щеше да е достатъчна. Но Гретхен Бомънт бе дълбоко засегната и раните не бяха зараснали. Само истината не беше достатъчна — необходима бе голяма убедителност.

— Преди две седмици пристигнах със самолет в Женева, за да се срещна с банкера Манфреди...

Разказа ѝ всичко освен това, което знаеше за Волфшанце. Внимателно подбираше думите си. Чуваше как собственият му глас внушава доверие, съзнанието за сериозността на възложения план предизвика бодежи в гърдите му.

Съобщи ѝ всичко в цифри. Седемстотин осемдесет и шест милиона долара щяха да бъдат раздадени на оцелелите от холокоста и техните деца по целия свят. Всеки от тях тримата щеше да получи по

два милиона. В продължение на шест месеца, а може би и по-дълго, трябваше да се ангажират изцяло с изпълнението на задачата.

Накрая ѝ каза за плана, изготвен от тримата бащи, които се самоубили, след като в Женева били уточнени всички подробности.

Когато свърши, по челото му се стичаше пот.

— Сега всичко зависи от нас — каза той, — и от един човек в Берлин — синът на Келер. Ние тримата трябва да довършим започнатото от тях.

— Всичко това звучи толкова невероятно — обади се тя. — Все пак не разбирам какво общо има с мен.

Той бе изумен от пълното ѝ спокойствие и хладнокръвие. В продължение на почти половин час тя мълчаливо бе изслушала разкрития, от които се очакваше силно да я разтърсят, а тя не реагира изобщо. Никак.

— Нито дума ли не разбрахте от това, което ви разказах?

— Разбирам, че вие сте много разстроен — отговори Гретхен Бомънт с тихия си, подобен на ехо глас. — Но аз съм се чувствала така през по-голямата част от живота си, господин Холкрофт. Виновникът за това е Вилхелм фон Тиболт. Не искам да имам нищо общо с него.

— Той го е знаел, не проумявате ли? Опитал се е да го поправи.

— С пари?

— С много повече.

Гретхен се наведе напред, бавно протегна ръка и докосна челото му. Изтри капчиците пот с пръстите си. Ноъл не помръдна и не можа да погледне встрани.

— Знаете ли, че съм втората жена на капитан Бомънт? — попита тя.

— Да, чух за това.

— Разводът бе мъчителен период за него. И за мен, разбира се, но той го преживя по-трудно. За него той вече е минало, а за мен никога няма да свърши.

— Какво искате да кажете?

— Аз съм похитителка. Чужденка, която разбива бракове. Той има работата си, морето. А аз живея на сушата сред чужди хора. Нормално е жената на един морски офицер да се чувства самотна, но положението ѝ става много по-тежко, ако другите са настроени срещу нея.

— Сигурно сте го очаквали в някаква степен.

— Естествено.

— Но след като сте знаели... — Ноъл остави въпроса недовършен, защото не виждаше смисъл да говори за това.

— Защо се омъжих за капитан Бомънт? Това ли искахте да ме попитате?

Нищо не искаше да я пита! Не го интересуваха подробности от интимния живот на Гретхен Бомънт. Само Женева имаше значение, планът и всичко, свързано с него. А за това се нуждаеше от съдействието ѝ.

— Предполагам, че причината е емоционална — обикновено тя кара хората да се женят. Искях само да кажа, че сте могли да направите нещо, за да не се чувствате изолирана. Могли сте да се преместите подалеч от военноморската база, да намерите приятели.

Той говореше несвързано и в гласа му се долавяше отчаян стремеж да сломи непоклатимото ѝ спокойствие.

— Въпросът ми предполага по-интересен отговор. Защо се омъжих за Бомънт? — гласът ѝ леко потрепери. — Прав сте — причината е емоция, и то съвсем първична.

Тя отново докосна челото му. Като се наведе напред, деколтето ѝ се разтвори отново и разголи хубавите ѝ гърди. Ноъл се чувстваше уморен, възбуден и ядосан. Той трябваше да я накара да разбере, че нейните лични проблеми губят смисъл пред плана в Женева! Необходимо бе да ѝ се хареса, но мислеше, че не би могъл да я докосне.

— Разбира се, че е първична. Обичате го.

— Мразя го.

Ръката ѝ бе на сантиметри от лицето му, с периферното си зрение виждаше пръстите ѝ като неясно петно. Погледът ѝ бе прикован в неговия и той не смееше да погледне встрани. Не смееше и да я докосне.

— Тогава защо се оженихте за него? И защо не се разделихте.

— Казах ви. Първично е. Капитан Бомънт има добър доход. Той е един високоуважаван офицер, който служи вярно на правителството си; сух и скучен мъж, който вкъщи продължава да се държи като на кораба. Всичко това допринася за спокойствието и сигурността на това закътано място. Аз се чувствам добре в този пашкул.

Имаше изход от положението. Това бе предвидено в женевския документ.

— С два милиона долара на разположение можете да си осигурите много удобен пашкул, госпожо Бомънт. Ще можете да заживеете на по-сигурно и по-приятно място.

— Може би. Но за да го намеря, ще трябва да напусна пашкула си. Ще трябва да изляза навън...

— Само за малко.

— И какво ще стане? — продължи тя, сякаш той не я бе прекъсвал. — Ще се покажа навън и ще трябва да казвам „да“ и „не“. Не ми се ще дори да мисля за това. Ще ми бъде непоносимо трудно. Знаете ли, господин Холкрофт, през по-голямата част от живота си съм била нещастна, но това не значи, че искам да ме съжаляват.

Думите ѝ го вбесиха! Идеше му да я удари.

— Искам отново да се върнем към въпроса за Женева — каза твърдо той.

Тя седна по-назад на табуретката и кръстоса крака. Роклята се вдигна на коленете ѝ и откри меката плът на бедрото. Позата ѝ бе съблазнителна за разлика от думите.

— Но аз за това говоря — отвърна тя. — Може би малко несвързано, но се опитвам да ви обясня. Напуснах Берлин, когато бях малка. Непрекъснато бягахме, докато с майка ми и брат ми не намерихме убежище в Бразилия, което бързо се превърна в ад за нас. През последните години просто се оставих на инерцията. Следвах инстинкти, възможности, мъже — непрекъснато нещо следвах. Никога не съм решавала нещата сама. Вземах колкото се може по-малко решения.

— Не ви разбирам.

— Ако искате да разговаряте по въпрос, който засяга семейството ни, идете при брат ми Йохан. Той взема решенията. Той ни доведе тук от Южна Америка след смъртта на майка ми. Той е членът на семейство Фон Тиболт, с когото трябва да се свържете.

Ноъл овладя желанието си да ѝ изкрещи. Въздъхна тихо, почувства се уморен и разочарован. Точно с Йохан фон Тиболт не трябваше да се срещне, но не можеше да каже на Гретхен Бомънт причината.

— Къде е той? — въпросът му бе реторичен.

- Не зная. Някъде в Европа, работи за „Гардиън“.
- Къде в Европа?
- Нямам представа. Непрекъснато пътува.
- Казаха ми, че за последен път са го видели в Бахрейн.
- Значи знаете повече от мен.
- Имате и сестра.
- Хелдън. В Париж е. Кой знае къде...

Всички наследници ще бъдат проучени... ще се вземат решения.

За Йохан бяха открити сведения, въз основа на които, справедливо или не, той бе отстранен от Женева. Щеше да създаде твърде много усложнения и да привлече внимание там, където бе нужна строга секретност. А тази странна красива жена на табуретката пред него щеше да бъде отхвърлена от Женева като некомпетентна, независимо от причините за поведението ѝ. Условията бяха категорични.

Париж. Хелдън фон Тиболт.

Ноъл разсеяно посегна към цигарите си, мислите му го бяха пренесли в Париж, където в едно издателство като преводачка работеше непозната за него жена. Така се бе съсредоточил, че не забеляза веднага това, което Гретхен Бомънт направи. Когато видя, очите му се разтвориха широко от изумление.

Жената на капитана се бе изправила и бе разкопчала копчетата на роклята си до кръста. Сега бавно разтваряше копринената материя. С две ръце тя вдигна роклята и я събра над бедрата си. Бе застанала точно пред него. Той усещаше аромата, който се носеше от нея — парфюмът ѝ, нежен и чувствен, бе възбуждащ не по-малко от разголената плът. Тя седна до него, тялото ѝ трепереше. Изведнъж простена, обгърна с ръка тила му и притегли главата му към своята. Разтвори устни и го целуна, дишайки тежко. Сложи ръката си върху панталоните му и мигом предизвика възбудата му. Загубила контрол върху себе си, тя започна неистово да стене. Притискайки се в тялото му, тя отдели устните си от неговите и прошепна:

— Утре тръгвам към Средиземно море. При мъж, когото мразя. Нищо не казвай. Искам тази нощ. Дай ми само тази нощ!

Тя се отдръпна леко, устните ѝ бяха влажни, а очите ѝ сякаш безумни. Бавно се надигна над него и той виждаше само бялата ѝ кожа. Бе спряла да трепери. Плъзна голия си крак върху неговия и се

изправи. Придърпа главата му към себе си и взе ръката му. Той стана и я прегърна. Тръгнаха плътно един до друг към вратата на спалнята. Докато влизаха, той я чу да казва с тайнствения си глас:

— Йохан каза, че един ден ще дойде мъж, който ще иска да разговаряме за някакво странно споразумение. Аз трябва да се държа мило с него и да запомня всичко, което ще ми каже.

[1] Домакия (нем.) — Бел. прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Холкрофт се стресна насън. В първите няколко секунди не знаеше къде се намира, после се опомни. Когато го поведе към спалнята, Гретхен Бомънт изрече нещо много странно. Той се опита да изкопчи от нея какво друго бе казал брат ѝ, но тя не бе в състояние да му отговори. Бе трескава, нуждаеше се от секс отчаяно и не можеше да мисли за нищо друго.

Любиха се като обезумели — тя го нападаше и се извиваше в шемет, под него, над него, до него. Бе ненаситна, искаше той да продължава да я изучава и прониква в тялото ѝ отново и отново. После извика, обхвана кръста му с крака и продължи да впива ноктите си в тялото му дълго след като той вече не можеше да отговори на желанието ѝ. После го връхлетя изтощението и той заспа. Сънят му бе неспокоен.

Не можеше да разбере какво го събуди. Шумът, който чу, не бе силен, но бе остър и пронизителен. Не знаеше какъв е и откъде идва.

Внезапно осъзна, че е сам в леглото. Повдигна глава. Стаята бе тъмна, вратата бе затворена, а под нея се процеждаше слаба светлина.

— Гретхен?

Не последва отговор. В стаята нямаше никой.

Отметна завивките и стана. Едва се държеше на краката си, чувстваше се изцеден, мислите му бяха неясни. Стигна до вратата със залитане и я отвори. Озова се в малката всекидневна, където настолна лампа хвърляше сенки по стените и пода.

Отново чу същия шум! Звукът идваше отвън и отекна из цялата къща. Втурна се към прозореца на всекидневната и се взря в нощта. На светлината на уличната лампа той видя мъж с прожектор в ръка, застанал до багажника на колата му.

Преди да може да разбере какво става, дочу далечен глас и в същия момент прожекторът освети прозореца му и самия него. Той инстинктивно вдигна ръка, за да предпази очите си. Светлината угасна и той видя как мъжът се спусна към кола, паркирана от другата страна

на улицата. Ноъл не я бе забелязал досега, защото бе насочил цялото си внимание към непознатия. Погледна другия автомобил — на предната седалка имаше някой. Различаваше само очертанията на главата и раменете, нищо друго.

Мъжът тичешком стигна колата, отвори вратата и седна зад волана. Моторът забуча, колата тръгна рязко, зави обратно и потъна в мрака.

Когато мина под уличната лампа, Ноъл за миг видя кой седи до шофьора. За част от секундата лицето бе само на около двайсетина метра от него, после изчезна.

Това бе Гретхен Бомънт. Тя гледаше право напред и му се стори, че разпалено обясняваше нещо.

В няколко къщи срещу жилището на Бомънт прозорците светнаха. Шумът на двигателя и свистенето на гуми бяха нарушили спокойствието на тази улица в Портсий. По прозорците се появиха хора с тревожни лица и се заоглеждаха навън.

Холкрофт се дръпна назад. Това, че стоеше гол във всекидневната на капитан Бомънт посред нощ в негово отсъствие, би могло да му създаде проблеми.

Къде бе отишла тя? Какво целеше? Какъв бе шумът, който бе чул?

Нямаше време да мисли за тези неща — трябваше бързо да се измъкне от къщата. Спусна се към другия край на стаята и се опита да напипа ключа, за да запали лампата. Очите му полека привикваха с тъмнината. Спомни си, че докато се любеха, Гретхен се бе пресегнала над главата му и бе смъкнала нощната лампа на пода. Той коленичи и я напипа, за щастие крушката бе останала здрава. Запали я, но тъй като бе на пода, тя не освети добре стаята. Сред дългите сенки на предметите Ноъл мерна горните си дрехи върху едно кресло, а чорапите и бельото му бяха до леглото.

Изправи се и бързо се облече. Огледа се за сакото си. Спомни си, че Гретхен го бе изхлузила от ръцете му и го бе пуснала на пода. Видя го и посегна да го вземе. Погледна за миг отражението си в голямото огледало над бюрото. Замръзна на място, приковал поглед в снимката в сребърна рамка, окачена до него. Тя бе на мъж в морска униформа.

Лицето. Беше го виждал и преди. Съвсем скоро. Преди седмица... или може би дни. Бе сигурен, че е виждал това лице, но не

знаеше къде. Приблужи се до бюрото и се вгледа в снимката.

Точно веждите! Те бяха странни и се открояваха... Като корниз, неподходящо поставен над невзрачен гоблен. Бяха гъсти и прошарени... като от някаква пепитена материя. Сякаш очите се бяха втренчили в него. Спомни си!

Самолетът за Рио де Жанейро. Това не бе всичко. Лицето от самолета за Бразилия породи друг спомен, свързан с насилие, с някаква неясна тичаща фигура — нищо друго не изникна в паметта му.

Ноъл извади снимката от рамката. По гланцираната ѝ повърхност имаше малки изпъкнали следи; погледна я от другата страна. Бе надписана. Повдигна я нагоре така, че да я освети, и затаи дъх. Думите бяха на немски:

NEUAUFBAU ODER TOD.

Тях също бе виждал преди, както и лицето! Но те не означаваха нищо за него — не разбираше немски. И все пак бе сигурен, че ги е виждал!

Сгъна снимката озадачен и я напъха в джоба на панталона си.

Отвори гардероба, мушна сребърната рамка между сгънатите дрехи на рафта и си взе сакото. Знаеше, че трябва да се измъкне от къщата възможно най-бързо, но мисълта за човека на снимката го бе погълнала изцяло. Той трябваше да се опита да научи нещо за него.

Всекидневната имаше две врати — едната бе отворена и водеше към кухнята, а другата бе затворена. Той я отвори и се озова в кабинета на капитана. Запали лампата — навсякъде бяха окачени снимки на кораби и хора, почетни грамоти и военни отличия. Званията и заслугите на капитана не бяха за пренебрегване. Злополучен развод, последван от неодобрен от общественото мнение брак биха могли да създадат сериозни проблеми на един мъж, но явно в Кралския флот не се бяха повлияли от това. Последната почетна грамота бе само отпреди шест седмици и бе връчена за блестящо провеждане на брегови патрул при Балеарските острови с продължителност една седмица в бурно море.

Хвърли бегъл поглед на листовите по бюрото, но не научи нищо повече. Имаше две спестовни книжки с четирицифрени сметки — и двете не надхвърляха три хиляди; едно писмо от адвоката на бившата му съпруга с претенции за собственост в Шотландия; подредени бордови дневници и разписания.

Холкрофт искаше да остане още малко в стаята и да я огледа по-добре, за да научи нещо за непознатия със странните вежди, но съзнаваше, че не може да си го позволи. Бе преминал границата на разумното и трябваше веднага да се махне оттук.

Когато излезе, погледна към къщите отсреща. Прозорците, които само преди минути светеха и през които надзъртаха любопитни лица, сега бяха тъмни, хората си бяха легнали и в Портсий отново цареше спокойствие. Той премина бързо по пътеката, разтвори портата и пантите ѝ изскърцаха. Влезе в колата и бързо се мушна зад волана. Завъртя ключа.

Нищо. Опита още няколко пъти. Нищо!

Изскочи от колата и отвори предния капак. Не мислеше за шума, който вдига, а за нещо много по-важно. Дори ако акумулаторът се бе изтощил, в което се съмняваше, все щеше да чуе слабо задвижване на стартера. Уличната лампа осветяваше двигателя и той видя това, от което се опасяваше!

Жичките бяха срязани, при това с хирургическа точност в самата основа, така че не можеше да ги съедини, за да запали. Някой трябваше да го тегли.

Този, който го бе направил, знаеше, че американецът ще остане в непознат район, посред нощ, без никакъв транспорт. Дори ако в това отдалечено предградие минаваха такситата, едва ли щеше да види някое по това време — минаваше три часът. Значи някой искаше той да остане тук, за да го хванат. Трябваше да бяга. Колкото можеше по-бързо и по-надалеч... Да стигне до магистралата... да хване стоп на север, да се измъкне оттук.

Острият металически звук от затварянето на капака отекна из улицата. Точно този звук, който бе чул преди малко, го бе подсетил какво може да е станало.

Тръгна по улицата към светофара. Той не работеше. На кръстовището побягна. Опита се да се движи равномерно — до магистралата имаше малко повече от два километра. Беше потен, а болката в стомаха му отново се бе върнала.

Внезапно се появиха светлини, а после чу оглушителния рев на двигател. Право напред в тъмнината блеснаха запалените фарове на автомобил, който се приближаваше към него с бясна скорост.

Във високия до кръста жив плет вдясно Ноъл видя широка дупка — оттам започваше пътеката към някаква къща. Той отскочи към нея и залегна в прахоляка под храстите. Чудеше се дали са го видели. Знаеше, че в никакъв случай не бива да открият връзка между него и Гретхен Бомънт. Тя бе неинтригуваща загадка; една нещастна, страшно еротична... красива жена. Но както и брат ѝ, представляваше заплаха за Женева.

Колата профуча покрай него. Не го бяха видели. Силният рев на двигателя заглъхна и се чу свистене на гуми. Холкрофт предпазливо се подаде от укритието си и погледна вляво към улицата, по която бе дошъл. Колата бе спряла точно пред къщата на Бомънт. Двама мъже изхвърчаха от нея и се затичаха по пътеката. Ноъл чу как портата изскърца. Трябваше да се измъкне оттук — точно сега беше моментът. Някой почука с мандалото на стотина метра зад него. Той започна да се промъква пълзешком покрай живия плет, докато стигна неосветено пространство между уличните лампи. Изправи се и хукна напред. Продължаваше да бяга покрай дърветата по тъмната улица, преминаваше пресечки и се надяваше да разпознае отбивката към магистралата, когато стигне до нея. Заради проклетите цигари започна да се задъхва, гърдите го боляха при всяко вдишване. По лицето му се стичаше пот, а сърцето му биеше страшно силно. Шумът от собствените му стъпки по тротоара го плашеше. Те бяха стъпки на човек, гонен от панически страх в нощта. Този изплашен човек бе той.

Стъпки. Тичащи стъпки. Не бяха само неговите! Тежки стъпки, които все повече приближаваха. Някой го преследваше. Безмълвно тичаше след него, без да се опитва да го спре!... Или пък само така му се бе причуло. Сърцето му удряше като някакъв чук в гърдите и разтърсваше цялото му тяло. Дали не чуваше ехото от собствените си стъпки! Не смееше да се обърне, не можеше да се обърне. Бягаше бързо — ту се показваше на светло, ту се изгубваше в мрака.

Стигна до следващата пресечка и реши да завие вдясно. Знаеше, че е още рано за завоите за магистралата, но поне следваше вярната посока. Трябваше да разбере дали някой го преследва. Влетя в пресечката с още по-голяма скорост.

Имаше и чужди стъпки — ритъмът им бе различен от неговия. Усещаше ги все по-близо и по-близо. Повече не можеше да издържа,

не можеше и да бяга по-бързо. Извърна се назад и се опита да погледне през рамо.

Видя някакъв човек. Силуетът му се откри на светлината на уличната лампа на ъгъла. Едрият мъж, който бягаше тихо и все повече скъсяваше разстоянието помежду им, бе вече само на няколко метра.

Ноъл напрегна докрай силите си, въпреки силните болки в краката. Обърна се отново. Страхът го бе завладял напълно.

Ужасът на преследването сякаш се превърна в примка, която се затегна около краката му и той се просна на асфалта. Ожули лицето си, разперените му ръце пареха от болка. Обърна се по гръб и инстинктивно вдигна нагоре крака, за да се защити от нападателя си. Мъжът, който изскочи отнякъде в мрака и се спусна подире му, се бе надвесил над него и го наблюдаваше безмълвно.

Очите на Ноъл бяха замъглени от потта. Виждаше само очертани на нощния фон крака и ръце, които сипеха удари по цялото му тяло. След това го приковаха неподвижно към земята. Върху гърдите му се стовари огромна тежест, а една желязна ръка като щанга притискаше гърлото му. Не чуваше нищо.

Последното, което видя, бе една ръка, вдигната над него, която стискаше нещо. Приличаше на лапа на хищник. После всичко изчезна. Той сякаш пропадна в тъмните глъбини на бездна.

Първо усети студ и потрепера. После влагата, която бе навсякъде. Отвори очи и му се привидяха някакви странни фигури от трева и пръст. Около него земята бе неравна и студена, а тревата — мокра. Обърна се по гръб, благодарен, че може да вижда нощното небе, изсветляло от едната страна и по-тъмно от другата.

Главата и ръцете го боляха, лицето му пареше. Той се изправи с усилие и се огледа. Намираще се в поле — обширна равна земя, може би пасище. В далечината едва различи неясните очертания на телена ограда — бодлива тел бе опъната на дебели греди на разстояние десет или двадесет метра. Да, пасище беше.

Усети миризма на евтино уиски или вкиснало вино.

Тя лъхаше от дрехите му, ризата му бе подгизнала и изпаренията от нея го удариха право в носа. Дрехите му... портфейла и парите! Пребърка уплашено джобовете си. От докосването до мокрия плат парещата болка се усили.

Портфейлът, парите и часовникът си бяха на мястото.

Не го бяха ограбили, само го бяха пребили от бой и го бяха завлекли далеч от предградията, където живееше Бомънт. Направо невероятно!

Опипа главата си. Имаше подутина, но кожата не бе наранена. Ударът беше нанесен с увит лост или тръба. Направи няколко несигурни крачки. Можеше да върви — това бе важното. Вече виждаше много по-ясно. Развиделяваше се.

Зад оградата имаше малко възвишение, което приличаше на мост без начало и край. По светлините по него Ноъл разпозна магистралата. Тръгна към оградата; надяваше се, че все някой шофьор ще се съгласи да го вземе. Докато прескачаше оградата, внезапно се сети нещо. Отново провери джобовете си.

Снимката я нямаше.

Един камион, който караше мляко, спря и той се качи. Усмивката на шофьора изчезна, щом усети зловонието, което се разнесе из кабината. Ноъл се опита да скалпи обяснение и се заоплакваше как английски моряци от Портсмът, големи тарикати, погодили номер на наивния американец. Но на шофьора историята въобще не му се стори забавна. Холкрофт слезе в първото село по пътя.

То бе типично английско село, в което товарните камиони, спрели пред автогарата, разваляха впечатлението от Тюдоровата архитектура.

— Там има телефон — упъти го шофьорът, — и тоалетна. Няма да ви се отрази зле, ако се поизмиете.

Ноъл влезе вътре — ранобудните шофьори си приказваха, а миризмата на топло кафе му поддейства ободрително. Животът продължаваше, камиони разнасяха продукти, денят беше като всички други. Намери умивалника и направи каквото можа, за да заличи донякъде следите от събитията през нощта. Седна на една маса близо до телефона на стената, отпиваше от кафето си и чакаше един ядосан шофьор да спре разправията с още по-ядосания доставчик от другата страна на линията. Когато онзи приключи, Ноъл стана от масата и отиде до телефона с бележката, на която бе написан номерът на Гретхен Бомънт. Не можеше да направи нищо друго, освен да се опита да разбере какво се е случило. Трябваше да се опита да я намери. Набра номера.

— Жилището на Бомънт — каза мъжки глас.

— Госпожа Бомънт, моля?

— Мога ли да знам кой я търси?

— Приятел на капитана. Разбрах, че госпожа Бомънт ще замине днес при него. Бих искал да ѝ предам едно съобщение за него.

— Кой се обажда, извинете?

Ноъл остави слушалката. Не знаеше кой бе вдигнал. Знаеше само, че се нуждае от помощ. И то професионална. Може би бе опасно Женева да търси помощ, но се налагаше. Той щеше да бъде предпазлив, много предпазлив и щеше да се учи.

Потърси из джобовете си визитката, която агентът от MI5 му бе оставил в „Белгрейв армс“. На нея бе записано само име — Харолд Пейтън-Джоунс, и телефонният номер. Часовникът показваше седем без десет и Ноъл се чудеше дали някой ще вдигне телефона. Поръча разговор с Лондон.

— Да?

— Холкрофт се обажда.

— А, да. Тъкмо си мислехме дали ще ни позвъните.

Ноъл разпозна гласа. Беше на сивокосия агент, който бе идвал в хотела.

— Какво означава това? — учуди се Ноъл.

— Прекарахме тежка нощ.

— Вие сте очаквали да позвъня! Били сте там и сте видели всичко!

Пейтън-Джоунс не отговори направо.

— Наетата от вас кола е в гараж в Алдершот. До обяд ще бъде поправена. Името е съвсем лесно — Буутс. „Буутс гараж“, Алдершот. Нищо няма да ви струва, няма да ви покажат сметката и няма да получите квитанция.

— Чакайте малко! Какво по дяволите е това? Наредили сте да ме следят? Нямате право!

— Мисля, че постъпихме много добре.

— Вие сте били тези, които пристигнаха с колата в три часа сутринта! Влизали сте в къщата на Бомънт!

— Страхувам се, че не — агентът от MI5 направи кратка пауза. — Щом мислите така, значи не сте успели да ги огледате добре, нали?

— Не. Кой бяха те?

— Де да знаехме... Един от нашите хора е бил там малко преди пет часа.

— Кой ме преследваше? Кой ме удари по главата и ме заряза в това проклето поле?

Агентът отново замълча.

— Нищо не знаем за това. Разбрахме само, че сте избягали, след като са повредили колата ви.

— Беше капан! Използваха ме за примамка!

— Така е. Бих ви посъветвал да сте по-внимателен. Некоректно е да се възползвате от съпругата на капитан от Кралския флот, докато той е на морски патрул, а освен това е и опасно.

— Глупости! Капитанът е в морето толкова, колкото и аз. Преди по-малко от две седмици го видях в самолета за Рио! Той има някаква връзка с Фон Тиболтови.

— Съвършено вярно — отвърна Пейтън-Джоунс. — Женен е за най-голямата сестра. А това, че сте го видели в самолета преди две седмици, звучи просто нелепо. От три месеца е в Средиземно море.

— Не е! Видях го! Чуйте ме. В спалнята имаше снимка. Аз я взех. Негова беше! И още нещо. На гърба пишеше нещо на немски.

— Какво?

— Не знам, не разбирам немски. Но не ви ли се струва странно?

Холкрофт млькна. Беше стигнал твърде далеч. В яда си бе загубил контрол над себе си! По дяволите!

— Какво странно има тук? — попита агентът. — Немският е родният език на госпожа Бомънт, в семейството са го говорили години наред. Може би това е някакво мило посвещение от или към съпруга ѝ. Нищо странно няма.

— Сигурно е точно така — побърза да се съгласи Ноъл.

Веднага разбра, че сбърка — агентът се бе усъмнил. Усети го по думите му:

— Все пак може би ще е по-добре да ни донесете тази снимка.

— Не мога. Не е у мен.

— Струва ми се, казахте, че сте я взели.

— Сега не е у мен. Аз... просто не е у мен.

— Къде се намирате, Холкрофт? Мисля, че трябва да дойдете при нас да поговорим.

Ноъл натисна вилката и прекъсна връзката, преди да прецени, че трябва да постъпи точно така. Движението бе изпреварило мисълта му, но след като го бе направил, разбра какъв бе мотивът му. Не можеше да действа заедно с МІБ, не биваше да влиза във връзка с тях. Точно обратното — трябваше да страни от военното разузнаване. Не можеше да става и дума за никакво сътрудничество. Те го бяха проследили. Обещаха му, че ще го оставят на мира, и не спазиха обещанието си.

Оцелелите от Волфшанце го бяха предупредили: някои може би ще научат за плана в Женева... ще се опитат да те спрат, да те измамат... да те убият...

От британското разузнаване едва ли искаха да го убият, но се опитваха да го спрат. Успееха ли, все едно че го бяха убили. Хората от Волфшанце не се спираха пред нищо.

Питър Болдуин, Ернст Манфреди, Джак. Всички те бяха мъртви.

И него щяха да убият, ако се провали. А той не искаше да се проваля. Защо не можеха да разберат това? Дори може би повече от оцелелите от Волфшанце искаше мечтата на Хайнрих Клаузен да се осъществи.

Сети се за Гретхен Бомънт, която следваше инстинктите си, добрия случай, мъжете. И за брат ѝ, блестящият журналист, който владее няколко езика и е заподозрян опасен убиец. И двамата бяха абсолютно неприемливи за Женева.

Оставаше още една наследница. Хелдън фон Тиболт — Хелдън Тенисън понастоящем, която живее в Париж. Адресът — неизвестен. Но той разполагаше с едно име — „Галимар“.

Париж.

Трябваше да отиде в Париж. Трябваше да се отскубне и от агентите на МІБ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Лондон живееше един сценограф, който за кратко време бе спечелил популярност като декоратор сред богатшите от двете страни на Атлантика. Ноъл подозираше, че Уили Елис получава ангажиментите си повече заради скандалното си поведение и дарбата си да разказва увлекателно, отколкото заради заложите си на дизайнер по интериора.

Четири пъти бе работил с Уили и всеки път се заклеваше, че няма да го прави повече, без да си вярва. Истината беше, че Ноъл страшно го харесваше. Ексцентричният англичанин притежаваше не само сръчност и елегантност. В задълбочени разговори той разкриваше проникателен ум и разбиране на тънкостите на театъра, а за историята на сценографията знаеше повече от всеки друг. Беше очарователен, когато не се държеше скандално.

Двамата поддържаха връзка от години и винаги, когато идваше в Лондон, Ноъл намираще време да се види с Уили. Този път мислеше, че няма да може, но изведнъж всичко се бе променило. Сега имаше нужда от него. Взе номера му от телефонни услуги в Лондон и го набра.

— Ноъл, приятелю, ти си се побъркал! Само кресливите птици и уличните чистачи са на крак по това време.

— Имам неприятности, Уили. Трябва ми помощ.

Елис знаеше селото, от което Холкрофт му се обажда, и обеща, че ще бъде там по най-бързия начин, по негова преценка след около час. Пристигна след половин час, сипейки ругатни по адрес на всички идиоти по пътя. Ноъл се качи в колата. Уили го посрещна в типичния си стил — безцеремонно и критично.

— Изглеждаш отчайващо зле и миришеш като мишница на барманка. Отвори прозореца и ми кажи какво по дяволите е станало.

Холкрофт му обясни всичко с две думи, без да споменава имена и премълча някои факти.

— Трябва да отида в Париж, но има хора, които искат да ме спрат. Не мога да ти кажа нищо повече, освен това, че не съм извършил нищо нередно или незаконно.

— Първото винаги е относително, нали така? А и второто може да се тълкува различно и да се повери на един добър адвокат. Да приема ли, че става дума за авантюра с красиво момиче, предизвикала яростта на съпруга ѝ?

— Добре е.

— Така и аз съм чист. Какво ти пречи да отидеш на летището и да хванеш следващия самолет за Париж?

— Дрехите, куфарчето и паспорта ми са в хотел в Лондон. Ако отида да си ги взема, тези, които искат да ме спрат, ще ме намерят.

— А ако съдя по вида ти, те не се шегуват, нали така?

— Да. Това е, Уили.

— Проблемът ще се разреши лесно — заяви Елис. — Ще ти взема нещата и ще прекратя резервацията ти. Ще им кажа, че ти си някакъв празносчитащ чужденец, когото съм срещнал запиян из мизерната част на Сохо. Човек може да се сприятелява с когото си иска, нищо не могат да ми кажат.

— Могат да направят проблем на рецепцията.

— Не виждам защо. Парите ми не са фалшиви, а ти ще ми дадеш бележка, за да сравнят подписа ти с подписа, който те имат. Тук не се държим като хора на ръба на параноята, за разлика от братовчедите ни отвъд океана.

— Дано си прав. Страхувам се, че тези, които ме търсят, вече са се свързали със служителите на рецепцията. Може да искат да разберат къде се намирам, преди да ти дадат багажа ми.

— Ами тогава ще им кажа — усмихна се Уили. — Ще им дам адреса, на който ще се установиш и телефон, на който могат да те намерят.

— Какво?

— Остави това на мен. Между другото в жабката има одеколон. Сложи си малко, за бога!

Елис поръча да почистят до обяд напоените с уиски дрехи. Излезе от апартамента си на Челси стрийт и тръгна към хотел „Белгрейв армс“.

Холкрофт се изкъпа, обръсна се и се обади в агенцията за коли под наем. Реши, че ако отиде да вземе колата в Алдершот, ще попадне на агентите от МІ5 и те отново ще тръгнат по петите му.

От агенцията явно не изпаднаха във възторг, но Ноъл ги постави пред свършен факт. Ако искаха да си получат автомобила обратно, трябваше сами да си го докарат. Той им се извини, като обясни, че е възникнало нещо спешно. Помоли ги да изпратят сметката в офиса му в Ню Йорк.

Трябваше да се измъкне от Англия незабелязано. От военното разузнаване със сигурност щяха да държат летищата и корабчетата през Ламанша под наблюдение. Ако в последния момент успееше да намери билет за препълнен самолет до Париж, може би щеше да им се изплъзне. С малко повече късмет би могъл да кацне на летище „Орли“, преди агентите от МІ5 да разберат, че е напуснал Англия. До Париж полетите бяха начесто, митническите проверки бяха формални. Другият вариант бе да купи два билета — за Амстердам и Париж, и малко преди излитането на самолета на KLM^[1] да излезе от техния сектор в чакалнята и бързо да се присъедини към чакащите за полета до Париж, където Уили ще донесе багажа му.

За какво си мислеше? Как да се измъкне, да подведе и измами! Той бе престъпник, неизвършил престъпление, човек, който не можеше да каже истината, защото това щеше да провали много сложен план.

Отново започна да се поти, болката в стомаха му пак се появи. Почувства се замаян и слаб. И както бе с хавлията на Уили, легна на неговото канапе и затвори очи. Замисли се за баща си, представи си лицето му и съвсем ясно чу неговия зов. Докато заспиваше, той все още звучеше умолително в ушите му. Събуди се от усещането, че някой се е надвесил над него и го гледа. Изплашено се обърна по гръб и въздъхна облекчено, когато видя Уили, застанал до канапето.

— Веднага си личи, че си поотдъхнал. Изглеждаш по-добре и Господ ми е свидетел — миришеш по-добре.

— Взе ли ми нещата?

— Да, прав беше. Много им се искаше да разберат къде си. Когато платих сметката, управителят излезе и се държа като следовател от Скотланд ярд. Донякъде задоволих любопитството му,

но не му стана съвсем ясно. Оставих му телефонния номер на временното ти местообитание.

— Временното ми местообитание?

— Да. Страхувам се, че то не говори за блестяща репутация, освен ако не си решил да промениш плановете си. Номерът е на болница в Нйтсбридж, която няма одобрението на Националната здравна организация и е специализирано заведение за венерически болести. Имам един познат лекар там.

— Ти си направо чудесен — каза Ноъл и се изправи. — Къде ми е багажът.

— В гостната. Помислих си, че ще искаш да се преоблечеш.

— Благодаря — Холкрофт се отправи към вратата.

— Да познаваш някой си Буоновентура? — попита Елис.

Ноъл спря. От летището в Лисабон бе изпратил на Сам телеграма с три думи: Белгрейвиа Армс Лондон.

— Да. Обаждал ли се е?

— Звънял е като луд. От телефонната централа на хотела ми казаха само, че те е търсил от Кюрасао.

— Знам номера — отвърна Ноъл. — Трябва да се свържа с него. Ще се обадя с кредитната си карта.

След пет минути чу дрезгавия глас на Сам в телефонната слушалка и още в първите пет секунди разбра, че не е редно да кара строителния инженер да продължава да лъже.

— Не мога повече да баламосвам Майлс, Ноули. Каза ми, че ще изготви съдебна заповед за връщането ти в Ню Йорк и ще я представи на собствениците тук, които той мисли за американци. Знае, че не могат да те принудят да се върнеш, но поне ще са уведомени, че полицията те търси. А така ще я закършим, понеже те няма във ведомостта.

— Каза ли ти защо ме търси?

— Според него разполагаш с информация, която им е нужна.

Ноъл си помисли, че ще е добре Буоновентура да може да се свърже с него, ако стигне до Париж, но не искаше да го обременява с адрес.

— Слушай, Сам. След няколко часа заминавам за Париж. Редакцията на „Американ експрес“ се намира на Шанз Елизе, близо до авеню Жорж V. Ако нещо изскочи — телеграфирай ми там.

— Какво да кажа на Майлс, ако пак позвъни? Не искам аз да опера пешкира.

— Кажи му, че си се свързал с мен и си ми предал, че той се опитва да ме открие. А аз съм обещал да му се обадя при първа възможност. Нищо повече не знаеш.

Ноъл замълча малко и добави:

— Кажи му също, че ми се е наложило да замина за Европа. Ако много напират, кажи му и за редакцията на „Американ експрес“. Ще ти се обаждам за съобщения.

— Има още нещо — каза Сам притеснено. — И майка ти звъня. Почувствах се идиотски, че я лъжа. Не е редно да лъжеш майка си, Ноули.

Холкрофт се усмихна. Макар че бе хитрувал цял живот, Сам си оставаше истински италианец в това отношение.

— Кога се обади?

— Онази вечер. Говори като истинска дама. Казах й, че очаквам да се чуя с теб на следващия ден и започнах да ти звъня.

— Ще й се обадя от Париж — каза Ноъл. — Има ли друго?

— Това не ти ли стига?

— И още как. Ще ти позвъня след няколко дни, а дотогава знаеш как да се свържеш с мен.

— Да, но ако тя пак се обади, ще й кажа и на нея.

— Не се престаравай. Благодаря ти, Сам. Много съм ти задължен.

Той затвори и чу, че Уили Елис си бе пуснал радиото в кухнята. Едно от достойнствата на Уили беше поведението му на истински джентълмен. Ноъл остана няколко минути до телефона, опитвайки се да премисли положението. Обаждането на майка му не го изненада. Не бе говорил с нея от онази неделна сутрин в Бедфърд Хилс преди около две седмици.

Усилените опити на Майлс да го открие го безпокояха. Холкрофт не го възприемаше като човек със своя физиономия и глас. Но Майлс очевидно бе стигнал до някакви заключения, а според тях Ноъл имаше връзка с три убийства — едното извършено по време на полет 591 на „Бритиш еъурейз“ от Лондон до Ню Йорк. Майлс нямаше да зарече случая току-така, а ако не се откаже, можеше да му създаде проблем, с който той не знаеше дали ще може да се справи. Детективът можеше

да поиска съдействието на Интерпол, а това щеше да привлече вниманието им върху американски гражданин, измъкнал се от разследване на убийство.

Женева нямаше да хареса подобен развой на събитията и щеше да преустанови изпълнението на плана. Майлс трябваше да бъде спрял. Но как?

В непознатата гора бяха заложени много капани и инстинктът за самосъхранение му подсказваше да се върне. Женева се нуждаеше от несравнимо по-опитен и хитър човек. Но той вече не можеше да се откаже. Оцелелите от Волфшанце нямаше да го допуснат. Дълбоко в себе си усещаше, че и самият той не го иска. В съзнанието му отново изплува лицето на баща му. Трябваше да го открие и да разкрие пред света страданието на един човек, смел и проникателен, убеден, че злото ще бъде поправено. А също и достатъчно способен, за да реализира убеждението си.

Ноъл тръгна към кухнята. Елис миеше чаши.

— Ще си прибера нещата след една-две седмици, Уили. Хайде да тръгваме към летището.

Елис се обърна и го погледна загрижено.

— Мога да ти спестя малко време — каза той и се пресегна да вземе една порцеланова чаша от рафта. — Ще ти трябват франкове, докато обмениш. Тези тук ги отделям за любовните си похождения веднъж на два месеца. Взemi ги.

— Благодаря.

Холкрофт взе чашата и погледна ръцете на Уили. Той бе запретнал ръкави. С тези силни и мускулести ръце би могъл да счупи гръбнака на някого, помисли Ноъл и се изненада, че му е дошло наум такова нещо...

Напрежението започна още на лондонското летище „Хийтроу“ и нарасна при пристигането му на летище „Орли“ в Париж.

В Лондон той си купи билет за полет на KLM до Амстердам; допускаше, че агентите от MI5 са направили проверка и са приели обяснението му за правдоподобно. Че бе станало точно така, Ноъл разбра от реакцията на един мъж в шлифер, който озадачено го гледаше как тича към сектора на „Ер Франс“ в чакалнята. Там Уили му даде билет за препълнен самолет до Париж.

На летище „Орли“ проверките в паспортната служба не бяха щателни, но имаше голяма опашка. Докато чакаше, Ноъл имаше възможност да огледа хората, които сновяха насам-натам из митническата зона и отвъд порталните врати, водещи към вътрешността на летището. Точно зад тях стояха двама мъже.

Нещо в тях биеше на очи — може би това бяха мрачните им сериозни лица, съвсем не на място сред оживлението на посрещачите. Те си говореха тихо и зорко следяха излизащите от митницата пътници. Единият държеше някакъв малък гланциран лист. Дали не бе снимка? Да. И то неговата.

Това не бяха хората от Волфшанце. Те го познаваха по физиономия, освен това се движеха незабелязано. Агентите от МІБ се бяха свързали с хората си в Париж. Точно те го чакаха.

— Мосьо. — Митническият служител подпечата разсеяно паспорта на Ноъл. Той взе багажа си и тръгна към изхода, обладан от страха на попаднал в клопка човек.

Щом разтвори вратите, двамата мъже се обърнаха настрана, за да не срещнат погледа му. Те не възнамеряваха да се приближават към него, а да го преследват.

Като осъзна това, в ума му смътно започна да се оформя някаква стратегия. Мъчително, защото всичко това му бе невероятно чуждо и неприсъщо, защото не бе напълно сигурен какво точно трябва да прави. Знаеше само, че трябва да стигне от точка А до точка Б, после отново да се върне в точка А, изскубвайки се от преследвачите си някъде около точка Б.

Горе над безредно сновящата тълпа имаше надпис:

ВЪТРЕШНИ ВЪЗДУШНИ ЛИНИИ.

Вътрешните полети бяха на неравномерни интервали. Градовете бяха подредени в три колони: Руан, Льо Авр, Кайен... Орлеан, Льо Ман, Тур... Дижон, Лион, Марсилия.

Ноъл мина покрай двамата агенти като човек, вгълбен в проблемите си, и забърза към гишето на „Вътрешни линии“. Пред него имаше четирима души.

Редът му дойде бързо. Той попита за полети на юг, към Средиземно море, към Марсилия. Поиска да му посочат няколко полета, за да си избере подходящ час.

Служителката му каза, че има и полет със спирки в пет града, от „Орли“ в посока към Средиземно море — Льо Ман, Нант, Бордо, Тулуза и Марсилия.

Льо Ман. Дотам се стигаше за четиридесет минути. Значи ако шофира, това ще му отнеме малко повече от три часа. Вече бе четири без двадесет.

— Този ме устройва — ще съм в Марсилия точно навреме.

— Извинете, мосьо, но дотам има директни полети.

— Ще ме чакат на летището и няма защо да бързам.

— Както желаете, мосьо. Ще проверя какви места има. Самолетът излита след дванадесет минути.

Пет минути по-късно Холкрофт, разтворил „Херълд трибюн“, седеше в чакалнята. Погледна над страницата на вестника. Единият от мрачните англичани разговаряше със служителката, която току-що му бе продала билета.

След още петнадесет минути самолетът бе във въздуха. Ноъл на два пъти мина по пътеката към тоалетната и огледа пътниците. Нито един от двамата му преследвачи не се бе качил; никой не проявяваше и най-слаб интерес към него.

В Льо Ман изчака пътниците да слязат. Преброи ги — седем. Започнаха да се качват хора с билети за освободените места.

Той грабна куфарчето си от поставката за багаж, тръгна бързо към изхода и слезе по металните стълби. Веднага щом влезе в летището, застана до прозореца.

Никой не слезе от самолета. Значи никой не го преследваше.

Часовникът му показваше пет без седемнадесет. Чудеше се дали по това време все още може да намери Хелдън фон Тиболт. И този път имаше най-важните данни — име и месторабота. Отиде до най-близкия телефон, благодарен на Уили за чашата с банкноти и монети, която му бе дал.

На своя не особено богат френски той каза на телефонистката:

— *Sil vous plait, le numero de Gallimard a Paris.*^[2]

Там беше. Мадмоазел Тенисън няма телефон на бюрото си, но ако той почака малко, ще я повикат. Телефонистката от „Галимар“ говореше по-добър английски от повечето тексасци.

Странната комбинация от португалски и немски в акцента на Хелдън фон Тиболт се долавяше много по-слабо, отколкото при сестра

й. Гласът ѝ имаше онова наподобяващо ехо звучене, с което Гретхен му бе направила силно впечатление, но издаваше по-голяма стабилност и съсредоточеност. Мадмоазел Тенисън знаеше какво иска да каже и го казваше.

— Защо трябва да се срещна с вас? Ние не се познаваме, господин Холкрофт?

— Спешно е. Моля ви, повярвайте.

— В живота ми е имало твърде много спешни случаи. Омръзнали са ми.

— Това е различно от всичко останало.

— Как ме намерихте?

— Едни хора... не ги познавате, те са от Англия, ми казаха къде работите. Разбрах също, че не живеете на записания в издателството адрес, затова трябваше да ви потърся тук.

— Значи те толкова се интересуват от мен, че са проучвали къде живея?

— Да. И това ще ви обясня.

— Защо се интересуват от мен?

— Ще ви кажа, когато се видим. Трябва да ви го кажа.

— Кажете го сега.

— Не мога по телефона.

Последва пауза. Когато тя отново заговори, думите ѝ, внимателно подбрани, издаваха страх.

— Защо всъщност искате да се видим? Какво толкова важно имате да ми кажете?

— То засяга семейството ви. Вашето семейство и моето. Срещнах се със сестра ви, опитах се да намеря и брат ви...

— Повече от година не съм ги виждала — прекъсна го Хелдън.
— Не мога да ви помогна.

— Това, за което трябва да говорим, е свързано със събития отпреди повече от тридесет години.

— Не!

— И с пари. Голяма сума пари.

— Нямам проблем с парите. Потребностите ми...

Ноъл я прекъсна настойчиво:

— Не става дума само за вас, а и за хиляди хора. По целия свят.

Тя отново замълча. После каза тихо:

— Това свързано ли е по някакъв начин със събития... с хора, които все още не са приключили войната?

— Да.

Дали я бе накарал да разбере?

— Добре, ще се срещнем — каза Хелдън.

— Дали не можем така да направим, че... ние да... — Не знаеше как да ѝ го каже, без да я изплаши. — Да се срещнем, без тези, които ни преследват, да разберат.

— Да, може.

— Как?

— Имам опит в подобни неща. Трябва да правите това, което ще ви кажа. Къде се намирате?

— На летището в Льо Ман. Ще наема кола и ще дойда в Париж. Ще ми отнеме около два-три часа.

— Оставете колата в гараж и вземете такси до катедралата „Сакре кьор“ на Монмартр. Влезте в нея. В дъното е гробницата на Луи IX. Запалете свещ, сложете я в някоя поставка, после я извадете и я преместете в друга. При вас ще дойде човек, с когото заедно ще излезете и ще отидете в едно кафене на площада. Там ще получите инструкции.

— Не е нужно да сме чак толкова предпазливи. Не може ли да се видим в някой бар или ресторант?

— Не го правя заради вас, а заради себе си. Ако не сте този, за когото се представяте, и не дойдете сам, срещата няма да се състои. Още тази вечер ще напусна Париж и никога повече няма да ме видите.

[1] Холандски авиолинии — Бел. прев. ↑

[2] Моля, номерът на „Галимар“ в Париж. — Бел. прев. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гранитната средновековна катедрала „Сакре кьор“ величествено се възвисяваше в нощното небе като божествено изваяние. Масивните бронзови врати бяха като вход на огромна пещера, в чийто полумрак мъждукащи свещи изпълняваха по стените своята симфония за сенки.

Ноъл дочу звуците на *Te Deum Laudamus*^[1] — гостуващ монашески хор пееше тихо и тържествено близо до олтара.

Той застана в осветеното пространство под абсидата, където бяха надгробните плочи на кралете. Зрението му привикна с играещите по повърхността им сенки и той тръгна покрай колоните от двете им страни. Поставените наоколо свещи хвърляха достатъчно светлина, за да може да се прочете надписът: „ЛУИ IX. Луи Благочестивия, Луи Справедливия, Син на Аквитания, Владетел на Франция, Господар на Християнския свят“.

Благочестив... Справедлив... Господар.

Дали Хелдън фон Тиболт не се опитваше да му каже нещо.

Пусна монета в кутията за подаяния, взе една тънка свецица от поставката ѝ и я запали от пламъка на друга свещ до нея. Следвайки получените инструкции, той я сложи в свещник, след няколко секунди я извади и я сложи в друг, няколко реда над първия.

Нечия ръка докосна лакътя му и отзад, откъм сенките един глас прошепна в ухото му:

— Обърнете се бавно, мосьо. Дръжте ръцете си неподвижни.

Холкрофт направи това, което му бе казано. Мъжът бе на около метър и половина от него, имаше високо чело и оредяваща тъмна коса. Стори му се към трийсетте, с приятна външност и бледо, дори нежно лице. Това, което впечатляваше у него, бяха дрехите. Въпреки слабата светлина се виждаше, че са скъпи.

Той просто излъчваше елегантност, за това усещане допринасяше и финият аромат на парфюма му. Но действията му не бяха деликатни. Още преди Ноъл да се опомни, силните му пръсти го

претърсиха, после се спуснаха към кръста и джобовете на панталоните му.

Холкрофт се отдръпна рязко назад.

— Кротко! — прошепна мъжът.

В светлината на свещите при гроба на Луи IX, в катедралата „Сакре къор“, на върха на Монмартр Ноъл бе претърсен за оръжие.

— Последвайте ме — нареди мъжът. — Ще тръгна по улицата към площада. Вървете на разстояние от мен. Ще седна при двама приятели на маса пред едно от кафенетата, може би „Боем“. Разходете се спокойно из площада. Разглеждайте, без да бързате, изложените картини. След това елате и седнете на нашата маса. Поздравете ни, сякаш сме ви само бегли познати. Запомнихте ли всичко?

— Да.

Ако това бе условието да стигне до Хелдън фон Тиболт, той беше готов да го изпълни. Ноъл тръгна на известно разстояние зад мъжа. Не беше трудно да следи елегантното му палто сред небрежно облечените туристи.

Излязоха на оживения площад. Мъжът спря за малко, запали цигара, прекоси улицата и се насочи към една маса зад сандъче с цветя досами тротоара. На масата, точно както бе казал, седяха двама души. Мъжът бе облечен в износено спортно сако, а жената бе с черен шлифер и бял шал. Цветът на шала ѝ контрастираше с нейната права и черна като шлифера коса. Носеше очила с рамки от черупка на костенурка — единствено те се открояваха на бледото ѝ негримирано лице. Ноъл се запита дали тази невзрачна жена не е Хелдън фон Тиболт. Ако е така, тя никак не прилича на сестра си.

Той се заразхожда из площада, като си даваше вид, че разглежда произведенията на изкуството, изложени навсякъде. Имаше платна с крещящи цветни петна и енергично нанесени линии, портрети на деца с огромни ококорени очи, нарисувани с въглен. Площадът бе изпъстрен със сладникави, набързо нарисувани картини. Нямахше стойностни неща, но никой тук нямаше и претенции, че ги създава. Това бе пазар за туристите, където гротескното, странното се търсеше най-много.

Нищо не се е променило в Монмартр, помисли си Холкрофт, докато завършваше обиколката си. Зави и тръгна към кафенето.

Заобиколи сандъчето с цветя и кимна към двамата мъже и жената, които седяха на масата зад него. Те отвърнаха на поздрава му. Влезе в кафето и отиде при своите „бегли познати“. Седна на свободното място до жената с очилата.

— Казвам се Ноъл Холкрофт — представи се, без да се обръща конкретно към някого от тях.

— Знаем — отговори мъжът в спортно сако, а погледът му зашари из тълпата.

Ноъл се обърна към жената:

— Вие ли сте Хелдън фон... Извинете, Хелдън Тенисън?

— Не и никога не съм я срещала — отговори тъмнокосата и се втренчи в мъжа със спортното сако. — Но ще ви заведе при нея.

Човекът с модния шлифер попита Ноъл:

— Сам ли сте?

— Разбира се. Не може ли да тръгваме? Хелдън... Тенисън... ми каза, че ще получа инструкции. Бих искал да се срещна с нея, да поговорим и да си намеря хотел. Не съм спал достатъчно през последните няколко дни.

Той се надигна от мястото си.

— Седнете! — каза жената рязко.

Ноъл седна. Направи го по-скоро от любопитство какво ще последва, отколкото като изпълнение на команда. Изведнъж проумя, че тримата не се държаха така, защото го изпитваха, а защото бяха изплашени. Елегантно облеченият мъж гризеше кокалчето на показалеца си, приковал поглед в нещо в центъра на площада. Някъде натам гледаше и другият мъж, стиснал ръката на приятеля си. Изглежда, там стоеше някой, чието присъствие ги тревожеше.

Холкрофт проследи погледите им и се опита да се ориентира сред фигурите на минувачите. Дъхът му секна. Отсреща стояха двамата му преследвачи, на които мислеше, че се е изплъзнал в Льо Ман. Но как бе възможно това? Никой не слезе от самолета след него.

— Те са — каза той.

Елегантният мъж бързо извърна глава. По лицето на другия се изписа недоверие, но той също се обърна. Чернокосата жена го гледаше в упор.

— Кой? — попита тя.

— Онези двамата, близо до входа на ресторанта. Единият е със светло палто, другият държи шлифера в ръката си.

— Кой са те?

— Забелязах ги на летище „Орли“ днес следобед. Те ме чакаха там. Взех самолет до Льо Ман, за да им се измъкна. Почти съм убеден, че са от британското разузнаване. Но как са разбрали, че съм тук? Те не се качиха в самолета. Никой не ме следеше — готов съм да се закълна!

Тримата се спогледаха — вярвах му и Холкрофт знаеше защо. Той сам бе забелязал двамата и им бе казал за тях, без да го питат.

— Какво общо имат с вас, след като са англичани? — попита мъжът със спортното сако.

— Това засяга Хелдън фон Тиболт и мен.

— Сигурен ли сте, че наистина са англичани?

— Да.

— Дано е така.

Мъжът с палтото се наведе напред.

— Защо сте взели самолет за Льо Ман? Какво се случи?

— Мислех, че мога да им се изплъзна. Бях убеден, че съм успял. Купих си билет до Марсилия. Обясних на момичето на гишето, че трябва да стигна в Марсилия и се качих на самолет, който има междинни спирки. Първата бе Льо Ман и аз слязох. Не съм споменал нищо за Льо Ман!

— Успокойте се — каза човекът със спортното сако, — иначе ще привлечете вниманието им.

— Да не би да мислите, че не са ме забелязали? Въпросът е как?

— Не е трудно — обади се жената.

— Естествено. Трябваше да се върна в Париж.

— На летището ли?

— Разбира се.

— И разбира се, поискахте пътна карта. Или поне ги помолихте да ви упътят накъде да тръгнете за Париж. И не продължихте към Марсилия.

— Да, но много хора го правят.

— Не чак толкова и не на летище, от което има полети за Париж. И едва ли някой от тях се казва точно като вас. А не вярвам да разполагате с фалшиви документи.

Холкрофт започна да разбира какво се бе случило.

— Направили са проверка — възмути се той.

— По телефона това става за няколко минути — отвърна мъжът със спортното сако. — Даже по-малко, ако е било съобщено, че сте слезли от самолета в Льо Ман.

— Французите няма да пропуснат възможността да продадат свободно място — допълни мъжът с модния шлифер. — Сега разбирате ли? Не са чак толкова много бюрата на летището, където можете да наемете кола. Там винаги могат да научат името, на което е издадена шофьорската ви книжка, модела и цвета на колата. Останалото е лесно.

— Как така лесно? Да намерят една кола в цял Париж?

— Не в Париж, мосьо, а по пътя за Париж. Има само една магистрала и най-вероятно е чужденецът да използва точно нея. Открили са ви, преди да влезете в Париж.

Ноъл бе не само изумен, но и отчаян. Неспособността му да се справи с възникващите усложнения бе очевидна.

— Съжалявам. Наистина съжалявам.

— Не е било умишлено — опита се да го успокои елегантният господин. В следващия миг вниманието му отново се насочи към двамата мъже, които бяха седнали в първото сепаре в ресторанта.

— Седнали са.

— Виждам.

— Какво ще правим? — попита Холкрофт.

— Оставете това на нас — отговори тъмнокосата. — Само правете точно каквото ви кажем.

— Сега — каза мъжът със скъпия шлифер.

— Станете! — изкомандва жената. — Тръгнете с мен и след това завийте надясно. Бързо!

Холкрофт скочи нервно от стола си и излезе от кафенето заедно с жената, която го хвана под ръка. Слязоха от тротоара.

— Надясно! — повтори тя.

Той зави послушно.

— По-бързо! — подкани го тя.

Някъде зад него се счупи стъкло и се чуха сърдити викове. Погледна назад. Дватама англичани, излизайки от сепарето, се бяха сблъскали със сервитьора. И тримата бяха изпръскани с вино.

— Отново завийте вдясно! — нареди жената. — Влезте в тази врата!

Той правеше каквото му се каже и си пробиваше път през тълпата към входа на друго кафене. Вътре жената го спря и той инстинктивно се обърна, за да види какво става на площада.

Англичаните се опитваха да се отърват от вбесения сервитьор. Единият му хвърли пари на масата. Другият се бе измъкнал малко по-напред и се бе втренчил като обезумял в посоката, в която бяха изчезнали Холкрофт и жената.

Ноъл чу викове и не можа да повярва на очите си. На около пет-шест метра от агентите стоеше жена с лъскав черен шлифер, бял шал и очила с дебели рамки и викаше на някого достатъчно силно, за да привлече вниманието на околните. Включително и на англичаните.

Изведнъж тя млъкна и се затича по претъпкана с хора улица към южната част на Монмартр. Англичаните се спуснаха след нея. Неочаквано пред тях се появиха младежи с дънки и якета, които сякаш нарочно им препречиха пътя. Последваха гневни викове, а после се чуха пронизителни полицейски свирки.

На Монмартр цареше безредие и хаос.

— Елате! Бързо!

Тъмнокосата отново го бе хванала под ръка и отново го изведе на улицата.

— Завийте вляво! — нареди му тя и го повлече през тълпата. — Натам, където бяхме.

Стигнаха до масата зад сандъчето с цветя. Там бе само мъжът със скъпото палто. Щом го приближиха, той се изправи.

— Може да има и други — предупреди ги той. — Не знаем. Побързайте.

Холкрофт и жената продължиха да тичат. Стигнаха до пресечка с една тясна улица. От двете ѝ страни се редяха магазини. Единствено от витрините им идваше слаба светлина.

— Оттук! — каза жената. Тя тичаше редом с него, стиснала ръката му. — Колата е вдясно. Първата след ъгъла.

Чакаше ги мощен ситроен, който не биеше на очи. Покрит с гъст слой прах, със засъхнала кал по гумите. Прозорците също бяха прашни.

— Сядайте зад волана и карайте — нареди жената и му подаде ключовете. — Аз ще седна отзад.

Холкрофт влезе и огледа таблото. Запали двигателя. От вибрациите шасито потрепера. Двигателят бе предназначен за голяма кола и по-малката развиваше с него висока скорост.

— Карайте надолу по хълма! — обади се жената зад него. — Ще ви кажа къде да завиете.

Следващите четиридесет и пет минути минаха в непрестанно спускане и внезапни завои, от които той загуби всякаква представа за посоките. Жената даваше инструкциите в последния момент и Ноъл трябваше да реагира мигновено, за да ги следва. При разклонението за магистралата, която извеждаше на север от Париж, ситроенът прегази едно островче по средата на пътя, за миг се наклони на една страна и продължи с голяма скорост. Холкрофт стискаше волана с всичка сила, караше право напред, после се провря между две почти успоредни коли пред него.

— По-бързо! — изкрещя тъмнокосата от задната седалка. — Не можете ли да карате по-бързо?

— Господи! Карам с над сто и трийсет!

— Гледайте в огледалата, а аз ще следя страничните пътища. И карайте по-бързо, за Бога!

В продължение на десетина минути пътуваха мълчаливо; вятърът и гумите свистяха оглушително. Истинска лудост, помисли си Ноъл и погледна първо в огледалото в колата, после във външното, което бе покрито с прах. Какво правеха те? Вече бяха излезли от Париж. От кого бягаха сега? Нямаше време да размишлява много — жената отново изкрещя:

— Следващата отбивка — точно тя е!

Едва успя да завие, за да слезе от магистралата. Гумите изсвистяха и колата се закова на знака за спиране.

— Продължавайте! Вляво!

Той се отпусна само за части от секундата, докато колата бе спряла. После всичко започна отново — високата скорост по тъмните пътища, внезапните завои, крясъците в ухото му.

Луната, която преди осветяваше великолепната катедрала, сега грееше над поля, отвъд които се издигаха скали. На техния фон се

очертаваха неравните силуети на хамбари и силози; малки къщи със сламени покриви се появяваха и изчезваха.

— Ето го пътя! — извика жената.

Това бе неасфалтиран път, който се отклоняваше от шосето и сигурно би останал незабелязан, ако човек не знае точно кога или къде да погледне за него. Ноъл намали и направи завой. Колата се разтресе, но гласът зад него гонеше всякаква мисъл за внимателно шофиране.

— Побързайте! Трябва да прехвърлим хълма, за да не видят светлините ни.

Възвишението бе стръмно, а пътят — тесен за повече от една кола. Холкрофт натисна педала на газта, ситроенът подскочи и запълзя нагоре. Стигнаха върха на хълма. Ноъл стискаше волана така, сякаш едва успяваше да управлява колата. Спуснаха се бързо, след това пътят зави вляво и продължи по равното.

— Остават не повече от триста-четирисотин метра — каза жената.

Холкрофт бе капнал, дланите му бяха потни. Струваше му се, че той и жената се намират в най-самотното и тъмно място на света. В гъста гора, на път, неотбелязан на никоя карта.

Тогавя я видя. Малка къща със сламен покрив, построена в просека в гората. Вътре светеше слаба светлина.

— Спрете тук. — Този път гласът не беше груб и не викаше в ухото му.

Ноъл спря точно на пътеката към къщата. Пое дълбоко въздух няколко пъти и изтри потта от лицето си. За миг притвори очи.

— Моля, обърнете се, господин Холкрофт — гласът на жената вече не звучеше рязко.

Той се обърна и се взря в полумрака на задната седалка. Лъскавата черна коса и очилата с дебели рамки ги нямаше. Тя бе все още загърната с белия шал, но част от него бе скрита от дългата руса коса, която се разстиляше по раменете ѝ и обрамчваше красивото ѝ лице. Той го бе виждал и преди. Не точно него, а друго, подобно на него. Чертите бяха извайвани от глина с голяма любов, преди длетото да се докосне до камъка. Но това лице не бе студено, а очите не бяха далечни. То говореше за енергична, но чувствителна природа. Тя също се вгледа в него в сумрака и промълви:

— Аз съм Хелдън фон Тиболт и държа оръжие в ръката си. Сега кажете, какво искате от мен?

[1] Хвалите Господу (лат.) — Бел. прев. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той свали поглед и видя барабана на автоматичен револвер, в повърхността на който се отразяваше слаба светлина. Дулото бе насочено към главата му, само на десетина сантиметра от него, а пръстът ѝ бе на спусъка.

— Първото, което искам от вас — каза той, — е да махнете това нещо.

— Страхувам се, че не мога.

— Най-малко на вас бих искал да се случи нещо лошо. Няма защо да се страхувате от мен.

— Успокоителни думи. И преди съм ги чувала. Но рядко са се оказвали истина.

— Повярвайте ми.

Изглежда я продължително. Напрежението започна да изчезва от лицето ѝ.

— Къде сме? — попита Ноъл. — Защо беше цялото това безумие — и хаоса на Монмартр, и лудото препускане с колата. От кого бягате?

— Бих могла да ви задам същия въпрос. Вас също ви гонят. Взехте самолет до Льо Ман.

— Исках да се изплъзна от едни хора. Но аз не се страхувам от тях.

— А аз се страхувам от хората, които ме преследват.

— Кой са те?

Мисълта за Тинаму отново нахлу в съзнанието му, но той се опита да се отърси от нея.

— Дали ще разберете или не зависи от това, което имате да ми кажете.

— Много добре. Точно сега вие сте най-важният човек в живота ми. Може би нещата ще се променят след срещата ми с брат ви, но засега е така.

— Не мога да го проумея. Никога не сме се срещали. Казахте, че искате да разговаряте с мен по въпрос, свързан с войната.

— „Свързан с баща ви“ би било по-точно.

— Никога не съм виждала баща си.

— Аз също не съм виждал своя.

Разказа ѝ всичко, което бе разказал и на сестра ѝ. Не спомена единствено хората от Волфшанце — тя бе достатъчно изплашена. Думите му звучаха като ехо от предишната вечер в Портсий. Само един ден го делеше от нея и жената, на която говореше, толкова приличаше на другата. Но приликата бе само външна — Гретхен Бомънт го бе слушала мълчаливо, а Хелдън непрестанно го прекъсваше и тихо задаваше въпроси, които той сам би трябвало да си зададе.

— Този Манфреди показва ли ви документ за самоличност?

— Не беше нужно. Носеше документи на банката и те бяха редовни.

— Как се казват директорите?

— Кои директори?

— На Голямата Женевска банка. Те трябва да отговарят за съхранението и изпълнението на този изключителен план.

— Не зная.

— Трябва да разберете.

— Ще попитам.

— Кой ще се погрижи за правните аспекти на агенцията в Цюрих?

— Предполагам, адвокати на банката.

— Предполагате?

— Има ли значение?

— Става дума за шест месеца от живота ви. Би трябвало да има.

— Това се отнася и за вашия живот.

— Ще видим. Аз не съм най-голямото дете на Вилхелм фон Тиболт.

— Когато ви се обадох от Льо Ман — започна Холкрофт, — ви казах, че съм се срещнал със сестра ви.

— И? — попита Хелдън.

— Мисля, че знаете мнението ми. Тя не е подходяща. Директорите на банката няма да я допуснат.

— Обърнете се към брат ми, Йохан. Той е следващият по възраст.

— Да, зная. Искам да поговорим за него.

— Не сега. По-късно.

— Защо?

— Споменах по телефона, че в живота ми е имало твърде много спешни случаи. Имало е и твърде много лъжи. Веднага мога да преценя дали някой ме лъже или не. Вие не лъжете.

— Благодаря ви.

Ноъл изпита облекчение — имаха основа за сериозен разговор. А това бе първата му важна стъпка. Почувства някакво необичайно въодушевление, напук на всички проблеми и опасности. Тя отпусна пистолета в скута си.

— Трябва да влезем вътре. Един човек иска да говори с вас.

Въодушевлението на Холкрофт мигом се изпари при тези думи. Можеше да споделя онова, което знаеше за Женева, само с членове на семейство Фон Тиболт.

— Не — той поклати глава. — С никого няма да разговарям. Това, което обсъдихме, трябва да остане между нас. Никой друг.

— Дайте му тази възможност. Той трябва да бъде сигурен, че няма да ми причините нищо лошо. Нито на мен, нито на някой друг. Трябва да е сигурен, че не идвате с друга цел.

— Каква друга цел?

— Той ще ви обясни.

— Но ще ми задава въпроси.

— Кажете му само онова, което искате.

— Не, вие не разбирате! Аз не мога да му кажа нищо за Женева. Вие също нямате право. Опитах се да ви обясня... — Той млъкна. Хелдън отново бе вдигнала револвера.

— Оръжието е в ръцете ми. Слезте от колата.

Той тръгна пред нея по пътеката към къщата. Тя бе почти тъмна, в прозорците мъждукаше съвсем слаба светлина. Луната едва-едва проникваше през дърветата и сякаш се стопяваше в мрака.

Ноъл усещаше дулото на револвера опрян в гърба му. Хелдън се пресегна и му подаде нещо.

— Ето ключа. Отворете вратата. На него му е трудно да се движи.

Малката стая бе типична за къща в дълбоката провинция, само с една разлика — две от стените бяха покрити с лавици с книги. Всичко друго бе просто, дори примитивно — мебелите бяха здрави и

непретенциозни. Имаше масивно старомодно бюро, няколко незапалени лампи с обикновени абажури. Подът бе дъсчен, а стените дебели и грубо измазани. Книгите изглеждаха доста странно в тази обстановка.

В инвалидна количка в ъгъла на стаята седеше слаб мъж. От едната му страна имаше ниска масичка, а от другата — запален лампион. Светлината падаше откъм лявото му рамо върху разтворената на коленете му книга. Холкрофт предположи, че старецът приближава седемдесетте. Въпреки че тялото му бе излиняло, лицето му излъчваше сила, а очите зад очилата в метална рамка бяха живи и будни. Бе облечен с жилетка, закопчана догоре, и панталони от рипсено кадифе.

— Добър вечер, хер Оберст — поздрави Хелдън. — Надявам се, че не ви накарахме да чакате твърде дълго.

— Добър вечер, Хелдън — отговори старецът и затвори книгата. — Важното е, че сте вече тук, на сигурно място.

Ноъл не свали поглед от него, докато той се подпря на облегалките на инвалидната количка и бавно се изправи. Беше много слаб и висок над сто и осемдесет сантиметра. Той продължи да говори със силен акцент, издаващ аристократичния му немски.

— Значи вие сте младият мъж, който е говорил с госпожица Тенисън по телефона. — Това не бе изречено като въпрос. — Наричат ме Оберст, което значи полковник. Това не отговаря на истинския ми чин, но засега, страхувам се, ще трябва да се задоволите с него.

— Това е Ноъл Холкрофт, американец е. За него ви говорих. — Хелдън се дръпна встрани и показа револвера, който държеше. — Той е тук против волята си. Не искаше да разговаря с вас.

— Приятно ми, господин Холкрофт. — Полковникът кимна и му подаде ръка. — Мога ли да ви попитам защо не желаете да говорите с един старец?

— Не ви познавам — отговори Ноъл, като се опитваше да изглежда спокоен. — Освен това въпросите, които обсъдихме с госпожица... Тенисън... са поверителни.

— Тя на същото мнение ли е?

— Попитайте я.

Холкрофт затаи дъх. Само след секунди щеше да разбере дали е успял да я убеди.

— Да, поверителни са — каза Хелдън, — ако не са блъф, а на мен ми се струва, че не са.

— Разбирам. Но вие трябва да сте абсолютно сигурна, а и аз все още не съм убеден. — Старецът седна отново на мястото си.

— Какво искате да кажете? — попита Ноъл.

— Поверителната информация не ме интересува. Ще трябва обаче да ви задам някои въпроси, а отговорите ви биха могли силно да ни разтревожат. Разбирате ли, господин Холкрофт, вие нямате причина да се страхувате, но ние не знаем дали не представлявате голяма заплаха за нас.

— Но защо? Нито аз ви познавам, нито вие мен. В каквото и да сте въввлечени, то няма нищо общо с мен.

— Всички ние трябва да сме сигурни в това — отвърна старецът. — По телефона сте казали на Хелдън, че въпросът изисква спешни действия, свързан е с голяма сума пари и събитията от преди повече от тридесет години.

— Не биваше да ви казва това — прекъсна го Ноъл. — Дори то е твърде много.

— Сведенията ми се изчерпват с още няколко факта — продължи полковникът. — Че сте се видели със сестра ѝ и се интересувате от брат ѝ.

— Ще ви го повторя — информацията е поверителна.

— И накрая — завърши старецът, сякаш Холкрофт не бе продумал, — че сте искали да се срещнете тайно. Или поне това сте имали предвид.

— Имам съображения за това — отвърна Ноъл. — Но те въобще не ви засягат.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Позволете ми да обобщя казаното дотук. — Полковникът долепи длани и притисна върховете на пръстите си, а погледът му не се отместваше от Холкрофт. — Спешни действия, много пари, събития отпреди тридесет години, издирване на децата на високопоставена личност от Върховното командване на Третия райх и може би най-важното — тайна среща. Всичко това не ви ли звучи познато?

Ноъл нямаше никакво намерение да потвърждава или отхвърля хипотезите му.

— Не и не знам накъде биете.

— Ще бъда по-ясен. На мен всичко това ми прилича на капан.

— Капан?

— Какъв сте вие, господин Холкрофт? Някой от членовете на „Одесса“^[1]? Или може би войник на „Рахе“?

— „Одесса“?... Или на... какво? — изуми се Холкрофт.

— „Рахе“ — старецът наблегна специално на тази дума.

— Ра-хън? — Ноъл се втренчи в сакатия мъж. — Не разбирам за какво говорите.

Хер Оберст погледна Холкрофт и после отново се взря в Холкрофт.

— Не сте ли чували за тях?

— Само за „Одесса“. Но не знам нищо за... Ра-хън... или както там го наричат.

— Едните вербуват, а другите убиват. Но първите също избиват, а вторите също се занимават с набиране на членове. И „Одесса“, и „Рахе“ преследват деца.

— Преследват деца? — Ноъл поклати глава. — Нямам никаква представа за какво става дума.

Старецът отново погледна към Хелдън, но Холкрофт не разбра какво си казаха с очи. Сетне Оберст прониза с поглед Ноъл, сякаш той бе опитен лъжец, който предстои да бъде изобличен.

— Ще ви попитам съвсем просто — каза старецът. — От онези, които издирват деца на нацисти ли сте? Търсите ги навсякъде и ги убивате за неизвършени от тях престъпления. Убивате невинните за назидание или ги принуждавате да се присъединят към вас. Заплашвате ги с документи, които разкриват бащите им като психопати и чудовища, които ще изобличите, ако откажат да станат ваши членове. Тези са преследвачите на деца, господин Холкрофт. От тях ли сте?

Ноъл затвори очи с облекчение.

— Сам не знаете колко сте далеч от истината. Страховете ви са напразни, но това е всичко, което мога да ви кажа.

— Трябва да сме сигурни.

— Можете да бъдете. Не съм член на такава организация. Никога преди на бях чувал подобно нещо. Това са душевноболни.

— Така е — съгласи се хер Оберст. — Целта на Wiesentals е коренно различна — издирването на истинските чудовища и

неосъдени престъпници, които се подиграха с процеса в Нюрнберг. Осъдим ли ги, войната ще свърши окончателно. Но преследването на децата на нацисти трябва да спре.

Ноъл се обърна към Хелдън:

— От тях ли бягате? Значи след всичките тези години те все още ви преследват?

— Те продължават да извършват насилия. Всеки ден. Навсякъде по света — отговори вместо нея старецът.

— Защо хората не знаят нищо за това? — настояваше Холкрофт. — Защо не го пишат по вестниците? Защо се мълчи?

— А мислите ли... че „хората“, както вие се изразихте, ще ги е грижа за синовете и дъщерите на нацисти? — попита полковникът.

— Но, Боже мой! Та те са били деца тогава — Холкрофт отново погледна Хелдън. — Значи тази вечер се опитвахте да се защитавате от опасността, както десетки пъти досега? Толкова често ли ви се налага?

— Наричат ни „Децата на Ада“ — каза просто дъщерята на Фон Тиболт. — Прокълнати сме за това, което сме и за това, което не сме.

— Разсъдъкът ми не може да го проумее! — възкликна Холкрофт.

— Това няма толкова голямо значение. — Старецът отново бавно се изправи. На Ноъл му се стори, че се опитва да си възвърне предишния внушителен ръст. — Важното за нас е да сме сигурни, че не сте член на нито една от двете организации. Сега спокойна ли сте, Хелдън?

— Да.

— И не искате да разпитвам повече?

Жената поклати отрицателно глава.

— Не, достатъчно е — отново го увери тя.

— Тогава и аз съм спокоен. — Полковникът отново протегна ръка на Ноъл. — Благодаря ви, че дойдохте. Както ще ви обясни Хелдън, за мен знаят малко хора и бихме искали да ви помолим за дискретност.

Ноъл стисна ръката му, изненадан от силата ѝ.

— А аз мога ли да разчитам на вашата?

— Имате честната ми дума.

— Тогава и вие имате моята.

Пътуваха в колата мълчаливо. Фаровете пронизваха тъмнината. Холкрофт пак бе на волана, но сега Хелдън седеше на предната седалка до него и уморено му показваше пътя. Тя вече не крещеше инструкциите си в последния момент. Беше изтощена от динамичните събития на вечерта не по-малко от него. Но утрото бе още далеч, а имаха да обсъдят много неща.

— Наистина ли беше необходимо? — попита той. — Толкова ли бе важно за него да разговаряме?

— Да. Трябваше да е убеден, че не сте от „Одесса“ или „Рахе“.

— Какви са всъщност те? Той говореше така, сякаш не може да не съм чувал за тях и на мен не ми стана ясно.

— Това са две екстремистки организации, заклетни врагове помежду си. Членовете и на двете са фанатици и ни преследват.

— Кои сме ние?

— Децата на нацистите от Върховното командване. Откриват ни, където и да отидем.

— Но защо?

— „Одесса“ се опитват да възродят нацистката партия. Те са навсякъде.

— Сериозно ли? Те наистина ли се стремят към това?

— Да, наистина. И въобще не се шегуват. Методите им за привличане на членове са най-разнообразни — от изнудване до прилагане на физическа сила. Те са истински главорези.

— А онези... Ра-хън?

— „Рахе“. На немски това означава „отмъщение“. Основали са я оцелели от концентрационните лагери. Преследвали са хилядите садисти и убийци, които никога не са били призовавани в съда.

— Тогава това е еврейска организация?

— В „Рахе“ има евреи, но са малцина. Те имат свои организации, които действат извън Тел Авив и Хайфа. В основата си „Рахе“ е комунистическа. Мнозина смятат, че КГБ е поело ръководството ѝ. Според други в центъра ѝ са революционери от страни в Третия свят. Първоначалната цел — отмъщението, е останала на заден план. „Рахе“ се е превърнала в гнездо на терористи.

— Но защо преследват вас?

Хелдън го погледна.

— За да ни привлекат към тях. Някои ги приемат за антипод на организацията, от която бягат и отиват при тях. Разбира се, според повечето от нас изстъпленията на „Рахе“ не отстъпват на онези на националсоциалистите. Ако откажем да преминем на тяхна страна, те използват по-твърди методи на убеждение. Ние се превръщаме в изкупителните жертви на фашизма. Използват имената ни, а понякога и труповете ни, за да покажат на хората, че нацистите все още съществуват. „Одесса“ са същите: вербувай или убивай.

— Това е безумие — Ноъл поклати глава смаян.

— Така е — съгласи се Хелдън. — Но такава е действителността. Ние мълчим и се стремим да не привличаме вниманието върху себе си. Пък и кой би се застъпил за нас? Ние сме деца на нацисти.

— „Одесса“, „Рахе“... Никой от моите познати не знае нищо за тях.

— Защото не им се е налагало да научат.

— Кой е Оберст?

— Един велик човек, принуден да се крие до края на живота си, защото е послушал съвестта си.

— Как така?

— Като член на Върховното командване е бил свидетел на ужасите. Знаел е, че е безсмислено да се противопоставя — други са го правили и са намирали смъртта си. Вместо това той използвал положението си, за да отменя чужди заповеди. Само един господ знае колко хора е спасил така.

— Изборът му е достоен за уважение.

— Избрал е единствения възможен начин — действал е незабелязано вътре в самата бюрократична машина. След войната съюзниците го осъдиха заради поста, който е заемал в Райха. Прекара осемнадесет години в затвора. Когато най-после стана ясно как е изпълнявал задълженията си, хиляди германци започнаха да го презират. Нареккоха го предател. Уволниха го от офицерския корпус и обявиха цена за главата му.

Ноъл си припомни думите на Хелдън и каза:

— Прокълнат за това, което е правил, и за това, което не е.

— Да — отговори тя и в последния момент му показа завой на пътя, който за малко щяха да подминат.

— Посвоему — каза Ноъл, завъртайки волана, — Оберст е като тримата, съставили документа в Женева. Не мислиш ли така?

— Да, вярно е.

— Може би си се изкушавала да му го кажеш.

— Не, никак. Нали ме помолихте да не му казвам.

Обърна се към нея — тя гледаше право напред. Лицето ѝ бе изопнато от умора, бледо, с тъмни кръгове под очите. Изглеждаше самотна и самотата ѝ като че ли не можеше да се пристъпи лесно. Нощта още не бе свършила. Имаха да си кажат много неща, да вземат важни решения.

Ноъл бе стигнал до извода, че точно тя, най-малката дъщеря на Вилхелм фон Тиболт, ще бъде избрана да представлява семейството в Женева.

— Има ли някое спокойно местенце наблизо? Едно питие няма да ни се отрази зле.

— На седем-осем километра оттук има едно ханче. Встрани от пътя е и няма опасност да ни открият.

Ноъл зави, погледна в огледалото и видя фаровете на кола. Това не бе маркиран изход на магистралата — нямаше никакви знаци. Фактът, че шофьорът зад тях реши да отбие точно там и точно в този момент, бе обезпокоителен. Холкрофт тъкмо щеше да заговори, когато се случи нещо странно.

Светлините изчезнаха в огледалото. Просто вече ги нямаше.

Някога ханчето било ферма, част от пасището към нея бе асфалтирано и превърнато в паркинг с желязна ограда. Сводест вход водеше от бара към малката трапезария. Вътре седяха няколко двойки. Очевидно не бяха парижани, дошли да вечерят в дискретна обстановка с хора, с които не можеха да се срещат в града. Те изгледаха новодошлите недружелюбно. В другия край на помещението гореше камина. Мястото бе подходящо за разговори.

Настаниха ги на маса вляво от камината и им донесоха бренди веднага след като го поръчаха.

— Хубаво е тук — каза Ноъл, затоплен от огъня и алкохола. — Как го открихте?

— На пътя към жилището на полковника е. С приятелите ми често се отбиваме тук да поговорим на спокойствие.

— Мога ли да ви попитам за някои неща?

— Питайте.

— Кога напуснахте Англия?

— Преди около три месеца. Когато ми предложиха тази работа.

— В лондонския указател под името Хелдън Тенисън ли сте записана?

— В Англия името „Хелдън“ предизвиква любопитство, а на мен ми е омръзнало да обяснявам. В Париж е друго. Французите не се впечатляват от никакви имена.

— Но вие запазихте фамилията си Фон Тиболт — Холкрофт видя как по лицето ѝ за миг премина сянка на неприязън.

— Не.

— А защо Тенисън тогава?

— Мисля, че причината е очевидна. Всеки би казал, че Фон Тиболт е немско име. Когато избягахме в Англия, бе наложително да го променим.

— Значи го променихте просто така?

— Да. — Хелдън отпи от брендите си и погледна огъня. — Просто така.

Ноъл се вгледа в нея. По гласа ѝ бе усетил, че лъже. Не я биваше много за това. Той реши засега да не показва, че е доловил опита ѝ да скрие нещо и продължи спокойно:

— Какво знаете за баща си?

Хелдън отново се обърна към него.

— Много малко. Майка ми го обичаше и според нея той беше много по-добър, отколкото човек би помислил, ако съди по поста му в Третия райх. Но и вие вече сте убеден в това, нали? Накрая той се е проявил като дълбоко морален човек.

— Разкажете ми за майка си.

— Тя е жена, която е успяла да надделее над събитията. Избягала е от Германия само с няколко бижута, с двете си деца и бременна с трето. Без никакви умения или професия тя успяла да си намери работа и... бързо напреднала. Започнала като продавачка в магазин за облекло и се оказало, че има вкус за дрехи. Спечелила клиенти и развъртяла своя търговия. Тя беше много предприемчива и бизнесът ѝ се разрасна. В дома ни в Рио де Жанейро имахме всички удобства.

— Сестра ви спомена, че за вас той е бил убежище, което после се превърнало в истински ад.

— Сестра ми често се държи като героиня в мелодрама. Не беше чак толкова лошо. Ако се отнасяха към нас с презрение, то за това имаше известно основание.

— И какво е то?

— Майка ми беше много красива...

— Както и дъщерите ѝ — прекъсна я Ноъл.

— Да, предполагам, че е така — каза Хелдън равнодушно. — Красотата никога не е имала значение за мен и в каквато и степен да съм я притежавала, никога не ми се е налагало целенасочено да се възползвам от нея. За разлика от майка ми.

— В Рио ли?

— Да. Там я издържаха няколко мъже. Или по-скоро издържаха цялото ни семейство. Двама или трима от любовниците ѝ се разведоха заради нея, но тя отказа да се омъжи за когото и да било. Майка ми разтрогваше бракове, за да извлече пари или търговски привилегии. След смъртта си ни остави доста солидна сума. Тя беше смятана за парий в германската общност. После това отношение се прехвърли върху нас.

— Била е доста интересна жена — Холкрофт беше заинтригуван. — Как умря?

— Убиха я. Простреляха я в главата една вечер. В колата ѝ.

Лицето му мигом помръкна. В съзнанието му нахлуха спомени — пустата обсерватория високо над Рио, изстрели, откъртване на парчета бетон, звън от натрошено стъкло... Стъкло. Спомни си как изстрел от револвер със заглушител бе отнесъл задното му стъкло и как бяха насочили черното дуло на голям пистолет в главата му.

Спомни си и разговора в сепарето на коктейлбара. Това, което бе чул там, му се бе сторило плод на неоснователен страх, дори му бе прозвучало абсурдно.

Братът и сестрата Карара. Момичето бе казало, че е най-близката приятелка на Йохан фон Тиболт и негова годеница.

Той и сестра ми щяха да се оженят, но германците не позволиха това да се случи.

Кой е могъл да им попречи?

Всеки. С куршум в тила на Йохан.

Карара. Близки приятели, които искаха да помогнат на прокудените Фон Тиболт. Изведнъж Ноъл си помисли, че Хелдън би му казала повече неща, ако знае как Карара му бяха помогнали. Те бяха рискували живота си, за да може той да открие Фон Тиболтови. Тя трябваше да се отнесе със същото доверие.

— Може би е редно да ви кажа — започна той, — че в Рио Карара ми дадоха сведения за вас. Казаха ми откъде да започна търсенето. От тях разбрах, че сте променили името си на Тенисън.

— Кой?

— Приятелите ви, братът и сестрата Карара. Момичето е годеница на брат ви.

— Карара? В Рио де Жанейро?

— Да.

— За първи път чувам за тях. Не познавам никакви Карара.

[1] Организация на бившите членове на СС — Бел. прев. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отговорът ѝ предизвика ефекта на неочаквано изстрелян куршум. Той бе загубил доверието ѝ и сега Хелдън щеше да бъде предпазлива, когато му разказва за семейството си.

Кои бяха Карара?

Защо го бяха излъгали?

Кой ги бе изпратил при него? Брат ѝ нямал годеница, нито някаква сериозна приятелка.

Не си въобразяваше, че му е ясно и знаеше, че може само да прави догадки. Единствено Карара бяха поискали да се срещнат с него и кой знае защо, му разказаха за несъществуващи отношения. Това обаче не бе достатъчно, за да ги смята за врагове на Фон Тиболтови. Бяха го потърсили с единствената цел да помогнат на двете сестри и брата, избягали от Бразилия. В Рио имаше много хора, влиятелният Граф например, които биха дали много пари, за да открият Фон Тиболтови. Но Карара не бяха отишли при някого от тях, макар че можеха да спечелят много и почти нямаше какво да загубят.

— Те просто искаха да помогнат — каза Ноъл. — Поне това беше истина. Знаеха, че ви преследват и искрено желяеха да ви помогнат.

— Възможно е — отвърна Хелдън. — Рио е пълен с хора, които все още воюват и преследват „предателите“. Никога не знаеш кой ти е приятел и кой враг, особено сред германците.

— Познавахте ли Морис Граф?

— Знаех кой е, разбира се. Всеки знае кой е Граф. Но никога не се бях срещала с него.

— А аз се срещнах — каза Ноъл. — Точно той нарече Фон Тиболтови предатели.

— Сигурно. Те не отричат, че сме германци като тях, но това не им пречи да ни ненавиждат.

— Защо?

Тя отмести погледа си и приближи чашата към устните си.

— Заради други неща.

— Заради майка ви ли?

— Да — отвърна Хелдън. — Майка ми беше причината. Вече ви казах, че германската общност я презираше.

Холкрофт отново усети, че тя му спестява част от истината, но реши да не я разпитва повече. По-късно, ако спечели доверието ѝ, тя сама ще му каже. Хелдън трябваше да му обясни тези неща. Може би те имаха значение за Женева. Сега всичко имаше значение за Женева.

— Преди малко казахте, че майка ви разтрогвала бракове — подхвана той. — Сестра ви ми каза нещо подобно за себе си. В Портсмът офицерите и жените им я отбягвали.

— Ако се опитвате да ми кажете, че сестра ми повтаря майка ми, не сте далеч от истината. Сестра ми е много по-голяма от мен и беше по-близка с нея. Виждаше начина, по който тя пробива в живота и неговите предимства. Всичко, което преживя, се отрази на характера ѝ. Тя е видяла с очите си ужасите в следвоенен Берлин. На тринадесет години е спала с войници срещу храна. С американски войници, господин Холкрофт.

Вече знаеше достатъчно за Гретхен Бомънт. Сега картината беше пълна. На четиринадесет тя вече е била проститутка и прехвърлила четиридесет и петата си година, продължаваше да бъде такава, независимо какви причини я бяха тласнали към това. Директорите на Голямата Женевска банка щяха да я отстранят, обосновавайки се с липса на стабилност и компетентност.

Ноъл можеше да посочи много по-съществено основание: мъжът, когото Гретхен Бомънт бе казала, че ненавижда, но с когото тя живееше. Мъжът със странните гъсти вежди, проследил го до Бразилия.

— Ами съпругът ѝ?

— Почти не го познавам.

Тя отново погледна към огъня. Страхуваше се и криеше нещо. Равнодушието ѝ звучеше преднамерено. Онова, което премълчаваше, бе свързано с Бомънт. Повече не можеха да заобикалят темата. Доверие между тях можеше да се изгради само ако и двамата говореха истината и колкото по-бързо тя разбере това, толкова по-добре.

— Все пак не знаете ли нещо за него? Например за произхода му или за службата му във флота?

— Знам само, че е капитан на кораб и това е всичко.

— Мисля, че не е и вие го знаете много добре. Не ме лъжете, моля ви.

Очите ѝ го стрелнаха гневно, но след миг тя продължи спокойно:

— Чудно как ви хрумна такава нещo. Защо ще ви лъжа?

— Ще ми се да знаех. Казвате, че почти не го познавате, а изглеждате изплашена до смърт. Моля ви.

— Какво искате?

— Да ми кажете, ако знаете нещo. Преди чували ли сте за документа в Женева?

— Нищо не знам и нищо не съм чувала.

— Видях Бомънт в самолета от Ню Йорк за Рио преди две седмици. Следеше ме.

Погледът на Хелдън издаваше страха ѝ.

— Може би се заблуждавате — подхвърли тя.

— Не, сигурен съм. Видях снимката му в къщата на сестра ви. В неговата къща. Без съмнение това беше негова снимка. Взех я, а после ми я откраднаха, след като едва не ме пребиха заради нея.

— Господи... Пребили са ви заради снимката му?

— Нищо друго не липсваше. Портфейлът, парите и часовникът ми си бяха на мястото. Само снимката я нямаше. На гърба ѝ имаше някакъв надпис.

— Какво пишеше?

— Не зная. Беше на немски, а аз не го разбирам.

— Можете ли да си спомните поне някоя дума?

— Да, последната — T-O-D. Tod.

— „Ohne dich sterbe ich“. Възможно ли е това?

— Не зная. Какво означава?

— „Без теб ще умра“. Сестра ми би написала подобно нещo. Казах ви, че мелодрамата я привлича. — Отново го лъжеше! Сигурен беше.

— Значи мислите, че е просто някое мило посвещение?

Тя кимна.

— И от Британското разузнаване направиха такава предположение, но аз и на тях не повярвах. Сигурен съм, че Бомънт е човекът, когото видях в самолета. Взели са ми снимката, защото на гърба ѝ пишеше нещo важно. За Бога, какво става?

— Не зная.

— Все нещо знаете. — Ноъл се опита да се овладее. Макар че говореха тихо, почти шепнешком, бяха привлекли вниманието на другите посетители. Холкрофт протегна ръката си през масата и хвана нейната.

— Пак ви моля. Вие знаете нещо. Кажете ми го.

Ръката ѝ леко потрепера.

— Няма смисъл. Това, което знам, е доста объркано. Аз по-скоро усещам, че е така, но не мога да бъда сигурна. — Тя отдръпна ръката си. — Преди години Антъни Бомънт беше военноморски аташе в Рио де Жанейро. Спомням си, че той често ни посещаваше, но не го познавам добре. По това време беше женен, но очевидно се интересуваше от сестра ми. Може би това бе обикновено увлечение. Майка ми го поощряваше — тя свързваше високото му звание във флота с надеждата за евентуални връзки и облаги. Сестра ми категорично се възпротиви. Тя презираше Бомънт и не искаше да има нищо общо с него. Въпреки това само след няколко години заминахме за Англия и тя се омъжи за него. Така и не разбрах какво я накара.

Ноъл се наведе напред. Изпита облекчение.

— Може би не е толкова неразбираемо, колкото си мислите. Каза ми, че се е омъжила за него, защото той ѝ давал сигурност.

— И вие ѝ повярвахте?

— Поведението потвърждаваше думите ѝ.

— Тогава едва ли сте говорили със сестра ми.

— Тя беше. Приличаше на вас. И двете сте толкова красиви!

— Сега аз ще ви задам един въпрос. Наистина ли мислите, че толкова красива жена ще се задоволи със заплатата на морски капитан и самотния живот на негова съпруга. Едва ли.

— А вие как си го обяснявате?

— Според мен тя е била принудена да се омъжи за Антъни Бомънт.

Ноъл се облегна назад. Ако е така, всичко трябва да е започнало още в Рио де Жанейро и може би е свързано с майка ѝ. С убийството на майка ѝ.

— Как Бомънт е успял да я принуди да се омъжи за него? И защо?

— Стотици пъти съм си задавала тези въпроси. Не зная.

— Нея питали ли сте я?

— Тя отказва да разговаря с мен.

— Какво се случи с майка ви в Рио?

— Вече ви казах — тя разиграваше мъжете и прибираше парите им. Германците я мислеха за аморална и я презираха. Като погледна назад, си мисля, че са били прави.

— Затова ли я застреляха?

— Предполагам. Никой не знае със сигурност — убиецът така и не бе разкрит.

— Ето тук може да се крие отговорът на първия въпрос. Възможно ли е Бомънт да е знаел някакви компрометиращи факти за майка ви и с тях да е изнудвал сестра ви?

Хелдън обърна дланите си нагоре и погледна.

— Какви чак толкова може да са тези факти? Дори ако всичко, което се говори за майка ми, е истина, как може чрез него да се придобие влияние над Гретхен?

— Зависи от характера на информацията.

— Не мога да допусна такова нещо. Сега тя е в Англия. На стотици мили разстояние, тя зависи само от себе си. Какво общо би могло да има това с нея.

— Нямам представа. — Тогава Ноъл си спомни думите ѝ. — Казахте, че ви наричат „деца на Ада“ и че сте прокълнати за това, което сте и което не сте. Това не се ли отнася и до сестра ви?

— Бомънт не го интересуват подобни неща. Това е съвсем различно.

— Така ли? Не можете да сте сигурна. Според вас той я е принудил да се омъжи за него. Какво друго може да е използвал, за да я притисне?

Хелдън погледна встрани и се замисли. Този път нямаше намерение да крие истината.

— Нещо, за което е научила съвсем наскоро.

— Документът в Женева ли? — попита и си припомни предупреждението на Манфреди. В съзнанието му изплува заплахата Волфшанце.

— Как реагира Гретхен, когато ѝ казахте за Женева? — попита Хелдън.

— С пълно безразличие.

— Е?...

— Може да го е изиграла. Беше твърде спокойна, както и вие, когато ви попитах за Бомънт преди няколко минути. Може да е била подготвена за това и да е обмислила поведението си.

— Налучквате.

Точно сега е моментът, помисли си Ноъл. Щеше да разбере по очите ѝ, дори ако тя не изрече истината на глас. Знаел ли е Йохан фон Тиболт?

— Не налучквам. От сестра ви научих, че брат ви я е предупредил за някакъв мъж, който „ще дойде един ден и ще ѝ говори за странно споразумение“. Точно така се изрази.

Погледът ѝ не реагира като при споменаването на нещо познато. Той не знаеше какво да мисли. Тя го гледаше така, сякаш се опитва да проумее думите му. Очите ѝ излъчваха неподправена невинност.

— „Някакъв мъж ще дойде един ден“. Напълно безсмислено звучи.

— Разкажете ми за брат си.

Тя помълча известно време, загледана в червената покривка на масата. Лицето ѝ бе застинало в недоумение. След това, сякаш излизаше от транс, каза:

— Йохан ли? Какво да ви кажа?

— От сестра ви знам, че той е подготвил заминаването на трима ви от Бразилия. Трудно ли беше?

— Да, възникнаха различни проблеми. Нямахме паспорти и умишлено ни пречеха да си извадим.

— Но вие сте били имигранти. Или поне майка ви, сестра ви и брат ви са били. Не може да са нямали никакви документи.

— В онези времена изгаряли документите, след като послужат пред съответните инстанции.

— Кой ви пречеше да напуснете Бразилия?

— Онези, които искаха да изправят Йохан пред съда.

— За какво?

— Няколко месеца след убийството на майка ни Йохан пое нейния бизнес. Докато беше жива, тя не му позволяваше да се изяви. Много хора го смятаха за безмилостен, дори безскрупулен. Обвиниха го, че укрива печалби и данъци. Според мен това не бе вярно. Той просто беше по-ловък и по-умен от всички останали.

— Разбирам — каза Ноъл, припомняйки си, че агентът от МІ5 го бе определил като „свърхталантлив“. — Как избегна съда и успя да ви измъкне от Бразилия?

— С пари. И срещи, които продължаваха цяла нощ и се провеждаха на необичайни места. Никога не ни казваше с кого. Една сутрин се върна и ни каза да си приготвим багаж за двудневно пътуване. Отидохме на летището, качихме се на малък самолет и кацнахме в Ресиф. Там ни чакаше един мъж, който ни даде паспорти с името „Тенисън“. С Гретхен се опомнихме чак в самолета за Лондон.

Холкрофт я наблюдаваше внимателно. По всичко личеше, че казва истината.

— Където започнахте нов живот под името Тенисън — допълни той.

— Да, съвсем нов. Бяхме оставили всичко зад гърба си. — Тя се усмихна. — Понякога си мисля, че дори не усетихме как стана това.

— Той е забележителен човек. Защо не поддържате връзка с него? Струва ми се, че не го мразите.

— Да го мразя? Не. Поведението му по-скоро ме възмуцава. Като всички изключителни хора той мисли, че е призван да поеме всичко в свои ръце. Искаше да направлява и моя живот, но аз не се съгласих с това.

— Защо работи като журналист? От това, което научих за него, мисля, че той може да постигне много повече.

— Ако го поиска, и това ще стане някой ден. Доколкото познавам Йохан, ми се струва, че той започна да пише за „Гардиън“, за да придобие световна известност. Особено в областта на политиката, където наистина плува в свои води. Сега целта му е постигната.

— Смятате ли?

— Разбира се. За две-три години той стана един от най-добрите журналисти в Европа.

Точно сега, помисли си Ноъл. В момента Женева означаваше всичко за него, а споразумението му с МІ5 изглеждаше безсмислено. Той се наведе напред.

— Някои мислят за него странни неща... На Монмартр казах, че само на вас ще обясня защо са ме разпитвали от Британското разузнаване. Питаха ме за брат ви. Според тях аз се опитвам да се свържа с него по причини, нямащи нищо общо с Женева.

— И какви са те?

Тя бе вперила поглед в Холкрофт.

— Чували ли сте за Тинаму?

— Убиецът ли? Естествено. Кой не е чувал за него?

В очите ѝ се четеше само едва доловимо учудване.

— Аз например не бях — отговори Ноъл. — Чел съм за наемни убийци и заговори за покушения, но не бях попадал на нищо за Тинаму.

— Вие сте американец. Европейските вестници много по-често пишат за него, отколкото вашите. Но какво общо има той с брат ми?

— Според Британското разузнаване е възможно той да е Тинаму.

Лицето на Хелдън застина в искрено изумление; очите ѝ изведнъж станаха безжизнени като на слепец. Устните ѝ трепереха, тя понечи да заговори, но не намери думи. Накрая едва чуто промълви:

— Не говорите сериозно, нали?

— Не, напълно сериозно говоря. По-важното е, че от Британското разузнаване наистина смятат така.

— Това е просто нечувано. Умът ми не може да го побере! И въз основа на какво са стигнали до този извод?

Ноъл повтори най-важното от онова, което агентите от MI5 му бяха казали.

— Боже мой! — възкликна Хелдън, когато той свърши. — Той отразява събитията в цяла Европа и дори от Близкия изток! Англичаните могат да проверят това в редакцията на вестника. Но той не избира къде да го пратят. Това е нелепо!

— Щом един журналист изпраща интересни материали, благодарение на които вестникът увеличава тиража си, на него му се предоставя възможността сам да избира кои събития да отразява. С брат ви е точно така. Той като че ли е бил сигурен, че ще придобие световна известност и ще може да работи на по-свободен график.

— И вие мислите, че това е истина?

— Не знам какво да мисля — отговори Холкрофт. — Знаем само, че брат ви може да представлява заплаха за плана в Женева. Самият факт, че е заподозрян от MI5, може да накара директорите на банката да променят решението си. Те не биха допуснали сметката на Клаузен да стане обект на разследване.

— Обвинението е пълен абсурд!

— Сигурна ли сте?

Очите на Хелдън блеснаха гневно.

— Да, сигурна съм. Йохан може да е всичко друго, но не е убиец. Станал е жертва на несправедливо обвинение само защото е дете на нацист.

Ноъл си спомни първото, което му бе казал агентът с прошарената коса: „Като започнем с това, което и вие знаете за баща му...“ Дали Хелдън не беше права? Дали подозренията на МІ5 не се основаваха на спомени и омраза към жесток враг отпреди тридесет години? Тенисън е олицетворение на наглостта... Възможно беше.

— Йохан се интересува много от политика, нали?

— Да, но не като другите. Той няма политически пристрастия и е настроен критично към всички идеологии. Разкрива техните слабости и изпитва непоносимост към лицемерието. Затова много хора в правителството не могат да го понесат. Но той не е убиец.

Ако Хелдън бе права, помисли си Ноъл, Женева би спечелила много от Йохан фон Тиболт, той би бил от полза за агенцията в Цюрих. Един журналист, чието мнение тежи, който владее няколко езика и разбира от финанси... ще знае как да разпредели милиони долари.

Ако сянката на Тинаму падне от Йохан фон Тиболт, директорите на Голямата Женевска банка можеха въобще да не научат за подозренията на МІ5 към Джон Тенисън. Тогава те нямаше да го отхвърлят като представител на семейството. Нещо повече, участието му в плана би било неоценимо. Но първо трябваше да разсее съмнението на Британското разузнаване, за да изчезне сянката на Тинаму.

Холкрофт се усмихна. Някакъв мъж ще дойде един ден и ще говори за странно споразумение... Йохан фон Тиболт — Джон Тенисън го очакваше!

— Какво смешно има? — попита Хелдън.

— Трябва да се срещна с него — каза Ноъл, сякаш не бе чул въпроса. — Можете ли да ми помогнете?

— Мисля, че да. Но може да стане след няколко дни. Не знам къде е. Какво искате да му кажете?

— Истината. И очаквам той да ми отговори със същото. Почти съм сигурен, че той знае за Женева.

— Оставил ми е телефонен номер, на който мога да го търся, ако има нещо спешно. Досега не ми се е налагало да го използвам.

— Обадете се, моля ви.

Тя кимна. Ноъл съзнаваше, че някои въпроси бяха останали без отговор. Те се отнасяха до Бомънт и едно събитие в Рио де Жанейро, за което Хелдън не искаше да му разкаже. Между събитието и морския офицер с гъстите прошарени вежди съществуваше връзка. Възможно бе Хелдън да не знае нищо за нея. Може би трябваше да говори с Джон Тенисън за това. Той със сигурност знаеше много повече от онова, което казваше на сестрите си.

— Брат ви разбира ли се добре с Бомънт? — попита Холкрофт.

— Той го презира. Дори не дойде на сватбата на Гретхен.

Кой бе Антъни Бомънт и каква бе неговата роля — ето загадката, която занимаваше Ноъл сега.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В края на паркинга пред ханчето под висок дъб бе спряла тъмна лимузина. Вътре седяха двама мъже — единият с униформа на Британския кралски флот, а другият — в тъмносив костюм и черно палто, разкопчани така, че разкриваха кожен кобур.

Зад волана седеше морският офицер. Грубоватото му лице бе напрегнато. От време на време веждите му конвулсивно помръдваха като от нервен тик.

Мъжът на седалката до него бе около тридесет и седем годишен. Без да е слаб, бе много добре сложен — от пръв поглед личеше, че стегнатата му фигура е следствие от самодисциплина и тренировки. Широките му рамене, мускулестият врат, яките гърди, които изпъваха ризата му, въобще цялото му тяло излъчваше сила. Чертите на лицето му бяха като изваяни и същевременно образуваха хармонично цяло. То правеше поразително впечатление, но беше студено, сякаш бе изсечено от гранит. Погледът в сините му, почти правоъгълни очи бе пронизващ и безизразен. Те приличаха на очите на силен хищник, който действа светкавично и непредсказуемо. Красивата му руса коса отразяваше светлините на паркинга; тя бе като бледожълт лед около студеното лице. Мъжът се казваше Йохан фон Тиболт, познат през последните години като Джон Тенисън.

— Не се ли увери вече? — попита морският офицер. Гласът му звучеше тревожно. — Няма никой.

— Но преди имаше — отговори русият. — Въпреки всички предпазни мерки, които взеха на Монмартр, не е толкова чудно, че са им се изплъзнали. Хелдън и нейните приятели са доста опитни.

— Тези, от които бягат, са идиоти — каза Бомънт. — „Рахе“ гъмжи от марксистки изроди.

— Като му дойде времето, „Рахе“ ще изиграят ролята си в нашия план. Но те не ме интересуват. Искам да знам кой се опита да го убие! — Тенисън се извърна към него и очите му гневно проблеснаха в

полумрака. Той удари с ръка по таблото. — Кой се опита да убие сина на Клаузен?

— Кълна ти се, казах ти всичко, до което се добрахме и което знаем. Не беше наша грешка.

— Това едва не се случи — ето къде е грешката — изсъска Тенисън.

— Манфреди, сигурно е бил Манфреди — продължи да се оправдава Бомънт. — Това е единственото обяснение, Йохан...

— Името ми е Джон. Запомни го.

— Извинявай. Това наистина е единственото обяснение. Не знаем какво е казал Манфреди на Холкрофт в онзи влак в Женева. Възможно е и да го е убеждавал да се оттегли, а след отказа на Холкрофт да е наредил да го очистят. Не забравяй, че те се провалиха на гарата заради мене.

— Няма. Ти не пропускаш да ми го напомниш — прекъсна го Тенисън. — Може и да си прав. Той очакваше да контролира агенцията в Цюрих, което е абсурд. Тогава прехвърлянето на сума от порядъка на седемстотин и осемдесет милиона му се е сторила твърде мъчна задача. Както и обещанието за два милиона може би е изкушение, на което Холкрофт не може да устои.

— Тези два милиона ще си останат само във въображението му. А вината за смъртта му ще се стовари върху нас.

— Манфреди действаше сам, повярвай ми. Сега неговите убийци няма от кого да получат заповеди. Освен случая в хотела в Цюрих, други опити не е имало.

— Холкрофт едва ли ще приеме лесно подобно твърдение... Ето ги — Тенисън се наведе напред. През стъклото видя как Ноъл и Хелдън излязоха от ханчето. — Приятелите на полковника често ли се срещат тук?

— Да — отвърна Бомънт. — Научих го от агент на „Одеса“, който една вечер ги проследил дотук.

Русият мъж се засмя тихо и каза язвително:

— „Одеса“! Нещастници, които се наливат с бира по избите и циврят. Те са смешни и жалки.

— Упорити са.

— Което също ще ни свърши работа — каза Тенисън, наблюдавайки как Ноъл и Хелдън се качват в колата си. — Те бяха и

ще бъдат редовите войници, които първи ще паднат под обстрела на врага. Първи ще бъдат забелязани и първи ще бъдат принесени в жертва. Те чудесно отклоняват вниманието в по-сложни ситуации.

Мощният двигател на ситроена изръмжа. Холкрофт изкара колата на заден, мина през портала и пое по пътя.

Бомънт включи стартера.

— Ще спазвам достатъчно голяма дистанция. Няма да ме забележат.

— Няма смисъл — каза Тенисън. — Знам всичко, което ме интересуваше. Карай към летището. Нали си уредил необходимото?

— Да. Ще се качиш на „Мираж“ до Атина, а оттам гърците ще те върнат в Бахрейн. Самолетът е военен, имаш статут на куриер на ООН и имунитет на член на Съвета за сигурност. Документите ти са у пилота на „Мираж“.

— Браво, Тони.

Военноморският офицер се усмихна, поласкан от похвалата, и натисна педала на газта. Лимузината излезе от паркинга и изчезна в черната нощ.

— Какво ще правиш в Бахрейн?

— Ще докажа присъствието си там, като им пусна материал за преговорите за разработване на петролно поле. Един принц в Бахрейн се оказва много сговорчив. Всъщност нямаше и друг избор. Споразумя се с Тинаму, а сега живее в страх, че хората ще разберат за него.

— Ти си невероятен.

— А ти си предан и винаги си бил такъв.

— А след Бахрейн?

Русият мъж се облегна на седалката и затвори очи.

— Обратно в Атина, а оттам в Берлин.

— В Берлин?

— Да. Нещата се развиват по план. Холкрофт ще отиде там. Кеслер го очаква.

Внезапно радиопредавателят под таблото запраця. Последваха четири къси пискливи сигнала. Тенисън отвори очи, а сигналът се повтори.

— По магистралата има телефонни кабинки. Закарай ме до някоя. Бързо!

Англичанинът форсира лимузината. За няколко секунди набра сто километра в час. Стигнаха до едно кръстовище.

— Тук някъде трябва да има бензиностанция.

— По-бързо!

— Да, сигурен съм — каза Бомънт. Наистина имаше, встрани от пътя, но прозорците ѝ не светеха. — По дяволите, затворена е!

— Ти какво очакваше? — попита Тенисън.

— Вътре имаше телефон...

— Сигурен ли си?

— Да...

— Спри колата.

Бомънт се подчини. Русият мъж слезе и застана пред вратата на бензиностанцията. Извади пистолет и с дръжката му счупи стъклото. Вътре имаше куче, което се спусна към него. Задраска с нокти по вратата, разлая се и заръмжа, оголило зъби. То беше старо, с трудна за определяне порода и бе оставено по-скоро да сплашва, отколкото да напада крадците. Тенисън бръкна в джоба си, извади перфориран цилиндър и го сложи на спусъка. Насочи пистолета и стреля през счупеното стъкло в главата на кучето. То падна назад. Тенисън дочупи стъклото около секретната брава над кръглата дръжка на вратата.

Отвори и влезе, огледа се, прескочи мъртвото животно и отиде до телефона. На телефонистката съобщи парижки номер, чрез който се свърза с някакъв мъж, а той, от своя страна, прехвърли връзката на номер в Англия.

Двадесет секунди по-късно до ушите му стигна странният, подобен на ехо глас.

— Съжалявам, че те безпокоя, Йохан, но става дума за нещо важно.

— Какво има?

— Изчезна една снимка и това много ме разтревожи.

— Каква снимка?

— На Тони.

— Кой я взе?

— Американецът.

— Което означава, че го е разпознал. Граф се оказа прав — не може да се разчита на твоя предан съпруг. Ентусиазмът му го прави неблагоприятен. Къде ли го е видял Холкрофт?

— В самолета може би. Или го е разпознал по описанието на портиера. Няма значение. Убий го.

— Естествено. — Русият мъж се замисли за миг и попита: — У теб ли са спестовните книжки?

— Да.

— Внеси в тях десет хиляди лири. Да бъде посочено, че прехвърлянето им се прави в Прага.

— КГБ? Много добре, Йохан.

— Позорът на измяната отново ще тегне над англичаните. Дипломатите, доскоро в дружески отношения, ще се обвиняват взаимно в липса на почтеност.

— Много добре.

— Следващата седмица ще бъда в Берлин. Обади ми се там.

— Толкова скоро ли заминаваш?

— Да. Кеслер чака. Neuaufbau oder Tod!

— Oder der Tod, братко.

Тенисън затвори и погледна мъртвото животно — едва го различаваше на слабата светлина. Към мъжа в колата той бе също толкова безчувствен, колкото към безжизнената купчина на пода. Пазеше чувствата си за по-важни неща, а не за животни и неудачници, колкото и да са предани.

Бомънт беше глупак, това личеше още от досието му, препратено преди години от Шотландия в Бразилия. Той притежаваше и присъщите за глупака усърдие и задоволство от привидния успех. Всъщност той бе успял да стане високопоставен морски офицер. В Кралския флот на Нейно Величество синът на един Reichsoberführer се бе издигнал достатъчно високо, за да му поверяват изключително важни задачи, въпреки че те надхвърляха неговите потенциални възможности. Предвидено бе след време Бомънт да стане важна личност в Адмиралтейството и експерт, до когото Външното министерство да се допитва при необходимост. Бомънт бе извънредно удобен и те се надяваха да им бъде от полза в бъдеще. Той беше истински Sonnenkind и великодушно му бе позволено да живее.

Той обаче проигра тази привилегия. След изчезването на снимката му с него бе свършено, защото тя щеше да привлече вниманието върху тях. Това бе опасно сега, когато бяха направили много, но и още много им оставаше. Ако Холкрофт даде снимката в

Швейцария на когото трябва и каже, че е видял Бомънт в Ню Йорк или Рио, това щеше да стигне до военните. Защо този военноморски капитан проявява интерес към документа в Женева? — този въпрос в никакъв случай не биваше да възниква.

Синът на райхсоберфюрера трябваше да бъде отстранен. Жалко все пак. Щеше да им липсва — в някои случаи бе много полезен.

Гретхен най-добре съзнаваше това. Тя го беше учила и бе насочвала интелекта му. Беше невероятно горда от резултата, но сега настояваше за смъртта му. Така да бъде. Щяха да намерят друг, с когото да го заменят.

Те бяха навсякъде, помисли си Йохан фон Тиболт и се отправи към вратата. Децата на слънцето нямаха нищо общо с прокълнатите деца, които бяха свършени хора, пръснати по света без права и бъдеще.

Die Sonnenkinder. Те бяха навсякъде. Във всички страни, правителства, армии и флотове, производства и профсъюзи, начело на полицията и отделите на разузнаването. Те чакаха търпеливо. Порасналите деца на Новия ред. Хиляди от тях, стигнали с кораб, самолет или подводница до всяко кътче на цивилизования свят. Успехът им във всички области показваше, че те вече се проявяват над средното ниво. Те бяха ярко потвърждение на концепцията за расовото превъзходство. Родословието им беше безупречно, а надареността им — очевидна. Над всички тях във всяко едно отношение стоеше само един човек — Тинаму.

Фон Тиболт излезе от бензиностанцията. Бомънт бе спрял на петнадесетина метра и бе изключил фаровете. Командирът си знаеше урока — школовката личеше във всяко нещо, което правеше. Единствената му слабост беше прекаленият ентусиазъм за сметка на благоразумието. Това щеше да му коства живота.

Тенисън бавно приближи лимузината. Мислите му се насочиха към миналото на Антъни Бомънт. Синът на райхсоберфюрера бе изпратен в едно шотландско семейство, но Тенисън никога не се бе интересувал от живота му преди това. Познаваше качествата му — издръжливост, упоритост, целенасоченост, но не знаеше как го бяха изтеглили от Германия. Струваше му се излишно. Такива като него бяха хиляди и документите им бяха унищожени.

Хиляди. Те бяха подбрани генетически — родословното им дърво бе проучено няколко поколения назад за физически недостатъци

и психически отклонения. Само най-достоините от тях бяха изпращани в други страни, където ги обучаваха и подготвяха. Но ги посвещаваха в идеите едва когато пораснат. И то не всички — онези, които не оправдаха очакванията за заложените в тях възможности, които проявяваха слабост или по някакъв начин се компрометираха, бяха изкубвани като бурени, преди да разберат каквото и да било.

Другите бяха истинските наследници на Третия райх. Те заемаха отговорни длъжности по целия свят и разполагаха с власт. Чакаха... чакаха сигнал от Швейцария, че вече разполагат с милиони долари за постигането на целите си.

Милиони, събрани ловко, с вещина и хитрост. Държавите щяха една след друга да признаят превъзходството им. Sonnenkinder щяха да оглавят и благодарение на огромните суми да разпространяват и утвърждават влиянието си в света. С десет милиона тук, четиридесет и сто милиона там, където имаше нужда от тях.

Щяха да купят изборите в свободните страни, подставени лица постепенно щяха да изместят действителните кандидати в електоратите. Подобни експерименти вече бяха преминали успешно. В Чили това бе струвало по-малко от двадесет и седем милиона, а в Панама — само шест. Американският сенат и местата в Камарата на представителите щяха да им принадлежат. След сигнала от Швейцария разпределянето на милионите щеше да стане научно, съобразено с последните демографски проучвания. Порасналите деца на Райха щяха да покорят Запада.

После идваше ред на Източния блок — Съветския съюз и сателитите му, съсипани от разточителството и злоупотребите на управниците им. С авоарите в Швейцария можеха да накарат хората да повярват, че има и по-добър път. Изведнъж щяха да разполагат с огромни суми, а строгият режим щеше да рухне заедно с разклатеното чувство за вяръност.

Така щеше да се роди Четвъртият райх — той нямаше да се простира в границите на една или две страни, а по целия свят. Децата на слънцето щяха да станат законни господари на земното кълбо. Die Sonnenkinder.

Някои можеха да кажат, че това е немислимо и звучи нелепо, но то вече беше в ход. Навсякъде.

За съжаление имаше и неизбежни грешки, мислеше си Тенисън, приближавайки лимузината. Грешки, които трябва да бъдат своевременно поправени. Бомънт бе една такава грешка. Тенисън сложи пистолета в кобура си, готов да го извади отново всеки момент.

Мина отстрани и застана до вратата на шофьора. Прозорчето бе спуснато, капитанът се обърна и го погледна притеснен.

— Какво има? Нещо нередно ли?

— Нищо непоправимо. Но ще карам аз, ти ще ми показваш пътя.

— Накъде?

— Казаха ми, че наблизко, на не повече от осем или десет километра има езеро. Не се чуваше много добре — връзката бе лоша.

— Единственото езеро в околността е на изток от Сен Гратиен, но е на около дванадесетина километра.

— Това трябва да е. Има ли гори около него?

— Да, местността е гориста.

— То е — каза Тенисън и се качи в колата, а Бомънт се прехвърли на другата седалка. — Аз знам какъв сигнал ще ни дадат с фарове. Ти ми казвай накъде да карам, а аз ще следя светлините.

— Изглежда ми странно.

— Нищо странно няма. Ситуацията е по-заплетена. Могат да ни пресрещнат по пътя, а аз мога да ги разпозная. Нямаме време. По кой път да тръгна?

— Първо обърни обратно. Като стигнем до онзи ужасен път, завий вляво.

— Добре — Тенисън запали двигателя.

— Какво има? — попита го Бомънт. — Каква е тази тревога? За втори път чувам сигнал четири тирета. Преди беше за нашия човек в Антиб.

— Той не беше от нашите, Тони. Той беше марионетка.

— Да, разбира се. Терорист от „Рахе“. Но все пак го използвахме като връзка. Нали разбираш какво искам да кажа?

— Да, разбирам. Тук ли да завия? Наляво ли?

— Точно така. За Бога, кажи ми. Какво по дяволите става.

След завоя Тенисън увеличи скоростта.

— Всъщност това може би засяга и теб. Не сме сигурни, имаме само предположения.

— Мен ли?

— Да. Холкрофт забеляза ли те? Възможно ли е да те е виждал повече от веднъж и да е разбрал, че го следиш?

— Мен да забележи? Не! Не, абсурд! Кълна ти се!

— А в Женева? Помисли си.

— В никакъв случай.

— В Ню Йорк?

— Никога не съм се приближавал на по-малко от една миля! Невъзможно е.

— А на самолета в Рио де Жанейро?

Бомънт се замисли.

— Не... дръпна една завеса и се озовахме лице в лице, но ми се стори доста пиян. Въобще не ме забеляза. Аз го видях, а той мен — не.

Тогавя е станало, помисли си Тенисън. Преданото дете на Райха вярваше в онова, в което бе необходимо да вярва. Нямаше смисъл да обсъждат въпроса повече.

— Станала е грешка, Тони. Загубихме половин час на вятъра. Говорих с жена ти, моята скъпа сестра. Според нея ти си твърде внимателен, за да допуснеш да се случи подобно нещо.

— Така е. Тя винаги се оказва права. Изключително момиче. Не знам какво мислиш, но според мен бракът ни не е само користен.

— Това много ме радва, Тони.

— На следващия завой сме надясно. Пътят отива на север към езерото.

В гората бе студено, а до водата — още повече. Те спряха в края на неасфалтиран път и по тясна пътека тръгнаха към брега на езерото. Тенисън бе взел от жабката на колата фенерче. Бомънт носеше тясна лопата, с която да изкопаят дупка, за да запалят в нея огън и да се стоплят.

— Толкова дълго ли ще останем тук? — попита Бомънт.

— Може да се наложи. Трябва да обсъдим и други неща, за които ще поискам съвета ти. Това е източният бряг на езерото, нали?

— Да. Подходящо място за срещи. По това време на годината е съвсем пусто.

— Кога трябва да се върнеш на кораба си?

— Не си ли спомняш? Ще прекараме уикенда заедно с Гретхен?

— Значи в понеделник?

— Или вторник. Шефът ми е чудо-човек. За ден-два закъснение изобщо не ми иска обяснение. Решава, че съм имал важна работа и толкоз.

— Естествено. Нали е един от нашите.

— Да, но все пак имаме определени графици за патрулиране. Не може да идваш, когато си искаш.

— Е, разбира се. Ето тук копай, Тони. Нека огънят бъде понастрана от водата. Ще се върна на пътя и ще гледам за сигналите.

— Добре.

— Направи дупката по-дълбока. Пламъците не бива да се виждат много.

Огън. Земя. Вода. Изгорели дрехи, овъглена плът, пръснати зъби. Джон Тенисън се върна по пътеката и изчака няколко минути. После извади пистолета от кобура и измъкна от джоба на палтото си дълъг ловджийски нож. Неприятна работа, но нямаше как. Винаги слагаше ножа и лопатата в багажника, когато тръгваше. Нуждаеше се от тях при авария или други непредвидени обстоятелства.

Една грешка беше открита. Тя трябваше да бъде поправена от Тинаму.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Холкрофт си сипа кафе и погледна навън към студеното ясно парижко утро. Вече втора сутрин, откакто се бяха срещнали с Хелдън, а тя все още не можеше да намери брат си.

— Той ще ми се обади, сигурна съм — му бе казала тя по телефона преди няколко минути.

— Ами ако съм излязъл за малко?

— Не се тревожи. Ще го открия.

Не се тревожи. Странно му звучеше подобно успокоение, особено като се има предвид къде се намираше и как бе стигнал, поточно как те заедно бяха стигнали дотам.

Нощта бе продължила все така шеметно. След като напуснаха ханчето, те се върнаха на Монмартр. Там слязоха от ситроена, а от някаква врата излезе един мъж и го откара. Тръгнаха по оживените улици и минаха покрай две открити кафенета. Две кимвания с глава във всяко от тях означаваха, че могат да се върнат при колата на Ноъл.

Тръгнаха по Монмартр и тя му казваше накъде да кара. Минаха над Сена и прекосявайки Париж, стигнаха до Сен Жермен де Пре пред някакъв хотел. Ноъл се регистрира и плати за една нощ, но дори не се качи в стаята си, защото този ход бе само за заблуда. Продължиха към друг хотел на Рю Шевал, където попълни формуляра с името на рекламирана безалкохолна напитка. Н. Фреска.

Разделиха се във фойето и тя обеща да му се обади веднага щом има новини от брат си.

— Обясни ми нещо — помоли я той. — Защо правим всичко това? Какво значение има къде точно и с какво име се регистрирам?

— Има, защото са те видели с мен.

Хелдън. Необикновено име на необикновена жена. Странно съчетание на уязвимост и сила. През колкото и мъчителни изживявания да бе преминала през всичките тези години, тя не се отдаваше на самосъжаление. Знаеше, че носи тежко наследство и че хрътките на „Одесса“ и „Рахе“ бяха насъскани по дирите на нацистки

деца. Те бяха прокълнати за това, което са и за това, което не са и трябваше да се борят, за да оцелеят.

Женева можеше и щеше да помогне на тези деца. Ноъл бе решен да настоява за това. Не му беше трудно да се постави на тяхно място — ако майка му не бе проявила изключителна смелост навремето, той щеше да е един от тях.

Но сега имаше други, по-неотложни въпроси, които засягаха Женева. Кой бе тайнственият Антъни Бомънт? Каква задача изпълняваше? Какво всъщност се бе случило с Фон Тиболтови в Бразилия?

И ако някой можеше да им даде отговор, това бе Йохан... Джон Тенисън.

Холкрофт се върна до прозореца. Ято гълъби, разперили крила срещу сутрешния вятър, прелетяха над отсрещния покрив. Фон Тиболтови. Преди три седмици дори не бе чувал това име, а сега животът му бе така свързан с техния.

Хелдън. Необикновено име на необикновена жена. В нея всичко бе сложно и противоречиво. За първи път срещаше такъв човек. Тя сякаш идваше от друго време и място — бореше се с последиците на война, която бе вече история.

„Рахе“, „Одесса“... Волфшанце — всички те бяха фанатици. Врагове от отдавнашни кървави събития. Всичко това бе приключило още преди тридесет години. Край, беше мъртво, записано в историята и потънало в прах.

Гълъбите направиха един кръг в небето и отново се спуснаха към покрива. Докато гледаше атаката им, Ноъл внезапно осъзна нещо. Тази мисъл бе започнала да се прокрадва в съзнанието му още вечерта на срещата с хер Оберст, но тогава не й бе обърнал внимание.

Това не беше свършило. Някой продължаваше да разпалва войната. И то от Женева!

„Ще има хора, които ще се опитат да те спрат, да те измамат, дори да те убият...“

„Одесса“ и „Рахе“: това бяха враговете на Женева. Фанатици и терористи, готови на всичко, за да провалят плана. Всяка друга организация би се обърнала към международни съдебни институции и по този начин би разкрила пред света съществуването на банковата сметка в Женева. Но „Одесса“ и „Рахе“ не можеха да го направят.

Хелдън грешеше или поне не бе напълно права. Основната им цел сега не бе преследването на децата на лидери на националсоциалисти, а провалът на женевската кауза. Те искаха да го спрат! По някакъв начин, отнякъде бяха научили за сметката в Швейцария и се стремяха да попречат на деблокирането ѝ. Ако се наложи, щяха да го убият, за да постигнат своето — за тях животът му нямаше стойност.

Ето защо в самолета някой бе сипал стрихнин в чашата — тази ужасна смърт бе предвидена за него. Такава бе страшната тактика на „Рахе“. Вече знаеше и причината за премеждията си в Рио де Жанейро — изстрелите при изоставената обсерватория и опитът да го убият в колата. Морис Граф и маниакални последователи на „Одесса“ в Бразилия. Всички те са знаели за Женева!

Следователно са знаели и за Фон Тиболтови, а това обясняваше случилото се в Бразилия. Причината за мистериозното отпътуване оттам не бе майката, а самият Йохан фон Тиболт, гонен от членовете на „Одесса“ около Граф. Братът, който бе единствената опора на двете сестри, тайно организираше измъкването на тримата от Рио.

За да оцелее и участва в изпълнението на плана в Женева.

Един мъж ще дойде някой ден и ще говори за странно споразумение... Точно това „странно споразумение“ щеше да осигури достатъчно средства и власт, за да бъдат унищожени „Одесса“ и „Рахе“ — една напълно справедлива цел на плана.

Ноъл добре разбираше всичко. Той, Джон Тенисън, и човекът от Берлин на име Кеслер бяха предопределените от Женева. Точно те щяха да ръководят агенцията в Цюрих, да заличат „Одесса“ и „Рахе“ от лицето на земята. Да се поправи злото освен всичко друго означаваше и да се сложи край на фанатичните цели на привържениците на геноцида.

Прииска му се да позвъни на Хелдън, да я успокои — тя и всички като нея вече нямаше да бягат, да се крият и да живеят в страх. Искаше да ѝ го каже. Искаше да я види отново.

Но ѝ бе обещал, че няма да я търси в „Галимар“, нито пък да се опитва да я открие по какъвто и да било повод. Тази забрана, наложена точно от нея, го влудяваше, но той не можеше да не удържи на думата си.

Погледна към телефона и се сети, че трябва да се обади в редакцията на „Американ експрес“ на Шанз Елизе. Бе казал на Сам

Буоновентура, че ще проверява там за съобщенията му.

Получаването на съобщения по телефона бе съвсем прост начин, който той бе използвал и преди. Налагаше се да прибегне към него, защото никой не биваше да узнае къде се намира. Остави кафето си, отиде при телефона и се сети още нещо — да се обади и на майка си. Бе твърде рано да звъни в Ню Йорк и затова реши да се свърже с нея по-късно през деня.

— Съжалявам, мосьо — каза служителят от редакцията на „Американ експрес“. — Трябва да получите съобщенията лично. Наистина съжалявам.

Сега пък лично! Ноъл трясна слушалката ядосан. Всъщност едно излизане щеше да му се отрази добре и най-вече да го откъсне от напрегнатото желание да се обади на Хелдън.

Той тръгна по Рю Шевал, студеният вятър шибаше лицето му. Взе такси през реката до Шанз Елизе. Спусна прозорчето — свежият въздух и ярката светлина му поддействаха ободрително. За пръв път от няколко дни насам се почувства сигурен в себе си и в пътя, по който вървеше.

Съобщенията, оставени в редакцията, сигурно бяха маловажни. Едва ли в Ню Йорк или Лондон се е случило нещо, с което той не би се справил. Цялото му внимание бе насочено към Париж, към срещата с Джон Тенисън. Те щяха да се видят, да обмислят и набележат последователните действия, които им предстояха. А първото естествено бе да отидат в Берлин и да открият Ерих Кеслер. Знаеха кои са враговете им, оставаше им да се бранят от тях. Приятелите на Хелдън можеха да им помогнат.

Слезе от таксито, погледна тъмните стъкла на редакцията и внезапно му хрумна мисълта, че това може да е капан. Дали не му бяха отказали да му прочетат съобщенията, за да го накарат да се появи? Ако беше така, това несъмнено бе тактически ход на Британското разузнаване, макар и не много хитро измислен.

Ноъл се усмихна. Той знаеше точно какво да говори, ако го пипнеха — Джон Тенисън не беше убиец. По всяка вероятност не бяха много агентите на МІ5, които могат да отхвърлят така категорично подобно обвинение. Би стигнал дори и по-далеч, подхвърляйки, че Кралският флот трябва да обърне внимание на дейността на обкичения с отличия морски офицер. Имаше доказателства за вероятността

Антъни Бомънт да членува в „Одесса“ — организация, основана в Бразилия от човек на име Граф.

* * *

Струваше му се, че пропада в някаква пропаст, че лети надолу и не може да си поеме въздух. Стомахът му се бе свил, а ниско в гърдите го прободеше остра болка.

Съобщението гласеше следното:

БАЩА ТИ УМРЯ ПРЕДИ ЧЕТИРИ ДНИ СТОП
НЕ МОЖАХ ДА ТЕ ОТКРИЯ СТОП МОЛЯ ТЕ
ПОЗВЪНИ В БЕДФЪРД ХИЛС СТОП
МАЙКА ТИ

Втората телеграма бе от лейтенант Дейвид Майлс от нюйоркската полиция:

ПОРАДИ СКОРОШНАТА СМЪРТ НА
РИЧАРД ХОЛКРОФТ Е НАЛОЖИТЕЛНО ДА
СЕ СВЪРЖЕТЕ С МЕН НЕЗАБАВНО СТОП
ПРОФЕСИОНАЛНИЯТ МИ СЪВЕТ Е ДА
РАЗГОВАРЯТЕ С МЕН ПРЕДИ ДА ПОТЪРСИТЕ
КОГОТО И ДА БИЛО СТОП

Бе оставил и двата телефонни номера, които Буоновентура му бе предал в Рио де Жанейро. Записани бяха датите и часовете на шест обаждания, последвали получаването на съобщението в редакцията на „Американ експрес“. Майлс бе проверявал по два пъти на ден дали е прието.

Ноъл тръгна по Шанз Елизе, опитвайки се да потисне мъката си и да мисли.

Ричард Холкрофт, човекът, който доскоро беше единственият му баща. Татко... моят баща. Думи, изричани от него с много любов и нежност, с топла усмивка. Той бе насочвал развитието на сина си, поточно, на своя доведен син. По дяволите, това бе неговият син! Беше го насочвал, без да се бърка в живота му, освен когато бе необходимо.

Господи, той беше мъртъв.

Някакъв скрит подтекст в телеграмата на Майлс бе предизвикал болезнените бодежи, съпътстващи страха и гнева му. Дали той по някакъв начин не бе допринесъл за смъртта на Ричард Холкрофт? О, Боже! Дали тя имаше нещо общо с изсипания в напитката стрихнин на девет хиляди метра над Атлантика? Дали тя не бе брънка от веригата събития, свързани с плана в Женева?

Не бе ли жертвал самият той живота на единствения баща, когото познаваше, заради непознатия си баща?

Стигна до пресечката с авеню Жорж V, където гъмжеше от коли. На отсрещната страна видя надпис „Фуке“ над навеса на разположено по тротоара кафене. Всичко му бе познато. Наляво бе хотел „Жорж V“. За кратко време миналата година отседна в него, благодарение на любезната покана на изключително богат хотелиер, който се заблуждаваше, че ще може да направи същия хотел в Канзас Сити.

Холкрофт се сприятели със заместник-управителя. Ако все още работеше там, сигурно би му услужил да използва телефона. Ако разговорите от хотел „Жорж V“ можеха да бъдат засечени, те щяха лесно да разберат откъде се обажда. Но също така лесно той можеше да им даде погрешна информация за местообитанието си. Опитваше се да изпревари ходовете им.

— Но, разбира се, с удоволствие, Ноъл. Толкова се радвам да те видя отново. Жалко наистина, че не си отседнал при нас, но при тези цени не се изненадвам. Заповядай в кабинета ми.

— Благодаря. Ще използвам кредитната си карта, естествено.

— Не се притеснявай, приятелю. Какво ще кажеш за един аперитив?

— С удоволствие — каза Ноъл.

Беше десет и четиридесет и пет парижко време. Значи в Ню Йорк бе шест без петнадесет. Щом Майлс настояваше така спешно да се свърже с него, което се разбираше от съобщението му, часът нямаше

значение. Вдигна слушалката и даде поръчка за разговор, после отново погледна телеграмата от Майлс.

ПОРАДИ СКОРОШНАТА СМЪРТ НА
РИЧАРД ХОЛКРОФТ Е НАЛОЖИТЕЛНО ДА
СЕ СВЪРЖЕТЕ С МЕН НЕЗАБАВНО СТОП
ПРОФЕСИОНАЛНИЯТ МИ СЪВЕТ Е ДА
РАЗГОВАРЯТЕ С МЕН ПРЕДИ ДА ПОТЪРСИТЕ
КОГОТО И ДА БИЛО СТОП

Съветът му съдържаше намек за заплаха. Под „когото и да било“ той имаше предвид майка му.

Сложи листа на масата и извади другата телеграма.

БАЩА ТИ УМРЯ ПРЕДИ ЧЕТИРИ ДНИ ...
НЕ МОЖАХ ДА ТЕ ОТКРИЯ...
МАЙКА ТИ

Чувстваше се виновен, че не е бил до нея, но много по-силна вина, примесена със страх и гняв, го разяждаше при мисълта, че е виновен за смъртта на баща си. В това нямаше съмнение — той го чувстваше, знаеше го.

Друга болезнена мисъл го връхлетя — дали Майлс бе говорил с Алтийн и какво точно й бе казал.

Телефонът иззвъня.

— Ноъл Холкрофт ли се обажда?

— Да. Съжалявам за трудностите, които съм ви създал да ме откриете...

— Безсмислено е да губим време в обяснения — прекъсна го Майлс. — Искам само да ви кажа, че сте нарушили федералните закони.

— Почакайте — ядоса се Ноъл. — Какво съм направил? Ето че ме открихте. Аз не се крия.

— Това, че се обаждате с една седмица закъснение, е грубо нарушение на закона. Нямахте право да напускате Ню Йорк, без да ни съобщите.

— Трябваше спешно да уредя някои лични въпроси. Бях оставил адрес. Обвинението ви е неоснователно.

— Тогава какво ще кажете за следната формулировка: съзнателно затрудняване на правосъдието.

— Моля?

— И вие, и аз знаем какво се случи в салона на британския 747, на който пътувахте. Би било по-правилно да кажа — какво не се случи.

— Не ви разбирам.

— Онази напитка бе приготвена за вас, а не за Торнтън.

Холкрофт го очакваше, но това не намали въздействието на казаното. Все пак той не мислеше да се предава така лесно.

— Това е най-абсурдното нещо, което съм чувал някога.

— Моля ви! Вие сте умен и честен гражданин от добро семейство, но през последната седмица постъпвахте доста глупаво и далеч не почтено.

— Обиждате ме без конкретно обвинение. В телеграмата си споменахте...

— Ще стигнем и дотам — прекъсна го детективът. — Искам да си дадете сметка на чия страна сте. Разбирате ли? Искам да си съдействаме, а не да си пречим.

— Слушам ви, продължавайте.

— Открехме ви в Рио. Говорихме с...

— Какво сте направили? — Сам ли го бе издал?

— Не беше трудно. Приятелят ви Буоновентура така и не разбра нищо. Опита се да прикрие отсъствието ви, но обяснението му бързо се пропука. Той каза, че сте тръгнали от Кюрасао с кораб, но холандските имиграционни власти нямат сведения да сте пребивавали на територията им. Тогава проверихме разговорите, които Буоновентура е провел с чужбина и списъците на пътниците, взели самолет до местата, където е звънял. Открехме, че сте отпътували от Ню Йорк с „Браниф“ и сте отседнали в хотел „Порто Алегре“ в Рио.

Аматорът не можеше да се мери с професионалист.

— Сам ми предаде, че сте звъняли няколко пъти.

— Да, звънях — потвърди Майлс. — Искан да открия къде сте отишли след Рио, а знаех, че той ще ви съобщи за обаждането ми. Не получихте ли съобщението ми в хотела в Лондон?

— Не.

— Възможно е. Губят се понякога.

Но това не се бе загубило, помисли си Ноъл. Хората от Волфшанце го бяха взели.

— Наясно съм със ситуацията. Говорете по същество.

— Не ви е толкова ясно — отвърна Майлс. — Разговаряхме с Андерсън от американското посолство в Рио. Доста интересна история сте му разправили — как са ви устроили клопка, преследвали са ви, стреляли са по вас. Той не вярва нито на една дума от вашите измишльотини. Създали сте му куп неприятности и е бил много доволен, когато най-после сте напуснали Бразилия.

— Да, зная. Той ме закара до летището.

— Искате ли да ми кажете какво стана — детективът не хранеше особена надежда.

Ноъл се загледа втренчено в стената. Такова облекчение би изпитал, ако смъкне този огромен товар от плещите си и потърси закрилата на закона. Не свързваше лейтенант Майлс с конкретна личност — за него той бе безличен символ на властта. Но не можеше да поиска помощ от нея — нито времето, нито мястото бяха подходящи за това.

— Не. Нищо не можете да направите. Проблемът е разрешен.

— Така ли?

— Да.

Последваха няколко секунди пълна тишина.

— Добре, господин Холкрофт. Дано промените мнението си, защото мисля, че мога да ви помогна... и че имате нужда от помощ. — Майлс замълча. — Чувствайте се официално призван да се върнете в Ню Йорк сити. Трябва да се явите в съда като главен свидетел по дело за убийство.

— Съжалявам, не мога точно сега.

— Така си и мислех. Става дума за баща ви. Нека се опитаме да се разберем човешки.

Ноъл знаеше, че ще научи ужасната истина и предпочиташе сам да я изрече:

— Убит е, нали?

— Все едно че не съм ви чул. В противен случай би трябвало да отида при шефа си и да му съобщя, че сте го казали, без аз да ви провокирам. Направихте заключение въз основа на факти, които не съм ви съобщил. Ще трябва да поискам екстрадирането ви.

— Стига, Майлс! Съобщението ви ме подготви за това. „Скорошната смърт“ и т.н., „професионалният ми съвет“ и т.н. — какво друго бих могъл да си помисля?

От другата страна отново последва пауза.

— О'кей. Предавам се, убедихте ме.

— Убиха го, нали?

— Така предполагаме.

— Какво казахте на майка ми?

— Аз не съм упълномощен да ѝ казвам каквото и да било. Тя дори не знае името ми. Отговорихте и на втория ми въпрос. Значи все още не сте говорили с нея.

— Явно не съм. Какво се е случило с баща ми?

— Нещо, което най-добре може да бъде описано като необичайна пътна злополука. Баща ви е бил откаран в болница, където един час по-късно е починал от раните си.

— Как е станало?

— Някакъв възрастен човек от Бронкс изгубил контрол над волана близо до хотел „Плаца“. Колата кривнала настрани и се качила на бордюра, помитайки хората по тротоара. Трима загинали на място. Колата така ударила баща ви, че го залепила на стената и едва не го смазала.

— Искате да кажете, че е била насочена право към него?

— Не мога да бъда сигурен. Толкова хора е имало там...

— Тогава какво искате да кажете?

Майлс се поколеба.

— Че колата е била насочена право към него.

— Кой е шофирал?

— Седемдесет и две годишен пенсионер, бивш счетоводител с електронен сърдечен стимулатор. Няма никакви роднини, а шофьорската му книжка е с изтекла давност от няколко години. По време на злополуката стимулаторът се повредил. Старецът починал на път за болницата.

— Какво общо има той с баща ми?

— Досега не сме намерили задоволителен отговор. Аз имам една хипотеза. Искате ли да я чуете?

— Разбира се.

— Ще се върнете ли в Ню Йорк?

— Не издевателствайте над мен. Каква е хипотезата ви?

— Мисля, че старецът е бил заставен да извие волана. Някой вероятно е седял на задната седалка с опрян в главата му пистолет. В суматохата е разбил стимулатора и е изчезнал. Прилича ми на убийство, замислено да прилича на странна злополука, при която за достоверност заедно с набелязаната жертва загиват още няколко души.

Ноъл си спомни за друга „странна злополука“ и дъхът му спря. При подобни обстоятелства в лондонското метро бяха убити пет човека. Сред тях единственият, който можеше да хвърли светлина върху назначаването на Джон Тенисън в „Гардиън“.

Беше си чисто убийство...

Мисълта, че между двата случая може да съществува връзка, го ужаси.

— Не отивате ли твърде далеч в предположенията си, Майлс? — попита Холкрофт.

— Казах ви, това е само хипотеза, но не е съвсем безпочвена. Когато видях името на баща ви в списъка на загиналите, се поразрових и открих, че старецът от Бронкс има интересна съдба. Пристигнал е тук през четиридесет и седма и се е представил като беден еврейски имигрант, оцелял от концлагера в Дахау. Само че, както показват половин дузина спестовни книжки, той никак не е беден, а жилището му е същинска крепост. Освен това за този период тринадесет пъти е пътувал до Германия.

— Какво се опитвате да ми внушите?

— Не мисля, че старецът е имал нещо общо с Дахау, освен ако не е бил в лагерната управа. В жилищната кооперация почти никой не го познава. Никога не е стъпвал в синагога. Според мен е нацист.

Холкрофт преглътна с усилие.

— И каква връзка виждате между него и баща ми?

— Вие, макар че още не знам защо.

— Аз? — Ноъл усети как сърцето му бие в гърлото.

— Да. В Рио сте казали на Андерсън, че някакъв човек на име Граф, който е бил нацист, се опитал да ви убие. Андерсън мисли, че сте луд и че това е плод на фантазията ви. Но аз ви вярвам.

— Бях страшно ядосан. Неправилно съм се изразил. Станало е недоразумение... — Ноъл отчаяно търсеше думи. — Граф е германец с буен темперамент, направо е параноик и затова го нарекох нацист, без да съм имал това предвид. Той мислеше, че правя скици и снимам имението му...

— Казах, че ви вярвам, Холкрофт — прекъсна го детективът. — Имам сериозни основания за това.

— Какви са те? — Ноъл усети, че гласът му едва се чува — изведнъж го бе обсебил истински страх. Смъртта на баща му бе предупреждение. „Рахе“ или „Одесса“ също бяха предупреждение. Трябваше да предпази майка си!

Майлс трябваше да бъде спрял. Той не биваше да научи за Женева!

— Онези, които се опитаха да ви убият в самолета, са били германци — обясняваше Майлс. — Бяха взели паспортите на двама американци, убити преди пет години в Мюнхен. Идентифицирахме ги по зъбите. Бяха застреляни на летище „Кенеди“, а труповете им бяха намерени в цистерна с гориво. Куршумите са от германски пистолет, деветмилиметров „Хеклер & Кох“. Заглушителят е изработен в Мюнхен. Познайте къде е ходил старецът при пътуванията в Германия, поне в тези шест от тях, за които имаме сведения.

— Мюнхен — прошепна Ноъл.

— Точно така. Мюнхен, където е започнало всичко и продължава и сега. Група нацисти се борят помежду си тридесет години след края на проклетата война, а вие сте в центъра на всичко това. Искам да знам защо.

Ноъл се почувства смазан от напрежение и страх.

— Забравете този случай. Нищо не можете да направите.

— Може би има нещо, което ще успее да предотвратя, по дяволите! Още едно убийство.

— Не разбирате ли? — простена Холкрофт; не изпитваше нищо друго освен болка. — Казвам ви го само защото той ми беше баща. Нищо не можете да помогнете в Ню Йорк. Тук трябва да се действа. Дайте ми време за Бога, трябва ми време. После сам ще дойда при вас.

— Колко?

— Месец.

— Много е. Давам ви две седмици.

— Майлс, моля ви...

Чу се щракване — телефонната слушалка в Ню Йорк се затвори. Две седмици. О, Боже, беше невъзможно!

А трябваше да стане. За две седмици трябваше да успее да спре Майлс. Можеше да направи това със средствата от Женева. Действащите лица в една агенция с филантропски цели и внушителната сметка от седемстотин и осемдесет милиона долара щяха да внушават респект и да бъдат изслушвани внимателно. След деблокирането на тази сметка можеха да се постигнат съглашения, да бъде поискана и оказана помощ. „Одесса“ щеше да бъде разобличена, а „Рахе“ — унищожена.

Този план би се осъществил само ако в банката в Женева се представят трима от наследниците, които отговарят на условията. Ноъл вярваше, че това ще стане, но дотогава трябваше да пази майка си. Трябваше да се свърже с Алтийн и да я убеди да изчезне за две седмици.

Какво да ѝ каже? Тя не би се вслушала в съвета му. Нищо не би могло да я накара да бъде по-предпазлива, дори ако му повярва, че съпругът ѝ е бил убит. Какво за Бога трябва да ѝ каже?

— Ало, ало, мосьо? Разговорът ви с Ню Йорк.

Холкрофт затвори така рязко, че камбанката на телефона издрънча. Не можеше да говори с майка си. Сега. Поне след час, но не сега. Трябваше му време. Толкова неща имаше да обмисли и да направи.

Чувстваше се на границата на лудостта.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Той ще полудее — каза в телефонната слушалка русият мъж, пристигнал на летище „Хеленикон“ в Атина. — Сигурно вече знае. Новината вероятно го е сломила. Кажи на човека ни в Париж да не го изпуска от очи в следващите двадесет и четири часа. Той в никакъв случай не трябва да се върне в Америка.

— Няма да се върне — долетя гласът на Гретхен Бомънт от стотици мили разстояние.

— Не е толкова сигурно. Стресът нараства и психическото му състояние е доста лабилно. Това не значи, че няма да можем да направляваме поведението му. Той ме очаква и смята, че от мен ще получи отговор на много въпроси. Трябва да направи още няколко крачки, за да влезе в капана. Първо искам да отиде в Берлин за ден-два. При Кеслер.

— Ще използваме ли майка му? Можем да лансираме идеята чрез нея.

— Не. В никакъв случай. Твърде рисковано е.

— Тогава как ще му внушим да отиде в Берлин? — попита Гретхен Бомънт от дома си в Англия.

— Нищо няма да му внушаваме. Сестра ми ще го накара да вземе това решение. Тя се опитва да ме открие в момента.

— Внимавай с нея, Йохан.

— Внимавам.

Холкрофт вървеше край Сена и не усещаше режещия вятър откъм реката. Увереността, която само допреди час му даваше сили, се изпари. Знаеше само, че трябва да продължи да се движи, за да подреди мислите си и да реши какво да прави.

Трябваше да премисли някои от заключенията си. Преди час бе сигурен, че единственият човек, на когото може да разчита, е братът на Хелдън. Сега се съмняваше в това. Злополуката с баща му твърде много приличаше на странно произшествие в лондонското метро.

Мъжът, загинал в мистериозна катастрофа в метрото, отнела живота на пет човека... Агентът от МІ5.

Убийство... странна злополука, при която заедно с набелязаната жертва загиват още няколко човека. Дейвид Майлс, нюйоркската полиция.

Вече не очакваше срещата с Тенисън да отговори на всичките му въпроси; сянката на Тинаму се бе появила отново. Някакъв мъж ще дойде един ден, за да говори за странно споразумение. Тенисън го очакваше, но може би целта му беше съвсем различна. Може би просто бе продал плана на по-висока цена.

Ако е така, той е виновен за смъртта на Ричард Холкрофт, все едно че сам е завъртял волана и натиснал педала на газта. В такъв случай Тенисън нямаше да си тръгне жив от срещата им. Синът щеше да отмъсти за баща си.

Ноъл спря и се облегна на бетонната стена, изумен от собствените си мисли. Готвеше се да извърши убийство! Планът искаше от него да плати най-ужасната възможна цена!

Щеше да изложи пред Тенисън фактите, които му бяха известни. Щеше внимателно да наблюдава сина на Вилхелм фон Тиболт. Дали казва истината или лъже — щеше да познае по гласа и очите му. Холкрофт се молеше богу да разбере това.

Всичко по реда си. Умът му постепенно се избистряше. Трябваше да обмисли внимателно всеки следващ ход, но предпазливостта не биваше да го забави.

Първо най-важното — това бе безспорният факт, че вече не може да се движи свободно. Бе получил най-страшното предупреждение — смъртта на любим човек. То го изпълваше със страх и гняв, а гневът щеше да му вдъхне куража, от който толкова се нуждаеше.

После дойде мисълта за майка му. Какво би могъл да й каже, без да събуди у нея подозрение. Тя трябваше да му повярва на всяка цена. Ако научи, че издънки на Третия райх са убили мъжа ѝ, имаше опасност да извърши нещо необмислено, което да ѝ коства живота. Какво можеше да ѝ каже така, че да звучи правдоподобно?

Продължаваше да върви, погледът му блуждаеше. Без да иска, се блъсна в един господин, който вървеше насреща му.

— Извинете. Pardon, monsieur^[1] — каза Ноъл.

Французинът бе разгърнал вестник пред себе си, той сви рамене и се усмихна приветливо.

— Rien^[2].

Ноъл спря. Французинът му приличаше на някого. Кръглото приятно лице, очилата.

Ернст Манфреди.

Майка му уважаваше Манфреди, а и не бе забравила колко много му дължи. Можеше да измисли така предупреждението към нея, сякаш ѝ предава думи на банкера. Защо не? Нямахше опасност от противоречия — Манфреди бе мъртъв.

Точно той бе човекът, който се бе тревожил за старата си приятелка Алтийн Клаузен. Той се бе страхувал за нея. Бе изразил опасения, че през следващите седмици, когато предстои деблокирането на сметката в Женева, името Клаузен ще се появи на повърхността. Някои щяха да си спомнят независимата и решителна млада жена, която бе изоставила съпруга си, отвратена от постъпките му.

Тя бе станала причина за моралната метаморфоза на Хайнрих Клаузен, подтикнала го към отклоняването на милиони долари за плана. Отдавна забравената враждебност и желание за мъст към тази жена можеха отново да се възродят.

От това се страхуваше Манфреди и тя бе длъжна да прояви благоразумие. Възрастният банкер знаеше много повече от тях двамата и щом той преценише, че е най-добре тя да изчезне от сцената, докато утихне шумът около деблокирането на сметката, Алтийн трябваше да се вслуша в съвета му. Един стар и болен човек не правеше случайни заключения на прага на смъртта.

Такова обяснение звучеше смислено и в духа на разговора им в Бедфърд Хилс преди три седмици. То би накарало майка му да се вслуша в съвета на Ернст Манфреди.

Ноъл погледна инстинктивно през рамо, за да види дали някой не го следи. Беше му станало навик. Страхът го правеше по-предпазлив, а гневът му вдъхваше сила. Очакваше с нетърпение да срещне врага. Бе започнал да свиква с непознатата гора.

Тръгна обратно към хотела. След разговора той се бе втурнал навън изплашен и не се обади на заместник-управителя — мислите му бяха толкова объркани, че само разходка навън, в студения вятър можеше да му помогне да дойде на себе си. Сега вече бе в състояние да

приеме поканата за аперитив. Искаше да помоли за още един разговор с Щатите. Този път с майка си.

Вървеше бързо, на два пъти спря и се обърна рязко. Преследваше ли го някой?

Като че ли да. Тъмнозелен фиат бе намалил скоростта си една пресечка по-надолу. Ясно. Ноъл внезапно пресече улицата, влезе в едно кафене, мина през задния му вход и само след секунди се появи на авеню Жорж V. Продължи нагоре и спря, за да си купи вестник.

Видя как зеленият фиат зави и спря веднага след кафенето. Шофьорът паркира до бордюра и се наведе напред. Ноъл вече знаеше какво трябва да направи след аперитива и обаждането на майка си. Да се види с Хелдън. Нужно му беше оръжие.

На летището в Атина Фон Тиболт гледаше вцепенен слушалката на телефонния автомат.

— Би ли повторила? — попита той.

— Наистина, Йохан — каза Хелдън, с която той се бе свързал в Париж. — Британското разузнаване подозира, че ти си Тинаму!

— Колко странно... — След миг намери по-подходяща фраза и я произнесе бавно. — Долна лъжа! Това е нечувано!

— Такава беше и моята реакция. Казах на Холкрофт, че те преследват заради статиите ти... и заради произхода ти. Нашият произход.

— Да, това е единственото обяснение. — Фон Тиболт не можеше да се съсредоточи върху обясненията на сестра си. Той ядно стисна слушалката — някъде бе допусната грешка, която трябваше незабавно да се поправи. Кое бе насочило MI5 по следите му? Той ги бе прикривал така умело! Оставаше му само едно: да разкрие Тинаму и това да бъде последният му ход. Най-сигурният начин заподозреният да спечели доверие е сам да открие и предаде престъпника. Той бе предвидил такъв край на творението си, макар и не така скоро.

— Йохан, чуваш ли ме?

— Да, извинявай.

— Трябва да се срещнеш веднага с Холкрофт.

— Добре. След четири-пет дни се връщам в Париж...

— Чак тогава? — Хелдън губеше търпение. — Той много иска да те види колкото може по-скоро.

— Не може да стане по-рано.

— Имам да ти кажа още толкова неща... — Тя му разказа набързо за сметката в Женева, за агенцията в Цюрих, чиято задача е разпределянето на стотици милиони, за американеца, син на Хайнрих Клаузен, за Ерих Кеслер в Берлин, за Фон Тиболтови в Рио. Накрая повтори думите на сестра си. „Някакъв мъж ще дойде един ден и ще говори за странно споразумение“. — Казвал ли си такава неща — попита тя.

— Да. Много неща не съм споделял с теб. Не знаех кога и как точно, но бях сигурен, че това ще стане. Преди време го споменах на Гретхен. Същият този Холкрофт е бил при нея онази вечер, но се страхувам, че разговорът не му е помогнал много. Това, което трябва да извършим, е сериозно и отговорно и няма аналог в новата ни история. Злото трябва да се поправи...

— Холкрофт каза същото — прекъсна го Хелдън.

— Така и предполагам.

— Изплашен е. Опитва се да го скрие, но му личи.

— Това е съвсем естествено. Отговорността е огромна. Трябва да ми каже всичко, което знае, за да мога да помогна.

— Тогава веднага тръгни за Париж.

— Не мога. След няколко дни ще се освободя.

— Притеснявам се. Ако Ноъл е този, за когото се представя, а аз нямам причина да се съмнявам в това...

— Ноъл? — Брат й изглеждаше изненадан.

— Той ми харесва, Йохан.

— Да, продължавай.

— Ако точно той трябва да ви представи пред директорите на банката, в Женева нищо не може да стане без неговото участие.

— Да, и?

— Има и други, които знаят за него и за сметката в Швейцария. Случили са му се ужасни неща. Опитали са да го спрат.

— Кой?

— Може би „Рахе“. Или „Одеса“.

— Едва ли — отвърна Джон Тенисън. — Нито едните, нито другите биха запазили в тайна такава изключителна информация. Повярвай ми, аз съм журналист...

— И „Рахе“, и „Одесса“ са убийци. Някой се е опитал да убие Ноъл.

Тенисън се усмихна — въпреки грешките стратегията като цяло бе разработена на ниво. Холкрофт бе подложен на натиск от всички страни. Докато се стигне до решителната среща в Женева, той щеше да е достатъчно изтощен, за да може да му въздейства.

— Значи трябва да бъде много предпазлив. Научи го на това, което знаеш, Хелдън. Направи каквото можеш, покажи му триковете, които учим един от друг.

— Той вече видя някои — сестра му се засмя съчувствено, — но му е ужасно неприятно да ги използва.

— Ще му се наложи да прибегне до тях, ако иска да остане жив. — Замълча за миг. Следващите му думи трябваше да прозвучат напълно непринудено. — Гретхен ми спомена за някаква снимка на Бомънт. Каза ми, че Холкрофт я е взел.

— Да, така е. Убеден е, че го е видял в самолета от Ню Йорк за Рио и смята, че Бомънт го следял. Исква да поговорите и за него.

Значи в самолета е станало, помисли си Тенисън. Американецът се бе оказал много по-наблюдателен, отколкото Бомънт бе предполагал. Внезапното изчезване на Бомънт скоро нямаше да бъде никаква загадка. Много по-трудно можеха да дадат обяснения за снимката на Бомънт, ако Холкрофт я предаде в Швейцария на когото трябва. Капитанът бе оставил твърде ясна следа, свързваща адмиралтейството и Рио. Трябваше да върнат снимката обратно. — Не знам какво да ти отговоря, Хелдън. Никога не съм харесвал Бомънт и не съм му се доверявал напълно. Но той от няколко месеца е в Средиземно море. Не виждам как би могъл да напусне кораба си и да се озове на самолета от Ню Йорк. Холкрофт се е припознал. — Тенисън отново направи пауза. — Но мисля, че Ноъл трябва да донесе снимката на срещата ни. Дотогава не бива да я показва, нито пък да говори за нея — непременно му го предай. Това може да насочи вниманието на някои хора към Гретхен. Към нас. Да, най-добре ще е да носи снимката със себе си.

— Не може. Някой му я откраднал.

Йохан замръзна. Невъзможно. Те не бяха взимали снимката. Не беше дело на Sonnenkinder. Значи беше някой друг? Той попита тихо:

— Как така „някой му я откраднал“?

— Ами така. Някакъв мъж го проследил, пребил го от бой и му я взел. Нищо друго от вещите му не липсвало.

— Какъв мъж?

— Не знае. Тъмно било и не го видял. Дошъл в съзнание в някакво поле далеч от Портсмът.

— В Портсмът ли са го нападнали?

— Доколкото разбрах, на около километър и половина от къщата на Гретхен.

Бе допусната грешка. И то голяма.

— Сигурна ли си, че Холкрофт не лъже?

— Какво би спечелил?

— Какво точно ти каза?

— Че го преследвал мъж с черен пуловер, ударил го с някакъв тъп предмет и след като изпаднал в безсъзнание, онзи му взел снимката. Само нея. Парите и всичко друго си били на мястото.

— Ясно. — Нищо не му беше ясно и точно това го безпокоеше. Не биваше да показва колко е изплашен пред Хелдън — както винаги трябваше да изглежда напълно спокоен. И все пак неизвестният причинител на страховете му трябваше да бъде открит. — Хелдън, искам да направиш нещо... което ще бъде от полза за всички ни. Можеш ли да си вземеш един ден отпуск?

— Мисля, че да. Защо?

— За нас е много важно да открием кой толкова се интересува от Холкрофт. Би могла да му предложиш да се разходите с кола из провинцията. До Фонтенбло или Барбизон.

— Но защо?

— Имам един приятел, който много ми помага. Ще му възложи да ви проследи, съвсем дискретно, разбира се. Надявам се да узнаем кой друг ще избере същия маршрут на разходка.

— Би могъл да го направи и някой от моите приятели...

— Не, по-добре да не ги замесваме в това. Хер Оберст не бива да знае за случая.

— Добре. Ще тръгнем в десет часа сутринта от неговия хотел. „Дузен ор“, улицата е „Шевал“. Как ще позная човека, когото си изпратил?

— Той ще ви разпознае. Не казвай нищо на Холкрофт, само ще се тревожи излишно.

— Няма. Нали ще ми се обадиш, щом пристигнеш в Париж?

— Да, на минутата, meine Schwester^[3].

— Danke, mein Bruder^[4].

Тенисън остави слушалката. Трябваше да проведе още един разговор, преди да вземе самолета за Берлин. Не с Гретхен — точно сега не му се говореше с нея. Безразсъдството на Бомънт можеше да се окаже фатално за каузата на Волфшанце. Това налагаше всички връзки, водещи към него, а следователно и към Женева, да бъдат прекъснати. Не му беше лесно да вземе това решение. Той обичаше Гретхен така, както малцина обичат сестрите си. Светът не можеше да разбере такива чувства и затова ги анатемосваше. Тя удовлетворяваше потребностите и желанията му, за да не възникват усложнения от връзките му с други жени. Освободен от тези проблеми, умът му бе напълно съсредоточен върху изключителната му мисия. Но ето че бе дошъл краят. Гретхен — неговата сестра и любовница — трябваше да умре.

Последните думи на Алтийн Ноъл слушаше, изумен от спокойствието ѝ и лекотата, с която бе уредила всичко. Погребението се бе състояло предишния ден.

— Върни се отново към задълженията си, Ноъл. Един добър човек загина нелепо, но вече е станало и никой от нас не може да го промени.

— Бих искал да направя нещо за мен.

— Какво е то?

Той ѝ каза за смъртта на Манфреди, както му я бяха описали швейцарците. Старият човек бил толкова измъчен от болестта, че предпочел да сложи край на живота си, вместо да продължи да страда.

— Срещата му с мен в Женева е била последното му професионално задължение.

Алтийн помълча — беше се замислила за стар приятел, който някога бе рискувал много заради нея.

— Човек като него би направил всичко, за да предаде документ с такова значение. Никога не би оставил тази задача на друг.

— Той каза нещо много важно. За теб се отнасяше. Беше сигурен, че ще го разбереш — Холкрофт стисна слушалката в стремежа си да прозвучи възможно най-убедително. Изрази „страховете на Манфред“, че някой може да си спомни за упоритата

жена, върху която навремето мнозина бяха хвърлили вината за промяната у Хайнрих Клаузен и решението му да измени на Райха. Възможно бе все още да има фанатици, жадни за отмъщение. Манфреди се тревожеше за старата си приятелка Алтийн Клаузен, която рискува да се превърне в мишена, ако не замине временно. Там, където никой нямаше да я открие, в случай че се вдигне шум около името Клаузен. — Разбираш ли, майко?

— Да — отговори Алтийн. — Той ми бе казал същото много отдавна, преди няколкостотин години. През един топъл следобед в Берлин. Предупреди ме, че ще се опитат да ни открият. Прав бе и сега е бил прав. Светът е пълен с манияци.

— Къде ще отидеш?

— Не зная. Може би ще попътувам. Точно сега е моментът — хората ме притесняват със съчувствието и вниманието си след смъртта на баща ти.

— По-добре е да отидеш някъде, където няма да могат да те открият. Само за няколко седмици.

— Не е трудно да изчезнеш от хорските погледи. Имам известен опит в това отношение. Цели две години, след като напуснахме Берлин, непрекъснато бягахме. Чак до бомбардировката на Пърл Харбър. Активните действия на „Бунд“^[5], диктувани от Вилхелмщрасе, ни пречеа да се установим и да заживеем спокойно.

— Не знаех нищо за това — каза Холкрофт развълнуван.

— Още много неща не знаеш, но сега това няма значение. Едва след като срещнах Ричард, престанахме да бягаме и да се крием... Ще намеря начин да ти съобщя къде се намирам.

— Как?

Майка му замълча.

— Чрез приятеля ти в Кюрасао, господин Буоновентура. Той се държа много почтително. Ще му се обадя и той ще ти предаде.

Холкрофт се усмихна.

— Добре, ще се свържа с него.

— Май никога не съм ти разказвала за онези години. Преди да се появи Ричард. Може би ще ти е интересно.

— Да, много. Манфреди беше прав. Ти си невероятна жена.

— Не, мили. Просто успях да оцелея.

Сбогуваха се набързо. Ноъл излезе от кабинета на заместник-управителя. Тръгна към фоайето на хотела, където на бара го чакаше приятелят му с аперитивите. Хрумна му нещо и сви към огромния прозорец вляво от входа. Погледна навън през драпираните завеси от червено кадифе. Зеленият фиат бе все още на улицата.

Ноъл се отправи към бара. Следващият четвърт час щеше да прекара в приятен разговор със заместник-управителя, на когото щеше да даде дезориентираща информация за престоя си и да му поиска една-две услуги. А след това щеше да се чуе с Хелдън. Ако тя не му се обади до пет часа, той щеше да ѝ позвъни в „Галимар“. Трябваше да се види с нея. Имаше нужда от пистолет.

— След четири-пет дни? — извика отчаяно Холкрофт в слушалката. — Но аз не мога да чакам четири или пет дни. Ще се срещна с него където и да е! Не мога да загубя толкова време.

— Той каза, че не може да дойде по-рано в Париж и предлага да отидеш през това време в Берлин. Ще ти отнеме малко повече от един ден.

— Той е знаел за Кеслер?

— Може би не точно името му, но е знаел за Берлин.

— Откъде се обади?

— От летището в Атина.

Ноъл си спомни думите на агента: „Преди четири дни беше в Бахрейн, после му загубихме дирите. Нашите оперативни работници го търсят от Сингапур до Атина“. Британското разузнаване неизбежно щеше да се срещне лице в лице с него, ако това все още не бе станало.

— Какво каза за подозрението на англичаните?

— Ужасно се ядоса, както и предполагагах. Йохан и друг път е писал статии, които не са били харесвани във Външно министерство. Беше направо бесен.

— Дано не излее чувствата си на страниците на вестника, защото това в никакъв случай няма да ни е от полза. Можеш ли да му се обадиш? Или по-добре аз да му се обадя. Може да вземе самолет и тази вечер да е в Париж. Ще отида да го посрещна на „Орли“.

— Страхувам се, че това е невъзможно. Той тъкмо заминаваше занаякъде. Имам само телефон в Брюксел, на който мога да му предавам съобщения.

— По дяволите!

— Изнервен си от напрежението.
— Не, от липсата на време.
— Ноъл... — започна Хелдън колебливо. — Утре не съм на работа. Искаш ли да се срещнем и да се разходим извън Париж?
Холкрофт бе приятно изненадан. Много искаше да я види.
— Защо да чакаме до утре? Хайде да вечеряме заедно.
— Не мога. Довечера имам среща. Ще те чакам пред хотела утре в десет. А следобед ще можеш да вземеш самолета за Берлин.
— С приятелите си ли ще се срещнеш?
— Да.
— Хелдън, направи ми една услуга. Никога не съм мислил, че ще моля някого за такова нещо, но... трябва ми пистолет. Не зная как да намеря и въобще какви са законите.
— Разбирам. Ще ти донеса. До утре сутринта.
— До утре. — Холкрофт затвори и погледна към куфара си, отворен на стола. Виждаше се пликът на женевския документ, който му напомни заплахата на мъжете от Волфшанце. „За теб вече нищо няма да е като преди...“ Чак сега разбра колко вярно беше това. Досега само веднъж бе използвал пистолет — в Коста Рика. Застреля човек, който искаше да го убие. След този случай бе решил да не докосва оръжие до края на живота си. Сега обстоятелствата му налагаха да действа против волята си. Всичко се бе променило, защото непознатият му баща го бе призовал от отвъдното да изпълни важна мисия.

[1] Извинете, мосьо (фр.) — Бел. прев. ↑

[2] Няма нищо (фр.) — Бел. прев. ↑

[3] Сестро (нем.) — Бел. прев. ↑

[4] Благодаря ти, братко (нем.) — Бел. прев. ↑

[5] Германско-американският „Бунд“ е бивша пронацистка организация в САЩ — Бел. прев. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обичаш ли речна пъстърва? — попита Хелдън, подавайки му пистолета. Седеше на предната седалка в колата, която той бе наел.

— Да, обичам — отговори той и се засмя.

— Какво смешно има?

— Не знам. Подаваш ми пистолет, което не е най-обичайното нещо на света и в същото време ме питаш какво ми се яде за обяд.

— Едното няма нищо общо с другото. Хубаво би било да забравиш проблемите си поне за няколко часа.

— Мислех, че искаш точно за тях да поговорим.

— Да, искам. Но искам и да знам повече за теб. Онази вечер само ти задаваше въпроси.

— Затова пък преди това ти порядъчно се накрещя.

Хелдън се засмя.

— Извини ме за тогава. Страхотно препускане беше, нали?

— Да, наистина. Много приятно се смееш. Мислех, че никога не го правиш.

— Напротив, смея се доста често. Поне два пъти месечно. Почти по график.

Холкрофт я погледна.

— Не биваше да го казвам. Светът около теб не ти предлага много поводи за веселие.

Тя отвърна на погледа му, на устните ѝ отново се появи усмивка.

— Може би са повече, отколкото предполагаш. Пък и не ме засегна. Сигурно ме мислиш за много сериозен човек.

— Разговорът ни бе доста сериозен.

— Така е. — Хелдън се обърна напред и сложи длани върху коленете си, покрити с пола на бели плисета. В нея имаше нещо момчешко, което Холкрофт не бе забелязал досега. Думите ѝ подсилиха това впечатление. — Мислиш ли си понякога за тях? — попита тя.

— За кого?

— За бащите ни, които никога не сме виждали. Постъпката им е невероятна и е истинска проява на смелост.

— Това, което те са направили, не е било еднократен риск. Стотици... хиляди пъти са се излагали на опасност. Всеки път различна и по-голяма... понякога месеци наред. Тези операции продължили цели три години.

— Сигурно са живели в постоянен страх.

— И аз мисля така.

— Кое ги е накарало?

— Това, което... — Ноъл спря, без сам да знае защо. — Това, което Хайнрих Клаузен ми е обяснил в писмото си. Не можем да си представим шока, който са изживели, когато са научили за „превъзпитателните лагери“, за Аушвиц и Белзен. Просто не са били на себе си. Сега на нас не ни се вярва, но си спомни, че то е станало през четиридесет и трета. Тогава всичко е било пазено в строга тайна.

Хелдън стисна ръката му и бързо я пусна.

— Наричаш го Хайнрих Клаузен. Не можеш да кажеш „баща“, нали?

— Аз си имах баща — Ноъл замълча. Моментът не беше подходящ да ѝ разказва за Ричард Холкрофт. Трябваше да бъде поддържан. — Той умря. Убиха го преди пет дни в Ню Йорк.

— О, Боже... — уплашено промълви Хелдън. — Убит? Заради Женева ли?

— Не зная.

— Но така мислиш.

— Да.

Той стисна здраво волана и продължи да кара мълчаливо. Почувства как се затваря в черупката си, а това бе ужасно.

— Съжалявам, Ноъл. Не знам какво друго да кажа. Бих искала да те утеша по някакъв начин, но не знам как.

Той я погледна — лицето ѝ беше хубаво, а очите ѝ — пълни със съчувствие.

— При всичките ти проблеми само това, че го казваш, е достатъчно. Ти си чудесен човек, Хелдън. А аз не съм срещал много като теб.

— Бих могла да кажа същото за тебе... че си чудесен човек.

— Ето че си го казахме. Ще ядем ли пъстърва? Щом излизаме за няколко часа, не е ли по-добре да ми кажеш къде отиваме?

— В Барбизон. В центъра на града има хубав ресторант. Бил ли си някога в Барбизон?

— Да, няколко пъти — каза Ноъл. Погледът му бе прикован в малкия правоъгълник на страничното огледало.

Един тъмнозелен фиат караше зад тях. Не беше сигурен дали точно него бе забелязал предишния ден на авеню Жорж V и реши да провери, без да тревожи Хелдън. Той забави, фиатът не го задмина. Вместо това сви в дясното платно, оставяйки една кола да се вмъкне между тях.

— Нещо нередно ли има? — попита Хелдън.

Холкрофт отпусна педала на газта. При намаляването на скоростта колата леко подскочи.

— Не е страшно. И вчера имах същия проблем. Карбураторът трябва да се поправи. От време на време дави двигателя, но като подавам по-внимателно газ — минава.

— Явно разбираш от тези неща.

— Да, добър механик съм. Без такива познания човек е по-добре да не се заема с обекти в Мексико и на юг. — Той натисна педала и колата отново набра скорост.

Ноъл наблюдаваше зеления фиат в огледалото. Той премина в лявото платно, изпревари другата кола, сви вдясно и продължи след тях. Ясно беше, че ги преследва.

Страхът го караше да бъде предпазлив. Човекът във фиата бе косвено свързан със смъртта на Ричард Холкрофт — това бе сигурно. Той щеше да му устрои капан.

— Сега всичко е наред — каза той на Хелдън. — Карбураторът се оправи. Как хубаво ми звучи идеята за обяд в Барбизон. Да видим сега дали ще си спомня пътя.

И се престори, че не си го спомня. Няколко пъти объркваше завоите, при всяка грешка казваше през смях, че са променили цялата френска провинция. Глуповатата игра имаше много важна цел — трябваше да види лицето на мъжа във фиата, което преди бе останало скрито в облак цигарен дим. После в тълпата трябваше да може да го разпознае.

Но шофьорът на фиата не беше аматьор. Дори Ноъл да успееше да го изненада с неочакван завой и с непрекъснатата промяна в скоростта, той съумяваше да спазва разумна дистанция. Някаква кола бе спряла поради авария по тесен път на юг от Корбей Есон — удобен повод за Холкрофт да спре и да предложи помощта си. Шофьорът на фиата нямаше избор и отмина покрай двете спрели коли. Ноъл го погледна. Беше светлокестеняв, а лицето му беше сипаничаво или на петна.

Вече би могъл да го разпознае. Това бе най-важното.

Шофьорът на закъсалата кола благодари на Холкрофт и му направи знак, че пътна помощ ще дойде всеки момент.

Ноъл му кимна и запали двигателя. Чудеше се дали ще види зеления фиат скоро. Дали щеше да го чака на някой страничен път или ще се появи изневиделица в огледалото му.

— Много мила постъпка.

— Ние, лошите американци, от време на време вършим и хубави неща. Ще се върна на магистралата.

Не забеляза зеления фиат да го изчаква в някой страничен път. Видя го в огледалото си едва на магистралата. Отбиха се от нея при изхода Сен-е-Марн и поеха към Барбизон. Далеч зад тях фиатът ги следваше неизменно.

По време на обяда се чувстваха и спокойно, и неловко, което придаваше странно очарование на разговора им. Някой от тях започваше да говори за нещо, изведнъж спираше посред изречението, без да си спомня какво е искал да каже. Спокойствието идваше от това, че са заедно, от физическата им близост. Холкрофт си мислеше, че и тя изпитва същото.

Усещането за близост се подсилваше и от това, че Хелдън несъзнателно го докосваше често — протягаше ръка и допираше с пръсти неговата. Тя го правеше, сякаш за да наблегне върху някоя дума или въпрос, и то така естествено, както и той го приемаше и отвърщаше на докосването ѝ.

— Брат ти спомена ли ти нещо за Бомънт? — попита той.

— Да. Много се ядоса, както всеки път, когато стане дума за Бомънт. Според него е изключено да си го видял в самолета. Настоява

да му донесеш снимката. Казах му, че не е у теб и това го вбеси още повече.

— Кое, снимката ли?

— Да. Защото било много опасно и можело да привлече вниманието на „някои хора“, както каза той, върху теб и Гретхен. Върху Женева...

— Мисля, че отговорът е много по-прост. В Кралския флот, както във всяка военна организация, офицерите се защитават помежду си.

— Искаш да кажеш, че е заради моята развратна сестра?

Холкрофт кимна. Нямахше никакво желание да говори за Гретхен Бомънт, и то пред Хелън.

— Да, в общи линии.

Тя отново докосна пръстите му.

— Няма нищо, Ноъл. Аз не бих съдила собствената си сестра. — След това се притесни и отдръпна ръката си. — Искам да кажа, че нямам право... Не, не искам да кажа това. Искам да кажа, за нещо, което е свързано с теб, аз нямам право да...

— Мисля, че и двамата знаем какво искаш да кажеш — прекъсна я Холкрофт и сложи ръката си върху нейната. — Имаш право. Използвай го. Мисля, че това ми харесва.

— Караш ме да се чувствам глупаво.

— Най-малко това искам. — Той отдръпна ръката си и проследи погледа ѝ навън през прозореца. Тя гледаше към каменния шадраван на терасата, но той съсредоточи вниманието си малко по-нагоре, към няколко групи туристи близо до вратата на ресторанта. Мъжът със светлокестенява коса и сипаничаво лице стоеше неподвижно на отсрещния тротоар с цигара в уста. Държеше някакво списание, но не го поглеждаше. Погледът му беше прикован във входа на ресторанта.

Ноъл реши, че точно сега трябва да действа. Гневът му отново забушува — искаше на всяка цена да хване този човек.

— Имам една идея — подхвърли той възможно най-небрежно. — На вратата видях плакат и доколкото го разчетох с моя ученически френски, пишеше: „Fete d’hiver“^[1], някъде си в Монтрьо... и не си спомням как продължаваше. Това някакъв карнавал ли е?

— Да, празник. Мисля, че селото е на около дванадесет километра оттук.

— Какъв е този карнавал?

— „Fete d’hiver“? Широко разпространен и обикновено се организира от местната църква. Винаги се чества в деня на някой светия. Много прилича на голям шарен пазар.

— Хайде да отидем.

— Наистина ли искаш?

— Защо не? Може да ни хареса. Ще ти купя подарък.

— Добре — съгласи се усмихната Хелдън.

* * *

Ярката слънчева светлина се отразяваше в страничното огледало и заслепяваше Холкрофт. Той примигваше, за да прогони жълтите точки, които сякаш прехвърчаха пред очите му. От време на време тъмнозеленият фиат се появяваше в огледалото. Следваше ги неотлъчно, макар и на голямо разстояние.

Ноъл паркира зад църквата в центъра на селото. С Хелдън заобиколиха жилището на пастора, излязоха пред църквата и се сляха с потока минавачи.

Озоваха се на типичен за френско село площад. Павираните улички, които започваха от него, приличаха на неравномерно разположени спици на криво колело, а къщите по виещите се тротоари бяха все стари. Наоколо безредно бяха струпани сергии с изпокъсани и раздърпани навеси, натежали от най-различни занаятчийски изделия и лакомства. Метални подноси и лъскави мушамы блестяха на ярката слънчева светлина. Тук през пролетния и летния сезон идваха туристи, но сега цените на стоките не бяха повишени заради тях.

Сипаничавият стоеше до една сергия в центъра на площада. Дъвчеше сладкиш и стрелкаше с поглед Холкрофт. Ноъл беше сигурен, че онзи не знае, че го е забелязал. Дъвчеше невъзмутимо и нищо в поведението му не издаваше напрежение. Държеше обектите под око — значи всичко е наред. Холкрофт извика на Хелдън:

— Видях подаръка, който искам да ти купя!

— Хайде, не се занасяй...

— Чакай ме тук. Връщам се след няколко минути.

— Ще ме намериш ей там — тя посочи надясно, — при сергията с металните съдове.

Ноъл си запробива път през тълпата. Ако се промъкнеше достатъчно бързо, можеше да излезе от стълпотворението, без светлокосият мъж да го види. Веднъж да стъпи на каменния тротоар, където нямаше хора, оттам лесно щеше да се добере до сергията за сладкиши.

Мъжът не забеляза как той стигна до тротоара. Ядеше втори сладкиш и надигнат на пръсти, оглеждаше тълпата притеснен. После се успокои — мярна му се лицето на Хелдън, значи спътникът ѝ е някъде наблизо.

Ноъл се престори, че го е заболял глезенът и закуцука покрай навалицата, превивайки се от „болка“. Така мъжът нямаше да може да го види.

Ноъл се бе изравнил със сергията, от нея го делиха само десетина метра. Вгледа се внимателно в светлокосия мъж. Имаше нещо животински първично в него, в начина, по който стоеше неподвижно, дъвчеше методично и се озърташе, за да види дали плячката е все още пред очите му. На Холкрофт му се струваше, че наблюдава хищник. Не можеше да види очите му, но си ги представяше студени и пронизващи. Представата, която тази гледка извика във въображението му, внезапно го разгневи — улица в Ню Йорк; мъж като този, седнал зад шофьора на кола, вероятно опрял дулото на револвера си в тила му и очакващ Ричард Холкрофт да се появи на тротоара. Точно това преднамерено и хладнокръвно предизвикване на смъртоносната опасност го разяри.

Ноъл се хвърли през тълпата, с дясната ръка стискаше в джоба си автоматичния пистолет, а лявата държеше отпред с изпънати пръсти. Щом стигнеше до светлокосия, така щеше да го сграбчи, че онзи щеше да го помни цял живот.

Изведнъж му препречиха пътя. Спряха го! Едва успя да се промуши между един мъж и една жена, когато трети човек се изпречи пред него. Нарочно го задържаха!

— Махнете се от пътя ми! По дяволите, пуснете ме!

Виковете или английският му накараха светлокосия мъж, който беше само на няколко крачки от него, да го забележи. Той се завъртя на пети, изпусайки сладкиша си, лицето му пламна, а очите му просветнаха свирепо. Обърна се и мигом изчезна в тълпата.

— Махнете се от... — Холкрофт не видя, а по-скоро усети как нещо проряза сакото над левия му джоб и разпра хастара. Той погледна надолу и не можа да повярва на очите си — дрехата му бе промушена с нож. Ако не се бе извъртял, ножът щеше да е забит в тялото му!

Ноъл сграбчи китката, която държеше ножа, изви я назад и без да я пуска, блъсна с рамо гърдите на нападателя. Мъжът все още криеше лицето си. Кой беше той? Нямаше време да мисли за това, трябваше да му отнеме ножа. Ноъл извика. Наведе се и приклеци с две ръце китката на непознатия, извивайки цялото си тяло. Острието на ножа проблясваше заплашително към хората около тях. Той дръпна юмука, стисна оръжието, после се стовари върху мъжа с цялата си тежест, повличайки го на земята. Пръстите около ножа се отпуснаха и той изтрополи върху плочите.

Изведнъж усети силна болка във врата. Ударът, който го зашемети, бе нанесен с желязна тръба и го остави да лежи свит на кълбо, ужасен и объркан. Не трябваше да остава в това положение! Инстинктът го накара бързо да се изправи, страхът му подсказа как да застане и как да отговори на удара, а гневът му го предизвика да се бие с нападателите си.

Но те бяха изчезнали. Човекът, чието лице така и не успя да види, вече го нямаше. Ножът бе взет! Хората около него се бяха отдръпнали назад и го гледаха, сякаш бе изпаднал в умопомрачение.

Той внезапно осъзна нещо ужасно. Щом се бяха опитали да го убият, значи щяха да се опитат да убият и Хелдън! След като от охраната на човека със сипаничавото лице бяха разбрали, че Холкрофт го е видял, щяха да допуснат, че Хелдън също го е забелязала и щяха да тръгнат след нея. Щяха да я убият, защото тя също участваше в заложения от него капан.

Той разбута няколко зяпачи около себе си. Посегнаха към него, но той успя да се изплъзне и тръгна натам, където му се струваше, че ще намери Хелдън. Беше посочила някаква сергия за керамика или порцеланови съдове или... керамични или порцеланови? Да, оловни съдове. Точно така! Сергия с метални съдове. Но къде беше тя?

Ето я, но Хелдън не беше там. Никъде не я виждаше. Той се втурна към тезгяха и изкрещя:

— Една жена! Тук имаше една руса жена!

— Pardon? Je ne parle pas^[2]...

— Une femme... aux cheveux blonds. Elle a ete ici!^[3]

Продавачът сви рамене и продължи да лъска една купа.

— Ou est elle?^[4] — изкрещя Холкрофт.

— Vous etes fou! Fou! — кресна му мъжът. — Voleur! Police!^[5]

— Non! Sil vous plait! Une femme aux...^[6]

— Ah — прекъсна го продавачът, — une blonde. Dans se sens^[7] — и той посочи наляво.

Холкрофт отново започна да си проправя път сред гъмжилото на пазара. О, Боже, той я беше убил! Очите му обходиха всяка сергия, като се спираха на всяко лице и коса. Нямаше я.

— Хелдън!

Внезапно усети как един юмрук го удари в левия бъбрек, а друга ръка се пресегна през рамото му и така здраво го хвана за шията, че едва не го удуши. Той изнесе рязко десния си лакът назад, но нападателят му го повлече заднишком през тълпата. Задъхвайки се, Ноъл заби левия, а после и десния си лакът в силното и стегнато тяло на мъжа. Беше го ударил между ребрата и от това хватката се отпусна за миг. Но този миг му бе напълно достатъчен. Холкрофт се извърна наляво, сграбчи ръката, стискаща гърлото му, дръпна я надолу и праметна нападателя си през хълбока, а после сам се озова на земята.

Изведнъж Ноъл видя лицето на другия! Под разрошената коса разпозна белега и гневните сини очи. Това бе по-младият от агентите от MI5, които го бяха разпитвали в хотела в Лондон. Това го вбеси окончателно. Намесата на Британското разузнаване можеше да струва живота на Хелдън.

Но защо? Какво търсеха в затънтеното френско селце? Все едно. Знаеше само, че мъжът, когото той бе хванал за гърлото, бе за него толкова опасен враг, колкото „Рахе“ и „Одесса“.

— Ставай! — Холкрофт с мъка се изправи и дръпна агента. Но веднага разбра, че е направил грешка, като го остави дори за миг, защото получи силен изненадващ удар в корема. Притъмня му пред очите и в следващите няколко минути не усещаше нищо друго, освен че се носи през море от лица. После изведнъж го блъснаха в стената на някаква сграда и той чу как собствената му глава се удря в нея.

— Глупак! Какво по дяволите си мислиш, че правиш? Едва не те убиха там!

Агентът от МІ5 не викаше, но гласът му бе толкова напрегнат, че ефектът не беше по-слаб. Сега Ноъл виждаше по-ясно. Агентът го бе приковал към стената и отново стискаше гърлото му.

— Кучи син! — едва прошепна Ноъл. — Ти си от тези, които едва не ме убиха...

— Ти си луд за връзване, Холкрофт! Тинаму дори не би си направил труда да те докосне. Трябва да те изведе оттук.

— Тинаму!

— Да вървим.

— Не! Къде е Хелдън?

— Както виждаш, не е при нас. Да не мислиш, че сме мръднали? Холкрофт се вгледа в него. Всичко това наистина беше лудост.

— Тогава някой я е отвлякъл? Няма я!

— Ако я няма, значи е отишла някъде по своя воля — каза агентът. — Опитахме се да те предупредим. Зарежи всичко това!

— Не, ти не знаеш! Имаше един мъж със сипаничаво лице...

— С фиат ли?

— Да! Точно той. Преследваше ни. Аз исках да го издебна, но хората му се изпречиха на пътя ми. Опитаха се да ме убият!

— Ела с мен — изкомандва агентът, сграбчи го за лакътя и го поведе по тротоара.

Стигнаха до тясна уличка между две сгради, през които не проникваше слънчев лъч и цялата тънеше в мрак. От двете ѝ страни бяха наредени боклукчийски кофи. Зад една от тях се подаваха два крака.

Агентът повлече Ноъл нататък. Само след пет-шест крачки видяха цялата фигура. Отначало им се стори, че сипаничавият, защото това беше той, е паднал там пиян. В ръката си държеше бутилка от вино, което се бе разляло по панталоните му. Но петното върху гърдите му беше много по-наситеночервено. Той беше застрелян.

— Ето го убиеца, когото търсеше — посочи към него агентът. — Сега ще ни послушаш ли? Върни се в Ню Йорк. Кажи ни каквото знаеш и не се занимавай повече с това.

Съзнанието на Ноъл бе замъглено и объркано. Насилствена смърт беше отнела няколко човешки живота — на борда на самолета, в Ню Йорк, в Рио и в малкото френско селце. „Рахе“, „Одесса“, оцелелите от Волфшанце...

„За тебе вече нищо няма да е като преди...“

Той се обърна към агента от МІБ и прошепна едва чуто:

— Не разбираш ли? Не мога...

Изведнъж те видяха двама души в края на улицата. Единият блъскаше другия и крещеше нещо неразбираемо с дрезгав глас, придружаван от ожесточени плесници и удари. Двете фигури изчезнаха, но Ноъл чу писък:

— Ноъл! Ноъл!...

Това беше Хелдън. Холкрофт се опомни бързо — знаеше какво трябва да направи. С всичка сила блъсна агента с рамо и го просна върху кофата, до която лежеше трупът. После се затича надолу по пътеката.

[1] Зимен празник (фр.) — Бел. прев. ↑

[2] Моля? Аз не говоря... (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Една жена... с руса коса. Беше тук! (фр.) — Бел. прев. ↑

[4] Къде е тя? (фр.) — Бел. прев. ↑

[5] Вие сте луд! Луд. Крадец! Полиция! (фр.) — Бел. прев. ↑

[6] Не! Моля ви! Една жена с... (фр.) — Бел. прев. ↑

[7] А, една блондинка. В тази посока (фр.) — Бел. прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Писъците продължаваха. Точно откъде идваха, Ноъл не можеше да разбере поради силния шум от площада. Акордеони и корнети свиреха живи мелодии; тълпата беше освободила място за двойките, които подскачаха във вихрен селски танц. Празникът беше в разгара си.

— Ноъл! Ноъл!...

От тротоара вляво от площада — оттам идваха виковете! Холкрофт се затича с всичка сила в тази посока и се блъсна в една влюбена двойка, прегърната до стената. Натам!

— Ноъл!

Озова се на улица с триетажни къщи. Отново чу писък и се спусна надолу по нея. Последва вик, породен от болка.

О, Боже, трябваше да открие...

Ето там, онази врата! Вратата на четвъртата сграда вляво бе леко открената. Оттам бе чул писъка!

Затича се към нея и изведнъж се сети, че има пистолет в джоба си. Извади го, хвана го несръчно и си помисли, че всъщност не го бе разгледал внимателно. Спря за миг и се вгледа в него.

Беше невеж по отношение на оръжията, но познаваше този модел — автоматичен пистолет „Будишовски TP-70“. Съвсем същия Сам Буоновентура му бе намерил в Коста Рика. Съпадението не му вдъхна увереност; призля му от него — това не беше неговият свят.

Той провери ключалката и бутна вратата, като стоеше встрани, за да не го видят. Дълъг и тесен полуосветен коридор водеше навътре. От лявата страна на около три метра една от друга имаше две врати. Доколкото си спомняше, подобен план предполагаше идентично разположение на вратите от дясната страна, което той не можеше да види от мястото си.

Стрелна се през входа, стиснал здраво пистолета. Ето ги и двете врати отдясно. Четири врати. Зад някоя от тях бяха затворили Хелдън. Но зад коя? Долепи ухо до първата.

Чуваше се някакъв странен стържещ звук, който от време на време спираше. Ноъл не се сещаше какво може да е това. Парче плат... някой късаше плат? Стисна с ръка кръглата дръжка на вратата и я изви настрана. Отвори и приготви пистолета си за стрелба.

В другия край на тъмната стая една стара жена бе коленичила и чистеше пода. Изпитото ѝ лице бе обърнато в профил. Тя търкаше дъските с кръгови движения. Бе толкова стара, че не усети влизането му. Той затвори вратата.

На вратата вдясно бе закачена черна лента. Смъртта бе навестила тази стая. Тръпки го побиха при мисълта, че Хелдън може да е зад същата тази врата. Заслуша се. Тук беше! Чуваше се шум от борба и тежко дишане, някакво напрежение и отчаяна съпротива сякаш изпълваха стаята. Хелдън беше зад тази врата!

Ноъл отстъпи назад и насочи пистолета си. Пое си дълбоко въздух и като с щанга изрита вратата вляво от дръжката. От силата на удара пантите изскочиха и тя се трясна на пода.

Вътре видя двама голи тинейджъри върху мръсно легло. Тъмнокосо момче лежеше между вирнатите крака на дебело момиче с бяла кожа, а двете му ръце бяха върху гърдите ѝ. Като видя непознатия, нахлул с трясък в стаята, момичето изпищя. Момчето се извърна към него и се претърколи на пода с отворена от изумление уста.

Сигурно трясъкът го бе издал! Холкрофт се втурна по коридора към следващата врата вляво. Не мислеше за нищо друго освен как да намери Хелдън. Блъсна с рамо вратата, с дясната ръка изви дръжката ѝ, а в лявата стискаше пистолета. Нямаше нужда от сила — беше отключено.

Ноъл застина за миг в рамката на вратата, засрамен от това, което видя. До прозореца стоеше слепец. Внезапното нахлуване, нарушило тъмното му усамотение, разтрепери възрастния човек.

— Nom de Dieu^[1]... — прошепна той, безпомощно отпуснал ръце в скута си.

По дървения под на коридора яростно заблъскаха приближаващи стъпки на тичащ човек. Холкрофт се обърна достатъчно бързо, за да види как агентът профуча край вратата. Някъде отвън издрънча стъкло. Ноъл се измъкна от стаята на слепия старец и погледна вляво, откъдето бе дошъл звукът.

През отворена врата в края на коридора струеше слънчева светлина. Стъклата ѝ бяха боядисани в черно и той не я бе забелязал досега в мъждивата светлина.

Как бе разбрал агентът за задния вход? И защо се бе втурнал навън? Дали не мислеше, че Ноъл е излязъл оттам? Не, той го смяташе за загубил ума си аматьор и едва ли щеше да хвърли толкова усилия за него. Не, агентът преследваше друга цел.

Опитваше се да намери Хелдън! А тя сигурно бе в стаята срещу тази на слепеца — само там не бе проверил. Агентът се бе заблудил!

Холкрофт изрита вратата, ключалката се счупи и той влезе вътре.

Стаята беше празна и като че ли отдавна никой не бе влизал в нея. Всичко потънало в прах и нямаше никакви следи. Сигурно седмици наред бе стояла необитаема.

Агентът от MI5 бе на вярна следа. Професионалистът се бе досетил за това, което бе убягнало на аматьора.

Ноъл изтича по тъмния коридор и през отворената врата излезе във вътрешния двор. Дървена врата вляво водеше към страничната улица. Беше отворена и Холкрофт изхвърча през нея. На фона на празничната шумотевица от площада той чу писък, идващ от долната част на безлюдната улица, който бе внезапно прекъснат, както и предишният. Затича се нататък, като очакваше, че ще намери Хелдън, но не видя никого.

— Отдръпни се назад! — му извика някой от нишата на един вход. Разнесе се изстрел, каменни отломки отхвърчаха от стената над него и той чу изсвистяването на рикоширания куршум.

Ноъл залегна върху неравната повърхност на павираната улица. Падайки, той неволно натисна спусъка и пистолетът гръмна пред лицето му. Внезапно обзет от паника, той се претърколи няколко пъти към къщата. Нечии ръце го сграбчиха и го изтеглиха в сянката ѝ. Агентът от Британското разузнаване — по-младият, с белега на челото, го издърпа към каменния вход.

— Повтарям: ти си най-големият глупак. Може би трябва сам да те застрелям, за да им спестя излишния труд. — Както бе приклепнал до стената, агентът доближи главата си до ъгъла ѝ, за да погледне към улицата.

— Не ти вярвам — каза Ноъл. — Не вярвам на нито една дума. Къде е тя?

— Онзи идиот я държи на около двайсетина метра по-надолу. Предполагам, че има предавател и е успял да се свърже с хората в колата, която го чака.

— Те ще я убият!

— Няма. Не знам точно защо, но няма да го направят. Може би защото му е сестра.

— Престанете с това! Пълна измишльотина е! Казах ѝ и тя се свърза с него. Той е толкова Тинаму, колкото си и ти. Страшно се е вбесил. Може и да напише нещо за вестника си, за да обясни на хората какви тъпаци сте и вие, и Външното министерство, и цялото проклето правителство на Великобритания!

Агентът от MI5 се облещи срещу Холкрофт. Гледаше го с изумление и отвращение, сякаш пред него стоеше буйстващ луд.

— Какво той? Какво ти?

— Чу ме много добре.

— Боже мой... Който и да си ти, в каквото и да си замесен, едно е ясно — нямаш нищо общо със случая.

— Казах ви го в Лондон — отвърна Ноъл, опитвайки се да седне на земята и да нормализира дишането си. — Мислехте, че лъжа ли?

— Да, само че не знаехме защо. Смятахме, че те използват за сляпа връзка с Фон Тиболт.

— С каква цел?

— Да не се разкриват пряко и двете страни. Претекстът за пътуването бе добро хрумване — пари, които семейството е наследило в Америка.

— За какво?

— По-късно ще си обясняваме какво и защо. Ти искаш жената, а аз — онзи кретен, който я е хванал. Чуй ме — агентът посочи пистолета на Ноъл. — Знаеш ли как да го използваш?

— Да, веднъж ми се наложи. Не съм професионалист.

— Не е и нужно — мишената ти ще е доста обемиста. Ако съм прав, колата им обикаля някъде наоколо.

— Ти не си ли с кола?

— Не. Слушай сега. Щом колата се приближи и спре, аз ще хукна към входа на онази къща отсреща. Стреляй в колата, за да ме прикриваш. Цели се в предното стъкло. Спукай гумите или радиатора. Важното е да стреляш и да се опиташ да пръснеш стъклото или да я

обездвижиш, ако можеш. Моли се на Бога местните да не се набъркат и да си стоят на шибания задник на площада.

— Ами ако дойдат насам, ако някой...

— Гледай да не го убиеш, глупако! — прекъсна го англичанинът.
— И обстрелвай колата откъм дясната страна. Дясната за теб. Откривай се колкото можеш по-малко.

— Дясната страна на колата?

— Да, освен ако не искаш да застреляш жената, за която, честно казано, не ми пука. Трябва ми той. Естествено, ако греша, този план няма да ни свърши работа, но тогава ще измислим нещо друго.

Агентът бе притиснал лицето си до каменната стена. Подаде се леко зад ъгъла и погледна към улицата. Само такива мъже можеха да се оправят в непознатата гора. Почтените архитекти не ставаха за това.

— Интуицията не ви подведе преди малко в старата къща — призна Ноъл. — Досетихте се, че има друга врата.

— Да, заден вход. Дори човек със скромн опит не би влязъл сам в капан.

Професионалистът отново се бе оказал прав. Ноъл чу гуми на кола да изсвистяват на някакъв невидим за тях завой; сетне тя набра скорост и с рев се приближи към тях. Агентът се изправи и даде знак на Ноъл. Той погледна към улицата, плътно долепен до стената; ръката му, свита до гърдите, държеше пистолет.

Гумите отново изсвириха и колата спря.

— Сега! — извика агентът на Холкрофт, изскочи от входа, стреля два пъти по колата и се спусна да прекоси улицата.

Въпреки отекващите гърмежи и светкавичните действия, които създаваха усещане за реалност, последвалите няколко минути се сториха на Ноъл кошмар, чийто главен герой бе самият той. Държеше в ръката си пистолет. Всеки път, когато натиснеше спусъка, вибрации разтърсваха цялото му тяло. Дясната страна на колата. Дясната за теб. Освен ако не искаш... Той стреля, като отчаяно се стараеше да бъде точен. Не можа да повярва на очите си, като видя как проби предното стъкло, после чу как куршумите проникват през вратата, човешки писъци... някакво тяло падна от колата. Шофьорът се просна върху паважа с протегнати напред ръце. Остана абсолютно неподвижен, от главата му шуртеше кръв.

От един вход от другата страна на улицата се показва агентът, ниско приведен, с насочен напред пистолет и се разпореди:

— Пуснете я! Не можете да се измъкнете!

— Nie und nimmer!^[2]

— Задръжте я тогава! Въобще не ми пука... Дръпнете се вдясно, мис! Сега!

Един след друг отекнаха два изстрела, после се разнесе женски писък. Сякаш целият свят рухна за Ноъл. Той се спусна обезумял надолу по улицата. Страхуваше се от мислите си, страхуваше се, че няма да може да понесе отново, което ще види.

Хелдън бе коленичила, трепереше, хлипаше силно и не отместваше поглед от трупа, проснат на паважа от лявата ѝ страна. Важното бе, че е жива. Ноъл се затича, седна до нея и притегли главата ѝ към гърдите си.

— Той... той — прошепна Хелдън и го отблъсна леко. — Бързо.

— Какво? — Ноъл проследи погледа ѝ.

Агентът от М15 се опитваше да пропълзи до тях, понечи да каже нещо, но от устата му не излезе никакъв звук. Червеното петно върху ризата на гърдите му се уголемяваше.

В началото на улицата, където започваше площадът, се бяха натрупали хора. Трима-четирима мъже колебливо излязоха напред.

— Вдигни го — промълви Хелдън. — Бързо го вдигни. — Явно тя беше в състояние да мисли трезво и да взема решения, а той не можеше нито едното, нито другото.

— Какво ще правим сега? Какво ще правим? — беше единственото, което успя да каже и дори не бе сигурен, че това е неговият глас.

— Тези улици... се съединяват. Трябва да го отнесем.

— Защо?

Хелдън го прониза с поглед.

— Той спаси живота ми. Твоя също. Бързо!

Можеше само да изпълнява чужди команди, мозъкът му бе напълно блокирал. Той се изправи, бързо отиде при агента и се надвеси на сантиметри от лицето му. Гневът в сините му очи постепенно угасваше, той отвори уста и напразно се опита да промълви нещо. Умираще.

Ноъл го изправи на крака, и тъй като той не можеше да стои, го вдигна, сам изненадан от лекотата, с която го направи. Видя, че Хелдън тръгна към колата; двигателят ѝ все още работеше. Ноъл пренесе агента до нея.

— Аз ще карам — каза Хелдън. — Сложи го на задната седалка.

— Нищо няма да виждаш през предното стъкло!

— Иначе няма да стигнем много далеч с него.

В следващите няколко минути пистолетът, който Холкрофт държеше, и всичко останало продължаваше да му изглежда нереално. Хелдън бързо изви към тротоара и обърна колата в обратната посока. Седнал до нея, Ноъл въпреки паниката си осъзна нещо. То се оформи толкова ясно в съзнанието му, сякаш не се отнасяше до него. Той бе започнал да свиква с този ужасен свят. Първоначалната му съпротивителна реакция постепенно изчезваше, защото бе започнал да действа в него, вместо да избяга. Бяха се опитали да го убият. Опитаха са да убият и жената до него. Това може би бе основателен мотив за промяната?

— Можеш ли да намериш църквата? — попита той, самообладанието му се възвръщаше.

— Мисля, че да. Защо?

— Дори и да можеш да се справиш с тази кола, трябва да намерим нашата. — Той посочи към напуканото стъкло — от багажника излизаше пара. — Радиаторът е спукан. Карай към църквата.

Тя се остави на интуицията си и пое нагоре по уличките, които като неравномерно разположени лъчи водеха към площада. В последните няколко пресечки развълнувани хора започнаха да приближават колата и им крещяха нещо. В първия момент Ноъл си помисли, че причината е надупченото предно стъкло, но разбра, че греши. Те тичаха редом с тях към центъра на селото — явно новината за инцидента се бе разпространила:

Des gens assassinees! Le tuerie!^[3]

Хелдън зави по улицата, минаваща покрай църквата, и стигна до входа на паркинга. Мина през него и спря до колата, наета от Ноъл. Холкрофт погледна към задната седалка. Агентът от МІ5 се бе отпуснал в единия край на седалката, дишаше тежко и гледаше към Ноъл. Направи му знак с ръка да се приближи.

— Ще сменим колата — каза Холкрофт. — Ще те закараме при лекар.

— Чуй ме... първо, глупако — прошепна англичанинът. Погледът му се прехвърли към Хелдън. — Кажете му.

— Изслушай го, Ноъл — каза тя.

— Какво има?

— Пейтън-Джоунс. Имате ли номера?

Холкрофт си спомни. Името върху визитната картичка, която по-възрастният агент с прошарената коса му бе оставил в Лондон, бе Харолд Пейтън-Джоунс. Той кимна.

— Да.

— Обади му се... — задави го кашлица. — Разкажи му какво стана... Всичко.

— Сам ще можеш да му кажеш — каза Ноъл.

— Върви по дяволите. Обясни на Пейтън-Джоунс, че се е появило усложнение, за което не знаем. Човекът, изпратен от Тинаму, всъщност е Фон Тиболт.

— Брат ми не е Тинаму — извика Хелдън.

Агентът я погледна през полупритворените си клепачи.

— Може би сте права, мис. Преди бях сигурен, че е, но сега не съм. Знам само, че човекът, който ви следеше с фиата, работи за Фон Тиболт.

— Той нямаше да ни направи нищо! Трябваше просто да разбере кой следи Ноъл.

Холкрофт се обърна към Хелдън и я погледна изумен.

— Значи ти си знаела за него?

— Да. Разходката ни всъщност беше идея на Йохан — призна тя.

— Много ти благодаря.

— Моля те. Ти не разбираш много неща... за разлика от мен и брат ми.

— Хелдън, аз се опитах да хвана този човек! Намерих го убит!

— Какво? О, Боже...

— Ето това е усложнението — прошепна агентът на Ноъл. — Ако Фон Тиболт не е Тинаму, какъв е той тогава? Защо убиха неговия човек? Защо онези двамата се опитаха да отвлекат сестра му и да убият теб? Кой бяха те? Колата им... чия е. — Англичанинът се задъхваше,

Ноъл посегна към него, но той го спря с ръка. — Само слушайте. Открийте кои са и на кого е колата. Те са непредвиденото усложнение.

Агентът от МІ5 едва държеше очите си отворени, шепотът му затихваше. Всеки момент можеше да издъхне. Ноъл се надвеси над него.

— Дали всичко това не е свързано с човек на име Питър Болдуин?

Сякаш електрически ток разтърси тялото на умирация. В очите му проблясна искрица живот.

— Болдуин? — прошепна той.

— Обади ми се в Ню Йорк — обясни Холкрофт, — настояваше да се откажа и да не се замесвам в това. Каза още, че разполага с информация, до която никой друг няма достъп. Един час по-късно бе убит.

— Казал е истината! Болдуин е казал истината. — Устните на агента затрепериха, от ъгълчето на устата му потече струйка кръв. — Така и не му повярвахме, че има информация, за която би могъл да ни предложи сделка. Бяхме сигурни, че лъже...

— За какво да лъже?

Агентът от МІ5 с усилие премести погледа си от Ноъл към Хелдън.

— Няма време. — Отново погледна Холкрофт. — Но ти си чист... Иначе не би казал това, което току-що каза. Вярвам и на двама ви. Свържи се с Пейтън-Джоунс... колкото може по-скоро. Кажу му отново да се върне към папката на Болдуин. Код Волфсшанце. Волфсшанце е.

Главата му клюмна напред. Той беше мъртъв.

[1] В името на Бога! (фр.) — Бел. прев. ↑

[2] Никога, за нищо на света! (нем.) — Бел. прев. ↑

[3] Убити хора! Престрелка! (фр.) — Бел. прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Летяха по магистралата към Париж. Късното слънце обливаше местността с оранжеви и студеножълти лъчи. През зимата то навсякъде беше едно и също, сякаш бе някаква постоянна величина. Холкрофт му беше благодарен за това.

„Код Волфшанце. Волфшанце е.“

Питър Болдуин е знаел за Женева. Направил е опит да го каже на МІ5, но от Британското разузнаване не му бяха повярвали.

„Не му вярвахме, че има информация, за която би могъл да ни предложи сделка.“

А какво е искал да им предложи той? И срещу какво? Кой беше Питър Болдуин?

Кой е бил Питър Болдуин?

Кой беше Фон Тиболт... Тенисън?

Ако Фон Тиболт не е Тинаму, какъв е той тогава? Защо убиха неговия човек? Защо онези двамата се опитаха да отвлекат сестра му? И да убият и теб?

Защо?

Поне на един от въпросите имаше отговор: Джон Тенисън не беше Тинаму. Той можеше да е замесен във всичко друго, дори в нещо, което представлява заплаха за Женева, но не беше убиец. Но тогава кой беше той? Как се бе забъркал с убийци? Защо го преследваха, а заради него и сестра му?

Тези въпроси пречеха на Ноъл да мисли за последните няколко часа, което беше добре, защото иначе нервите му нямаше да издържат. Трима мъже бяха убити — единият от неговата ръка. Убийствата бяха станали в една странична уличка на отдалечено френско селце по време на празнично веселие. Истинско безумие.

— Какво мислиш, че може да означава „Волфшанце“? — попита Хелдън.

— Аз знам съвсем точно.

Тя се обърна изненадана към него.

Той ѝ разказа всичко, което знаеше за оцелелите от Волфшанце. Сега нямаше смисъл да крие от нея фактите. Когато свърши, тя не отговори нищо. Той се питаше дали не е стигнал твърде далеч. Не я ли въвличаше в конфликт, в който тя не искаше да участва? Само преди няколко дни го бе заплашила, че ако не следва инструкциите или се представя за някой друг, тя ще напусне Париж и той никога повече няма да я види. Дали и сега не мислеше да постъпи така? Дали заплахата от Волфшанце нямаше да направи бремето на отговорността и страха непоносимо?

— Страх ли те е? — попита той.

— Въпросът ти е глупав.

— Знаеш какво искам да кажа, нали?

— Знам. — Тя облегна глава назад на седалката. — Питаш ме дали ще избягам.

— Да, всъщност нещо такова. Е, ще избягаш ли?

Хелдън помълча малко и той изчака търпеливо. Когато тя отново заговори, гласът ѝ бе тъжен и подобен на ехо, но различен от този на сестра ѝ.

— И аз също като теб не мога да избягам. И не защото моралът и страхът ме спират. Просто няма смисъл — те ще ни открият. И ще ни убият.

— Звучи доста отчайващо.

— Но е вярно. Аз се уморих да бягам. Нямам повече сили за това. „Рахе“ или „Одесса“, сега и Волфшанце — ловци, чиито жертви сме ние, но които се дебнат и помежду си. Хер Оберст е прав — трябва да се сложи край на това.

— Мислех си същото. Дадох си сметка, че ако не е била смелостта на майка ми, сега щях да бъда постоянно преследван като вас.

— Синът на Хайнрих Клаузен — изрече Хелдън замислено.

— И нечий друг син също. Съгласна ли си да не се обаждаме на Пейтън-Джоунс? Какво ще кажеш?

— Да, съгласна съм.

— От МІБ ще ни потърсят. Няма друг избор. Ще открият, че човекът им, който е тръгнал след нас, е убит. Ще започнат да задават въпроси.

— На които не можем да отговорим. Ние не сме следили никого. Ние бяхме следени.

— Какви ли са онези двамата? — попита той.

— Мисля, че са от „Рахе“. Това е техният стил.

— Или пък „Одесса“...

— Възможно е. Но този, който ме хвана, говореше странен немски. Не приличаше на никое от познатите ми наречия. Не е от Мюнхен, и берлинчанин не е. Чудна работа.

— А какъв беше говорът му?

— Гърлен, но не достатъчно твърд, ако разбираш какво искам да кажа.

— Не много. Значи смяташ, че са от „Рахе“?

— Има ли значение? И от двете трябва да се пазим. Така че за мен нещата не са се променили. — Тя се протегна и докосна ръката му. — Но съжалявам заради теб.

— Защо?

— Защото сега и ти бягаш с нас. Сега си един от децата — die verwünschten Kinder. Прокълнатите. А нямаш никаква подготовка за това.

— Струва ми се, че я получавам, макар и между другото.

Тя отдръпна ръката си.

— Трябва да отидеш в Берлин.

— Зная. Налага се да действаме бързо, да намерим и доведем Кеслер. Той е най-големият... — Холкрофт направи пауза, — наследник.

Последната дума накара Хелдън да се усмихне тъжно.

— Ти и брат ми знаете много и сте готови да започнете. Кеслер също трябва да бъде готов... Цюрих е най-важната фаза от плана. И решението на толкова много проблеми.

Ноъл я погледна. Не беше трудно да разбере какво си мисли. Цюрих означаваше баснословна сума, част от която щеше да бъде използвана, ако не за спирането на фанатиците от „Одесса“ и „Рахе“, то поне за ограничаването на дейността им. Наистина, Холкрофт сам бе станал свидетел на бруталните им методи. Но засега тя беше сигурна само в подкрепата на брат си. За другите двама участници в плана все още не знаеше какво да мисли.

— Всичко ще бъде наред след Цюрих — успокои я той. — Скоро ще можеш да спреш да бягаш. Всички ние ще можем да заживеем нормално.

Тя го погледна като в унес, след това се премести на седалката до него, пхна ръката си под неговата и я хвана. Склони глава на рамото му, а дългата ѝ руса коса се разпиля по сакото му.

— Извиках те и ти дойде — гласът ѝ сякаш бе далечно ехо. — Бяхме на косъм от смъртта днес следобед. Един човек пожертва живота си заради нас.

— Той беше агент от разузнаването — отвърна Ноъл. — Ние нямахме значение за него. Опитваше се да се добере до информация и до човека, който мислеше, че може да му я даде.

— Да, знам. Срещата съм такива като него. Но той постъпи много благородно накрая, на негово място малцина биха направили това. Готови са да жертват нечий живот, за да постигнат целите си, но не своя.

— Какво имаш предвид?

— Ти нямаш опит и щеше да правиш каквото той ти каже. Той можеше да те използва за примамка и да те превърне в мишена. Задачата му щеше многократно да се опрости, ако те си бяха изпразнили пълнителите в нас двамата. Както ти каза, ние не бяхме важни за него. В суматохата той можеше да хване своя човек и да остане жив. Но той ни спаси.

— Къде ще отидем в Париж?

— Не отиваме в Париж, а в Аржантъой — отвърна Хелдън. — В един малък хотел на брега на Сена. Прекрасен е.

Ноъл вдигна лявата си ръка от волана и погали русия водопад, спускащ се по сакото му.

— Ти си прекрасна — прошепна той.

— Аз съм изплашена. Трябва да се освободя от този кошмарен страх.

— Аржантъой ли? — повтори той. — Малък хотел в Аржантъой. Знаеш твърде много места за човек, който е във Франция само от няколко месеца.

— Трябва винаги да знаеш къде няма да ти задават излишни въпроси. Това бързо се научава. Отбий по магистралата при изхода Бийанкур. Моля те, побързай.

Стаята им бе с изглед към Сена; стъклени врати водеха към балкон, надвесен над самата река. Излязоха навън в хладния нощен въздух и той я прегърна. Няколко мига постояха така, загледани в черната вода. Никой не проговори. Близостта им действаше като балсам.

На вратата се почука, Хелдън се стресна, но той усмихнат я успокои:

— Отпусни се. Докато беше в банята, поръчах бутилка бренди.

Тя се усмихна в отговор и въздъхна дълбоко.

— Трябваше да оставиш на мен. Френският ти е направо невъзможен.

— Все пак мога да произнеса „Реми Мартен“ — засмя се той и свали ръка от рамото ѝ. — Това беше първото нещо, което научихме в училище.

Отиде да отвори.

След като взе подноса от сервитьора, Холкрофт спря за миг до вратата, за да погледа Хелдън отдалеч. Тя беше затворила балконските врати и гледаше нощното небе. Една недостъпна самотна жена, която се опитваше да се доближи до него. Той го усещаше.

Искаше му се да знае повече за нея. Хелдън беше красива и не можеше да не го съзнава. Интелигентността ѝ беше също безспорна и не подлежеше на коментар. Освен това тя знаеше много тайни начини за оцеляване в престъпния свят, и то не в местен, а в международен мащаб. Действаше бързо и решително. Сигурно много пъти беше използвала секса като средство за постигане на целите си, но според него го бе правила хладнокръвно и пресметливо: „Купувачо, внимавай, ти получаваш само тялото. Мислите са си мои. Няма да узнаеш нито една от тях.“

Тя се обърна към него. Въпреки нежния поглед и топлото излъчване му се струваше все така далечна.

— Приличаш ми на метр д'отел, който ме изчаква търпеливо, за да ме заведе до масата ми.

— Оттук, мадмоазел — каза Ноъл. Занесе подноса на малко бюро в другия край на стаята и го сложи отгоре. — Би ли желала да седне на маса близо до водата. — Той придърпа един шезлонг до стъклените врати, застана срещу нея, усмихна ѝ се и се

поклони. — Веднага щом дамата благоволи да седне, брeндитo щe бeдe сeрвирaнo и фoйeрвeркитe щe зaпoчнaт. Фaклoнoсцитe в лoдкитe чaкaт сaмo вaс.

— A вие кeдe щe сeднeтe, мoй чaрoвeн garcon^[1]?

— B крaкaтa ви, милeйдe. — Тoй сe нaвeдe, хвaнa я зa рaмeнeтe и я цeлунa, кaтo сe чудeшe дaли тa щe гo притeгли кeм сeбe си или щe гo oтблeснe.

Oкaзa сe нeпoдгoтвeн зa oнoвa, кoeтo сe случи. Устнитe й, мeки и влaжни, сe рaзтвoрихa и пoeхa нeгoвитe. Тa oбгeрнa с длaни лицeтo му. Прeститe й нeжнo гaлeхa стрaнитe, клeпaчитe и слeпooчиятa му. С жaднитe движeния нa устнитe си тa стрaстнo гo кaнeшe в сeбe си. Тoй я бe прeгeрнaл силнo, гeрдитe й бяхa притиснaти кeм нeгo, a крaкaтa й сe вплитaхa в нeгoвитe и гo възбуждaхa.

Пoслe стaнa нeщo стрaннo. Тa сe рaзтрeпeри и впи прeсти зaд врaтa му, сякaш сe бe изплaшилa, чe тoй мoжe дa й сe изплeзнe. Нoъл чy oт гeрлoтo й дa сe изтрeгвaт ридaния и усeти кaк кoнвулсии рaзтeрcвaт цялoтo й тeлo. Прeгeрнa я прeз крeстa, внимaтeлнo oтдeли лицeтo си oт нeйнoтo и я нaкaрa дa гo пoглeднe.

Тa плaчeшe. Взрeя сe в нeгo зa миг и тoй видя тoлкoвa мнoгo бoлкa в oчитe й, чe сe пoчувствa нeкaнeн свидeтeл нa личнa дрaмa.

— Кaквo имa? Кaквo ти e?

— Нaкaрaй стрaхa дa си oтидe — пoмoли гo тa шeпнeшкoм, рaзкoпчa блузaтa си и oткри гeрдитe си. — Нe искaм дa бeдa сaмa. Мoлeя тe, нaкaрaй гo дa си oтидe.

Тoй я притeгли кeм сeбe си и притиснa нeжнo глaвaтa й кeм гeрдитe си. Кoсaтa й бeшe мeкa и прeкраснa. Кaтo всичкo у нeя.

— Ти нe си сaмa, Хeлдeн. И аз нe сeм сaм.

Лeжaхa прeгeрнaти пoд зaвивкитe, тa бe oтпyснaлa глaвa вeрху гeрдитe му. Тoй пoвдигaшe кичурe кoсa и ги пyскaшe дa пaдaт вeрху лицeтo й.

— Нищo нe виждaм, кaтo прaвиш тaкa — кaзa тa прeз смeх.

— Приличaш нa oвчaрскo кучe.

— Ти ли си oвчaрят?

— Дa, имaм си и гeгa.

— Ужасeн си. Eтo с тaзи устa гoвoриш мрeсoтии. — Тa прoтeгнa рeкaтa си и зaбaрaбaни с пoкaзaлeц пo устнитe му. Тoй зaхaпa лeкичкo прeстa й и зaпoчнa дa рeмжe.

— Няма да ме уплашиш — прошепна тя, надвесиле лицето си над неговото и близна езика му закачливо. — Ти си страхлив лъв. Ревеш, но не хапеш.

Той взе ръката ѝ.

— Страхливият лъв? От „Магьосникът от Оз“ ли?

— Да — отвърна тя. — Много обичах „Магьосникът от Оз“. Гледала съм го десетки пъти в Рио. Тогава започнах да уча английски. Толкова исках да се казвам Дороти. Дори нарекох малкото си куче Тото.

— Трудно ми е да си те представя като малка.

— Е, първо съм била малка. А после съм разцъфнала в цялото си великолепиe... — тя млъкна и се засмя. Беше се надвесила над него. Той инстинктивно посегна към лявото ѝ зърно. Тя простена, сложи ръката си върху неговата и отново легна на гърдите му. — Както и да е. Била съм малка. Дори понякога бях много щастлива.

— Кога?

— Когато бях сама. Майка ми държеше да имам самостоятелна стая, по възможност крайна, винаги когато отсядахме в хотел. Тъй като бях най-малка, тя се грижеше брат ми и сестра ми да не ме притесняват с късното си прибиране.

— Сигурно си се чувствала доста самотна...

— О, не! Никога. Представях си как си говоря с моите приятели, седнали по столовете или леглото ми. Бъбрехме с часове и си споделяхме всякакви тайни.

— Ами в училище? Нямах ли истински приятели там?

Хелдън замълча за малко.

— Да, имах няколко. Като си помисля за миналото, всъщност не мога да виня другите. Бяхме деца и правехме това, което родителите ни казваха. Разбира се, ако поне единият от тях е оцелял.

— И те какво им казваха?

— Че съм дъщеря на Фон Тиболт. Малкото момиченце със смешното име. А майка ми беше... да, майка ми. Те просто мислеха, че децата им трябва да избягват семейство, което носи клеймото на позора.

Тя може би е била белязана с позорно клеймо, помисли си Ноъл, но не майка ѝ е била причината за това. Морис Граф и „Одеса“ имаха сериозен мотив да заклеят семейството. Милиони долари на

любимия Райх бяха присвоени от предатели като Фон Тиболт, за да послужат за едно грандиозно извинение.

— Нещата станаха по-поносими, когато порасна, нали?

— О, да, разбира се. Човек се приспособява, съзрява и започва да разбира някои отношения, които не е проумявал като дете.

— Сигурно си имала повече приятели?

— Не, но се сблизих повече с тези, които имах. Не бях кой знае колко общителна. Свикнала бях да съм сама. Добре разбирах защо не ме канят на партита и обеда или поне не в така наречените почтени семейства. С годините социалните контакти на майка ми се ограничиха, за разлика от търговските ѝ интереси. Тя действаше като хищник и хората от германската общност страняха от нас. От друга страна, коренното население се държеше враждебно с германците в онези години.

— Защо? Войната отдавна е била свършила.

— Но те продължаваха да създават неприятности и беди. Незаконни пари, военнопръстъпници, еврейски отмъстител... и това продължаваше години наред.

— Ти си толкова красива, че ми е трудно да си представя... че си била сама.

Хелдън се надигна и усмихната го погледна. Прибра с ръка косата си назад и я хвана на тила си.

— Тогава имах много строга, ледена външност, скъпи. Косата ми беше права и вдигната на кок, носех големи очила и широки рокли. Дори нямаше да се загледаш по мен... Какво, не ми ли вярваш?

— Не се замислих за това.

— А за какво?

— Току-що ми каза „скъпи“.

Тя задържа погледа си върху него.

— Като че ли точно така казах, нали? Спонтанно го изрекох. Имаш ли нещо против?

Вместо отговор той я прегърна.

Тя се облегна в шезлонга и отпи от чашата с бренди. Бе по комбинезон, а не с ефирен халат, Ноъл седеше на пода до нея, по шорти и с разкопчана риза вместо хавлия. Държаха ръцете си и гледаха отблясъците от светлините на лодките във водата.

Той извърна глава към нея и я погледна.

— По-добре ли си?

— Да, много по-добре, скъпи. Ти си толкова нежен. Не съм срещала много мъже като тебе.

— Надявам се, че ще щадиш силите ми.

— Не, нямах предвид това. За твоє сведение, сред приятелите на хер Оберст съм известна като Fräulein Eiszarfen.

— Какво означава това?

— Ледена висулка. „Мадмоазел Ледена висулка“. А в издателството са убедени, че съм лесбийка.

— Изпрати ги при мен.

— Не, не бих рискувала.

— Ще им кажа, че си травестит, който налага партньора си с камшици и велосипедни вериги. Ще се разбягат само като те видят.

— Добра идея. — Тя го целуна. — Ти си топъл, нежен и имаш приятно чувство за хумор. Много ми харесваш, Ноъл Холкрофт, и това никак не е добре.

— Защо?

— Защото ще се сбогуваме, а аз ще си мисля за теб.

Ноъл задържа ръката ѝ, която галеше лицето му — думите ѝ го изплашиха.

— Та ние току-що си казахме „здравей“, защо ще се сбогуваме?

— Ти трябва да вършиш разни неща. Аз също.

— И пред двама ни стои Цюрих.

— Пред тебе стои Цюрих. Аз си имам своите ангажименти в Париж.

— Не се изключват взаимно.

— Не можеш да си сигурен в това, скъпи. Ти не знаеш нищо за мен, за това къде и как живея.

— Знам, че когато си била малка, винаги си живяла в самостоятелна стая и си гледала десетки пъти „Магьосникът от Оз“.

— Мисли си понякога за това момиче. То ще си спомня с хубаво чувство за теб. Винаги.

Холкрофт отдръпна ръката ѝ от лицето си.

— Какво по дяволите искаш да кажеш? „Благодаря ти за чудесната вечер, а сега сбогом!“

— Не, скъпи. Не е това. Не се налага точно сега да се разделяме.

— Тогава какво искаш да кажеш?

— Не зная. Като че ли просто размишлявах на глас... колко време имаме. Може да сме заедно няколко дни или седмици, ако и ти искаш.

— Разбира се, че искам.

— Обещай ми, че никога няма да се опитваш да откриеш къде живея и няма да ме търсиш. Аз ще ти се обаждам.

— Ти си омъжена!

Хелдън се засмя.

— Не.

— Тогава живееш с някого.

— Да, но не е това, което си помисли.

Ноъл се вгледа в нея.

— Какво очакваш да ти отговоря?

— Че обещавах.

— Не зная дали правилно съм те разбрал. Извън работата ти не мога да те намеря, не бива да знам нито къде живееш, нито как мога да се свържа с теб, така ли?

— Ще ти оставя телефона на една приятелка. Ако има нещо спешно, ще ми го предадеш чрез нея.

— Мислех, че аз също съм ти приятел.

— Да, но по различен начин. Моля те, не се сърди. Правя го заради твоята безопасност.

Холкрофт си спомни как преди три ноци Хелдън се бе изплашила, че е изпратен от някоя терористична организация.

— В колата каза, че много неща ще се решат след Цюрих. Твоите проблеми ли имаше предвид? Цюрих може ли да промени живота ти?

Тя се поколеба.

— Възможно е. Но трябва да се направи толкова много...

— За толкова кратко време — довърши изречението Холкрофт. Той докосна бузата ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. — Но сметката ще бъде деблокирана само след като изпълним условията, поставени от Женева.

— Да, каза ми за тях. Мисля, че Йохан също ги знае.

— Не съм съвсем сигурен. Подозренията около него могат да го извадят от играта.

— Какво означава това?

— Може да бъде отхвърлен от Женева. Ако слуховете стигнат до директорите на банката, те могат да се изплашат и да затворят трезорите. Но за него ще поговорим по-късно. Искам да те попитам някои неща за Бомънт. Мисля, че знам каква роля играе, но трябва да бъда напълно сигурен.

— Какво още искаш да научиш?

— Докато Бомънт е бил в Рио, имал ли е някаква връзка с Морис Граф?

— Нямам представа.

— Как можем да разберем това? Дали някой в Рио би могъл да ни каже?

— Не зная.

— По дяволите, трябва да го научим по някакъв начин. Въобще трябва да научим всичко за него.

— Няма да е лесно.

— Защо?

— Преди три години, когато Гретхен ми каза, че ще се омъжва за Бомънт, страшно се изненадах. Вече ти споменах за това. Тогава работех в малка фирма за издирване недалеч от Лестър скуеър. Нали ги знаеш онези отворителни кантори, където изпращаш пет лири и те ти намират всякаква информация за нещо или някого, който те интересува. Няма кой знае какъв авторитет, но наистина умеят да намират и използват източници. — Хелдън замълча.

— И ти направи проверка за Бомънт?

— Да, опитах се, дори без да се замислям защо всъщност го правя. Намерих характеристиката му от колежа, направих справка за военната му кариера. Биографията му изобилства с похвали, препоръки, награди и повишения. Забелязах обаче едно противоречие, което ме заинтригува. Порових се още, за да науча каквото мога за семейството му в Шотландия.

— А какво беше противоречието?

— Според досието му във флота той произлиза от съвсем обикновено семейство, което ще рече сравнително бедно. Родителите му държали зарзаватчийница или цветарски магазин в малък град на име Дънхийт, на брега на Северно море, южно от Абърдийн. А в университета, завършил е Кеймбридж, между другото е бил редовен студент.

— Редовен?... А какъв би трябвало да е бил?

— Стипендиант би било по-логично. Отговарял е на всички условия за получаване на стипендия, но не е подал никакви документи. Стори ми се странно.

— И какво откри за семейството му?

— Там е работата, че не открих почти нищо. Те сякаш се бяха изпарили. Не беше посочен никакъв адрес, нито някакъв начин за връзка с тях. Няколко пъти изпращах запитвания до градския съвет и пощата — надеждни законни източници на информация, за които хората рядко се сещат. Оттам научих само, че Бомънт са английско семейство, преселило се в Шотландия след войната и напуснало страната няколко години след това.

— Може би са починали?

— Не е отразено в досието му. А военните редовно проверяват документацията си и своевременно регистрират промените. Записано е, че живеят в Дънхийт, а те отдавна са напуснали града. Пощенската служба не разполага с адрес за препращане.

Този път Холкрофт смръщи вежди.

— Звучи абсурдно.

— Има и още нещо. — Хелдън се изправи в шезлонга. — На сватбата на Гретхен дойде и един офицер от неговия кораб. Мисля, че е негов заместник-командир. Беше може би с година или две по-млад от Бомънт и си личеше, че е негов подчинен, но помежду им правеше впечатление разбирателство, надхвърлящо обикновените отношения между приятели и военнослужещи.

— Какво имаш предвид?

— Двамата мислеха почти по един и същи начин. Щом единият започнеше изречение, другият спокойно можеше да го продължи. Достатъчно бе единият само да спре поглед върху нещо, за да започне другият да го коментира. Разбираш ли за какво става дума? Виждал ли си хора, които се допълват по този начин, особено мъже?

— Естествено. Например братя или влюбена двойка. Също и военни, които дълго време са служили заедно. И ти какво направи после?

— Проучих и него. Използвах същите източници, както и за Бомънт. Това, до което се добрах, беше невероятно. Биографиите им бяха почти идентични, само имената бяха различни. Академичните и

военните характеристики и на двамата бяха безупречни във всяко отношение. И двамата бяха родени в провинциални градчета, в семейства със скромни възможности. Въпреки това бяха следвали в престижен университет, и то без никаква финансова помощ. Издигнали са се до офицери в Кралския флот, а никъде не се споменава, че са имали амбиция за военна кариера.

— Успя ли да откриеш семейството на приятеля на Бомънт?

— Не. В графата местожителство бе записан миньорски град в Уелс, но те не живееха там. Още преди години се преместили, но никой не знаеше нищо повече за тях.

Това, до което Хелдън бе стигнала, потвърждаваше предположението на Ноъл, че Антъни Бомънт е агент на „Одесса“. Сега най-важното беше да държат него и съмишлениците му колкото се може по-далеч от плана. Не биваше да допускат намесата им в Женева. Може би беше грешка, че с Хелдън не се свързаха с Пейнт-Джоунс, за да го оставят той да се занимае с Бомънт. Но те обмислиха всички евентуални последици от подобен развой на събитията, една от които бе опасността Британското разузнаване отново да се върне към материалите на Питър Болдуин и кода Волфшанце.

— Това, което ми каза, потвърждава опасенията ми. Да се върнем отново на брат ти. Мисля, че знам какво се е случило в Рио. Искаш ли да поговорим за него сега?

Очите на Хелдън се отвориха широко.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— В Рио брат ти е научил нещо, нали? Научил е за Граф и за „Одесса“. Ето защо са го преследвали и са го принудили да избяга оттам. Нито майка ти, нито търговските сделки на брат ти са действителната причина за преселването ви. Граф и „Одесса“ са причината.

Хелдън бе затаила дъх и сега бавно си пое въздух.

— Никога не съм чувала подобно нещо, повярвай ми.

— Тогава какво е станало? Кажи ми, Хелдън.

Погледът ѝ го увещаваше да не настоява.

— Моля те, Ноъл. Аз наистина съм ти много задължена, но не искам от мен да ти се отблагодаря по този начин. Случилото се с Йохан в Рио няма никаква връзка с теб. Нито пък с Женева.

— Не можеш да бъдеш сигурна. Аз самият не мога. Знам само, че трябва да ми разкажеш, за да съм подготвен. Толкова много неизвестни стоят пред мен. Той хвана ръката й. — Изслушай ме. Днес следобед нахълтах в стаята на един слепец. Ударих вратата с рамо и тя се отвори с трясък. Беше ужасно. Той беше стар и, разбира се, не ме видя. Не можа да види страха в собствените ми очи. Ръцете му се разтрепериха и той започна да шепне някаква молитва на френски... За миг ми се прииска да отида при него, да хвана ръцете му и да му кажа, че знам как се чувства. Разбираш ли, той не видя колко съм изплашен. Страх ме е, Хелдън. Не съм свикнал да разбивам вратите на хората, да стрелям и да стрелят по мен. Не мога да се откажа сега, но съм изплашен до смърт. Затова трябва да ми помогнеш.

— Знаеш, че искам.

— Тогава ми кажи какво е станало в Рио. Какво се е случило там с брат ти?

— Това просто няма значение.

— Всичко има значение. — Ноъл се изправи и отиде до стола, където бе захвърлил сакото си. Той посочи на Хелдън прореза. — Погледни. Днес на площада някой се опита да ме прободне с нож. Не зная дали ти се е случвало, но на мен ми е за първи път и не знаех как да реагирам. Първо изпитах смразяващ ужас, после почувствах неудържима ярост. Преди пет дни мъжът, пред чиито очи съм израсъл и който цял живот съм наричал свой баща, бе убит в Ню Йорк. Вървял по тротоара, когато една „неуправляема“ кола врхлетяла върху него и го премазала в стената на близката сграда. Смъртта му беше предупреждение, отправено към мен! Така че не ми говори за престъпленията на „Рахе“, „Одесса“ или мъжете от Волфшанце, защото вече ми е ясно как действат тези откачени копелета. Аз искам да се сложи край на това. То може да се постигне само с парите от Цюрих, защото без тях просто никой не би ни изслушал. Парите са материалният фактор, който ни е необходим, за да бъде чуто гласът на истината. Мнението на хора, разполагащи със седемстотин и осемдесет милиона долара, няма да бъде пренебрегнато току-така. На такива хора просто им се чува думата. — Холкрофт пусна сакото си на земята. — Ще стигнем до Цюрих, само ако изпълним поставените от Женева условия. Това зависи от нас, наследниците на Фон Тиболт,

Кеслер и Клаузен. Никой друг няма да ни помогне, всичко трябва да измислим сами. Сега ще ми кажеш ли какво се случи в Рио?

Хелдън погледна към скъсаното сако, после отново към Ноъл.

— Йохан уби някого.

— Кого?

— Не зная, наистина не зная. Но беше някаква важна личност.

[1] Сервитьор, слуга (фр.) — Бел. прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Холкрофт я наблюдаваше внимателно. Опитваше се да разбере дали тя не скрива нещо от него. Като че ли му разказваше всичко, което знаеше, макар то да не бе много.

— Една вечер, около месец и половина преди да напуснем Бразилия — започна Хелдън, — се прибрах след лекции. Тогава живеехме извън града. Някаква тъмна лимузина беше спряла пред къщи и аз паркирах зад нея. Бях тръгнала към верандата, когато чух отвътре викове и шум от борба. Бях много изненадана, още повече, че не можех да разпозная гласа на човека, който крещеше: „Престъпник! Убиец! Значи си бил ти!“ и други подобни. Изтичах вътре и заварих Йохан и някакъв мъж в антрето. Той ме видя и му кресна да мълчи. Онзи понечи да го удари, но брат ми е много силен, хвана го за ръцете и го изблъска навън. Мъжът се развика, че и други знаели и искали да видят Йохан на бесилото заради убийството и че ако той не си получи заслуженото, самите те щели да го убият. Беше паднал на стълбите и крещеше оттам, после стана и се затича към лимузината си. Йохан се спусна след него. Наведе се и му каза нещо в прозорчето, онзи се изплю в лицето му и потегли.

— Ти попита ли брат си какво става?

— Разбира се, но Йохан каза само, че човекът не бил с всичкия си. Загубил голяма сума в някаква сделка и напълно се побъркал.

— Ти не му повярва, нали?

— Може би щях, но точно тогава той започна да ходи на някакви тайни срещи. Понякога се прибираше много късно или не се връщаше дни наред, а поведението му стана доста странно. След няколко седмици взехме самолет за Ресиф, след което сменихме името си и напуснахме страната. Сигурно беше убил някой много богат и влиятелен човек, който е имал силни приятели.

— Разбра ли някога кой е бил мъжът, когото си заварила у вас онази вечер?

— Не. Спомних си, че съм го виждала някъде, но не можех да се сетя къде. Йохан не искаше да ми каже и дори ми забрани отново да повдигам въпроса. Имало неща, които не бивало да ми се казват.

— Ти примири ли се?

— Да. Опитай се да разбереш. Ние бяхме деца на нацист и знаехме какво означава това — често най-добре беше да не се задават въпроси.

— Но е трябвало да знаеш какво става.

— Не ме разбирай погрешно — непрестанно ни обучаваха и ние се ориентирахме много добре в обстановката. Успяхме да се отървем от евреите, които се опитваха да изтръгнат информация от нас. Свикнахме да различаваме войник на „Одеса“ или маниак от „Рахе“, научихме десетки номера, с помощта на които им се изплъзвахме.

Ноъл трудно възприемаше чутото.

— Нещо като всекидневната подготовка за участието в училищния празник. Доста абсурдно звучи.

— Преди три седмици би могъл да мислиш така — каза тя и хвана ръката му, — но днес вече не. Не и след това, което се случи преди няколко часа.

— Какво искаш да кажеш?

— В колата ти казах — съжалявам, че ти липсва подготовка.

— А аз ти отговорих, че я получавам в движение.

— Да, но е недостатъчна. Йохан ми заръча да те науча на каквото мога. Искам внимателно да ме слушаш, Ноъл. Опитай се да запомниш всичко, което ще ти кажа.

— Слушам те — Холкрофт усети загрижеността в погледа ѝ. Ръката ѝ го стискаше здраво. Думите, с които започна, бяха:

— Отиваш в Берлин. Искам да се върнеш оттам.

От време на време на Ноъл му идваше да се усмихне или още по-лошо — да се изсмее на глас, но мрачната ѝ сериозност го възпираше. Спомни си, че този следобед бяха загинали трима мъже. Той и Хелдън спокойно можеха да са сред тях. Затова се съсредоточи и се опита да запомни всичко.

— Няма време да ти се издаде фалшив паспорт — това отнема дни. Имаш пари, купи си билет за още едно място в самолета. Бъди внимателен през цялото време, не допускай някой да седне до теб —

пътят ти винаги трябва да е свободен. Не пий и не яж нищо, което не си донесъл със себе си.

За секунди пред него изникна споменът за инцидента от британския Боинг 747 с флакона стрихнин.

— Този съвет няма да го забравя за нищо на света.

— Човек се разсейва, приисква му се да пийне едно кафе или чаша вода. В никакъв случай не го прави.

— Добре, няма. А когато пристигна в Берлин.

— Във всеки голям град — поправи го тя. — Намери си малък хотел в оживен квартал, в който порнографията, проституцията и търговията с наркотици са основната индустрия. На рецепцията няма да се интересуват от истинското ти име. Един мой познат може да ни даде името на такъв хотел в Берлин...

Тя продължи да му описва различни тактики и методи; даваше му идеи как да измисля свои варианти...

Да се регистрира под чуждо име, да сменя стаята си всеки ден, да остава най-много две седмици в един и същи хотел. Да се обажда от уличен телефон, никога от хотела или от нечие жилище. В багажника да има поне три вида връхни дрехи, различни шапки и очила. Обувките му да бъдат винаги с каучукови подметки, с тях се тича най-бързо и безшумно. Да спира и тръгва внезапно. Ако му се задават въпроси, да лъже невъзмутимо, но не и арогантно и без да повишава тон. Покаже ли, че се ядосва, може да предизвика подозрителност и да го забавят с допълнителни въпроси. По време на полета пистолетът му да бъде разглобен, цевта да бъде свалена от дръжката, а ударникът махнат. Европейските митничари обикновено не се интересуват от разглобено на части оръжие, а от това, което се пренася контрабандно. Ако все пак решат да конфискуват пистолета, да им го остави, без да вдига шум, защото е за предпочитане да си потърси друг, вместо да се излага на риск. В случай че не възникнат усложнения, незабавно да го сглоби в мъжката тоалетна на летището.

На улицата... Каза на Хелдън, че знае как да се справи на улицата и в тълпата, а тя му отвърна, че човек винаги може да научи нещо. Обясни му, че трябва да върви възможно най-близо до бордюра, за да може да прекоси платното веднага щом забележи, че някой го следи или иска да му направи нещо.

— Запомни — наставляваше го тя. — Ти си аматьорът, а те професионалистите. Превърни неизгодната си позиция в преимущество. Аматьорът действа непредсказуемо не защото е хитър или опитен, а защото е неподготвен. Променяй решенията си бързо и неочаквано, сякаш наистина си объркан. После спирай и изчаквай. Преследвачът ти не би желал да се срещне лице в лице с теб. Но ако усетиш, че се стреми към пряк конфликт, стреляй. Трябва ти заглушител, утре сутринта ще го имаш. Знаем къде да намеря.

Той се обърна, всичко толкова го бе впечатлило, че не можа да продума. Тя прочете изумлението в погледа му.

— Съжалявам — каза тя, усмихна се тъжно, наведе се и го целуна.

Почти цялата нощ си говореха — Хелдън посвещаваше своя любим в тайните на оцеляването. Тя се бе вживяла напълно в ролята си на негов учител. Измисляше хипотетични ситуации и го питаше как би постъпил в тях.

— Пътуваш с влак, вървиш по тесния коридор, носиш важни документи. Някакъв мъж тръгва срещу теб: ти не знаеш, че това е врагът. Зад теб има хора и не можеш да се върнеш. Какво ще направиш?

— Този човек да ме убие ли цели?

— Не знаеш. Какво ще направиш? Бързо кажи!

— Сигурно ще продължа напред. Ще бъда нащрек и ще очаквам от него най-лошото.

— Не, скъпи! Документите — трябва да ги опазиш! Спъваш се и падаш на земята.

— Но защо?

— Хората ще те забележат, някой ще ти помогне да се изправиш. Преследвачът ти не може да направи нищо при това положение. В момента трябва да измислиш как да му се изплъзнеш.

— Привличайки вниманието върху себе си — схвана мисълта й Ноъл.

— Точно така.

Разговорът им продължи с часове, докато накрая и двамата се почувстваха изтощени от него. Любиха се нежно. Светът им се струваше безкрайно далечен. Накрая Хелдън заспа на гърдите му, лицето й почти не се виждаше от разпиляната коса.

Известно време той лежа буден, обгърнал с ръка раменете ѝ. Мислеше си как момичето, влюбено в „Магьосникът от Оз“ бе пораснало и бе усвоило така добре уменията да се изплъзва. Тя обитаваше друг свят. Светът, в който той навлизаше с опасна скорост.

Събудиха се късно и Хелдън реши да не ходи на работа.

— Толкова по-добре — каза тя и се пресегна към телефона. — Бездруго трябва да направим някои покупки. Ще кажа на шефката си, че и днес не се чувствам добре. Мисля, че тя е влюбена в мен.

— Струва ми се, че аз също съм влюбен в теб — рече Ноъл и погали извивката на шията ѝ. — Къде живееш?

Тя каза вътрешния номер на телефонистката, погледна го и се усмихна. После постави ръката си върху слушалката.

— Не се надявай да изкопчиш толкова ценна информация от мен, като събуждаш най-ниските ми инстинкти. Аз съм обучена, нали знаеш? — Отново се усмихна.

Отговорът ѝ го ядоса.

— Сериозно те питам. Къде живееш?

Усмивката ѝ се стопи.

— Не мога да ти кажа. — Тя махна ръката си от слушалката и започна да обяснява нещо на френски на някого в издателство „Галимар“.

Един час по-късно те потеглиха с колата към Париж. Първо спряха при хотела и той си прибра нещата, след това отидоха на една улица, където на всяка крачка имаше магазини за облекло втора употреба. Неговата учителка отново прояви вещина при избора на дрехи. Те не биеха на очи и с тях можеше да се движи в тълпата възможно най-незабелязано.

Освен с шлифер, той вече разполагаше с мушама и кафяво палто плюс стар туристически каскет, тъмна мека шапка със смачкано дъно и кепе с подвижна козирка. Всичко, което си купи, беше износено с изключение на двата чифта обувки. Едните бяха с дебела каучукова подметка, а другите занесоха на обуцар на същата улица, за да залепи гумен пласт върху кожените им подметки.

Хелдън влезе в неугледния вход на един магазин четири пресечки по надолу от обуцарницата и му каза да я изчака отвън.

Появи се след десетина минути с перфориран цилиндър в ръка — заглушител за пистолета му.

Сега той имаше необходимите дрехи и оръжие. Готвеше се да се изправи срещу врага си след съвсем кратък период на обучение. Веднъж вече се бе сблъскал с него в уличките на френското село Монтьо фо Йон; бе го видял как умира. Къде се спотайваше той сега?

Хелдън бе сигурна, че врагът временно е изгубил дирите им, че още на летището ще се лепне за Ноъл, но той не можеше да му се изплъзне в Берлин.

А трябваше да успее — на всяка цена. Тя искаше той да се върне и щеше да го чака.

Отбиха се в малко кафене, където обядваха и пиха вино. Хелдън пак телефонира и се върна при него с името на хотела в Берлин. Намираше се в Хюренвертел — онази част на града, където сексът беше леснодостъпна стока.

Тя държеше ръката му, опряла лицето си в неговото. Само след няколко минути трябваше да се разделят и той да вземе такси до „Орли“.

— Пази се, скъпи.

— Не се притеснявай за мен.

— Не забравяй това, което ти казах. Ще ти бъде от полза.

— Няма.

— Най-трудно е да възприемеш действителността такава, каквато е. Ще започнеш да се питаш: „Защо точно аз? Защо точно на мен се случва?“ Не мисли за това, просто го приеми като съдбова предопределеност.

За тебе вече нищо няма да е същото. Нищо няма да е като преди.

— Приел съм го. Освен това тези събития ме срещнаха с теб.

Тя погледна встрани, после отново към него.

— Когато намериш хотела в Берлин, вземи си някоя проститутка от улицата. Добро прикритие е. Дръж я до срещата с Кеслер.

Самолет 707 на „Ер Франс“ приближи берлинското летище „Темпелхоф“. Ноъл седеше вдясно от пътеката, мястото до него бе свободно.

„Имаш пари, купи билет за още едно място... не допускай някой да седне до теб — пътят ти трябва да е винаги свободен.“

Жена, оцеляла след толкова изпитания, го бе учила, за да оцелее, помисли си Холкрофт. Когато каза на майка си колко ѝ се възхищава, тя му отговори, че единственото ѝ постижение е, че е оцеляла. Гласът ѝ идваше от около четири хиляди мили, но той усети, че тя произнесе тази дума с гордост.

Беше му казала, че малко ще попътува, което означаваше, че ще изчезне за няколко седмици. Още преди тридесет години тя бе усвоила безценното умение да се изплъзва и да се крие. Господи, тази жена наистина бе невероятна! Ноъл се чудеше какво ли ще предприеме. След няколко дни той щеше да се обади на Сам Буоновентура и се надяваше дотогава Сам да е получил новини от нея.

Митническите процедури на летище „Темпелхоф“ протекоха експедитивно. Холкрофт влезе в чакалнята, намери мъжката тоалетна и сглоби пистолета си.

Взе такси до „Тиргартен парк“, както бе инструктиран. В колата отвори куфара, извади износеното кафяво палто и туристическия каскет и си ги сложи. Таксито спря, той плати сметката, слезе и като внимаваше да не се блъсне в някой минувач, тръгна към парка. Седна на една свободна пейка и се огледа. Никой не му се стори подозрителен. Той стана бързо и напусна парка. Наблизо имаше стоянка за таксите и той се нареди на опашката. Беше нащрек: очакваше преследвачът му да се появи всеки момент. Денят преваляше, сенките ставаха все по-плътни и удължени и му бе все по-трудно да забележи каквото и да било.

Дойде редът му и той каза на шофьора имената на две улици, които бяха на три пресечки северно и четири пресечки западно от хотела му. Шофьорът се ухили и заговори със силен немски акцент, но съвсем правилно:

— Господинът иска да се забавлява? Имам приятели, Негг Американер. Никакви рискове от френска болест.

— Погрешно сте ме разбрали. Правя социологическо проучване. Имам среща с жена си.

Продължиха мълчаливо по берлинските улици. На всеки завой Ноъл се обръщаше да провери дали не ги преследват. Колите зад тях се сменяха и никоя не му правеше впечатление. Спомни си думите на Хелдън: „Обикновено си служат с предаватели. Съвсем проста промяна в облеклото ти, например ако си сложиш това палто и някоя

шапка, ще ги обърка. Получават инструкции, че преследваният обект е само по сако и без шапка, а той вече е изчезнал“.

Дали някъде се бяха спотаили хора да гледат за такси, в което пътникът отговаря на точно определено описание? Все още не можеше да каже. Знаеше само, че засега не вижда „опашка“.

Когато след около половин час пристигнаха, навън вече бе тъмно. По улиците ритмично просветваха неоновы надписи в крещящи цветове, навсякъде бяха разлепени плакати с недвусмислени предложения: до руси каубои бяха застанали проститутки с цепнати къси поли и дълбоко изрязани блузки. Просто друг вид карнавал, помисли си Холкрофт. След три пресечки в южна посока трябваше да завие наляво.

До един вход видя проститутка, която обилно червеше дебелите си устни. Беше в онази неопределена възраст, някъде между тридесет и пет и четиридесет и осем, когато всяка проститутка и добре поддържана домакиня от предградията особено старателно крие годините си, защото вече очевидно е губещата страна в неравностойната борба с тях. Беше с гарвановочерна коса, кожата на лицето ѝ беше бледа, гримът бе безсилен да заличи сенките под очите ѝ. Една пресечка по-надолу се виждаше входът на долнопробен хотел; една от буквите в неоновия му надпис не светеше.

Той се приближи към жената, чудейки се как да я заговори. Това, че не знаеше немски, не беше единственият му проблем. Никога преди това не си беше взимал проститутка от улицата.

Той се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Добър вечер, Fräulein! Говорите ли английски?

Отначало тя го изглежда хладно — износеното му палто не ѝ направи особено впечатление. После забеляза багажа в дясната му ръка и дипломатическото куфарче в лявата. Мигом широка усмивка оголи жълтите ѝ зъби.

— Ja, mein американски приятелю. Добре говори. Ще те забавлява добре.

— Чудесно. Колко?

— Двадесет и пет марки.

— Значи се споразумяхме. Идваш ли с мен? — Холкрофт извади портфейла от джоба си, отброи три банкноти и ѝ ги подаде. — Тридесет марки. Отиваме в най-близкия хотел.

— Wohin?^[1]

Ноъл посочи към хотела на същата улица.

— Ето там — каза той.

— Gut^[2] — съгласи се жената и го хвана под ръка.

Типична стая за евтин хотел в голям град. Ако трябва да се спомене поне едно безспорно нейно предимство, това беше голата крушка на тавана, чиято мъждива светлина не позволяваше на петносаната и ошърбена мебелировка да изпъкне в цялата си грозота.

— Dreißig Minuten^[3] — обяви проститутката, съблече палтото си и го метна на стола като изпълнен с боен ентусиазъм войник. — Имам само половин час и нито секунда повече. Аз съм, както казвате вие, американците, делови човек. Времето ми е ценно.

— Да, сигурно е така — отвърна Холкрофт. — Почини си или си чети нещо. След петнайсет-двайсет минути ще излезем и ти ще ми помогнеш да се обадя по телефона. — Той отвори куфарчето си и взе листа с данните за Кеслер. Седна на един стол до стената и се завзира на слабата светлина.

— Ein Telephonanruf?^[4] — попита изумено жената. — Давайте тридесет марки на мен и искате само да ви помогна mit dem Telephon^[5]?

— Да.

— Да не си... verrückt!^[6]

— Не разбирам немски. Може би ще се затрудня да се свържа с един човек, на когото трябва да се обадя.

— Тогава защо стоим тук? Има телефон на ъгъла.

— Бих направил странно впечатление, ако те наема, а не те заведа в някоя стая.

Проститутката се усмихна.

— Използвате ме за Deckung.^[7]

— Какво?

— Качвате се с мен тук, никой не задава въпроси.

— Е, не е точно така — смути се Ноъл.

— Това не е моя работа, майн хер. — Тя се приближи до стола му. — След като така или иначе сме тук... защо не се позабавляваме? Платили сте си. Аз не съм толкова лоша. Наистина преди изглеждах много по-добре, но и сега не съм за изхвърляне.

Холкрофт ѝ се усмихна в отговор.

— Никак не си лоша. Но аз не мога. Имам много неща да свърша.

— Тогава ги вършете — тросна се проститутката.

Ноъл прочете листа, който Ернст Манфреди му бе дал в Женева преди стотина години.

Ерих Кеслер, професор по история в Свободния Берлински университет, Дален. Говори свободно английски. Връзка с него — служебен телефон: 731–426, домашен телефон: 824–114. Брат му се казва Ханс, по професия е лекар. Живее в Мюнхен...

Следваше кратка справка за академичната кариера на Кеслер, изброяваха се степените и отличията, с които бе удостоен. Броят им бе наистина впечатляващ. Професорът се занимаваше с наука, а хората на науката често са скептици. Как ли щеше да реагира Кеслер, когато без предварителна уговорка му се обади непознат американец, за да поиска среща с него по повод, който отказва да обсъжда по телефона?

Вече приближаваше шест и половина — скоро щеше да узнае отговора. Време бе да се преоблече. Стана и извади от куфара си мушамата и кепето с козирката.

— Да тръгваме — каза Ноъл.

Проститутката стоеше до телефонната кабина, докато Холкрофт набираще номера. Искаше тя да е наблизо, в случай че вдигне телефона някой, който не знае английски.

Линията беше заета. До ушите му стигаха отсечено произнесени немски думи, откъслечни разговори на преминаващи покрай тях двойки или шумни възгласи на групи мъже, тръгнали да търсят удоволствие.

Мислеше си, че ако майка му не беше Алтийн, а някоя друга жена, сега той можеше да бъде един от тези хора. В този момент нямаше да стои в тази телефонна кабина, а щеше да се намира в друга част на Берлин, в Бремерхавен или Мюнхен. Ноъл Клаузен, германец.

Какъв би бил животът му? Изпита странно чувство — ужасяващо... и напълно завладяващо. Сякаш се бе промъкнал назад във времето и бе видял, че пътят има и друго разклонение, забулено в мъгла. Някога той не бе тръгнал по него, а сега отново стоеше на

същия кръстопът и се чудеше къде ли би го отвела неосъществената възможност?

Ами Хелдън? Щеше ли да я срещне, ако животът му бе протекъл по друг начин? Но сега Хелдън я имаше и той искаше да се върне при нея възможно най-скоро; искаше отново да я види, да я прегърне и да ѝ каже, че... всичко ще се оправи. Искаше да я гледа как се смее и да живее в такъв свят, в който не е нужно да носиш пистолет със заглушител, за да оцелееш. И в който „Рахе“ и „Одеса“ не са заплаха за нормалния живот.

От другата страна се чу мъжки глас, спокоен и плътен.

— Господин Кеслер? Доктор Кеслер?

— За съжаление не бих могъл да излекувам никаква болест, сър — отговори приятният глас на английски, — званието ми често се разбира погрешно. Все пак с какво мога да ви бъда полезен?

— Казвам се Холкрофт. Ноъл Холкрофт, от Ню Йорк, архитект съм по професия.

— Холкрофт? Имам много приятели в Щатите и, разбира се, поддържам кореспонденция с американски учени, но мисля, че не съм чувал името ви.

— Да, сигурно не сте. Ние никога не сме се запознавали. Дошъл съм в Берлин да се срещна с вас. Трябва да обсъдим един поверителен въпрос, засягащ и двама ни.

— Поверителен?

— Да кажем... отнасящ се до семейството ви.

— Ханс? Да не би нещо да се е случило с Ханс?

— Не...

— Семейството ми няма други членове, господин Холкрофт.

— Става дума за събития отпреди години. Страхувам се, че не мога да ви обясня по-подробно по телефона. Моля ви, повярвайте ми, случаят е спешен. Възможно ли ви е да се срещнем довечера?

— Тази вечер? — Кеслер замълча. — Днес ли пристигнахте в Берлин?

— Късно следобед.

— И искате още тази вечер да се срещнем... Въпросът явно не търпи отлагане. Довечера трябва да отида в университета, имам работа в кабинета си за малко повече от час. Девет часа удобно ли ви е?

— Да, съвсем — Ноъл въздъхна с облекчение. — Ще се видим където пожелаете.

— Бих ви поканил у дома, но имам гости. На Курфюрстендам щрасе има един локал. Обикновено има много посетители, но някои сепарета в дъното остават свободни, а и управителят ме познава.

— Отлично.

Кеслер му продиктува името и адреса.

— Ще попитате за масата, резервирана на мое име.

— Добре. Много ви благодаря.

— Моля ви. Само трябва да ви предупредя — винаги казвам на управителя, че храната е великолепна. Това не е съвсем вярно, но той е много приятен и се държи подчертано любезно с хората от академичния свят. Ще се видим в девет часа.

— Ще бъда точен. Благодаря ви още веднъж — Холкрофт остави слушалката; увереността в силите му се бе възвърнала. Надяваше се истинският образ на Ерих Кеслер да съвпадне с представата, която вече си бе създал за него — интелигентен и симпатичен човек с чувство за хумор. Отдъхна си с облекчение.

След като затвори, Ноъл благодари на жената и ѝ даде още десет марки.

— Auf wiedersehen!^[8] — Проститутката си тръгна. Холкрофт я наблюдаваше как се отдалечава, но вниманието му почти веднага бе привлечено от един мъж с кожено яке, спрял малко по-надолу до павилион за списания. Изложените на витрината порнографски издания изобщо не го вълнуваха — той гледаше право към Ноъл. Щом погледите им се срещнаха, онзи извърна очи от него.

Дали той не бе от враговете му? Някой фанатик от „Рахе“? Или маниак от „Одесса“? А може би бе изпратен от Волфсшанце? Трябваше да разбере.

Този, който те преследва, не би желал да се срещне лице с лице. Но ако усетиш, че той се стреми към пряк конфликт, стреляй...

Точно такава бе инструкцията на Хелдън. Щеше да се опита да приложи това, на което го бе учила тя. Напипа пистолета и заглушителя през мушамата, за да се увери, че са там; свали козирката от кепето, стисна дръжката на куфарчето си и се отдалечи от мъжа с черното яке.

Ноъл закрачи припряно до самия бордюр на улицата, готов всеки момент да потъне в движението по платното. На ъгъла зави вдясно и се сля с тълпата, насъбрала се около два механични пластмасови манекена, които демонстрираха сексуален акт върху меча кожа. Отвсякъде го блъскаха лакти, куфарчето го удари по крака, а след това му се стори, че някой, също пострадал от острите му ръбове, му го дръпна напред. Дръпна го... можеше и да му го вземе и документите в него да стигнат до хората, от които той ги пазеше. Не беше толкова наивен, че да остави писмото на Хайнрих Клаузен и по-важните документи, които бе получил в Женева. Нямахше да намерят в него нито цифри, нито източници, а само имена, написани върху бланки на банката — пълни глупости за един обикновен крадец, но онзи, който знае какво търси, щеше да получи ценна информация.

Хелдън го бе посъветвала дори и тях да не взима, но той не я послуша, защото му се струваше, че непознатият Ерих Кеслер би го помислил за смахнат, ако не подкрепи с някакви доказателства невероятната си история.

Ако го следяха, най-разумно би било да остави куфарчето на сигурно място. Но къде? Естествено не в хотела. В шкафче на жп гара или автогара? Не, за един опитен крадец би било детска игра да го отвори.

Освен това тези документи му бяха нужни като доказателство пред Ерих Кеслер.

Управителят ме познава. Попитайте за резервираната от мен маса.

Тръгна към заведението на Курфюрстендам щресе по две причини. По пътя щеше да разбере дали някой го преследва, а когато стигнеше там, щеше да изчака Кеслер или да остави куфарчето при управителя.

Отдели се от тълпата на улицата, огледа се за своя преследвач и потърси с поглед свободно такси. Видя едно по средата на улицата между двете пресечки и се затича нататък.

Щом се качи в него, рязко се обърна назад. Мъжът с коженото яке се беше качил на малък мотопед и се придвижваше, като с единия крак се отблъскваше от бордюра. Ноъл видя и други да се промъкват между колите по същия начин.

Мъжът спря да бута мотопеда си, завъртя се към тротоара, сякаш изведнъж се бе заприказвал с някой познат, но номерът му излезе доста плосък, тъй като никой не се бе спрял до него. Ноъл каза на шофьора адреса на заведението и потеглиха.

Онзи ги последва. Ноъл го наблюдаваше през задното стъкло. Берлинчанинът не бе по-неопитен от човека със зеления фиат. Караше на разстояние няколко коли зад тях, от време на време внезапно се подаваше отстрани, за да види дали обектът е все още пред него.

Безсмислено бе да го наблюдава повече. Холкрофт се обърна напред на седалката и се опита да обмисли по-нататъшните си действия.

Преследвачът ти не би желал да се срещне лице в лице с теб... Ако усетиш, че той се стреми към пряк конфликт...

Но искаше ли Ноъл да разбере това? Беше ли готов за сблъсъка? Не беше сигурен. Той не бе от онези, които умишлено поставят на изпитание смелостта си. Но някой бе насочил колата си право към Ричард Холкрофт и го бе смазал в стената на улица в Ню Йорк.

Страхът го правеше предпазлив, но гневът му вдъхваше смелост. Вече знаеше отговора съвсем точно. Той искаше да хване мъжа с черното яке. И щеше да го хване на всяка цена.

[1] Накъде? (нем.) — Б. пр. ↑

[2] Добре (нем.) — Б. пр. ↑

[3] Тридесет минути (нем.) — Б. пр. ↑

[4] Телефонно обаждане? (нем.) — Б. пр. ↑

[5] Да телефонирате? (нем.) — Б. пр. ↑

[6] Смахнат (нем.) — Б. пр. ↑

[7] Прикритие. (нем.) — Б. пр. ↑

[8] Довиждане. (нем.) — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Плати на шофьора и слезе от таксито, без да бърза, за да може човекът с мотопеда, който бе спрял на известно разстояние от тях, да го види.

Ноъл тръгна бавно по тротоара и влезе в локала. Застана на стълбите, които водеха надолу към ресторанта и го огледа. Залата започваше от по-ниско ниво и таванът ѝ бе висок. Вътре имаше доста хора, които видя сред облак от цигарен дим; още от стълбите се усещаше силната миризма на ароматизирана бира. От тонколониите звучеше баварска Biermusik. В централната част бяха подредени в редица дървени маси. Мебелите бяха тежки и солидни.

Той видя сепаретата в дъното на залата от двете ѝ страни, за които Кеслер му бе споменал. Около всяка маса висеше червена завеса на квадратчета. От сепаретата чудесно се виждаха входът и стълбите към залата, но ако посетителите желяеха, можеха да се изолират в някое от тях, като спуснат завесата.

Холкрофт слезе по стълбите и се обърна към едрия мъж, който седеше зад дървена преграда от едната страна.

— Извинете, говорите ли английски?

Човекът вдигна поглед от книгата с резервациите.

— Мислите ли, сър, че в Берлин има служител в ресторант, който да не говори английски?

Ноъл се усмихна.

— Чудесно. Търся управителя.

— Той е пред вас. Какво обичате? Маса ли желаете да запазите?

— Не, тя е запазена. На името на господин Кеслер.

По погледа му пролича, че името му е познато.

— О, да. Той се обади преди петнайсетина минути. Но резервацията е за девет часа. А сега е едва...

— Зная — прекъсна го Ноъл. — Подранил съм. Искам да ви помоля за една услуга — той посочи куфарчето. — Нося го на професор Кеслер. Съдържа исторически документи, предоставени му

от американския университет, в който преподавам. Имам една среща преди това и се чудех дали не мога да го оставя тук.

— Няма никакъв проблем — отвърна управителят и се пресегна да поеме куфарчето.

— Нали разбирате, те са невероятно ценни, макар стойността им да е чисто научна.

— Ще ги заключа в офиса си.

— Много ви благодаря.

— Bitte schön. Името ви, сър?

— Холкрофт.

— Благодаря, хер Холкрофт. Масата ви ще бъде готова за девет часа. — Управителят кимна, обърна се и отнесе куфарчето към една затворена врата под стълбите.

Ноъл остана за миг на мястото си, за да обмисли следващия си ход. Никой не бе влязъл след него. Значи мъжът с якето го чакаше отвън. Време бе да заложи капана и да го примами в него.

Погледна нагоре към входа, внезапно осъзна какво бе направил и едва не му призля. Току-що бе извършил най-голямата глупост на света! Беше довел преследвача си на мястото на срещата с Ерих Кеслер. Отгоре на всичко бе оставил и истинското си име на управителя.

Кеслер и Холкрофт. Холкрофт и Кеслер. Тези имена бяха вече свързани. Ноъл сам бе разкрил третия, досега неизвестен участник в плана! И то по такъв недвусмислен начин, все едно че бе пуснал обява във вестник.

Вече не стоеше въпросът дали е способен да устрои клопката. Той нямаше друг изход. Преследвачът трябваше да бъде спрян.

Той отвори рязко вратата и тръгна по тротоара. Осветлението по Курфюрстендам щресе бе запалено. Студеният въздух го пронизваше, а над него грееше луната в своя ореол. Отмина мотопеда, спрял до бордюра и продължи към ъгъла. Около три пресечки по-надолу се открояваха очертанията на огромната църква „Кайзер Вилхелм“. Прожекторите в основата ѝ осветяваха полуразрушената от бомбардировките улица, която берлинчани бяха оставили в този вид, за да им напомня за Хитлеровия Райх. Църквата щеше да му служи за ориентир.

Той продължи напред по тротоара, покрай дърветата; вървеше по-бавно от другите минувачи и често се спираше и разглеждаше витрините на магазините. От време на време поглеждаше часовника си като човек, който трябва да стигне на уречено място в точно определен час.

Застана на бордюра под една улична лампа пред църквата „Кайзер Вилхелм“. Хвърли изкосо поглед вляво и видя как мъжът с черното яке се обърна към улицата.

Беше там — това бе важното.

Ноъл закрачи отново, този път по-енергично. На кръстовището погледна табелката: „Шьонбергщрасе“. Търговска улица с магазини от двете страни, много по-оживена от „Курфюрстендам“, но минувачите по нея сякаш не бяха така забързани.

Той изчака няколко коли и пресече. Зави надясно и тръгна покрай бордюра, като непрекъснато блъскаше някого и притеснено се извиняваше. След първата пресечка забави ход. Отново започна да се заглежда по витрините, както бе правил на „Курфюрстендам“ и често често си поглеждаше часовника.

На два пъти забеляза преследвача си.

След още две пресечки Ноъл видя на около петдесетина метра тясна уличка. Тя минаваше между „Шьонбергщрасе“ и успоредната на нея улица на седемдесет метра по-нататък. Беше неосветена, входовете от двете ѝ страни тънеха в мрак. Заради тъмнината и голямото разстояние между пресечките пешеходците я избягваха във вечерните часове.

Но за осъществяване на неговия план му беше необходима точно тя. Точно в този капан от бетон, тухли и мрак Ноъл щеше да улови преследвача си.

Той пресече уличката и продължи забързано нататък, а в ушите му звучаха думите на Хелдън.

„Аматорът действа непредсказуемо не защото е по-хитър или опитен, а защото е неопитен... Променяй решенията си бързо и неочаквано, сякаш наистина си объркан...“

На ъгъла Ноъл спря внезапно под една улична лампа. Огледа се на всички страни, сякаш се колебаеше накъде да тръгне; знаеше, че трябва незабавно да вземе решение. Хвърли поглед назад към уличката

и се втурна нататък, като едва не събори няколко минувачи — един обхванат от паника човек.

Спря да бяга едва когато светлините от двете перпендикулярни улици бяха еднакво отдалечени от него и гъстият мрак стана надеждно прикритие. Свърна към широката желязна врата на някакъв склад и долепи гърба си до студения метал и твърдата тухлена стена. Мушна ръка в джоба на самото и стисна дръжката на пистолета. Беше без заглушител, но и не му беше нужен. Нямаше абсолютно никакво намерение да стреля по мъжа, а само да го сплаши, и то в краен случай.

Не се наложи да чака дълго. Чу тихите стъпки да се приближават към него с голяма бързина и си помисли, че преследвачът му също беше научил урока за каучуковите подметки.

Мъжът го отмина, но малко по-надолу, сякаш усетил засадата, забави ход и се взря в мрака. Ноъл изскочи от укритието си с ръка на спусъка.

— Точно теб чаках. Не мърдай — стресна се от собствения си глас. — Имам пистолет. Не държа да го използвам, но само ако мръднеш, ще ме принудиш.

— Преди два дни във Франция не се колеба толкова — отвърна мъжът със силен акцент, напълно невъзмутимо. — Защо не стреляш? Ти си свиня. Но дори да ме убиеш, ние ще те спрем.

— Кой сте вие?

— Има ли значение? Важното е, че ще те спрем.

— Ти си от „Рахе“, нали?

Ноъл видя как на лицето му се изписа безгранично презрение.

— „Рахе“ ли? — повтори той. — Терористи, които избиват без причина. Сбирщина от „революционери“, които никой лагер не желае да приеме. Касапи! Не ме бъркай с тях!

— Тогава „Одесса“?

— Е, това е за предпочитане, нали?

— Защо?

— „Одесса“ ще ви послужи един ден. На нея ще прехвърлите вината за всички убийства, които сте извършили. Иронията се състои в това, че и вие, и ние бихме очистили „Одесса“. Само че ние можем да различим истинските чудовища от палячовците и затова вие сте истинската ни цел. Ще ви спрем — това е сигурно.

— В това няма логика. Остава да си част от Волфшанце, което е невъзможно!

Мъжът зашепна:

— По един или друг начин всички ние сме част от Волфшанце, не е ли така? — Очите му святкаха предизвикателно. — Добре го запомни — и да ме убиеш, друг ще заеме мястото ми. Така че стреляйте, хер Клаузен. Може би трябваше да кажа „синът на райхсфюрер Хайнрих Клаузен“?

— Какви са тия глупости, по дяволите? Аз не искам да те убия. Никого не искам да убивам.

— Вече натрупахте известен опит във Франция.

— Убих човек, който се опита да ме убие.

— Aber natürlich^[1], хер Клаузен...

— Престани да ме наричаш така.

— Защо? Не е ли това името ви?

— Не! Казвам се Холкрофт.

— О, да, разбира се — отвърна мъжът. — Всичко е предварително замислено. Идва почтеният американец, връзките му с миналото са заличени. А ако някой все пак ги разкрие, вече ще е твърде късно.

— Твърде късно за какво? Кой си ти? Кой те изпраща?

— Никога няма да научиш това от мен. Аз съм пречката, която не сте предвидили в плана си.

Холкрофт извади пистолета от джоба си и пристъпи напред.

— Какъв план? — Надяваше се да научи нещо, каквото и да е.

— Женева.

— Какво общо има тук Женева?

— Знаем всичко. Свършено е с плана ви. Няма да спрете орлите. Не и този път. Ние ще ви спрем!

— Орлите? Какви орли? Какво означава „ние“?

— Никога. Хайде, дръпни спусъка. Няма да ти го кажа. Никога няма да ни разкриеш.

Ноъл се бе изпотил въпреки студения нощен вятър. Нищо не разбираше. Вероятно някъде бе допусната страшна грешка. Мъжът бе готов да умре, но не приличаше на фанатик, погледът му бе на интелигентен човек.

— След като не си от „Рахе“ или от „Одесса“, защо за Бога искаш да спреш Женева? Волфшанце не е против плана и ти го знаеш!

— Вашата Волфшанце не е. Ние ще използваме сумата за много важна цел.

— Но вие не можете да вземете парите. Ако вие се намесите, няма да ги получи никой.

— И вие, и ние знаем, че това не е точно така.

— Грешите! Те просто ще потънат в земята за още тридесет години.

Мъжът се приближи до него.

— В това се състои цялата беда, нали? Така хубаво го казахте: „ще потънат в земята“. Но тогава дори овъглена земя няма да е останала.

— Какво?

— Няма да е останала дори овъглена земя — повтори и се отдръпна назад. — Разприказвахме се. Все още имате възможност да ме убиете. Макар че би било безсмислено. Снимката е у нас и всичко е ясно.

— Снимката? Вие... в Портсмът?

— Високоуважаван капитан от Кралския флот. Чудно защо ви заинтригува снимката му.

— За Бога! Кои сте вие?

— Враговете ти, Клаузен.

— Казах ти...

— Да, добре — отвърна германецът. — Преставам. Няма да кажа нищо повече. Тръгвам си. Стреляй, ако искаш. Готов съм. Всички ние сме подготвени.

Мъжът му обърна гръб и започна бавно да се отдалечава. Ноъл не можеше да го остави да си отиде след всичко, което чу от него.

— Стой! — изкрещя той и се спусна по петите му. Настигна го и сграбчи с лявата ръка рамото му.

Мъжът го изгледа продължително.

— Повече нямаме какво да си кажем.

— Напротив! Ако се наложи, ще стоим тук цяла нощ! Аз трябва да разбера кой си, кой те изпраща и откъде по дяволите знаеш за Женева, за Бомънт и...

Ноъл не можа да каже нищо повече. Ръката на непознатия го сграбчи за китката и я изви надясно и надолу, а коляното му го удари в слабините. Ноъл се преви от болка, но не изпусна пистолета. Блъсна мъжа с рамо, за да увеличи разстоянието между тях. Болката се качи от тестисите нагоре към стомаха и гърдите, вълната от удара се разнесе по ребрата и гръбначния стълб. Но въпреки всичко Холкрофт не пусна пистолета! Не биваше да допуска онзи да му го отнеме! Ноъл го стискаше, сякаш бе последната скоба на спасителна лодка. Той скочи напред, напрегнал цялата си сила, за да изтръгне пистолета от ръката на непознатия.

В уличката отекна изстрел. Мъжът пусна оръжието, отстъпи назад и се хвана за рамото. Беше ранен, олюля се, подпря се на стената и изрече задъхано:

— Ще ви спрем. Ще постигнем своето. Женева е наша!

След тези думи се обърна назад и като се подпираше на стената, изчезна в мрака. Холкрофт погледна към „Шьонбергщрасе“ и видя, че там се бяха натрупали хора. До ушите му долетя пронизително изсвирване, а към него запълзяха светлините на прожектори. Берлинската полиция бе пристигнала.

Щяха да го хванат. Не можеше да допусне това! Ами Кеслер, а Женева? Не трябваше да го задържат точно сега!

Отново си спомни думите на Хелдън.

Лъжи невъзмутимо... уверено... измисляй убедителни варианти.

Ноъл мушна автоматичния пистолет в джоба си и се отправи към „Шьонбергщрасе“, право срещу двамата униформени мъже с прожекторите.

— Аз съм американец! — извика той изплашено. — Говори ли някой английски?

Един от насъбралите се излезе напред:

— Да, аз. Какво стана?

— Минавах оттук, един мъж ме нападна — искаше да ме ограби! Не знаех, че има пистолет! Ударих го и оръжието гръмна...

Берлинчанинът преведе бързо на полицаите.

— Накъде отиде? — попита той.

— Мисля, че все още е някъде наблизо. В някой от входовете. Трябва да седна...

Немецът докосна рамото на Холкрофт.

— Елате — и го поведе през тълпата към тротоара. Единият от полицаите извика напосоки в тъмната уличка. Никой не му отговори — явно онзи бе успял да избяга. Униформеният продължи предпазливо напред.

— Благодаря ви много — каза Ноъл. — Искях само да си поема въздух и да се успокоя. Не знам дали можете да си представите какво преживях.

— Ја. Сигурно е било ужасно.

— Май го хванаха — изведнъж рече Ноъл, посочвайки назад към полицаите и тълпата.

Берлинчанинът се обърна. Ноъл слезе от бордюра на улицата и тръгна, отначало бавно; изчака няколко коли и пресече от другата страна. Тогава се затича с всички сили по оживената улица към „Курфюрстендам“.

Холкрофт седеше без шапка и палто на пейка близо до църквата „Кайзер Вилхелм“, зъзнеше в нощния хлад и си мислеше, че се бе справил добре. Беше запомнил уроците и ги бе приложил. Измисли свои варианти и едва успя да избегне капана, който бе заложил за друг.

Освен това бе отстранил от пътя си мъжа с черното яке. Онзи трябваше да търси лекар, което щеше да го забави достатъчно.

Най важното — бе разкрил заблудата, в която Манфреди, макар че не бе споменал имена, и Хелдън вярваха. Истинските врагове на Женева не бяха членовете на „Одесса“, нито на „Рахе“, а много поинформирани и опасни хора. Те бяха готови да умрат за каузата си, но не бяха фанатици.

Три сили препречваха пътя към Женева, но една от тях превъзхождаше многократно останалите. Пренебрежението, с което преследвачът му бе говорил за „Рахе“ или „Одесса“, не бе породено от завист или страх. Стана му обидно, че го бъркат с онези касапи и палячовци, защото самият той принадлежеше към организация, много по-сериозна и силна.

Холкрофт погледна часовника си. Бе стоял почти цял час на студа, слабините и главата все още го боляха. Беше изхвърлил мушамата и кепето в боклукчийската кофа на две-три пресечки оттук. Ако берлинската полиция го търсеше, лесно щяха да го разпознаят по тях.

Стори му се, че е чисто — наоколо не се виждаха нито полицаи, нито подозрителни типове. Студеният въздух не облекчи болката му, но от него главата му се проясни. Нищо не смееше да направи, докато се чувстваше зашеметен от удара. Вече можеше и трябваше да тръгва — бе почти девет часът. Време бе да се срещне с Ерих Кеслер, третата ключова личност в плана.

[1] Разбира се. (нем.) — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Както и очакваше, заведението вече бе пълно, цигареният дим се бе сгъстил, високоговорителите гърмяха. Управителят го поздрави любезно, но погледът му издаде, че се чуди какво ли се е случило с американеца през изминалия час. Ноъл се почувства доста неловко от вида, в който се бе появил. Не се огледа, но предполагаше, че изглежда далеч не безупречно.

— Бих искал да се измия. Много неприятно паднах.

— Да, разбира се. Ето там, сър — управителят посочи към мъжката тоалетна. — Професор Кеслер дойде и ви очаква. Дадох му куфарчето.

— Още веднъж благодаря — каза Холкрофт и тръгна към тоалетната.

Погледна се в огледалото. По лицето му нямаше петна от кръв, но в очите му се бяха спотаили болката и ужасът от страшното преживяване. Точно това бе видял управителят в тях.

Той пусна чешмата, изми лицето си, среса се. Искаше му се да може със същата лекота да заличи и онова, което се бе запечатало в погледа му. Върна се при управителя и той го отведе до едно сепаре в дъното на залата, отделено от всеобщото оживление с червена завеса.

— Господин професор?

Завесата се дръпна и разкри едър, около четиридесет и пет годишен мъж. Пълното му лице бе оброчено с къса брада и гъста кестенява коса, сресана назад. Имаше приятно изражение, а в дълбоките му живи очи освен очакване се четеше и добронамереност.

— Господин Холкрофт?

— Господин Кеслер?

— Заповядайте, седнете — Кеслер понечи да се изправи, докато се ръкуваха, но малкото разстояние между масата и корема му не му позволи. Той се засмя и погледна управителя. — От следващата седмица, нали, Руди? Започваме диетата.

— Ach, natürlich, Professor.^[1]

— Това е мой нов приятел от Америка. Господин Холкрофт.

— Да, ние вече се видяхме.

— О, да, разбира се. Нали ви беше оставил това. — Кеслер потупа куфарчето на Ноъл, сложено на съседното място. — Аз съм на скок. Вие ще пийнете ли един, господин Холкрофт?

— С удоволствие. Само с лед.

Управителят кимна и се отдалечи. Ноъл се облегна назад. Кеслер излъчваше уморената топлина на човек с респектирац интелект, толерантен към по-посредствените от него и достатъчно великодушен, за да не ги потиска. Холкрофт бе срещал хора като него. Сред тях бяха най-добрите му учители. Чувстваше се добре в компанията на Ерих Кеслер и това го обнадежди.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем. Има много неща, които трябва да ви кажа.

— Първо си поемете въздух — отвърна Кеслер. — Пийнете малко, успокойте се.

— Моля?

— Очевидно ви се е случило нещо.

— Толкова ли съм прозрачен?

— Бих казал, че сте доста объркан, господин Холкрофт.

— Моля ви, наричайте ме Ноъл. Би било добре да намалим дистанцията помежду си.

— Приятна перспектива наистина. Казвам се Ерих. Навън е твърде хладно, за да излезе човек без връхна дреха. А вие очевидно сте без палто, защото тук няма гардероб.

— Бях с палто, но се наложи да се отърва от него. По-късно ще ви обясня.

— Не, не е нужно.

— Страхувам се, че ще бъда принуден. И аз не държа особено, но е част от историята, която предстои да ви разкажа.

— Разбирам. Ето го и скоча ви.

Сервитьорът постави чашата пред Холкрофт, обърна се и дръпна завесата на сепарето.

— Та както ви казах, част е от историята — Ноъл отпи една глътка.

— Спокойно, за никъде не бързаме.

— Споменахте, че имате гости...

— Всъщност той е един. Приятел на брат ми от Мюнхен. Много симпатичен, но доста бърлив. Този недостатък е често срещан в академичните среди. Така че ме отървахте от него тази вечер.

— Жена ви няма ли да се сърди?

— Не съм женен. Бях навремето, но на нея ѝ се видя скучен животът с университетски преподавател.

— Съжалявам.

— Но тя изобщо не съжалява. Омъжи се за акробат. Представяте ли си? От сивото съжителство с човек на науката към зашеметяващите акробатични височини. Останахме си приятели с нея.

— Сигурно няма човек, който не е приятелски настроен към вас.

— Ако знаете какъв ужас всявам в аудиториите... Истински лъв съм там.

— Който ръмжи, но не хапе — додаде Ноъл.

— Извинете, не ви разбрах?

— Не, нищо. Припомних си част от разговора, който водих снощи с друг човек.

— По-добре ли се чувствате?

— Стори ми се смешно.

— Кое?

— Това, което казах снощи.

— На онзи човек ли? — Кеслер се усмихна. — Лицето ви като че ли започна да се отпуска от напрежението.

— Ако се отпусна още малко, главата ми ще клюмне върху масата.

— Искате ли да поръчаме нещо за вечеря?

— Още не. Бих предпочел да започна разказа си — трябва да ви кажа толкова много неща, а и вие ще ме отрупате с въпроси.

— Слушам ви най-внимателно. Съвсем забравих — ето куфарчето ви.

Професорът се протегна и го сложи на масата.

Холкрофт отключи куфарчето, без да го отваря.

— Тук има документи, с които сигурно ще искате да се запознаете. Те не са пълни, но ще послужат като потвърждение на думите ми.

— Потвърждение? Толкова невероятно ли звучи това, което имате да ми кажете?

— Струва ми се, да — отвърна Ноъл и му домъчня за учения. Спокойният му академичен свят след минути щеше да рухне. — Онова, което ще научите, ще промени живота ви, както стана с мен, но това е неизбежно. Поне за мен е така, защото не мога да си внуша, че не съществува и да го изоставя. Причината е донякъде користна. Ще получа голяма сума пари, каквато е предвидена и за вас. Но тук става въпрос за неща, които са по-важни от моите и вашите интереси. Ако не бях абсолютно убеден в това, досега да съм зарязал всичко. Но аз няма да го направя. Ще изпълня онова, което ми е възложено, защото съм сигурен, че е в името на справедлива кауза. Освен това защото хора, които ненавиждам, се опитаха да ме спрат, убиха мой близък човек и се опитаха да убият друг. — Изведнъж Холкрофт млъкна — бе стигнал твърде далеч. Страхът и гневът отново го бяха обзели, той бе загубил контрол над себе си и бе казал повече от необходимото. — Извинявайте. Не биваше да споменавам някои от фактите. Нямах намерение да ви плаша.

Кеслер сложи ръката си върху тази на Ноъл.

— Не се тревожете. Вие сте преуморен и изтощен, приятелю. Явно сте преживели ужасни неща.

Холкрофт изпи няколко глътки уиски. Надяваше се, че то ще уталожил болките в слабините и врата му.

— Така е, няма смисъл да ви лъжа. Но не исках да започвам по този начин. Не беше кой знае колко умно.

Кеслер отдръпна ръката си.

— Познавам ви от по-малко от пет минути и не мисля, че трябва да определяте поведението си като умно или глупаво. Очевидно вие сте почтен и интелигентен човек, подложен на сериозно изпитание. Защо просто не започнете разказа си от самото начало, без да мислите за въздействието му върху мен.

— О'кей — Холкрофт обгърна с ръце чашата с уиски. — Първо трябва да ви попитам дали някога сте чували имената Тиболт и... Клаузен.

Кеслер за миг се вторачи в Ноъл и отвърна:

— Да. Чувал съм ги много отдавна, като дете. Те бяха приятели на баща ми. Бил съм около десетгодишен. Към края на войната идваха у нас често. Спомням си добре Клаузен, или поне мисля, че го помня. Беше висок мъж с магнетично привличане.

— Разкажете ми за него.

— Не си спомням много.

— Моля ви, каквото и да е.

— Не зная дали ще мога да ви обясня. Клаузен привличаше върху себе си вниманието на хората във всяка компания, при това без никакво усилие. Всички го слушаха внимателно, а не си спомням да е повишавал тон. Оставил е у мен впечатление на добър и загрижен, но едновременно с това много волеви човек. Веднъж си помислих, въпреки че тогава бях толкова малък, че сигурно е изпитал много болка през живота си.

Един измъчен от страдание човек го бе призовал.

— Защо?

— Не зная. Просто така ми се струваше. Ако можехте да видите очите му, щяхте да разберете какво имам предвид. Независимо от това дали събеседникът му беше млад или стар, важна особа или обикновен човек, той му даряваше цялото си внимание. Това ме е впечатлило, защото подобно поведение не се срещаше често в онези дни. Клаузен се е запечатал по-ясно в съзнанието ми, отколкото собственият ми баща или Фон Тиболт. Защо се интересувате от него?

— Аз съм негов син.

Кеслер зяпна от изумление.

— Вие? — прошепна той. — Синът на Клаузен?

Ноъл кимна.

— Клаузен е истинският ми баща, макар че аз никога не съм го виждал...

— Значи майка ви се казва... — Кеслер се запъна.

— Алтийн Клаузен. Чували ли сте нещо за нея?

— Да, но не в присъствието на съпруга ѝ и без да се споменава истинското ѝ име. За нея винаги се говореше с недомлъвки. Жената, която напуснала високопоставения си съпруг и избягала в Америка с техния... Това сте били вие! Вие сте били детето, което тя му е отнела, отвеждайки го със себе си.

— Което е спасила от него, би казала майка ми.

— Тя жива ли е още?

— Да, жива и здрава е.

— Невероятно — Кеслер поклати глава. — След толкова години да се срещна със сина на човека, който така силно ме е впечатлил. Той

беше наистина изключителна личност.

— Те всички са били изключителни!

— Кои?

— Тримата: Клаузен, Фон Тиболт и Кеслер. Кажете ми знаете ли как е загинал баща ви?

— Самоубил се е. Много хора са прибегнали към самоубийство, когато са разбрали, че Райхът рухва. За повечето от тях така е било най-лесно.

— За някои това е бил единственият изход.

— Имате предвид Нюрнберг ли?

— Не, Женева. Искали са Женева да оцелее.

— Не ви разбирам.

— Ще разберете — Холкрофт отвори куфарчето си, извади страниците, пристегнати с кламер, и ги подаде на Кеслер. — Сметката в една женевска банка, предназначена за постигането на определена цел, ще бъде деблокирана само със съгласието и участието на трима души...

Ноъл разказа за крупната кражба отпреди тридесет години. Не премълча нито един от фактите, както бе направил с Гретхен.

— ...пари, които дошли от окупираните територии, от разграбване на музеи и продажба на произведения на изкуството. Ведомостите на Вермахта били фалшифицирани, милиони били откраднати от Военно министерство и от... не мога да си спомня точно името, пише го в документите... индустриалния комплекс. Парите били прехвърляни в банка в Швейцария с помощта на човек на име Манфреди.

— Манфреди ли? Името ми е познато.

— Това не ме изненадва — каза Холкрофт. — Въпреки че не вярвам да е бил споменаван много често. Кога сте го чули?

— Не зная. Предполагам, след войната.

— От майка си ли?

— Не мисля. Тя умря през юли четиридесет и пета. Бе прекарала по-голямата част от живота си в болница. От някой друг... не зная.

— Къде живяхте след смъртта на родителите си?

— С брат ми отидохме при брата на майка ми. За щастие той беше възрастен и нямаше нищо общо с нацистите, така че не го преследваха след войната. Но моля ви, продължете.

Ноъл изреди поставените от директорите на банката изисквания към компетентността на тримата участници в плана, според които Гретхен Бомънт бе неподходяща. Разказа на Кеслер за забулената в тайна имиграция на Фон Тиболтови в Рио; онова, което знаеше за раждането на Хелдън и убийството на майка им, за бягството на тримата от Бразилия.

— От пет години живеят в Англия под името Тенисън. Йохан фон Тиболт сега се казва Джон Тенисън. Репортер е на „Гардиън“. Съпругът на Гретхен се казва Бомънт. Преди няколко месеца Хелдън се е преместила в Париж. Не съм се срещал с брат им, но се сприятелих с Хелдън. Тя е забележителна жена.

— Тя ли е човекът, с когото сте говорили снощи?

— Да — отвърна Холкрофт. — Трябва да ви разкажа за нея, за това, което е преживяла и преживява в момента. Тя и още хиляди като нея са част от същата история.

— Като че ли се досещам за какво става дума — каза Кеслер. — Die Verwünschten Kinder.

— Моля?

— Die Verwünschten Kinder. „Verwünschung“ на немски означава проклятие или прокълнат.

— Децата на прокълнатите — досети се Ноъл. — Хелдън използва същата фраза.

— Те сами са се нарекли така. Хиляди млади хора, вече не толкова млади, напуснали страната, измъчени от непосилното бреме на вината заради нацистка Германия. Те се отрekli от всичко немско, променили самоличността си, начина си на живот. Подобно нещо се случи и с много млади американци, които заминаха за Канада и Швеция в знак на протест срещу американската политика във Виетнам. Преселниците образуват общности в страната, където отиват, но не могат да се откъснат от корена си, остават германци или американци. Имигрират на групи, упоават се един на друг и черпят сила от същото това минало, от което са се отрekli. Чувството за вина е доста болезнено и с него се живее трудно. Разбирате ли ме?

— Не съвсем — призна Холкрофт. — Може би защото мисленето ми е различно. Не бих поел чужда вина.

Кеслер погледна Ноъл в очите.

— Мисля, че грешите. Казахте, че няма да изоставите плана въпреки всички ужасни неща, които са ви се случили.

Холкрофт се замисли върху думите на професора.

— Донякъде имате право. Но обстоятелствата са много по-различни. Аз не съм принуден да напусна страната си. Трябва да извърша нещо, за което съм предопределен. Поне така ми се струва.

— Значи не сте от прокълнатите — каза Кеслер, — а от избраните, така ли?

— Да, мисля, че в известен смисъл съм привилегирован.

Ученият кимна.

— Привилегированите също имат определено име. Може би сте го чували. Sonnenkinder.

— Sonnenkinder? — Ноъл сбърчи вежди. — Сякаш ми е познато от някоя дисциплина, в която не съм се представил особено блестящо. Като че ли антропология.

— По-скоро философия — помогна му Кеслер. — Това е философска концепция, развита от Томас Дж. Пери през двадесетте години на миналия век в Англия. Преди него швейцарецът Бахофен е работил върху нея, а в Мюнхен неговите ученици продължават делото му. Според тази теория Sonnenkinder или Децата на слънцето съществуват от векове редом с обикновените хора. Те са най-блестящите сред нас, създават епохите и управляват историята... Те са привилегированите.

Холкрофт кимна.

— Да, спомних си. Накрая тяхната привилегированост става причина за падението им. Някакви кръвосмесителни връзки, доколкото си спомням.

— Това е само теория — каза Кеслер. — Отново се отклонихме. С вас е приятно да се разговаря. Споменахте за опасностите, които грозят дъщерята на Фон Тиболт.

— И другите като нея. Не става дума за опасности, а за безумието, в което се е превърнал животът им. Те трябва непрекъснато да бягат и да се крият. Сякаш са престъпници.

— Често се превръщат в мишена за фанатици — съгласи се Ерих.

— Каквито са членовете на „Одесса“ и „Рахе“?

— Да. Такива организации не могат да действат в Германия — тук има силна реакция срещу тях. Затова те се насочват към страни,

където са избягали разочаровани германци, като например Verwünschinder. Целта им е да просъществуват като организация и да увеличават влиянието си, докато настъпи часът на завръщането им в Германия.

— Да се върнат ли?

Кеслер вдигна ръка.

— Да се молим това да не се случи, но такива са намеренията им. Някога „Рахе“ искаха правителството в Бон да стане дясната ръка на Коминтерна, но дори и Москва ги отхвърли. Сега те са просто терористи. „Одесса“ пък винаги са искали да възродят нацизма. Германия ги презира.

— Но те продължават преследването на деца на нацисти — каза Ноъл, — които, както Хелдън се изрази, са „прокълнати заради това, което са и това, което не са“.

— Много точно го е казала.

— Трябва да се сложи край на това. С част от парите в Женева могат да се нанесат непоправими поражения върху „Одесса“ и „Рахе“.

— Съгласен съм с вас.

— Радвам се да го чуя — отвърна Холкрофт. — Да се върнем отново на въпроса за Женева.

— Разбира се.

Ноъл му разкри целите на плана и изискванията към наследниците. Време беше да му разкаже онова, което му се бе случило.

Той започна с убийството в самолета, ужасяващите събития в Ню Йорк, претърсения апартамент, писмото от хората на Волфшанце, позвъняването на Питър Болдуин и последвалите жестоки убийства. Разказа за полета си до Рио и мъжа с прошарените вежди — Антъни Бомънт, агент на „Одесса“, за подправените документи в имиграционния отдел в Рио и странната си среща с Морис Граф. Специално наблегна на посещението на агентите от МІБ в хотела му в Лондон и на изненадващия факт, че британското разузнаване счита Йохан фон Тиболт за убиеца Тинаму.

— Тинаму? — възкликна изумено Кеслер; лицето му пламна. За първи път бе прекъснал разказа на Ноъл.

— Да. Знаете ли нещо за него?

— Чел съм по вестниците.

— Много хора го смятат за извършител на десетки убийства.

— И британското разузнаване подозира Йохан фон Тиболт?

— Да — отвърна Ноъл. — Но мисля, че вече са разбрали грешката си. Вчера следобед се случи нещо, което опроверга хипотезата им. Ще разберете след малко.

— Продължете, моля ви.

Ноъл спомена, че се е отбил една вечер в дома на Гретхен и там е видял снимката на Антъни Бомънт. Разказа за срещата си с Хелдън и хер Оберст, за смъртта на Ричард Холкрофт, спомена накратко разговорите си с нийоркския детектив Майлс и майка си.

Описа пътуването до Барбизон и сипаничавия в зеления фиат, който ги бе преследвал.

После стигна до лудостта в Монтрьо, където се опита да хване преследвача им в капан, от който самият той едва се измъкна жив.

— Преди малко ви казах, че британското разузнаване неоснователно подозира Тенисън — продължи Ноъл.

— Тенисън? А да, това е другото име на Фон Тиболт.

— Точно така. В MI5 бяха убедени, че Тинаму е дирижирал всичко, което се случи в Монтрьо, но някой уби човека със сипаничавото лице. А те знаеха, че той работи за Фон Тиболт. И Хелдън го потвърди.

— А пък Тинаму — намеси се Кеслер, — не би убил човек от своите.

— Естествено.

— Значи агентът ще каже на шефовете си...

— Невъзможно е — прекъсна го Ноъл. — Застреляха го в момента, когато се опитваше да спаси живота на Хелдън. Трупите ще бъдат идентифицирани и англичаните ще сглобят информацията.

— Дали ще открият, че техният агент е бил убит там?

— Няма начин да не го разберат. Имаше много полицаи. Ще открият трупа му.

— Следата няма ли да ги доведе до вас?

— Възможно е. Аз се сбих с него на площада, някой може да ме е запомнил. Но както каза и Хелдън, ние не сме преследвали никого, нас ни преследваха. Откъде накъде ще знаем защо събитията са се развили така.

— Не сте напълно убеден.

— Непосредствено преди смъртта на агента, му споменах името „Болдуин“, за да науча нещо повече. Той реагира така, сякаш се готвех да го застрелям в упор. Помоли ни с Хелдън да се свържем с друг агент на име Пейтън-Джоунс и да му кажем какво се е случило. Той трябваше да разкрие нападателите и убиеца на човека на Фон Тиболт. Най-важното, което трябваше да предадем, бе, че според него всичко имало връзка с Питър Болдуин.

— Болдуин ли? Нали казахте, че той е от М16.

— Да, но преди време отишъл при М15 и им предложил информация за оцелелите от Волфшанце.

— Волфшанце? — Кеслер тихо повтори името. — Това е писмото, написано преди повече от тридесет години, което Манфреди ви е дал в Женева.

— Точно така. Агентът заръча Пейтън-Джоунс отново да се насочи към направените от Болдуин разкрития, към „код Волфшанце“. Това бяха думите му.

— Болдуин спомена ли ви за Волфшанце, когато ви се обади в Ню Йорк? — попита Кеслер.

— Не. Каза само да стоя настрана от Женева и че имало неща, които били известни само на него. После отиде да отвори вратата и не се върна.

В погледа на Кеслер се появи някаква студенина.

— Значи Болдуин е знаел за Женева и за връзката на Волфшанце с плана.

— Можем само да гадаем колко се знае. Възможно е това да са само слухове или да се знае съвсем малко.

— Но то е достатъчно, за да не отидете при М15. Твърде скъпо ще ви струва преимуществото, което ще спечелите, разкривайки им, че Бомънт е член на „Одесса“. Британското разузнаване ще разпита подробно и вас, и Хелдън фон Тиболт. Хиляди методи имат за изкопчване на информация. Те са експерти в това отношение. По един или друг начин могат да се доберат до името Болдуин и да прегледат отново папката му. Не бива да поемате този риск.

— Аз стигнах до същото заключение — каза Холкрофт разпалено.

— Може би има и друг начин да се освободите от Бомънт?

— Как?

— Тук, в Германия, срещу „Одесса“ има силна реакция. Само да се прошепне една думичка на когото трябва и Бомънт ще бъде отстранен. Няма да е нужно да се свързвате с британското разузнаване и да рискувате името на Болдуин да привлече вниманието.

— Възможно ли е да се уреди това?

— Разбира се. Ако Бомънт действително е агент на „Одесса“, едно кратко писъмце от страна на правителството в Бон до Външно министерство ще свърши работа. Познавам доста хора, които биха могли да го напишат.

Холкрофт въздъхна с облекчение. Още една пречка бе преодоляна.

— Радвам се, че се запознахме... и че попаднах точно на вас.

— Не правете прибързани изводи. Вие искате да ви отговоря дали ще участвам в плана. Честно казано, аз...

— Още не искам да ми отговаряте категорично — прекъсна го Ноъл. — Вие сте откровен с мен и аз също ще бъда откровен с вас. Още не съм ви разказал какво се случи тази вечер.

— Тази вечер ли? — Кеслер бе започнал да губи търпение. Нещо го безпокоеше.

— Да. През последните два часа всъщност.

— Какво се случи... тази вечер?

Ноъл се наведе към него.

— Известно ни е, че съществуват „Рахе“ и „Одесса“. Не можем да кажем със сигурност точно колко знаят за Женева, но е ясно какво биха направили, ако научат достатъчно. Знаем и за хората на Волфшанце. Които и да са те и колкото и да приличат на манаците от другите две организации, по някакъв необясним за мен начин са на наша страна и искат планът да успее. Но има още някой, който е по-силен от останалите. Тази вечер разбрах това.

— Какво искате да кажете? — Гласът на Кеслер не трепна.

— Пред хотела някакъв човек започна да ме следи. Взех такси и преминах през целия град на път за тук, а той през цялото време ме следваше с мотопеда си.

— Значи мъж с мотопед?

— Да. Като последния глупак го доведох право тук. Разбрах, че съм направил страшна глупост и че трябва да го спра. Успях, макар да не исках да стане точно по този начин. Мъжът не беше нито от „Рахе“,

ните от „Одеса“. Мразеше ги и двете и нарече членовете им касапи и палячовци...

— Значи ги е нарекъл... — Кеслер не довърши изречението си. След малко продължи, опитвайки се да изглежда спокоен: — Разкажете ми точно какво се случи и точно какви бяха думите му.

— Имате ли някакви предположения какъв може да е той?

— Не... съвсем не. Просто случаят ме заинтригува. Слушам ви.

На Холкрофт не му беше трудно да си припомни преследването, капана, разменените думи с непознатия, случайния изстрел накрая. Когато свърши, Кеслер няколко пъти го помоли да повтори думите на мъжа с черното яке.

— Кой е той? — Холкрофт знаеше, че Кеслер ще може да си обясни нещата по-добре от него. — Кой са те?

— Има няколко възможности — отвърна ученият, — но едно е сигурно — те са нацисти. Или по-точно — неонацисти. Може би са фракция от последователите на партията, които са се обявили против „Одеса“. Има такива случаи.

— Но как са разбрали за Женева?

— От окупираните страни, от средствата на Вермахта, от Финанцминистериум са били откраднати стотици милиони и са били прехвърлени в Швейцария. Такива крупни манипулации не могат да останат в пълна тайна.

Ноъл не знаеше точно какво, но нещо в думите на Кеслер му прозвуча странно.

— Но каква полза имат те, след като не могат да вземат парите? Остава им единствено да насочат към тях вниманието на международните съдебни институции. Но какво печелят от това?

— Вие не можете да разберете логиката на истинския нацист. Никой от вас не може. За него има значение не само какво печели той от нещо. Еднакво важно е никой друг да не спечели. Това може да се определи като неговата деструктивна същност.

Откъм залата до тях внезапно долетя обезпокоителен шум, после се чува удари и женски писък. Разпищяха се и други жени.

Някой рязко дръпна завесата, отделяща сепарето. Пространството се запълни от фигурата на мъж, който залитна към масата. Очите му бяха широко отворени, а от устата и врата му течеше кръв. Лицето му бе изкривено от болка, а тялото му се гърчеше в

конвулсии. С двете си ръце той се облегна на масата на Холкрофт и Кеслер и задъхано изрече:

— Wolfsschanze! Soldaten von Wolfsschanze!^[2]

Изви главата си нагоре, от гърлото му се изтръгна последно дрезгаво дихание и той се строполи безжизнен върху масата. Мъжът с черното кожено яке бе мъртъв.

[1] О, разбира се, професоре (нем.) — Б. пр. ↑

[2] Войниците от Волфсшанце (нем.) — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В следващите минути се възцари хаос, който напълно обърка Ноъл. Ужасените писъци всяха паника в заведението. Окървавеният мъж се свлече от масата върху пода.

— Руди! Руди!

— Хер Кеслер, елате с мен!

— Бързо! — извика Ерих.

— Моля!

— Последвайте ме, приятелю. Не трябва да ви заварят тук.

— Точно това е човекът!

— Замълчете, Ноъл. Моля ви, просто тръгнете с мен.

— Къде?...

— Куфарчето ви! Документите!

Холкрофт грабна листата и ги напъха в куфарчето. Той последва сляпо двамата си водачи, без да знае къде отива. Остави се да го преведат през събралите се около масата хора. Най-важното сега беше да се махне от убития.

Кеслер се промъкваше през тълпата и го дърпаше подире си. Пред тях вървеше управителят и разбутваше хората, за да проправи път до заключената врата вляво от стълбите. Той извади ключа от джоба си, отвори и бутна другите двама вътре. Затвори вратата и се обърна към Кеслер:

— Не знам какво да ви кажа, господа! Ужасна пианска история.

— Така е, Руди. И ние ти благодарим — отвърна Кеслер.

— Natürlich.^[1] Човек с вашето положение не трябва да бъде замесен.

— Много сте мил. Оттук можем ли да излезем навън?

— Да, през личния ми вход. Ето го.

Озоваха се на една уличка.

— Оттук — посочи Кеслер. — Колата ми е отпред.

Завиха вляво и излязоха на „Курфюрстендам“. Зад тях при входа на локала се бе струпала развълнувана тълпа. Ноъл видя как един

полицай се затича в тази посока.

— Бързо — каза Кеслер.

Колата беше мерцедес стар модел. Щом се качиха, Кеслер припряно потегли и те се понесоха на запад.

— Мъжът... с коженото яке... точно той ме преследваше — каза едва чуто Холкрофт.

— Така си и помислих — отвърна Кеслер. — Значи все пак ви е открил.

— Боже мой — извика Ноъл. — Какво направих?

— Вие не сте убили този човек, ако това имате предвид.

Холкрофт се втренчи в Кеслер.

— Моля?

— Не сте го убили вие.

— Но пистолетът гръмна и го простреля.

— Сигурно, но не го е убил куршумът.

— А кое тогава?

— Значи не сте видели гърлото му. То беше прерязано.

— Така беше убит Болдуин в Ню Йорк!

— Волфшанце в Берлин — изрече Кеслер. — Смъртта му е била пресметната до последната секунда. Някой го е довел до сепарето ни, на няколко стъпки от нашата маса и е използвал оживлението в заведението, за да извърши екзекуцията.

— Господи! Който и да го е убил... — Ноъл не можа да довърши изречението си, сякаш внезапно обзелият го страх го стисна за гърлото.

— Който и да го е убил — продължи мисълта му Кеслер, — вече знае, че аз съм третият участник в плана. Нямам друг избор, освен да отговоря на въпроса ви с „да“.

— Съжалявам — каза Холкрофт. — Искаше ми се сам да направите избора си.

— Зная и ви благодаря за това. Ще поставя само едно условие.

— Какво е то?

— Участието на брат ми Ханс, който е в Мюнхен.

Ноъл си припомни, че според Манфреди в това отношение нямаше ограничение. Единственото изискване бе всяко от трите семейства да има само един глас.

— Ако той желае, нищо няма да му попречи.

— Да, той ще иска. Ние сме много близки, ще го харесате — той е чудесен доктор.

— Бих казал, че и двамата сте такива.

— Но той лекува, а аз само обяснявам... освен това не знам накъде отиваме. Бих ви поканил у дома, но не мога в момента.

— Достатъчно беди ви навлякох. Но вие трябва да се върнете възможно най-бързо.

— Защо?

— Ако имаме късмет и никой не съобщи името ви на полицаите, това не би имало значение. Но ако някой от сервитьорите или посетителите си спомни, че ви е видял, можете да кажете, че сте излизали от заведението, когато е станала суматохата.

Кеслер поклати глава.

— Аз съм толкова далеч от тези неща... Въобще не би ми хрумвало да постъпя така.

— Преди три седмици и аз не бих се сетил. Оставете ме на някоя таксиметрова стоянка. Ще отида до хотела, за да взема багажа си.

— Глупости. Аз ще ви закарам.

— Повече не бива да ни виждат заедно. Това може да ни навлече неприятности.

— Ще трябва да се вслушам в съветите ви. А кога ще се видим?

— Ще ви се обадя от Париж. След един-два дни ще се срещна с Фон Тиболт. После тримата ще заминем за Женева. Имаме на разположение малко време.

— Заради детектива от Ню Йорк ли?

— Не само. Ще ви обясня, когато се срещнем отново. Виждам едно такси на ъгъла.

— Сега какво ще правите? По това време едва ли има полети...

— Ще чакам на летището, ако трябва. Не ми се стои сам в хотелската стая. — Колата спря и Холкрофт посегна да отвори вратата.

— Благодаря, Ерих. Съжалявам.

— Няма защо, приятелю. Обадете ми се.

Русият мъж седеше неподвижно зад бюрото в библиотеката на Кеслер. Очите му святкаха яростно, гласът му беше напрегнат.

— Повтори всичко отново. Дума по дума. Нищо не пропускай.

— Какъв е смисълът? — попита Кеслер от другия край на стаята.
— Десет пъти ти го разказах. Припомних си го много добре.

— Още десет пъти ще го повториш! — изкрещя Йохан фон Тиболт. — Тридесет пъти, четиридесет пъти! Кой е той? От кого е изпратен?

— Не знаем — отвърна ученият. — Няма как да го разберем.

— Напротив, има! Не проумяваш ли, че отговорът се крие в това, което онзи е казал на Холкрофт? Сигурен съм. Чувал съм същите думи и преди. Там е ключът!

— За Бога, човекът беше в ръцете ти — каза Кеслер с твърд глас.
— Щом ти не си могъл да научиш нещо от самия него, защо мислиш, че ще разберем повече от това, което Холкрофт ми каза? Трябвало е да го пречупиш.

— Нищо не му влияеше. Беше се упоил.

— И затова му преряза гърлото с жица и го хвърли на американеца. Постъпката ти е като на истински маниак!

— Не е вярно — възрази Тенисън. — Просто действах последователно. Холкрофт трябва да бъде убеден, че Волфшанце са навсякъде, насъскват, заплашват, пазят... Да се върнем отново на разговора им. Според Холкрофт мъжът не се е страхувал да умре. Как го казал той? „Аз съм подготвен. Ние всички сме готови. Ние ще те спрем. Ще спрем Женева. Ако ме убиеш, друг ще дойде на мястото ми. Убий и него, ще дойде трети.“ Думи на фанатик, а според американеца не е бил такъв. Аз също видях, че не е. Не беше агент на „Одесса“, нито революционер от „Рахе“. Той е част от нещо друго, както казва Холкрофт.

— В задънена улица сме.

— Не съвсем. Един мой човек в Париж се занимава с идентифицирането на труповете, намерени в Монtringo.

— От Сюрте ли е?

— Да. Той е най-добрият. — Тенисън въздъхна. — Изглежда невероятно. След тридесет години се правят първите ходове за осъществяване на плана. Само две седмици след това обаче кой знае откъде се появяват някакви хора, които, изглежда, също като нас са чакали през тези три десетилетия. Само че те се крият. Защо? Ето това е необяснимо. Защо не излязат на открито?

— Мъжът го е казал на Холкрофт: „Ние можем да вземем тези пари.“ А те не могат да ги получат, ако издадат източниците на сметката.

— Твърде елементарен отговор при такава голяма сума. Ако ги интересуваха само парите, те спокойно можеха да дойдат при нас или при банковите чиновници в случая и да преговарят от позицията на силата. Това са почти осемстотин хиляди милиона, а те щяха да поискат две трети от тях, с което, без да го знаят, щяха да подпишат смъртната си присъда. Не, Ерих, не са само парите. Трябва да потърсим нещо друго.

— Защо не помислим за истинската заплаха? — извика Кеслер. — Който и да е човекът с коженото яке или онези двамата в Монтьрьо, те не са най-голямата ни грижа в момента! Отвори очите си за действителния проблем, Йохан! Британското разузнаване знае, че ти си Тинаму! Не подценявай този факт. Те знаят, че ти си Тинаму.

— Едно уточнение: те ме подозират, не са сигурни. И както ти е казал Холкрофт, скоро ще започнат да мислят, че са сгрешили, ако вече не го мислят. Всъщност положението ми гарантира голяма сигурност.

— Ти си луд! — извика Кеслер. — Ще изложиш на опасност всичко.

— Напротив — отвърна Тенисън спокойно. — Ще постигна точно обратното. Мислиш ли, че можем да имаме по-силен съюзник от MI5? Вярно е, че имаме хора в Британското разузнаване, но никой от тях не заема толкова висок пост като Пейтън-Джоунс.

— Какво за Бога искаш да кажеш? — По лицето на учения се стичаше пот, вените на врата му бяха изпъкнали.

— Седни, Ерих.

— Не!

— Седни!

Кеслер се подчини.

— Няма да търпя това, Йохан.

— Няма нужда да търпиш каквото и да било, просто ме изслушай — Тенисън се наведе напред. — Нека си сменим ролите за малко. Аз ще бъда професорът.

— Не се опитвай да ме разубедиш. С онези, които се крият от нас и се опитват да ни попречат, можем да се справим. Но не и с това. Ако те хванат, всичко отива по дяволите.

— Приятно ми е да го чуя, но не бива да мислиш така. Ако с мен се случи нещо, остават списъците с нашите хора по целия свят. Един от тях е вписан като мой заместник, така че Четвъртият райх на всяка цена ще има лидер. Но на мен нищо няма да ми се случи. Тинаму е моето прикритие. Неговото залавяне не само ще снее подозрението от мен, но и ще увеличи престижа ми.

— Ти съвсем си се побъркал! Нали ти си Тинаму!

Тенисън се облегна назад и се усмихна.

— Защо не се вгледаме по-внимателно в нашия убиец. Преди десет години ти призна, че той е най-гениалното ми творение. Доколкото си спомням, каза още, че някога той може да се окаже и най-силното ни оръжие.

— Теоретично да. Но това беше само научна хипотеза — това също го доказах.

— Вярно е. Доста често се оттегляш в твоята непристъпна академична кула. Разбира се, нормално е човек да си има някое място, където се чувства сигурен. Но знаеш ли, ти се оказа прав. В крайна сметка тези пари не могат да ни послужат, преди да се деблокира сметката. Всичко е обвързано със закони, в които трябва да се намерят вратички. Много по-трудно ще ни бъде, отколкото когато купихме Райхстага, определения брой места в Парламента или изборите в Америка. Но за нас все пак няма да е чак така трудно, както за другите. Такова бе мнението ти преди десет години, сега то е по-вярно от всякога. В момента ние можем да предявим всякакви претенции към най-влиятелните мъже във всяко значимо правителство. От Вашингтон до Париж и Кайро, от Атина до Бейрут и Мадрид, от Лондон до Варшава и дори от самата Москва — те всички са плащали на Тинаму, за да избива противниците им. Никой няма да откаже нищо на Тинаму. Ние сме в положението на хора, които държат в ръцете си ядрена бомба.

— Която може да ни убие.

— Да, би могла — съгласи се Тенисън, — но това няма да се случи. Преди години, Ерих, се заклехме, че няма да имаме никакви тайни един от друг. Аз удържах на дадената дума, с изключение на един-единствен случай. Не ти искам прошка, защото се налагаше да взема, както се казва, ключово решение и прецених, че е редно да постъпя така.

— И какво направи? — попита Кеслер.

— Осигурих силното оръжие, за което ти бе споменал преди десет години.

— Как?

— Ти бе напълно категоричен, когато преди малко каза, че аз съм Тинаму.

— Но ти наистина си!

— Не съм.

— Моля?

— Аз съм само половината от Тинаму. По-добрата половина, естествено, но все пак съм само половината. Преди години обучих човек, с когото се редуваме при изпълнението на задачите. Той овладя занаята до съвършенство и е най-добър в света след истинския Тинаму.

Ученият гледаше Фон Тиболт с изумление, примесено със страхопочитание.

— Някой от нашите ли е? Ein Sonnenkind?

— Не, разбира се. Наемен убиец, който не знае нищо, живее в охолство и задоволява всеки свой каприз благодарение на баснословните суми, които получава. Освен това е наясно, че един ден ще трябва да плати за начина, по който живее, и е свикнал с тази мисъл. Въобще той е истински професионалист.

Кеслер разхлаби вратовръзката си.

— Трябва да ти кажа, че непрекъснато ме изненадваш.

— Още не съм свършил — отвърна Тенисън. — Скоро в Лондон ще се състои важна среща на държавни глави. Предоставя ни се чудесна възможност. Тинаму ще бъде заловен.

— Ще бъде какво?

— Съвсем правилно чу — усмихна се Тенисън. — Тинаму ще бъде заловен с рядък калибър оръжие, с което са извършени три предишни убийства. Той ще бъде хванат и убит от човека, който цели шест години го търси, но тъй като се страхува за живота си, ще пожелае името му да остане в тайна. Същият този човек ще се обади на разузнавателните служби на страната, в която е имигрирал преди години. Това е самият Джон Тенисън, европейският кореспондент на „Гардиън“.

— Боже мой — прошепна Кеслер. — Но как ще го направиш?

— Дори и ти няма да знаеш много предварително. Но дивидентът ще бъде колкото от плана в Женева. В печата ще се появи съобщението, че Тинаму е водил таен дневник, който е изчезнал — следователно някой го е откраднал. Този някой ще бъде аз. Така че Тинаму ще ни бъде полезен дори и със смъртта си.

Кеслер поклати глава възхитено.

— Наистина притежаваш изключителен ум и това е най-голямата ти дарба.

— Просто една от многото — уточни русият мъж делово. — Много полезно ще ни бъде обещанието за сътрудничество, което скоро ще дадеш на Британското разузнаване. Други разузнавателни служби действат по-фино, но те са най-добрите. — Тенисън плесна с ръка по дръжката на стола. — Да се върнем отново на непознатия. Ще разберем кой е от онова, което е казал на Холкрофт. Чува! съм същите думи и преди, сигурен съм.

— Вече изчерпахме този метод.

— Напротив — тепърва ще го подложим на анализ. — Тенисън се пресегна и взе лист и молив. — Да започнем от самото начало. Ще запишем всяка негова дума, която си запомнил.

Ученият въздъхна.

— От самото начало — примирено изрече той. — Добре. Първо, мъжът казал на Холкрофт, че във Франция той не се поколебал да стреля...

Докато Кеслер разказваше, Тенисън го прекъсваше, караше го да повтаря някои думи или фрази и стриктно записваше всичко. Това продължи четиридесет минути.

— Не мога повече — каза накрая Кеслер. — Нямам какво повече да ти кажа.

— Не, чакай. Орлите — не се предаваше Тенисън. — Повтори точно това, което Холкрофт ти каза за тях.

— Орлите ли?... „Няма да спрете орлите. Не и този път.“ Може би е имал предвид Луфтвафе? Или пък Вермахта?

— Едва ли — Тенисън бе съсредоточил вниманието си върху листовите пред себе си. Изведнъж той сложи пръст върху една дума. — Открих го. „Вашата Волфшанце“. Вашата... Искал е да каже нашата, а не тяхната.

— Какви ги говориш? — недоумяваше Кеслер. — Волфшанце сме ние. Хората от Волфшанце всъщност са Sonnenkinder!

Тенисън не обърна внимание на забележката му.

— Фон Щауфенберг, Олбрих, Фон Фалкенхаузен и Хьопнер. Ромел ги нарекъл „истинските орли на Германия“. Това са хората, подготвили покушението срещу Фюрера. Всички били застреляни, а на Ромел било наредено да се самоубие. За тези орли е говорел той. Тяхната Волфшанце, а не нашата.

— И какво ще рече това? За Бога, Йохан, изтощен съм до крайност. Не мога повече!

Тенисън бе изписал десетина страници и сега ги прелистваше, подчертаваше някои думи и ограждаше фрази.

— Може би това, което каза, е достатъчно — отвърна той. — Ето тук... в тези редове. Нарича ги „касапи и палячовци“, а после заявява: „Няма да спрете орлите...“ Холкрофт му отговаря, че сметката ще бъде блокирана с години, че има определени условия... „Парите ще бъдат замразени, отново заровени в земята.“ Мъжът повтаря „заровени в земята“ и казва, че точно това е лошото; добавя, че тогава няма да има дори „овъглена земя“. „Овъглена земя. Няма да има дори овъглена земя...“

Русият мъж се изправи напрегнато на стола. Облегна се назад, силната концентрация бе стегнала изсечените му черти в непроницаема маска, студените му очи бяха вперени в изписаните листа.

— Невъзможно... след всички тези години. Операция „Барбароса“. Овъглената земя на Барбароса! О, Боже, това са нахрихтендинстите. Последователите на Нахрихтендинст!

— Какво искаш да кажеш? — попита Кеслер. — „Барбароса“ е кодовото название на първото нахлуване в чужда територия на север. Това е една блестяща победа на Хитлер.

— Само той я нарича така. Прусците я смятат за истинска катастрофа. Пирова победа, обяна в кръв. Войниците не били подготвени, почти цели дивизии били избити... „Завладяхме територията — казвали генералите. — Наша е пустата, овъглена земя на Барбароса.“ Тогава възникнала Нахрихтендинст^[2].

— Какво е това?

— Разузнавателна организация. Членовете ѝ били внимателно подбрани сред юнкерите и по този начин тя станала корпус на военните аристократи. По-късно някои предположиха, че е основана от Гелен с цел разпалване на враждата между руснаците и Запада, но това не беше така. Нахрихтендинст е била съставена от онези, които ненавиждали Хитлер, презирали Шутцшафел^[3] и го наричали „есесовски боклук“, мразели командирите от Луфтвафе, които според тях били „касапи и палячовци“. Те се издигнали над военните и партийни интереси. За тях значение имала само Германия. Тяхната Германия.

— Изразявай се по-ясно, Йохан! — извика Кеслер.

— Нахрихтендинст все още съществува. Те стоят на пътя ни. Искат да попречат на Женева. Няма да се спрат пред нищо, докато не унищожат още в зародиш Четвъртия райх.

[1] Естествено (нем.) — Б. пр. ↑

[2] Осведомителна служба (нем.) — Б. пр. ↑

[3] Специална полиция към Нацистката партия (нем.) — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ноъл стоеше на моста и гледаше как светлините на Париж блещукат като малки свещици. Обади се на Хелдън в „Галимар“ и тя се съгласи да се срещнат на „Пон Ньоф“ след работа. Опита се да я убеди да отидат с кола до хотела в Аржантъой, но тя му отказа.

— Ти обеща да ми дадеш дни и седмици, ако пожелаея — припомни ѝ той.

— Обещах ги и на двамата, скъпи мой, и ще ги имаме. Но не в Аржантъой. Ще ти обясня, когато се видим.

Беше едва пет и четвърт, а над Париж вече се спускаше зимната нощ. Хладният вятър откъм реката го пронизваше и той вдигна яката на износеното си палто, за да се предпази от него. Погледна часовника си — стрелките не бяха помръднали. Не биха и могли, бяха минали едва десет секунди.

Почувства се като младеж, чакащ за среща момичето, с което се е запознал на танцова забава в лунна лятна нощ. Усмихна се при тази мисъл. Нито нощта бе лятна, нито имаше луна. Той стоеше на един мост в Париж, изложен на студения вятър, облечен в чуждо палто с пистолет в джоба.

Ето че тя се появи на моста. Бе облечена с черния шлифер, русата ѝ коса бе прибрана под тъмночервен шал. Вървеше с отмерена крачка, нито много бързо, нито бавно — една самотна жена, която се прибира вкъщи след работа. Ала красивите ѝ черти правеха впечатление дори от разстояние и я отличаваха сред хилядите парижанки, които се прибираха по домовете си надвечер.

Видя го. Той тръгна към нея, но тя вдигна ръка, за да го спре. Ноъл не обърна внимание на жеста ѝ и продължи напред, разтвори ръце, за да я прегърне. Притисна се в обятията му и той усети как го успокоява топлината ѝ. Тя отстъпи назад и се опита да го погледне сериозно.

— Никога не тичай по мост. Привлича вниманието. Обикновено хората вървят бавно и гледат водата, не тичат.

— Липсваше ми. Друго не ме интересува.

— Трябва да свикваш. Какво стана в Берлин?

Той я прегърна и двамата тръгнаха към кея „Сен Бернар“.

— Имам да ти казвам много неща. Някои са добри, други не толкова. Но ако, научавайки нова информация, се приближаваме към целта, мисля че сме направили две гигантски крачки към нея. Брат ти обаждал ли се е?

— Да. Днес следобед. Един час след като ти звънна. Променил е плановете си — утре ще бъде в Париж.

— Това е най-хубавата новина, която можеше да ми съобщиш. Или поне така ми се струва. Утре ще ти кажа със сигурност. — Те слязоха от моста и завиха наляво покрай реката. — Липсвах ли ти?

— Ти си луд, Ноъл. Разделихме се вчера следобед: аз едва имах време да се прибера вкъщи, да се изкъпя, да се понаспя — така бях зажадняла за сън, и да отида на работа.

— Вкъщи? В твоя апартамент ли?

— Не, аз... — Тя спря, усмихна се и го погледна. — Много добре напредвате за новобранец, Ноъл Холкрофт. Въпросите трябва да се задават небрежно, сякаш без особено любопитство.

— Но това ме интересува.

— Обеща да не ми задаваш този въпрос.

— Не е съвсем така. Попитах те дали си омъжена и дали живееш с някого. На първия въпрос получих отрицателен, а на втория уклончив отговор. Но никога не съм ти обещавал, че няма да се опитвам да открия къде живееш.

— То се подразбираше, скъпи. Ще ти кажа някой ден и ще разбереш колко си бил глупав.

— Кажи ми още сега. Аз съм влюбен и искам да знам къде живее жената, която обичам.

Усмивката за миг изчезна, после отново се появи върху устните ѝ и тя го погледна.

— Ти си като малко момче, което е научило нова дума и непрекъснато я повтаря. Не ме познаваш достатъчно, за да си сигурен, че ме обичаш...

— А, забравих, че си падаш по жени.

— Някои от тях са най-добрите ми приятели.

— Но не би се омъжила за някоя от тях.

— Не искам да се омъжвам за никого.

— Чудесно. Това донякъде опростява нещата. Хайде да живеем заедно през следващите десет години. И двете страни ще могат да се ползват от правото си на избор във всеки момент.

— Звучи чудесно.

Спряха на едно кръстовище. Той се обърна към Хелдън и сложи ръце на раменете ѝ.

— Аз наистина го мисля.

— Вярвам ти — каза тя, но очите ѝ бяха изплашени.

Погледът ѝ го разтревожи и той я попита усмихнато:

— Обичаш ли ме поне малко?

Тя остана сериозна.

— Мисля, че те обичам много повече. За момента ти си усложнение, което не съм очаквала. А аз никак не съм сигурна, че ще мога да се справя с него.

— Толкова по-добре — той се засмя и я хвана за ръка, за да пресекат улицата. — Радвам се, че не си заредена с отговори на всички въпроси.

— Да не би да си мислел, че съм?

— Не, но мислех, че ти мислиш така.

— Не го мисля.

— Зная.

Тази вечер половината от масите в ресторанта бяха заети. Хелдън обясни, че желае масата им да е в дъното и да не се вижда от входа. Собственикът кимна. Той очевидно недоумяваше защо тази *belle femme*^[1] е придружена от господин в такова облекло. В погледа му се четеше тъжният коментар: „Нещата не вървят много добре за парижките момичета тези дни. И нощи“.

— Той не ме хареса — отбеляза Холкрофт.

— Не се отчайвай. Мнението му за теб се подобри, когато поръча скъпо уиски. Не видя ли как веднага се усмихна?

— Тогава гледаше сакото ми, което не съм извадил от чувала с дрипите, за разлика от палтото.

Хелдън се засмя.

— Вярно е, че палтото не е от колекция за висша мода, но то има своето предназначение. Облича ли го в Берлин?

— Да. С него бях, когато си взех проститутка. Ревнуваш ли?

— Не и от жена, която приема предложение от мъж в такива дрехи.

— Тя бе олицетворение на красотата.

— Имал си късмет. Сигурно от „Одесса“ са ти я изпратили, за да те зарази с някоя болест. Искам да се прегледаш, преди да се видим отново.

Ноъл хвана ръката ѝ. Когато заговори, гласът му бе напълно сериозен.

— „Одесса“ и „Рахе“ не са истинските ни врагове. Това е едно от нещата, които научих в Берлин. Не е сигурно дали те въобще знаят за Женева.

Хелдън го гледаше смаяна.

— Ами Бомънт тогава? Нали каза, че той е агент на „Одесса“, който те е проследил до Рио?

— Да, така е, но не Женева е била причината. Той е свързан с Граф. Разбрал е по някакъв начин, че търся Йохан фон Тиболт и затова ме е проследил. Утре, след като говоря с брат ти, нещата ще са ми поясни. Така или иначе след няколко дни Бомънт ще бъде извън играта. Кеслер ще се погрижи за това. Той обеща да се обади на някого от правителството в Бон.

— Толкова ли е просто?

— Няма да е много трудно. И най-слабото съмнение, че някой има връзка с „Одесса“ ще предизвика разпити и проучвания. Особено ако това стигне до военните — те веднага ще приберат Бомънт.

— След като не са „Одесса“ и „Рахе“, кой е тогава?

— Сега ще разбереш. Трябваше да хвърля мушамата и кепето.

— О? — Нелогичният преход обърка Хелдън.

Той ѝ разказа какво се бе случило преди това, премълчавайки някои моменти от схватката в уличката. После ѝ предаде разговора с Кеслер и когато стигна до убийството на непознатия, се поколеба дали да не го пропусне. Но тъй като бездруго щеше да разкаже за него на брат ѝ на следващия ден, реши, че няма защо да крие от Хелдън. Когато свърши, тя потръпна от ужас, ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци.

— Ужасно. Кеслер досети ли се кой е мъжът?

— Не съвсем. Няколко пъти му повторих думите му, но това не му помогна кой знае колко. Предположи, че е от неонацистка група.

Според него това са онези последователи на партията, които са против „Одесса“.

— Как са разбрали за сметката в Женева?

— Попитях Кеслер. Той каза, че манипулации, чрез които толкова много пари са прехвърлени от Германия зад граница, не биха могли да останат в пълна тайна, както си мислим ние. Все някой е научил за това.

— Но планът ще се провали, ако не бъде запазен в тайна.

— Значи става дума за различни степени на секретност. Кое наричаме тайна? Каква е разликата между поверителната и строго секретната информация? Може би шепа хора са разбрали за Женева и искат да ни попречат да получим сумата и я разпределим според замисления план. Те искат да вземат парите и затова са заинтересовани никой друг да не разбере за Женева.

— Но ако те са научили толкова много, би трябвало да знаят, че не могат да ги получат.

— Не е задължително.

— Тогава някой трябва да им каже!

— Обясних го на мъжа в уличката, но не мисля, че го убедих. Така или иначе това не би имало значение сега.

— Не разбираш ли? Някой трябва да се свърже с тези хора, които и да са те, и да им обясни, че няма да спечелят нищо, като спират теб, брат ми и Ерих Кеслер.

Холкрофт отпи една глътка.

— Не мисля, че трябва да го правим. Кеслер каза нещо, което още тогава ми се стори странно и продължава да ме занимава. Според него ние — може би под „ние“ имаше предвид всички, които не сме се сблъскали с проблема — не можем да разберем мисленето на истинския нацист. За него от значение е не само той да спечели, но и другите да не спечелят. Кеслер определи същността му като дълбоко деструктивна.

Лицето на Хелдън отново помръкна.

— Значи и да им се обясни, те ще продължат да ви преследват. Ще се опитат да убият и тримата, защото без вас планът е невъзможно да се осъществи.

— Или поне изпълнението му ще се отложи с едно поколение. Но за тях това е достатъчно. Парите ще останат в трезора още

тридесет години.

Хелдън допря пръсти до устните си.

— Чакай малко. Има нещо гнило. Те се опитаха да те убият. Точно теб. От самото начало се опитват.

Холкрофт поклати глава.

— Не, не можем да бъдем сигурни...

— Как да не можем? — прекъсна го Хелдън. — Господи, нима ти трябва още доказателства? Видях разкъсаното ти сако. А стрихнинът в самолета, изстрелите в Рио? Какво повече искаш?

— Искам да знам кой стои зад тези неща. Разговорът с брат ти ще ми помогне да разбера.

— Какво може да ти каже Йохан?

— Кого е убил в Рио. — Хелдън понечи да възрази, но той хвана ръката й. — Чакай да ти обясня. Мисля, че ние или по-точно аз съм в центъра на две битки, които нямат нищо общо с Женева. Ето тук сбърках — свързвах всичко с плана, а това е съвсем друго.

— Опитах се да ти обясня — каза Хелдън.

— Много време ми трябваше, за да го разбера. Но никой преди това не бе стрелял по мен, не се бе опитвал да ме отрови или да ме намушка с нож. Всички тези неща съвсем объркват мисленето. Поне при мен стана така.

— Йохан е духовно богата и обаятелна личност, Ноъл — каза тя. — Но понякога е потаен и сдържан. Това също е част от него. Животът, който води, е странен. Той прилича на водно конче, което прелита от едно място на друго, от едно свое увлечение на друго. Всичко, което прави, е свършено и той винаги оставя диря след себе си, но не винаги иска тя да бъде разпозната.

— Той е ту тук, ту там... — прекъсна я Холкрофт. — Сякаш ми описваш някое цвете, което расте навсякъде, но трудно може да се забележи, защото се слива с околната среда.

— Точно така. Йохан може и да не ти каже какво е станало в Рио.

— Тогава ще се опитам да го убедя да го направи. Аз трябва да знам дали репутацията му е безупречна.

— Добре, да допуснем, че не е. Какво ще стане, след като разбереш?

— Той ще бъде отстранен от Женева. Знаем, че Йохан е убил някого. С ушите си си чула как един богат и влиятелен човек му

крещи, че заслужава да бъде обесен за убийството. Сигурен съм, че брат ти е имал вземане-даване с Граф, а следователно и с „Одесса“. Избягал е от Бразилия, за да спаси кожата си. Погрижил се е и за вас с Гретхен, но е бягал, за да спаси собствения си живот. Това, че го преследват, може да ни създаде много проблеми. Твърде вероятно е да се опитат да го изнудват, което крие опасност от корумпиране на плана.

— Трябва ли bankerите на всяка цена да научат за това? — попита Хелдън.

Ноъл докосна леко лицето ѝ, за да я погледне в очите.

— Трябва да им кажа. Става дума за седемстотин и осемдесет милиона и за забележителния план на трима мъже, който представлява техният жест към историята. Длъжен съм да се отнеса с подobaващо чувство на отговорност към делото им. Ако има вероятност брат ти да го изложи на опасност или да стане причина за злоупотреба със сумата, милионите трябва да останат заключени още едно поколение. Може и да не се стигне дотам. Според условията ти също имаш право да се явиш в Женева като представител на Фон Тиболт.

Хелдън задържа погледа си върху него.

— Не мога да приема, Ноъл. Йохан трябва да отиде. Той е не само по-подготвен от мен, но и напълно го заслужава. Не мога да му отнема това право.

— А аз не мога да му го предоставя, ако има опасност да провали плана. Нека да поговорим отново, след като се видя с него.

Продължителният ѝ поглед го накара да се почувства неловко.

— Не можеш да престъпиш принципите си, нали?

— Не мога да обуздая възмущението и гнева си. Дошло ми е до гуша от корупция във висшите финансови среди. Толкова често съм се сблъсквал с нея в Америка.

— „Висшите финансови среди“?

— Баща ми използва тази фраза в писмото си до мен.

— Странно.

— Кое?

— Досега винаги го наричаше Клаузен или Хайнрих Клаузен, което звучеше по-официално и дистанцирано.

Холкрофт с кимване призна, че тя има право.

— По-странното е, че сега аз не знам повече за него, отколкото преди. Но ми описаха как е изглеждал, как е говорел и какво силно въздействие е имал върху хората.

— Ето че знаеш повече.

— Не съвсем, защото това са само впечатленията, които той е оставил у едно дете, припомнени след толкова години. Но имам чувството, че по някакъв начин съм се докоснал до него.

— Кога ти казаха родителите ти за него?

— Баща ми... с втория ми баща нищо не сме говорили. Няколко седмици след двадесет и петия ми рожден ден Алтийн ми разказа всичко. Вече се бях дипломирал и правех първите стъпки в професията си.

— В професията ти?

— Архитект съм, не си ли спомняш? Самият аз едва не бях забравил.

— Майка ти изчака да станеш на двадесет и пет, за да ти каже, така ли?

— И много правилно постъпи. Нямахше да ми е никак лесно, ако го бях научил по-рано. Боже мой! Ноъл Холкрофт беше обикновено американско момче, което ядеше чипс и хот-дог, а нещата, около които се въртеше неговият свят, бяха стадионът „Шей“ и участията на „Метс“ в бейзболния шампионат, Медисън Скуеър гардън и представянето на баскетболистите от „Никс“, колежа и приятелите му, чиито бащи бяха участвали в голямата война и всеки по своему бе удържал победа в нея. Ако бяха казали на това момче, че баща му е един от онези садистични фашисти, които показваха във филмите за войната, то просто щеше да откачи.

— Тогава защо изобщо ти го е казала?

— Страхувала се е да не науча сам, въпреки че възможността за това е била минимална. Заедно с Дик заличили всички следи за истинския ми произход и ми издали нов акт за раждане, в който пише, че съм техен син. Но истинският акт останал в Берлин: „Клаузен, дете от мъжки пол. Име на майката: Алтийн. Име на бащата: Хайнрих“. Онези, които научили, че тя изоставила съпруга си и напуснала Германия, можеха да си спомнят това след години. Тя искаше аз да съм подготвен, в случай че някой изрови този документ и реши да се възползва от него. Тогава аз ще знам какво да му отговоря — преди

мен родителите ми са имали друго дете, за което не се говори в семейството и което е починало като бебе в Англия.

— Значи освен акт за раждане, е трябвало да фалшифицират и един смъртен акт.

— Да. Той се пази в някой лондонски архив.

Хелдън се облегна на паравана на сепарето.

— Семействата ни имат сходна съдба. Животът и на двама ни е съпроводен с всякакви фалшиви документи. Сигурно е цяло щастие да се живее без тях.

— Те нямат никакво значение за мен. Никога не съм назначавал или уволнявал някого заради лист хартия. — Ноъл допи чашата си. — Аз сам питам за това, което ме интересува. Възнамерявам да задам няколко доста трудни въпроса на брат ти. Искрено се надявам да получа отговорите, които очаквам.

— Аз също се надявам.

Той се наведе към нея.

— Обичаш ли ме поне малко?

— Много повече от малко.

— Остани с мен тази нощ.

— Ще остана. В твоя хотел ли?

— Не онзи на Рю Шевал. Фиктивният господин Фреска, когото измислихме онази вечер, се премести в доста по-люксово жилище. Аз също имам приятели в Париж и един от тях е помощник-управителят на хотел „Жорж V“.

— Какво разточителство...

— Оправдано е. Аз изпитвам особени чувства към теб, а не знаем какво ни носи утрешният ден. Между другото, защо не трябваше да ходим в Аржантъой? Обеща, че ще ми кажеш.

— Видели са ни.

— Кой ни е видял?

— Някакъв мъж те е познал. Не знаем името му, но разбрахме, че е от Интерпол. Имаме човек там. Главната квартира в Париж е разпространила бюлетин с описанието ти, защото са получили сигнал от Ню Йорк, че те издирват. Подаден е от полицейски офицер на име Майлс.

[1] Красива жена (фр.) — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джон Тенисън слезе от самолета и прекоси претъпканата чакалня за посрещачи на летище „Хийтроу“. Навън, паркиран до бордюра, го чакаше черен ягуар. Шофьорът пушеше и четеше книга, но щом го видя, веднага слезе от колата.

— Добър ден, господин Тенисън — поздрави мъжът гърлено с шотландски акцент.

— Отдавна ли чакаш? — попита Тенисън, но личеше, че отговорът не го интересува.

— Не много — отвърна шофьорът, поемайки куфарчето и пътната чанта на Тенисън. — Предполагам, че колата ще ти трябва.

— Да. Ще те оставя по пътя някъде, където ще можеш да си хванеш такси.

— Аз мога и отгук да го хвана.

— Не, искам да поговорим. — Тенисън седна зад волана, уелсецът отвори задната врата и сложи багажа на седалката. След няколко минути вече бяха излезли от портала на аерогарата.

— Как мина пътуването? — попита мъжът.

— Програмата ми беше доста напрегната.

— Прочетох статията ти за Бахрейн. Много е забавна.

— Самият Бахрейн е такъв. Единствените икономисти на архипелага са индийските търговци.

— Но ти се държа мило с шейховете.

— И те бяха любезни с мен. Какви са новините от Средиземно море? Брат ти обажда ли се често от кораба на Бомънт?

— Да, свърза се с нас по радиотелефона ни недалеч от Кап Камара. Всичко върви по план. На кея се говори, че капитанът заедно с една жена от Сен Тропе са били видени да излизат с лодка в морето. Разразила се буря и вече четиридесет и осем часа никой не е виждал нито двойката, нито лодката. Брат ми ще докладва за инцидента утре. Той ще поеме командването, нали?

— Разбира се. Значи всичко е наред. Смъртта на Бомънт ще бъде обяснена съвсем просто — нещастен случай при лошо време. Никой няма да заподозре нищо.

— Не искаш ли да ми кажеш какво се случи всъщност?

— Излишно е да те обременявам с подробности. С две думи Бомънт надцени възможностите си. Допусна да го забележат там, където не трябваше. Някои хора подозират, че нашият капитан има връзка с „Одеса“.

По лицето на другия се изписа гняв.

— Това е опасно. Проклет глупак.

— Трябва да ти кажа нещо — каза Тенисън. — Часът скоро ще дойде.

Уелсецът попита със страхопочитание:

— Значи това ще се случи?

— Да. След около две седмици.

— Не мога да повярвам!

— Защо? — попита Тенисън. — Всичко върви според предвидения план. Разпратете телеграфни съобщения навсякъде.

— Навсякъде... — повтори мъжът.

— Кодът е „Волфшанце“.

— Волфшанце?... Боже мой, най-после!

— Да, часът настъпи. Трябва да се изготви окончателният вариант на списъка на областните водачи — разбира се, в един екземпляр. Сложи в херметическа кутия микрофилмите на цялата картотека за всяка страна, град и връзките с политически организации. Донеси ми лично кутията със списъка след една седмица, другата сряда. Чакай ме на улицата пред апартамента ми на Кенсингтън роуд в осем вечерта.

— Следващата сряда. Осем часа. Да нося кутията.

— И списъка с имената.

— Добре. — Мъжът допря кокалчето на показалеца до зъбите си. — Часът дойде — прошепна той.

— Има една малка пречка, но ще я преодолеем.

— Аз мога ли да помогна? Готов съм на всичко.

— Зная, Иън. Ти си един от най-добрите. Следващата седмица ще поговорим за това.

— Можеш да разчиташ на мен.

— Естествено. — Наближаваха отбивката от магистралата и Тенисън намали. — Бих те закарал до Лондон, но съм към Маргейт. Налага се спешно да отида там.

— Не се притеснявай за мен. Господи, сигурно имаш да обмислиш толкова много неща! — Иън гледаше лицето на Тенисън. Изсечените му волеви черти говореха за неимоверна сила и увереност. — Аз съм тук сега и имам привилегията да присъствам на началото. На възраждането на Райха. Готов съм да жертвам всичко за него.

Тенисън се усмихна.

— Благодаря ти — отвърна той.

— Остави ме където и да е. Ще взема такси... Не знаех, че имаме хора в Маргейт.

— Имаме хора навсякъде — отвърна Тенисън и спря ягуара.

Той се носеше по познатата му магистрала към Портсий. Щеше да пристигне при Гретхен преди осем часа, макар че тя го очакваше в девет. Така щеше да има достатъчно време да се увери, че при нея няма гости или някой приятелски настроен съсед, който се е отбил да ѝ прави компания на чашка.

Тенисън се усмихна. Макар и прехвърлила четиридесет и петата година, Гретхен все още привличаше мъжете така, както пламъкът събира нощните пеперуди. Излъчваната топлина обгаря крилете им и пробужда в тях неудържимо желание, но това, че не могат да достигнат до самия пламък, ги спасява. Защото Гретхен изпълняваше сексуалните си обещания само когато ѝ бе наредено. Това нейно оръжие, както и всяко друго, трябваше да се използва разумно.

Неприятна му беше мисълта за онова, което отиваше да направи, но нямаше друг избор. Всички следи, които водеха към Женева, трябваше да бъдат заличени, а сестра му, както и Антъни Бомънт, бе следа към Женева. Гретхен знаеше твърде много и враговете на Волфшанце щяха да я пречупят.

Имаше неща, които нахрихтендинстите не знаеха — например програмата с точните дати, списъците с лидерите и системата, по която те трябваше да разпределят милионите. Гретхен беше запозната с програмата и със системата, а в нея бяха споменати имената на получателите на парите по целия свят. Сестра му беше в състояние да възстанови списъците. Това щеше да ѝ коства живота.

Както и уелсецът трябваше да направи саможертвата, която с такава готовност предлагаше. След срещата в сряда той щеше да бъде премахнат, защото никой друг, освен Ерих Кеслер и Вилхелм фон Тиболт, не биваше да вижда списъците с хиляди имена на хора от различни страни, които бяха истинските наследници на Волфсшанце, чистата раса, Децата на слънцето.

Портсий — двадесет и четири километра.

Русият мъж натисна педала на газта и ягуарът се стрелна напред.

— Ето че най-после си тук — каза Гретхен Бомънт, седнала на мекото кожено кресло до Тенисън. Едната ѝ ръка галеше лицето му, пръстите ѝ се плъзгаха възбуждащо по устните му — от малка беше свикнала да го милва така. — Толкова си красив. Не е имало и няма да има друг мъж като теб.

Тя се наведе към него. Разкопчаната блуза разкриваше гърдите ѝ, очакващи ласките му. Тя притисна устни към неговите и издаде онова гърлено стенание, което го влудяваше.

Той щеше да се поддаде на изкушението по-късно — за последен път. Хвана я за раменете и леко я отблъсна от себе си.

— Вече сме съвсем близо до целта — започна Йохан. — Трябва да чуя всичко, което се е случило, докато умът ми е бистър. Разполагаме с много време. Ще си тръгна в шест сутринта, за да хвана самолета за Париж. Има ли нещо, което си пропуснала да ми кажеш за американеца? Сигурна ли си, че не е свързал спомена за жената от отсрещния апартамент в Ню Йорк с теб?

— Напълно съм сигурна. За нея той знае, че е страстна пушачка, а аз не пуша и наблегнах на това вечерта, когато беше тук. Нарочно споменах и че седмици наред не съм излизала от Портсий. Ако се бе усъмнил, щях да му го докажа. Освен това изглеждах съвсем жива.

— Значи той си тръгна, без да подозира, че сексапилната и развратна съпруга има нещо общо с мъртвата жена от Ню Йорк.

— Разбира се. Само че не си тръгна — каза Гретхен през смях, — а избяга. Смутен и изплашен, напълно убеден, че аз съм неуравновесена и неподходяща — както се бяхме разбрали, за да го насочим към теб. — Изведнъж тя стана сериозна. — Но преди да избяга, той взе снимката на Тони, което не бяхме предвидили. Надявам се, че ще си я върнеш.

Тенисън кимна.

— Да.

— Какво ще кажеш за Холкрофт?

— Той смята, че Бомънт е агент, а аз съм замесен с Граф и е трябвало да избягам от Бразилия, за да спася кожата си. Така е казал на Кеслер. С други думи, той не знае какво се е случило в Рио, освен че съм убил някого, и неяснотата го измъчва — Тенисън се усмихна. — Това ми дава възможност да измисля нещо, което напълно ще го изуми и ще го накара да повярва, че съм по-свят от Йоан Кръстител. И разбира се, ще му изразя благодарност за отстраняването на Бомънт, който е бил голяма заплаха за нашите интереси.

Гретхен взе ръката му и я сложи между краката си.

— Ти си не само красив. Ти си съвършен.

— След което ще променя напълно ситуацията. Холкрофт ще трябва да ме убеди, че самият той е достоен за Женева. Ще се наложи да защити своето участие в плана. От психологическа гледна точка е изключително изгодно да го поставя в това положение. Неговата зависимост от мен трябва непрекъснато да расте.

Изведнъж Гретхен предизвикателно притисна ръката между краката си и я задържа там.

— Нали знаеш, че се възбудям и само от гласа ти?

— След малко, любов моя — единствена моя любов. Първо трябва да поговорим. — Тенисън провря ръката си навътре и сестра му изстена. — Разбира се, Хелдън ще ми подскаже какво да му кажа.

— Значи ще се видиш с нея преди срещата с Холкрофт?

— Да. Ще ѝ се обадя и ще ѝ кажа, че незабавно трябва да говоря с нея. За първи път в живота си тя ще ме види като разкъсан от мъчителни съмнения и несигурност човек, който изпитва болезнена необходимост от нечие доверие и одобрение.

— Блестящо както винаги. — Тя взе ръката му и я сложи под гърдата си. — Малката ни сестричка още ли се мъкне с онези боклуци, дето са се нарекли *Verwunschkind* и са до един брадати и с развалени зъби?

— А как иначе? Тя винаги е искала да се чувства нужна и това е най-голямата ѝ слабост.

— Защото не е родена в Райха.

По лицето му се появи саркастична усмивка.

— Същият този благороден стремеж я е превърнал в болногледачка. Живее в къщата на хер Оберст и се грижи за стария инвалид. За да се прибере там, тя всяка вечер по два пъти сменя колата от страх да не го открият убийците от „Рахе“ и „Одесса“.

— Един ден някой от тях може да очисти и нея — изрече замислено Гретхен. — Трябва да помислим за това. Хелдън трябва да си отиде, след като сметката бъде деблокирана. Тя никак не е глупава, Йохан. Поредното убийство, което ще бъде приписано на „Рахе“. Или на „Одесса“...

— Мислил съм го... Като спомена убийство, искам да те питам Холкрофт спомена ли името Питър Болдуин, когато беше тук?

— Не. Пък и не би трябвало да очакваме, ако съм изиграла добре ролята си на неуравновесена жена, която мрази съпруга си и изпада в крайности. Той не искаше да ме плаши и затова не ми каза за никоя от опасностите, надвиснали над Женева.

Тенисън кимна — те бяха обмислили много внимателно всичко това.

— А как реагира той, когато му каза за мен?

— Не му оставих кой знае колко време да реагира — отговори Гретхен. — Просто му обясних, че ти вземаш всички решения, отнасящи се до Фон Тиболтови. Знаеш ли защо Болдуин се е опитал да го спре в Ню Йорк?

— Да. Сглобих фактите. Болдуин е действал от Прага като агент на МИ5, който предлага услугите си там, където ще получи по-голямо възнаграждение. Продавал информация навсякъде, докато неговите хора не започнали да го подозират. Уволнили го, но не го изправили пред съда, защото нямали доказателства. Той твърдял, че действал като двоен агент, за да създаде мрежа за получаване на информация директно от източника. Освен това Болдуин знаел имената на свързките на британското разузнаване в цяла Европа и споменал пред шефовете си, че ще ги издаде, ако се опитат да му направят нещо. Заклел се, че е невинен и че са го уволнили, задето си върши съвестно работата.

— Какво общо има това с Холкрофт?

— Първо трябва да разбереш какво всъщност е представлявал Болдуин. Имал е усет и е разполагал с най-добрите източници. Освен това е бил специалист куриер и е можел да се добере до всякаква

информация. В Прага до него стигнал слухът за тлъста банкова сметка на нацисти в Женева. Това не било нещо необичайно — такива истории непрекъснато се разпространяват от падането на Берлин. По-различното в случая било споменаването на името Клаузен, което също не е кой знае колко смайващ факт, като се има предвид, че Клаузен бил финансовият гений на Райха. Но Болдуин проверил всичко до наши дни — това е неговият метод.

— Значи се е поровил в куриерските архиви — обади се Гретхен.

— Да. Намерил всичко за Финанцминистериум. Проследил стотици случаи на прехвърляне на суми и забелязал, че името на Ернст Манфреди десетки пъти било вписано като получател. Оставало му само внимателно да наблюдава банкера. Търпението му било възнаградено, когато научил, че Манфреди има среща с неизвестния американец Холкрофт. Защо с него? Проучил го и открил коя е майка му.

— Която действала според стратегията на Манфреди — допълни Гретхен.

— Да, от самото начало — кимна Тенисън. — Той убедил Клаузен, че тя трябва да напусне Германия. Имала собствени средства, движела се сред финансиста и можела да ни бъде много полезна в Америка. Клаузен също я е насочвал, но Манфреди е този, който почти изцяло режисирал ходовете ѝ.

— Под невзрачната външност на гном — каза Гретхен, — се е криел един истински Макиавели.

— Без любезното си поведение и невинния си вид се съмнявам, че той щеше да оцелее толкова време. Но Макиавели не е точното сравнение. Манфреди се интересува само от пари и не се стремеше към друга, освен към тяхната власт. Той се бе клел във вечно приятелство със златната квота и амбицията му бе да контролира агенцията в Цюрих. Затова го убихме.

— Колко е научил Болдуин?

— Никога няма да разберем съвсем точно, но чрез него той е искал да бъде реабилитиран пред британското разузнаване. Разбираш ли, той не е бил двоен агент, а онова, което е твърдял, че е — изключително ефективен агент на МІБ в Прага.

— Свързал ли се е с Манфреди?

— Да, след като е знаел за срещата в Женева. Но просто малко е закъснял. — Тенисън се усмихна. — Мога да си представя как двама професионалисти са се изправили лице в лице, как са се дебнали и как всеки отчаяно се е опитвал да постигне целта си. Единият се е опитвал да изкопчи информация, а другият е правел всичко възможно, за да я запази в тайна, ясно съзнавайки потенциалната опасност резултатът да бъде катастрофален. Сигурно са стигнали до някакви споразумения помежду си, но Манфреди не удържал на думата си и насрочил за по-рано срещата с Холкрофт. Той ни сигнализира за намесата на Болдуин и заличи всички следи, които водеха към него! Ако някой открие, че мъжът ти е убил Питър Болдуин, това по никакъв начин няма да бъде свързано с Ернст Манфреди. Агентът беше достоен за уважение човек и имаше шансове да успее.

— Но не и срещу Йохан фон Тиболт — каза Гретхен, притисна ръката му под гърдите си, после започна да я плъзга нагоре. — Между другото получих шифровано съобщение от Граф, от Рио. Пак недоволства, че не го държим в течение.

— Започна да изкуфява. Той също изигра ролята си — с напредването на годините става все по-непредпазлив. Сега не е времето да ни изпраща съобщения в Англия. Страхувам се, че настъпи часът на unser Freund^[1] в Бразилия.

— Ще изпратиш ли заповед за него?

— Да, утре сутринта. Още една ръка на омразната „Одеса“ ще бъде отсечена. Не трябваше да ме обучава толкова добре. — Тенисън се наклони напред и обхвана гърдата на сестра си с ръка. — Мисля, че си казахме всичко. Нещата винаги са ми се избистряли, като си поговоря с теб. Нямам повече въпроси.

— Тогава поискай нещо друго. Толкова отдавна не сме се виждали, сигурно желанието те разкъсва. Ще се погрижа да се освободиш от него.

— Да, още от малка — каза Тенисън и я целуна. Тя протегна ръка към панталона му. И двамата трепереха.

Гретхен лежеше гола до него и дишаше равномерно — изтощена бе до крайност, а страстта ѝ бе утолена. Тенисън погледна радиевия циферблат на часовника си. Беше два и половина сутринта. Време бе

да извърши нещо ужасно. Планът на Волфшанце го изискваше от него.

Той посегна към пода, вдигна едната си обувка и напипа в тъмното малкия метален диск в средата на тока. Натисна го и го завъртя наляво, докато чу прищракване на пружина. Сложи диска на нощното шкафче, обърна обувката и извади от нея метална игла, поставена в малък отвор, който започваше от петата и минаваше през цялата подметка. Тя беше дълга двадесет и пет сантиметра, огъваема, но нечуплива. Ако се забиеше между четвъртото и петото ребро, с нея можеше да се прободете сърцето. Следата ѝ се забелязваше рядко дори и при аутопсия.

Той хвана внимателно иглата с палеца и показалеца на дясната си ръка, а лявата протегна към сестра си, погали дясната ѝ гърда и продължи нагоре към голото ѝ рамо. Тя отвори очи.

— Ти си ненаситен — прошепна тя и се усмихна.

— Само когато съм с теб — той я придърпа върху себе си. — Ти си единствената ми любов — прегърна я с дясната си ръка и плъзна крака си надолу по тялото ѝ. Насочи иглата и я заби.

Тенисън бе запомнил маршрута и караше уверено по обърканите пътища на отдалечената провинция. Той знаеше как да стигне до тайното жилище на загадъчния хер Оберст, предателя на Райха. Независимо от това, че го наричаха „оберст“, предателят не бе полковник, а генерал във Вермахта. Генерал Фалкенхайм, навремето четвърти в йерархията на Върховното командване. Другите генерали и дори самият Фюрер не жалеха хвалебствията си по негов адрес. И изведнъж лъскавата външна обвивка се бе разкъсала и под нея се бе показал чакал.

Господи, колко силно Йохан фон Тиболт мразеше провинилия се хер Оберст! Но не само нямаше да покаже чувствата си, а напротив, щеше да се държи угоднически със стареца, сложил на лицето си маската на страхопочитание и респект. Само така можеше да спечели на своя страна по-малката си сестра.

Той се бе обадил на Хелдън в „Галимар“ и ѝ бе казал, че трябва да види жилището ѝ. Да, известно му беше, че тя живее в малката къщичка на хер Оберст, знаеше и къде се намира тя.

— Нали съм журналист в момента. Не бих постигнал никакъв успех, ако нямах свои източници.

Тя не можеше да повярва на ушите си. Той искаше да се види с нея преди срещата си с Холкрофт следобед. Бе й казал, че в противен случай няма да се срещне с него. Може би хер Оберст беше в състояние да им помогне да се справят с възникналия проблем. Може би възрастният господин щеше да разпръсне неговите страхове.

Той излезе на черния път, който минаваше през обрасла с трева поляна и водеше към тясна дива долчинка, която скриваше жилището на хер Оберст от любопитни погледи. След три минути спря на пътеката към къщичката. Хелдън му отвори вратата и го поздрави. Изглеждаше чудесно... и колко приличаше на Гретхен!

Прегърнаха се топло. И двамата бяха напрегнати от предстоящата среща с хер Оберст. Тя го въведе в малката спартански обзаведена къща. Хер Оберст стоеше до камината. Хелдън ги представи един на друг.

— Тази среща ще остане скъп спомен в паметта ми — започна Тенисън. — Цяла Германия изпитва благодарност към вас. Ако някога мога да ви бъда полезен, кажете на Хелдън — бих направил всичко за вас.

— Твърде любезно от ваша страна, хер Фон Тиболт — отвърна старецът. — Но доколкото разбрах от сестра ви, вие сте този, който иска нещо от мен и аз нямам ни най-малка представа какво може да е то. Какво мога да направя за вас?

— Проблемът ми е свързан с американеца. Онзи Холкрофт.

— В какъв смисъл? — попита Хелдън.

— Преди тридесет години бе извършено нещо велико. Бяха положени основите на грандиозен план, замислен от трима изключителни мъже, които искаха да се изплати обезщетение за зверствата на фашистките манияци и касапи. Холкрофт бил определен за един от тримата участници в разпределянето на сумата за обезщетението по света и това решение изглеждало напълно приемливо навремето. Сега той предлага да се срещнем и да действваме заедно... — Тенисън спря, сякаш подходящите думи му се изплъзваха.

— Но? — Хер Оберст се придвижи напред.

— Но аз не му вярвам — каза русокосият. — Той се е срещал с нацисти, с хора, които биха ни убили, Хелдън. Такива като Морис Граф

в Бразилия например.

— Какво искаш да кажеш?

— Че кръвта вода не става. Холкрофт е нацист.

Хелдън се смая, в погледа ѝ се четеше възмущение и недоверие.

— Това е абсурдно! Йохан, абсолютно невъзможно е!

— Така ли? Не мисля.

Ноъл изчака Хелдън да отиде на работа, преди да поръча разговор с Майлс в Ню Йорк. Бяха прекарали една изпълнена с нежност нощ. Той щеше да поговори с нея и да я убеди, че не трябва да се разделят, че краят на връзката им не е предопределен. Поне той не можеше да приеме такова решение.

Телефонът иззвъня.

— Да, централа, на телефона е господин Фреска, който е поръчал разговор с лейтенант Майлс.

— Знаех си, че сте вие — каза мъжът. Ноъл не можеше да си представи лицето му. — Търсиха ли ви от Интерпол?

— Дали са ме търсили? Някакви хора ме преследват, ако това имате предвид. Мисля, че са тръгнали по следа, нали така се нарича, която вие сте пуснали!

— Точно така.

— Но вие ми дадохте две седмици. Какво по дяволите правите?

— Опитвам се да ви открия, за да ви дам информация, която според мен трябва да знаете. Става дума за майка ви.

Ноъл усети остра болка в гърдите.

— Какво е станало с майка ми?

— Избягала е — Майлс замълча. — Признавам, че е много добра. Измъкнала се е съвсем професионално. Тръгнала е през Мексико и преди да се опомним, вече е пътувала за Лисабон — една дребна възрастна дама с ново име и нов паспорт, който са ѝ направили в Тулансинго. За съжаление тези тактики са поостарели. Изучили сме ги всичките.

— Може би не сте я оставяли на мира — Ноъл се опита да придаде убедителност на гласа си. — Сигурно тя просто е искала да се отърве от вас.

— Никакъв тормоз не е имало. Каквито и да са причините, добре е да знае, че те са известни и на още някого и че той въобще не се

шегува. Следеше я един мъж, който не фигурира в картотеките ни. И неговите документи бяха толкова редовни, колкото и нейните. Хванахме го на летището в Мексико сити, но преди някой да успее да го разпита, той пъкна капсула цианид в устата си.

[1] Нашия приятел (нем.) — Б. пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

За място на срещата бе определен един свободен апартамент на последния етаж в стара кооперация на Монмартр. Собственикът му бе художник, който бе заминал за Италия. Хелдън се обади на Ноъл да му съобщи адреса и часа. Тя щеше да дойде и да го запознае с брат си, но нямаше да остане на срещата.

Ноъл изкачи последното стъпало и почука на вратата. Веднага чу отвътре да се приближават бързи стъпки. Отвори му Хелдън.

— Здравей, скъпи — каза тя, застанала в тясното фоайе срещу него.

— Здравей — отвърна Ноъл. Когато го целуна, той смутено погледна зад нея.

— Йохан е на терасата — засмя се тя. — Но целувката е позволена. Аз му казах... колко те харесвам.

— Необходимо ли беше?

— Да, колкото и да е странно. И се радвам, че го направих. Почувствах се много добре. — Тя затвори вратата, без да пуска ръката му. — Повече от година не бях виждала брат си. Но той е променен. Събитията около Женева са му се отразили — цялото му внимание е съсредоточено върху изпълнението на плана. Никога не съм го виждала толкова... не зная... толкова замислен.

— Аз още не съм сигурен в него.

— Той също.

— Така ли?

— По едно време тази сутрин беше решил да не се среща с теб. Каза, че ти няма доверие. Според него някой те е подкупил, за да предадеш Женева.

— Мене?

— Помисли си. Научил е от хора в Рио, че си се срещал с Морис Граф, а след това си заминал директно за Лондон, при Антъни Бомънт. Ти се оказа прав за него. Той наистина е от „Одеса“ — Хелдън

замълча за малко. — Той каза... че си прекарал нощта с Гретхен, спал си с нея.

— Чакай да ти обясня — прекъсна я Ноъл.

— Не, скъпи, няма значение. Познавам сестра си. Но не разбираш ли, че между събитията има връзка? „Одеса“ използват жените, за да забавляват приятелите си. Ти си имал връзка с „Одеса“ и те са се погрижили да ти осигурят нещо приятно и разтоварващо след дългото пътуване.

— Но това е чудовищно!

— Такива са предположенията на Йохан.

— Той греши!

— Вече го знае или поне аз мисля така. Разказах му всичко, което ти се... ни се случи. Как се опитаха да те убият. Той остана потресен. Може да те пита някои неща, но мисля, че си промени мнението.

Холкрофт поклати глава изумено. За тебе вече нищо няма да е същото... Нищо няма да е като преди. Не само че не беше същото, но не беше и това, което изглеждаше, че е. От точка А до точка Б не можеше да се стигне по права линия.

— Да не говорим повече за това — реши той. — Ще се срещнем ли по-късно?

— Разбира се.

— В издателството ли се връщаш?

— Не, днес не ходих на работа.

— Забравих, че си била с брат си. А на мен ми каза, че ще ходиш на работа.

— Налагаше се да те излъжа.

— Да, разбира се, и друг път се е налагало.

— Моля те, Ноъл. Да дойда ли да те взема? Да кажем, след два часа?

Ноъл се замисли. Не му излизаше от ума необикновената новина, която Майлс му бе съобщил. Направи опит да се свърже със Сам Буоновентура в Кюрасао, но Сам бе отишъл на обекта.

— Бих искал да направя нещо друго за мен — каза той на Хелдън. — Казах ти за Буоновентура в Карибско море. Звънях от хотела и му оставих съобщение, но той не се обади. Би ли постояла в стаята ми да говориш с него, в случай че позвъни? Не бих те молил за

това, но е спешно. Случило се е нещо, по-късно ще ти обясня какво. Нали ще отидеш?

— Разбира се. Какво да му кажа?

— Да остане на телефона няколко часа. Или да ти даде телефонен номер, на който да му позвъня между шест и осем часа парижко време. Кажи му, че е спешно. — Ноъл бръкна в джоба си. — Ето ти ключа. Не забравяй, че името ми е Фреска.

Хелдън взе ключа, хвана го под ръка и го поведе към студиото.

— А ти не забравяй, че брат ми се казва Тенисън. Джон Тенисън.

Холкрофт погледна към прозореца и през дебелиите му стъкла в оловни рамки видя Тенисън, застанал на терасата. Беше облечен в тъмен раиран костюм, без шапка и палто. Опрял ръце на парапета, той гледаше силуетите на сградите на фона на парижкото небе. Високата му и стройна фигура имаше съвършени пропорции и напомняше стегнатото тяло на атлет, съставено сякаш от опънати пружини. Той бавно се завъртя надясно и се обърна към Ноъл. Лицето му правеше наистина поразително впечатление. Идеалните му черти бяха сякаш изваяни от скулптор и може би тъкмо затова то изглеждаше студено. Светлорусата коса допълваше това съвършенство.

Фон Тиболт — Тенисън също го видя и щом очите му се срещнаха, каменното му изражение изчезна. Погледът му беше жив и пронизателен. Той свали ръце от парапета и тръгна към вратата на терасата.

Щом влезе в стаята, протегна ръка.

— Аз съм синът на Вилхелм фон Тиболт.

— Аз съм... Ноъл Холкрофт. Моят баща е Хайнрих Клаузен.

— Хелдън ми разказа доста за вас. Толкова много сте преживели.

— Да, и двамата преживяхме ужасни неща — съгласи се Холкрофт. — Искам да кажа, сестра ви и аз. Предполагам, че и на вас не ви е било лесно.

— Тежко наследство са ни завещали. — Тенисън се усмихна. — Малко неловко се чувствам, че трябваше така да се срещнем.

— Е, и аз съм се чувствал по-удобно.

— Без да кажа нито дума — намеси се Хелдън, — вие и сами чудесно се справихте с представянето. Смятам да тръгвам.

— Напротив, остани — предложи й Тенисън. — Това, което ние имаме да си кажем, според мен засяга и теб.

— Не съм толкова сигурна. Поне не засега. А и имам да свърша нещо — отвърна Хелдън и се запъти към фойето. — Мисля, че за много хора е страшно важно да си имате доверие един на друг. Надявам се, че това ще стане. — Тя отвори вратата и излезе.

Известно време двамата мъже мълчаха и гледаха вратата, от която бе излязла Хелдън.

— Тя е забележителна жена — каза Тенисън. — Много я обичам. Ноъл се обърна и го погледна.

— Аз също.

Тенисън също го погледна и продължи:

— Дано това не усложнява положението ви в момента.

— Не, но може би усложнява нейното.

— Разбирам. — Тенисън отиде до прозореца и се загледа навън. — Не съм аз този, от който се очаква да ви благослови — с Хелдън живеем напълно независимо един от друг, но дори да можех, не бих ви дал благословията си.

— Благодаря ви за откровеността.

Русият мъж се обърна към него.

— Да, напълно съм откровен. Аз не ви познавам. За вас знам само онова, което Хелдън ми е разказала и което съм научил сам. Думите ѝ са преразказ на това, което е чула от вас, проникнат от чувствата ѝ, разбира се. Аз чух най-различни неща, но общо взето, те са в противоречие с ентузиазиранио нарисувания от сестра ми портрет.

— И двамата имаме въпроси. Искате ли да започнете пръв?

— Няма значение, не мислите ли? Моите са малко и съвсем директни. — Изведнъж в гласа на Тенисън зазвуча груба нотка. — Какво общо имате с Морис Граф?

— Мислех, че Хелдън ви е казала.

— Да — това е, което вие сте ѝ казали. Сега го разкажете и на мен. Аз имам много по-голям опит от сестра си. Няма да приема думите ви на доверие — годините ме научиха да не го допускам. Защо се срещнахте с Граф?

— Търсех ви.

— Мен?

— Не точно вас, а Фон Тиболтови. Опитвах се да се добера до информация за който и да е член от семейството.

— Защо отидохте точно при Граф?

— Попаднах на неговото име.

— Кой ви го каза?

— Не си спомням...

— Не си спомняте? От хиляди и хиляди други имена в Рио де Жанейро някой случайно ви подхвърля името на Морис Граф!

— Да, така беше.

— Звучи абсурдно.

— Чакайте малко — Ноъл се опита да възстанови последователността на събитията, които го отведоха при Граф. — Още в началото в Ню Йорк...

— Началото на какво? Граф в Ню Йорк ли е бил?

— Не. Аз отидох в бразилското консулство и говорих с аташето. Попитах го как да издиря семейство, което е имигрирало в Бразилия през четиридесетте години. Той сглоби фактите и се досети, че търся германци. Изнесе ми цяла лекция за... на испански има фраза за това — *la otra cara de los alemanes* — другата страна на германеца, тоест онова, което определя мисленето му.

— Да, зная. Продължавайте.

— Той ми каза, че в Рио има силна и сплотена германска общност, начело на която стоят няколко много влиятелни мъже. Предупреди ме, че е опасно да издирвам изчезнало германско семейство. Може би преувеличаваше, защото отказвах да му дам името ви.

— Слава богу, че не сте го дали.

— Когато пристигнах в Рио, не можах да открия нищо. Дори имиграционните архиви бяха фалшифицирани.

— Което струваше твърде скъпо на много хора — каза Тенисън с горчивина. — Това беше единствената ни защита.

— Така стигнах до задънена улица. Тогава си спомних думите на аташето за няколкото влиятелни мъже, които управляват германската общност. Отидох в една немска книжарница и попитах продавача дали може да ме насочи към някои по-забележителни къщи и богати имения, които да разгледам. Нарекох ги „баварски“, но той разбра какво имам предвид. Архитект съм и си помислих...

— Да, разбирам — кимна Тенисън. — Логично е големите имения да са на водачите на германската общност.

— Точно така. Той ми изреди няколко имена. Едното беше еврейско, а другото беше на Граф. Според него имението на Граф е едно от най-внушителните в Бразилия.

— Вярно е.

— Това е всичко. Така стигнах до Граф.

Тенисън стоеше неподвижно, изражението на лицето му беше непроницаемо.

— Звучи правдоподобно.

— Радвам се, че мислите така — отвърна Ноъл.

— Казах само, че е правдоподобно, а не че аз ви вярвам.

— Няма защо да ви лъжа.

— Дори и да има, не мисля, че умееете. Веднага разпознавам лъжците.

Това твърдение изненада Ноъл.

— Нещо подобно ми каза и Хелдън вечерта, когато се запознахме.

— Добре съм я обучил. Да се научиш да лъжеш е като да усвоиш занаят, но вие не сте подходящ за това.

— Какво по дяволите се опитвате да ми кажете?

— Че сте доста убедителен за аматьор. Добре сте измислили историята си, но не сте я изпипали докрай. Средният камък на свода, който се опитвате да издигнете, липсва. Мисля, че като архитект разбирате какво имам предвид.

— Да пукна, ако разбирам. Обяснете ми.

— С удоволствие. Напускате Бразилия с името на Фон Тиболт. Но дванадесет часа след пристигането си в Англия вие вече сте в Портсмът в къщата на сестра ми и дори спите с нея. Не сте знаели, че сме си сменили името и как въобще сте разбрали за Бомънт?

— Но аз вече знаех, че се казвате Тенисън.

— Откъде? Откъде го научихте?

— Разказах на Хелдън за брата и сестрата Карара, които ми се обадиха в хотела.

— А, да, Карара. Това е доста разпространено име в Бразилия. Познавате ли ги от по-рано?

— Разбира се, че не.

— Значи тези Карара се появяват изневиделица и се представят за наши близки приятели. Но както ви е казала Хелдън, ние не сме и

чували за тях. Хайде, господин Холкрофт, измислете нещо по правдоподобно — Тенисън повиши тон. — Граф ви е дал името на Бомънт, нали? Като „Одесса“ на „Одесса“.

— Не! Граф не знаеше. Той мислеше, че все още се укривате в Бразилия.

— Така ли ви каза?

— Не, но се подразбираше. Карара го потвърди. Спомена и някакви колонии на юг — Катаринас или нещо подобно. Това е планински район, в който са се заселили германци.

— Добре сте си научили урока. В Санта Катаринас действително има германски селища. Но да се върнем отново към мистериозните Карара.

Пред очите на Ноъл отново изникнаха изплашените лица на брата и сестрата в Рио.

— За вас може и да са мистериозни, но за мен не са. Или не държите на приятелите си, или имате слаба памет. Казаха, че познават Хелдън бегло, но с вас са били много близки. Поеха голям риск, като се срещнаха с мен. Казаха, че са португалски евреи, които...

— Португалски... — прекъсна го Тенисън внезапно разтревожен. — Боже мой! Представили са се като Карара... Опишете ми ги!

Когато Холкрофт свърши, Тенисън прошепна:

— Те са свързани с миналото... с миналото, господин Холкрофт. Всичко съвпада. Името Карара. Португалски евреи. Санта Катаринас... Върнали са се в Рио.

— Кои?

— Истинското им име е Монтеалегре. Преди десет-дванадесет години... Това, което са ви казали, е било прикритие, за да не ги издадете, дори и неволно.

— Какво е станало преди дванадесет години.

— Трябваше да ги измъкнем от Рио и ние ги прехвърлихме в Катаринас. Родителите им са помагали на евреите и са били убити. Братът и сестрата също бяха преследвани и също щяха да бъдат застреляни. Затова трябваше някой да им помогне да избягат на юг.

— Може би в Катаринас има хора, които знаят за вас?

— Да, няколко души. Операционната ни база беше в Санта Катаринас. Рио беше твърде опасен.

— Каква база? Кои „ние“?

— Онези, които се борехме в Бразилия срещу „Одесса“. — Тенисън поклати глава. — Трябва да ви се извиня. Хелдън е била права. Подозирал съм ви несправедливо, вие казвате истината, господин Холкрофт.

Ноъл имаше чувството, че го оправдават, без да е необходимо. Беше му неудобно да разпитва човек, който се е борил срещу „Одесса“ и е спасявал деца от сигурна смърт, все едно че ги бе освободил от Аушвиц или Белзен. Това беше човекът, който бе обучил любимата му в изкуството да оцелее. Но той имаше въпроси, които не можеше да зададе.

— Сега е мой ред — каза Ноъл. — Имате пъргав ум и знаете неща, за които не съм и чувал, но мисля, че тепърва трябва да изясним някои въпроси.

— Ако един от тях е свързан с Тинаму — предупреди го Тенисън, — страхувам се че няма да получите отговор. Въобще не възнамерявам да го обсъждаме.

Холкрофт бе крайно изненадан.

— Въобще няма какво?

— Чухте ме. Тинаму е тема, която не желая да обсъждаме. Тя не ви засяга.

— Напротив! Искам да заявя ясно още в самото начало — ако вие не искате да говорим за Тинаму, тогава ние изобщо няма за какво да говорим.

Тенисън не бе очаквал подобна категоричност и направи пауза.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Трябва да ме разберете. Нищо не бива да се оставя на случайността точно сега, когато ако само една дума стигне там, където не трябва, всичко ще рухне. Ако се окажа прав, в което съм почти убеден, след няколко дни ще мога да ви отговоря.

— Никак не звучи убедително.

— Тогава ще ви разкрия още нещо. Тинаму е бил обучен в Бразилия от „Одесса“. Проучил съм го до най-малките подробности. От шест години съм по следите му.

Гласът на Ноъл бе заседнал в гърлото и той успя едва след няколко секунди да произнесе:

— Вие го... следите от шест години?

— Да. Тинаму готви нов удар. Скоро ще извърши още едно убийство. Британското разузнаване знае за него и затова са ви разпитвали.

— Защо не действате заедно с тях? За Бога, знаете ли в какво ви подозират?

— Знам какво някой е успял да им внуши. Затова не мога да работя с тях. Тинаму има източници навсякъде, които работят за него, макар че никога не са го виждали.

— Значи са ви необходими няколко дни?

— Ако греша, ще ви разкрия всичко. Дори ще отидем заедно при агентите от британското разузнаване.

— Няколко дни... о'кей. Ще изчакам няколко дни.

— Ако ви интересува нещо друго, питайте. Нямам какво да крия от вас.

— Познавали сте Бомънт в Рио и сте знаели, че той е член на „Одесса“. Дори ме обвинихте, че аз съм научил името му от Граф. Но той се е оженил за сестра ви! „Одесса“ за „Одесса“? Значи и вие сте от тях?

Тенисън не отговори веднага.

— Нещата винаги трябва да се степенуват по важност. С две думи, това беше планирано предварително. Сестра ми Гретхен не е това, което беше навремето, но омразата ѝ към нацистите не намаля с годините. Тя пожертва много повече от всеки нас. Чрез нея ние знаехме всеки ход на Бомънт.

— Но той е наясно, че вие сте Фон Тиболт! Защо не каже на Граф?

— Ако искате, го питайте. Може и да си признае.

— От вас исках да го чуя.

— Страхува се — отвърна Тенисън. — Бомънт е свиня и ходовете му са нечисти. Той все по-рядко прави нещо за „Одесса“, и то само когато го заплашват.

— Не ви разбирам.

— Гретхен действаше чрез... своята, да кажем, сила на убеждение. Мисля, че имаше лични впечатления. Освен това от неизвестен източник на сметката на Бомънт бе прехвърлена голяма сума пари. В сегашното положение той се страхува, че ще бъде разобличен от Граф, от една страна... и от мен — от друга. Използваме

го и двамата, но върши повече услуги на мен, отколкото на Граф. Той е бита карта.

— Ако бяхте информиран за всеки негов ход, щяхте да знаете, че взе самолета от Ню Йорк за Рио да ме следи.

— Но аз дори не ви познавах тогава.

— Някой му е възложил тази задача.

— Когато Хелдън ми каза, аз веднага се опитах да разбера кой е. Научих съвсем малко, но то беше достатъчно, за да ме разтревожи. Според мен онази страхлива свиня се е продала на трети човек. Някой, който е открил връзката му с „Одеса“ и го използва така, както Граф и аз досега.

— Кой е той?

— Бих дал всичко, за да разбера. По време на морския патрул в Средиземно море Бомънт неочаквано е получил разрешение за отпуск и е заминал за Женева.

— Женева? — В съзнанието на Ноъл изникна неясен епизод на перона... по който някой тичаше през тълпата, а после се чуха писъци. На перона. Някакви мъже се сбиха, после единият падна назад, на гърдите му имаше петно от кръв; друг се спусна да гони трети... Един обхванат от паника човек профуча покрай него... тичащ човек с гъсти прошарени вежди.

— Точно така — каза Холкрофт. — Бомънт е бил в Женева.

— Да, аз току-що ви го казах.

— Там е било! Не можех да си спомня къде съм го видял за първи път. Още от Женева е започнал да ме следи.

— Страхувам се, че не разбирам за какво говорите.

— Къде е Бомънт сега? — попита Ноъл.

— На борда на кораба си. Гретхен замина преди няколко дни и ще се срещнат в Сен Тропе, струва ми се.

„Утре тръгвам към Средиземно море. При един мъж когото мразя...“ Всички изглеждаше много по-логично сега. Не само Тенисън си бе направил погрешни изводи.

— Трябва да разберем кой е изпратил Бомънт по следите ми — каза Ноъл, спомняйки си мъжа с черното яке. Тенисън бе прав. И той като него бе стигнал до извода, че е замесен някой друг.

— И аз мисля така — съгласи се Фон Тиболт. — Ще действваме ли заедно?

Холкрофт за миг се изкуши да приеме, но знаеше, че не бива да прибързва. Между тях не биваше да остава нищо неизяснено, ако смятаха да се обединят.

— Може би — отвърна той уклончиво. — Имам още два въпроса към вас. Но очаквам на тях да ми отговорите веднага, а не след няколко дни.

— Добре.

— Убили сте някого в Рио...

Тенисън сбърчи вежди.

— Хелдън ви е казала.

— Тя разбра, че трябва да съм наясно. Според поставените от Женева условия, кандидатурите трябва да бъдат внимателно проучени, за да се избегнат всякакви изненади. Ако съществува опасност някой да ви изнудва, аз ще бъда против участието ви.

Тенисън кимна.

— Разбирам.

— Кого сте убили?

— Неправилно тълкувате мълчанието ми. Нямам никаква причина да крия от вас. Просто се чудя как можете да проверите истинността на думите ми. Не е свързано по никакъв начин с изнудване, но как да ви убедя в това?

— Започнете с името.

— Мануел Карара.

— Карара?!...

— Да. Братът и сестрата са използвали името му, защото са знаели, че аз ще направя асоциация с тях. Карара беше лидер в Камарата на депутатите и имаше репутация на един от най-влиятелните мъже в страната. Но той не защитаваше нейните интереси, а тези на Граф и „Одесса“. Убих го преди седем години и ако трябва, бих го убил отново.

Ноъл следеше изражението на лицето му.

— Кой разбра за това?

— Няколко старци. Само един от тях е още жив. Ако искате, мога да ви кажа името му. Той никога няма да ме издаде.

— Защо мислите така?

— Положението се промени. Сега вее друг вятър, както се казва. Преди да напусна Рио, аз се срещнах с тях и ги предупредих, че ако

някой започне да ме преследва, ще съобщя публично онова, което знам за Карара. Така грижливо изгражданият, старателно пазен и почитан образ на консерватора-мъченик ще рухне. Консерваторите в Бразилия не биха понесли това.

— Кажете ми името.

— Да, един момент — Тенисън го написа на един лист. — Ще можете да получите потвърждение, ако му се обадите. Достатъчно е само да споменете името ми и това на Карара.

— Може би ще го направя.

— Настоявам да му се обадите — каза Тенисън. — Той ще потвърди думите ми.

Двамата стояха само на няколко стъпки един от друг.

— Някога, при злополука в лондонското метро — продължи Ноъл, — загинал един журналист от „Гардиън“. Точно този, който е подписал документите за назначаването ви. Той е провел събеседването с вас и само той можел да отговори как и защо сте заели поста си.

Погледът на Тенисън отново стана студен.

— Това беше шок, който никога няма да преодолее напълно. Какъв е въпросът ви?

— Само преди няколко дни в Ню Йорк е станала друга пътна злополука, при която също са загинали невинни хора. Мишената е бил един мой близък.

— Питам ви отново: какво целите, Холкрофт?

— Нямате ли чувството, че между двата случая има известна прилика? МІБ не знаят за катастрофата в Ню Йорк, но имат някои предположения за тази в лондонското метро. Като ги сравнявам, откривам доста обезпокоителна връзка между тях. Какво знаете за катастрофата преди пет години в Лондон?

Тенисън видимо се стегна.

— Внимавайте — изглеждаше възмутен. — Британското разузнаване е отишло твърде далеч. Какво искате от мен? Докъде ще стигнете в желанието си да ме дискредитирате?

— Стига глупости! — прекъсна го Ноъл. — Какво е станало в метрото?

— Аз също бях там! — Тенисън дръпна грубо яката на ризата си и я разкъса. Отдолу се показа белег, който започваше от шията и

стигаше до гърдите му. — Нищо не знам за катастрофата в Ню Йорк, но това, което се случи на „Чаринг Крос“ преди пет години, така се е запечатало в съзнанието ми, че ще го помня до края на живота си! Този белег ми остана, за да ми напомня непрекъснато за злополуката — четиридесет и седем шева от шията до гръдния кош. Тогава, преди пет години в Лондон, имах чувството, че главата ми ще се откъсне от тялото. А този човек, за когото говорите с намеци, беше най-добрият ми приятел в Англия! Той ми помогна да измъкна семейството си от Бразилия. Ако някой го е убил нарочно, той е можел да убие и мен, защото бяхме заедно!

— Не знаех... Агентите не ми казаха, че и вие сте били в метрото. Може би и те не са знаели.

— Бих ги посъветвал да проверят. В болничната архива трябва да са останали някакви доказателства. Сигурно няма да е трудно да се открият. Съжалявам, не биваше да се сърдя на вас. Агентите са готови да използват всякакви факти, за да докажат хипотезите си.

— Може би те наистина не са знаели.

— Не е изключено. Пострадалите от катастрофата бяха много и ги откараха в различни клиники в Лондон. В бързината може и да не са записали имената на всички. Но вероятността да намерят моето име е голяма, тъй като останах няколко дни в болницата — Тенисън внезапно млъкна. — Казахте, че ваш близък е бил убит в Ню Йорк преди няколко дни. Какво се е случило?

Ноъл му разказа как Ричард Холкрофт е бил блъснат на улицата и каква бе теорията на Дейвид Майлс за инцидента. Нямаше защо да премълчава нещо пред човек, за когото си бе съставил напълно погрешно мнение.

Той споделяше заключението, до което Тенисън бе стигнал.

Според мен онази страхлива свиня се е продала на трети човек.

Кой е той?

Бих дал всичко, за да го разбере...

Някой друг.

Мъж с черно кожено яке, който се бе държал предизвикателно в тъмна уличка в Берлин. Той не се бе изплашил пред лицето на смъртта... дори бе предпочел да го застрелят, отколкото да признае кой е и от кои е. Организация, чиито членове бяха по-силни и поинформирани от тези на „Рахе“ или „Одеса“.

Някой друг.

Ноъл започна разказа си и веднага почувства облекчение, че ще може да каже всичко на Тенисън. Начинът, по който другият го слушаше, го предразположи към откровеност. Сивите обсипани с точици очи бяха приковани върху него и показваха пълно съсредоточаване. Когато най-после свърши, Ноъл бе изтощен.

— Това е всичко, което знам.

Тенисън кимна.

— Най-после се срещнахме. Трябваше да изкажем един на друг съмненията си. Всеки смяташе, че другият е негов враг. Грешили сме. А сега ни чака много работа.

— Откога знаете за Женева? — попита Ноъл. — Гретхен спомена, че сте ѝ казали за някакъв мъж, който щял да дойде един ден и да ѝ говори за странно споразумение.

— Още от дете. Майка ми беше казала, че някаква огромна сума била предназначена за осъществяването на важна цел — да се поправи злото, извършено уж в името на Германия. Знаех само това, без никакви подробности.

— Значи не познавате Ерих Кеслер.

— Чувал съм името, когато бях още юноша.

— Ще го харесате.

— Да, сигурно, както ми го описахте. Казахте, че брат му също ще се появи в Женева. Това позволено ли е?

— Да. Обещах да му се обадя в Берлин, за да му съобщя датите.

— Защо не изчакате до утре или вдругиден? Можете да му позвъните от Сен Тропе.

— Заради Бомънт ли?

— Да, Бомънт — повтори Тенисън и лицето му видимо се стегна. — Мисля, че трябва да се срещнем с тази лъжлива свиня. Той има да ни съобщи интересни неща. Например кой е новият му шеф? Кой го е изпратил на женевската гара? Кой му е платил или го е изнудил да ви проследи до Ню Йорк и после до Рио де Жанейро? Когато научим това, ще знаем достатъчно за мъжа с черното кожено яке.

Някой друг.

Ноъл погледна часовника си. Бе почти шест — с Тенисън бяха разговаряли повече от два часа, а имаха да си кажат още много неща.

— Искате ли да вечеряте с мен и сестра ви? — попита той.

Тенисън се усмихна.

— Ще поговорим пак, когато тръгнем на юг. Трябва да проведе няколко разговора и да изпратя репортажа си. Не бива да забравям, че съм журналист. Къде сте отседнали?

— В „Жорж V“. Под името Фреска.

— Ще ви се обадя по-късно тази вечер. — Тенисън му подаде ръка. — До утре.

— До утре.

— Между другото, ако моята братска благословия означава нещо за вас, имате я.

Йохан фон Тиболт стоеше на терасата, облегнат на парапета. Бе хладно и полека се спускаше мрак. Той видя как Холкрофт излезе на улицата и тръгна по тротоара на изток.

Всичко бе минало гладко. Изкусно измислените и логично подредени лъжи бяха прозвучали убедително на фона на гневните изблици на засегнато честолюбие, последвани от внезапна откровеност. Един старец в Рио щеше да бъде обезпокоен от телефонно обаждане, но той знаеше какво да говори. В архива на една лондонска болница щеше да бъде внесено медицинско свидетелство, съвпадащо с датата на трагичния инцидент в метрото на гара „Чаринг Крос“ преди пет години. И ако всичко вървеше по план, вечерните вестници щяха да съобщят за друго нещастие. Изчезването на морски офицер и жена му, излезли с малка лодка край Средиземноморския бряг.

Фон Тиболт се усмихна. Събития, планирани преди тридесет години, се сбъдваха. Дори Нахрихтендинст не можеха да ги спрат. След няколко дни самите нахрихтендинсти щяха да бъдат елиминирани.

Часът на Тинаму бе настъпил.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ноъл прекоси бързо фоайето на „Жорж V“, нетърпелив да се прибере в стаята си и да види Хелдън. Женева беше съвсем близо и щеше да се приближи още повече, след като се срещнат с Антъни Бомънт в Сен Тропе и го принудят да им каже някои неща.

Искаше му се и по-скоро да разбере дали Сам се бе обадил. Майка му бе обещала, че ще осведоми Буоновентура за плановете си. Майлс в Ню Йорк знаеше само, че Алтийн е тръгнала от Мексико Сити за Лисабон. Защо за Лисабон? Кой бе преследвачът ѝ.

Образът на мъжа с черно кожено яке отново се появи пред Ноъл. Той не можеше да забрави хладнокръвния му поглед и спокойствието му пред лицето на смъртта... убий ме и друг ще дойде на мястото ми. Убий и него, ще дойде трети.

Асансьорът се изкачи нагоре за секунди. Вратата се отвори плавно и дъхът на Ноъл секна — пред него стоеше един от Verwunschtekinder. Онзи елегантен господин, който бе отишъл да го вземе от катедралата „Сакре къор“ и го бе претърсил за оръжие пред запалените свещи.

— Добър вечер, мосьо.

— Какво правите тук? Хелдън добре ли е?

— Тя може сама да ви отговори.

— И вие можете — Холкрофт сграбчи ръката на мъжа и го дръпна към коридора.

— Свалете ръцете си от мен!

— Ще ви пусна, когато тя ми каже. Хайде, тръгвайте.

Ноъл поведе мъжа по коридора, стигна до вратата и почука.

След няколко секунди Хелдън отвори и погледна изумено двамата мъже. В ръката си държеше сгънат вестник.

— Какво има? — попита тя. Лицето ѝ бе тъжно.

— И аз искам да разбера, но той отказа да ми каже — отвърна Холкрофт и блъсна мъжа навътре.

— Ноъл, моля те! Той е от нашите.

— Не разбирам какво търси тук.

— Аз му казах да дойде, защото искаше да ме види. Страхувам се, че ни е донесъл ужасна новина.

— Каква е тя?

— Вижте вестниците — посочи мъжът. — Има и френски, и английски.

Холкрофт взе последния брой на „Херълд трибюн“ от масичката за кафе.

— На втора страница — обясни мъжът. — Горещо, вляво.

Нюъл разгърна вестника. Започна да чете, чувствайки как го обземат гняв и страх.

МОРСКИ ОФИЦЕР И СЪПРУГАТА МУ ИЗЧЕЗНАЛИ В СРЕДИЗЕМНО МОРЕ

Сен Тропе. Командирът на патрулиращ кораб „Арго“ и многократно награждаван офицер от Кралския флот на Нейно величество, капитан Антъни Бомънт, и съпругата му, пристигнала в курорта за уикенда, вероятно са се удавили, след като лодката им се преобърнала по време на разразилата се на няколко мили южно от скалистия бряг буря. Преобърнат съд, отговарящ на описанието на малката лодка, бил забелязан от нисколетящите самолети на крайбрежната авиация, които претърсвали района. Капитанът и жена му са изчезнали преди повече от четиридесет и осем часа, съобщава вторият командир на „Арго“, лейтенант Морган Леуелен, ръководещ издирването. Адмиралтейството потвърди, че капитанът и госпожа Бомънт са загинали при нещастен случай. Съпрузите нямат деца.

— Господи — прошепна Холкрофт. — Брат ти каза ли ти?

— За Гретхен ли? — попита Хелдън. — Да. Тя е изстрадала толкова много и толкова много е пожертвала... Затова не е искала да се виждаме и да разговаряме. Така и не ми даде никакво обяснение за

брака си с него. Страхувала се е, че мога да се досетя за истинската причина.

— Ако Бомънт наистина е член на „Одесса“ — каза елегантно облеченият мъж, — не трябва да вярвате нито за миг на тази вестникарска измишльотина.

— Той има предвид приятеля ти в Берлин — намеси се Хелдън. — Казах му, че твой приятел от Берлин е обещал да съобщи в Лондон за съмненията ти.

Ноъл я разбра. Тя искаше да го успокои, че не е издала нищо за Женева. Той се обърна към мъжа:

— Какво според вас е станало?

— Ако британското разузнаване открие член на „Одесса“ сред високопоставените морски офицери, особено ако той е капитан на крайбрежен патрулиращ съд — обичаен евфемизъм за шпионски кораб, това ще рече, че отново са ги надхитрили. Подобна мисъл би била непоносима за тях и те биха прекратили случая възможно най-бързо. Предпочитаният метод е моментална екзекуция.

— Доста тежко обвинение — каза Холкрофт.

— Те са безцеремонни при подобни обстоятелства.

— И биха убили невинна жена?

— Да, не биха се колебали... особено ако подозират, че не е съвсем невинна. Предупреждението им към „Одесса“ е недвусмислено.

Ноъл се извърна възмутено и прегърна Хелдън.

— Съжалявам — каза той. — Представям си как се чувстваш и ми се иска да мога да направя нещо за теб. Но не виждам какво друго, освен да се свържа с брат ти.

Хелдън го погледна с питащи очи.

— Вече имате ли си доверие?

— Напълно. Сега работим заедно.

— Значи не трябва да гледаме назад и да оплакваме това, което принадлежи на миналото, нали? Аз ще остана тук тази вечер — обърна се тя към елегантния господин. — Мислиш ли, че някой може да ме замести?

— Разбира се — отвърна той. — Аз ще имам грижата.

— Благодаря ти. Истински приятел си.

Той се усмихна.

— Господин Холкрофт едва ли е на същото мнение. Но той има да научи много неща. — Мъжът кимна и се запъти към вратата. Натисна дръжката, обърна се към Ноъл и каза: — Извинете ме, ако всичко това ви се струва тайнствено и непонятно, но трябва да проявите разбиране, мосьо. И на мен отношенията ви с Хелдън ми изглеждат потайни, но аз не ви разпитвам, а ви вярвам. Ако доверието ми се окаже неоправдано, ще ви убием. Просто сметох за нужно да ви предупредя.

Мъжът бързо излезе. Ноъл понечи да тръгне след него, но Хелдън докосна ръката му.

— Моля те, скъпи. Той също трябва да научи много неща, но ние не можем да му го кажем. Приятел ми е.

— Той е едно много досадно копеле — Холкрофт се замисли, после продължи: — Извинявай. Достатъчно тежко ти е, за да слушаш моите глупости.

— Видял си в негово лице заплаха, затова се държиш така.

— Някой е отнел живота на сестра ти. Държах се глупаво при толкова сериозни обстоятелства.

— Сега не е време да се извиняваме. Приятелят ти Буоновентура се обади. Записах номера, на който можеш да му позвъниш. Оставих го до телефона.

Ноъл отиде до нощното шкафче и взе листчето.

— С брат ти мислехме да отидем до Сен Тропе утре, за да измъкнем от Бомънт някаква информация. Новината ще го съсипе. Ще се измъчва за смъртта на двамата, макар и по различни причини.

— Ти каза, че ще му се обадиш, но мисля, че е по-добре аз да го направя. Той и Гретхен бяха много близки. Допреди години бяха неразделни. Къде е той?

— Не зная, не ми каза. Но обеща, че ще ми се обади по-късно тази вечер. Това имах предвид преди малко.

Холкрофт вдигна слушалката и продиктува на телефонистката номера на Буоновентура.

— Дай аз да говоря с Йохан, когато се обади — каза Хелдън и отиде до прозореца.

Презокеанските телефонни линии не бяха натоварени и след по-малко от минута имаха връзка с Кюрасао.

— Ти си голяма работа, Ноули! Радвам се, че не аз ти плащам сметките за телефона. Разхождаш се нагоре-надолу и доста свят виждаш.

— Виждам и много други неща, Сам. Майка ми обади ли ти се?

— Да. Предаде ми, че ще те чака в Женева след една седмица. Отседни в хотел „Д’Акор“ и не казвай нищо на никого.

— Женева? Тя е тръгнала за Женева? Защо въобще е напуснала страната?

— Наложило се е. Каза да си държиш езика зад зъбите и да не правиш нищо, докато не се видите. Говореше като разтревожена възрастна дама.

— Трябва да я спра. Тя остави ли ти телефон... или адрес... на който мога да я открия?

— Абсолютно нищо, приятелю. Бързаше, а и връзката беше адски лоша. От Мексико звънеше. Имаш ли нещо против да ми кажеш какво става?

Холкрофт поклати глава, сякаш Буоновентура беше при него в стаята.

— Съжалявам, Сам. Може би някой друг път. Много съм ти задължен.

— И аз така мисля. Ще ти запиша още една чертичка. Пази се. Майка ти е много приятна жена. Дръж се добре с нея.

Холкрофт затвори. Буоновентура беше истински приятел. Може би такъв, какъвто беше елегантният мъж за Хелдън, помисли си той. Какво ли имаше предвид тя, когато го попита дали има кой да я смени? За какво? И от кого?

— Майка ми е тръгнала за Женева — каза той.

Хелдън се обърна.

— Чух те. Това доста те разтревожи.

— Да. Някакъв мъж я проследил до Мексико. Майлс го задържал на летището, но онзи глътнал цианидна капсула, преди да разберат кой е и откъде е.

— „Убий ме и друг ще дойде на мястото ми. Убий и него, ще дойде трети.“ Нали такива бяха думите на мъжа с коженото яке?

— Да. Спомних си за него по пътя насам.

— Йохан знае ли?

— Всичко му разказах.

— Какво мисли?

— Още не е сигурен. Надяваше се да научим много неща от Бомънт. Не зная какво друго ни остава сега, освен да тръгнем към Женева и да се надяваме, че никой няма да ни спре.

Хелдън се приближи до него.

— Отговори ми на един въпрос. Какво всъщност могат да направят те, които и да са? Щом веднъж се представите в женевската банка — трима разумни мъже в съгласие помежду си, всичко ще бъде наред. Какво биха могли да направят те?

— Ти го каза снощи.

— Какво?

— Могат да ни убият.

Телефонът иззвъня. Холкрофт се пресегна и вдигна слушалката.

— Джон Тенисън се обажда — гласът звучеше напрегнато.

— Сестра ви иска да разговаря с вас — каза Холкрофт.

— Един момент — отвърна Тенисън. — Първо искам да поговоря с вас. Тя научи ли?

— Да. Явно и вие знаете.

— От вестника ми съобщиха. Дежурният редактор знаеше колко се обичахме с Гретхен. Ужасно.

— Бих искал да знам какво да ви кажа.

— И аз не можах да ви помогна, когато ми разказахте за втория си баща. Човек трябва сам да преживява такива моменти. Никой не може да му помогне. Хелдън ще ме разбере.

— Нали не вярвате на историята, която пуснаха в печата? За лодката и бурята?

— Това, че са излезли с лодка и не са се върнали, го вярвам. Но че е станало по негова вина — не. Бомънт беше отличен моряк. Можеше да усети буря от двадесет мили. Щом е излязъл с малка лодка, щеше да се върне на брега, преди времето да се развали.

— Тогава?

— Хайде, приятелю. И двамата знаем отговора. Онзи, който го е наел, той го е и убил. Възложили са му да ви проследи до Рио, но вие сте го забелязали и той е станал опасен за тях. — Тенисън направи пауза. — Сякаш са знаели, че ще отидем в Сен Тропе. Най-ужасното е, че са убили Гретхен заедно с него. Само за да не предизвикат подозрения.

— Съжалявам. Господи, чувствам се отговорен за това, което се случи.

— Нищо не сте могли да направите.

— Дали не е дошла заповед от британското разузнаване? — попита Холкрофт. — Казах на Кеслер за Бомънт. Той предложи да пусне слуха по каналите от Бон към Лондон. Може би им се е сторило прекалено, когато са научили, че агент на „Одеса“ е капитан на разузнавателен кораб.

— Да, те биха действали светкавично, но никой от шефовете им не би издал такава заповед. Англичаните биха го изтезавали, за да измъкнат информация, но не биха го убили. Тук е друго. Някой го е убил. Този някой не се е опитвал да научи нещо от Бомънт, а се е страхувал от това, което той е знаел.

Аргументът на Тенисън бе убедителен.

— Имате право. Англичаните не биха спечелили нищо, като го убият. Те биха го държали в изолация.

— Точно така. Тук има и друг фактор — морален. МІБ може и да е пълен с кариеристи, но не мисля, че биха убили, за да се измъкнат от неудобно положение. Не е в стила им. В момента обаче са склонни да направят големи жертви, за да възвърнат доброто си име. Дано се окажа прав.

— Какво искате да кажете?

— Тази вечер ще отлетя за Лондон, а на сутринта ще се свържа с Пейтън-Джоунс. Ще му предложи сделка, която ще му бъде трудно да отхвърли. Вероятно ще мога да му намеря една птица, която се придвижва бързо от едно място на друго, а цветът на перата ѝ се слива с цвета на околната среда.

Холкрофт бе озадачен.

— Но вие казахте, че не можете да работите с тях?

— Ще говоря само с Пейтън-Джоунс и с никой друг. Ако той не ми обещае, ще се откажа.

— Мислите ли, че ще се съгласи?

— Всъщност той няма избор. Тази птица е станала същинска мания за МІ.

— Да допуснем, че е така. Какво ще поискате в замяна?

— Достъп до секретна информация. Британското разузнаване има хиляди папки със секретна документация, свързана с последните

години на войната и компрометираща много хора. Някъде там се крие и отговорът на нашия въпрос. Може би е отделен човек, група или организация на фанатици — не зная точно, но е там. Някой, който преди тридесет години е имал нещо общо с Финанцминистериум или с бащите ни; човек, на когото те са имали доверие и са възлагали отговорни задачи. Може да са се намесили от Лох Торидон.

— Моля?

— Лох Торидон. Това е наименованието на шпионска саботажна операция, проведена от британското разузнаване между 1941 и 1944 година. Хиляди бивши националсоциалисти били изпратени обратно в Италия и Германия, където били назначени навсякъде — във фабрики, железопътни компании и на държавни постове. Известно е, че участници в Лох Торидон са работили във Финанцминистериум... Отговорът ще дойде от архивите.

— И се надявате да го намерите сред хилядите папки? Дори да е там, търсенето му ще отнеме месеци.

— Не съвсем. Знам точно какво да търся — хора, които вероятно са имали връзка с бащите ни.

Тенисън говореше толкова бързо и уверено, че на Ноъл му бе трудно да следи мисълта му.

— Защо сте така сигурен, че информацията е там?

— Защото няма друг начин. Днес следобед вие ме убедихте в това. Човекът, който ви се е обадил в Ню Йорк и после е бил убит...

— Питър Болдуин ли?

— Да, МІБ. Той е знаел за Женева. Ще проверя първо неговите материали. От тях ще започнем да разплитаме загадката.

— Намерете папката за Волфсшанце — каза Холкрофт. — „Код Волфсшанце“ може би е там!

Тенисън забави отговора си. Ноъл не разбра дали мисли върху предложението или е изненадан от него.

— Къде сте чули това? — попита той. — Не сте ми казвали за него нито вие, нито Хелдън.

— Значи и двамата сме пропуснали — отвърна Холкрофт.

— Трябва да внимаваме — каза Тенисън. — Ако името Волфсшанце има нещо общо с Женева, трябва да сме изключително внимателни. Британското разузнаване не бива да научава за Женева. Това може да се окаже фатално.

— Съгласен съм. Но как ще обясните пред Пейтън-Джоунс, че искате достъп до архивите?

— Като му кажа част от истината — отговори Тенисън. — Че искам да намеря убиеца на Гретхен.

— Заради това сте готов да се откажете от... птицата, която от шест години се опитвате да уловите?

— Да, заради Женева също. И ще го направя, без ни най-малко да съжалявам.

Ноъл се трогна от думите му.

— Искате ли да говоря с Пейтън-Джоунс?

— Не! — изкрещя Тенисън, после сниши глас. — Искам да кажа, това крие твърде големи рискове. Имайте ми доверие и моля ви, правете това, което ви кажа. С Хелдън трябва да стоите настрана. Докато не ви се обадя, Хелдън да не ходи на работа, а да остане при вас. Не се срещайте с никого.

Холкрофт погледна към Хелдън.

— Не зная дали тя ще се съгласи...

— Аз ще я убедя. Нека да поговоря с нея. С вас вече се разбрахме.

— Нали ще се обадите пак?

— Да, след няколко дни. Ако се преместите в друг хотел, оставете бележка на рецепцията къде да намеря господин Фреска. Хелдън знае телефонния номер, на който можете да ми предавате съобщения. Сега искам да поговоря с нея. Може би сега най-силно се нуждаем един от друг, въпреки различията ни. И... Ноъл?

— Да?

— Бъдете мил с нея и я обичайте. Тя има нужда и от вас.

Холкрофт стана и подаде слушалката на Хелдън.

— Mein Bruder...

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Код Волфшанце!

Фон Тиболт стовари юмрук по бюрото в малкия, отдалечен от центъра на Париж офис.

Код Волфшанце! Питър Болдуин е чул тази свещена и ревностно пазена фраза от Ернст Манфреди! Банкерът го бе увлякъл в опасна, но хитро измислена игра. Той е знаел отлично, че Болдуин ще подпише смъртната си присъда само като я произнесе. Но Манфреди не бе допуснал англичанинът да научи повече, защото това би противоречало на интересите му. Болдуин обаче се бе оказал изключително проникателен. Дали не бе сглобил фрагментите в попълна картина, отколкото Манфреди е допускал? Колко всъщност бе научил? Какво съдържаше папката на Болдуин в MI5.

Всъщност какво значение имаше всичко това? Британското разузнаване бе отхвърлило предложената от Болдуин информация. Папката му бе потънала в архивите, сред хилядите други, съдържащи ненужни документи.

Код Волфшанце. За непосветените тази фраза не значеше нищо, но за областните лидери във всяка страна това бе сигнал, че скоро ще получат огромни суми, за да ги използват за каузата.

Die Sonnenkinder по целия свят бяха готови да се надигнат и да наложат превъзходството си, защото бяха привилегирани по рождение.

Фон Тиболт бе напълно убеден, че Болдуин не бе стигнал до тази информация. Но той трябваше да прегледа документите и щеше да предложи на онези, които ги съхраняваха, нещо в замяна. Най-голямата цел на британското разузнаване беше Тинаму. Залавянето му от MI5 щеше да възвърне на англичаните репутацията на най-добри в шпионажа. Те я бяха загубили сред множеството провали и гафове, допуснати през последните години.

MI5 щяха да получат Тинаму срещу строго секретна информация. В това се криеше ирония на съдбата: омразното

британско разузнаване, това опасно змиевидно чудовище, което пълзеше незабелязано сред враговете си и бе нанесло толкова поражения на Третия райх, щеше да спомогне за създаването на Четвъртия.

МІБ щяха да получат сведения за участието на Нахрихтендинст в изключителна по мащабите си конспирация. Те нямаше да се усъмнят в източника си, защото това щеше да е човекът, който им бе предал Тинаму.

Тенисън влезе в редакцията на „Гардиън“, където колегите и подчинените му го посрещнаха с поздравления. Той ги прие скромно както винаги. Оглеждаше жените крадешком и забеляза, че всички служителки се стараеха да привлекат вниманието на този невероятно красив мъж и щедро му предлагаха всичко, което пожелае. Сега може би трябваше да си избере някоя от тези жени. Гретхен, неговата любима, бе мъртва, но желанието му не бе намаляло. Да, реши Тенисън, докато вървеше към кабинета на главния редактор, трябваше да си намери жена. С всеки изминал час напрежението около Волфшанце растеше. Трябваше да потърси начин да се разтоварва. Вече я нямаше Гретхен, която се бе грижила за това.

— Радвам се да те видя, Джон — каза главният редактор, стана от бюрото си и му подаде ръка. — Утре ще пуснем статията ти за Бон. Чудесно си се справил.

Тенисън седна на стола срещу него.

— Нещо се готви — започна той. — Ако източниците ми са на прав път, в което съм убеден, очаква се опит за убийство или по-точно убийства, които ще предизвикат световен скандал.

— Господи! Подготвил ли си материал за това?

— Не. Не можем да го публикуваме. Никой авторитетен вестник не би го направил.

Редакторът се наведе напред.

— Какво става, Джон?

— Идния четвъртък ще се състои икономическа конференция на високо равнище.

— Да, и то тук, в Лондон. Ще се срещнат държавните глави от Изтока и Запада.

— Това е най-същественото — Изтока и Запада. Тук ще се съберат най-влиятелните държавни мъже от Москва и Вашингтон,

Пекин и Париж. — Тенисън замълча.

— И?

— Двама от тях ще бъдат убити.

— Какво?

— Двама ще бъдат убити. Без значение кои, важното е да са от различни лагери. Президентът на САЩ и държавният глава на народна република или премиер от Запада и премиерът на Съветския съюз.

— Невъзможно! Ще бъдат взети всички мерки за сигурност!

— И какво от това? Ще има тълпи от хора, автоколони, банкети.

Кой може да даде абсолютна гаранция?

— Трябва да има гаранция на всяка цена!

— Не и срещу Тинаму.

— Тинаму?

— Получил е най-голямото възнаграждение, давано някога за убийство.

— Мили Боже, но от кого?

— От организация, известна под името Нахрихтендинст.

Харолд Пейтън-Джоунс гледеше втренчено Тенисън в слабоосветеното помещение, чиято мебелировка се състоеше от една-единствена маса и два стола. Мястото на срещата бе избрано от МІБ — стая в празно общежитие в източен Лондон.

— Ще ви попитам отново — рече сивокосият агент остро. — Вие очаквате да повярвам на това, което ми казвате, само защото ми давате честната си дума! Но това звучи абсурдно!

— Засега не мога да ви предложа други доказателства — отвърна Тенисън. — Всичко, което ви казах, е истина. Сега не е моментът да продължаваме борбата помежду си. Часовете имат съдбоносно значение.

— Не възнамерявам да се оставя да ме измами един опортюнистичен журналист, който може да се окаже много повече от обикновен кореспондент! Вие сте доста умен, твърде възможно е да сте и невероятен лъжец.

— За Бога, ако това е така, какво ще търся тук? Чуйте ме! За последен път ви повтарям: Тинаму е обучен от „Одесса“ по възвишенията на Рио де Жанейро. През целия си живот съм се борил с „Одесса“ — винаги можете да проверите това в досието ми. „Одесса“

ни изгони от Бразилия, лиши ни от всичко, което бяхме постигнали там. Аз искам да хвана Тинаму!

Пейтън-Джоунс изучаваше лицето на Тенисън. Двамата спореха ожесточено повече от половин час. Агентът безмилостно бе обстрелвал Тенисън с въпроси и го бе нападал с обиди. Това бе често използван метод на МІ5, чрез който агентите отделяха истината от лъжата. Англичанинът явно бе останал доволен от отговорите на Тенисън и заговори по-спокойно.

— Добре, господин Тенисън. Прекратяваме борбата. Мисля, че ви дължим извинение.

— Аз също трябва да ви се извиня. Действах сам, защото обстоятелствата го налагаха. Трябваше непрекъснато да играя различни роли и ако някой ме беше видял с агент от отдела ви, щях да се проваля.

— Съжалявам, че ви викахме толкова пъти и ви задавахме куп въпроси.

— Тези моменти бяха много опасни. Тогава ми се струваше, че Тинаму ще ми се изплъзне.

— Още не сме го пипнали.

— Но сме много близо. До залавянето му остават само няколко дни. Ще успеем само ако внимателно обмислим всеки момент от срещата. Трябва да огледаме улиците, по които ще мине делегацията и залите, където се провеждат срещи, церемонии и банкети. За първи път имаме преимущество да знаем, че той ще бъде там.

— Може ли да се разчита напълно на източника ви?

— Никога не съм бил по-сигурен. Мъжът в берлинския ресторант е бил куриер на Тинаму. Всеки, който се е свързвал с него, за да му предаде съобщение, е бил убиван. Последните му думи били: „Лондон... другата седмица... срещата... по един от двата лагера... човек с татуирана роза върху опакоето на ръката... Нахрихтендинст“.

Пейтън-Джоунс кимна.

— Ще разпитаме в Берлин за самоличността на мъжа.

— Едва ли ще открият нещо. От малкото, което знаем за Нахрихтендинст, съдя, че са изпипали всеки детайл.

— Но те бяха неутрални — каза Пейтън-Джоунс. — И винаги са давали ценни сведения, без да щадят никого. Обвинителите от Нюрнберг постоянно получаваха информация от тях.

— Да приемем — отвърна Тенисън, — че те са научавали само онова, което Нахрихтендинст са искали да им съобщят. Никой не знае какво и колко са премълчали.

Англичанинът отново се съгласи и кимна:

— Възможно е. Няма как да го разберем. Въпросът е защо? Какъв може да е бил мотивът им?

— Предполагам — отговори Тенисън, — че става дума за шепа старци, които искат да довършат замисленото преди години отмъщение, преди да умрат. Третият райх имаше двама основни философски противници, които се обединиха срещу него въпреки противоречията помежду си — комунистите и демократите. Сега те се борят за влияние в света. Какво по-голямо отмъщение от това те взаимно да се обвинят в извършването на покушението? Резултатът може да е катастрофа.

— Ако приемем такова обяснение — прекъсна го Пейтън-Джоунс, — би трябвало да го отнесем към многото политически убийства през последните години.

— Как може това да се установи със сигурност? — попита Тенисън. — Британското разузнаване влизало ли е някога в пряка връзка с Нахрихтендинст?

— Да. Настоявахме да ни дават истинските си имена. Разбира се, досиетата им се пазят в сейфове. Нямахме да можем да действаме, ако източниците ни бяха анонимни.

— Има ли още някои живи от тях?

— Може би. От години името Нахрихтендинст не е споменавано. Но ще проверя, разбира се.

— Ще ми кажете ли имената им?

Агентът от MI5 се облегна на стола си.

— Това ли е едно от условията, за които споменахте, господин Тенисън?

— Да, но казах също, че няма да настоявам при тази ситуация.

— Не е нужно да настоявате. Правителства от целия свят ще ви изкажат благодарността си, ако хванем Тинаму. Имената са много по-маловажни и разполагаме ли с тях, веднага ще ви ги дадем. А другите ви условия? Може би трябваше да нося тефтер, за да си ги запиша?

— Те са само няколко — отговори Тенисън, без да обръща внимание на ироничната забележка, — и може би ще ви се сторят

странни. От благодарност към онези, които ме назначиха в „Гардиън“, бих искал да помоля за петчасова преднина за съобщаването на новината на пресата.

— Имате я — обеща Пейтън-Джоунс. — Какво друго?

— Тъй като MI5 са споменавали няколко пъти, че имат подозрения относно моята самоличност, искам да получа документ от британското разузнаване, че досието ми е безупречно и че съм допринесъл за поддържането на, както е прието да се казва, „международната стабилност“.

— Няма да има нужда — отвърна англичанинът. — Хванем ли Тинаму благодарение на получената от вас информация, правителствата навсякъде по света ще ви наградят с най-високи отличия. Просто би било излишно да ви даваме такова писмо.

— Не, не е — настоя Тенисън. — Защото предпоследната ми молба е да не бъде споменато името ми.

— Да не бъде... — Пейтън-Джоунс бе изумен. — Не е в стила ви да оставате в сянка, нали?

— Моля ви, не смесвайте професионалните ми амбиции с личния ми живот. Не искам признание. Фон Тиболтови имат да погасяват дългове. Да наречем това частично разплащане.

Агентът от MI5 помълча, после каза:

— Имал съм съвсем погрешно мнение за вас. Отново ви поднасям извиненията си. Ще ви напишем писмото, разбира се.

— Има още една причина, поради която искам името ми да не се споменава. Кралският флот и френските власти приеха версията, че сестра ми и съпругът ѝ са загинали при злополука по време на почивката си. Може и да е така, но мисля, ще се съгласите с мен, че съвпадението е доста зловещо. Имам още една сестра и с нея сме единствените наследници на Фон Тиболтови. Ако нещо ѝ се случи, никога няма да си го простя.

— Разбирам ви.

— Искам да помогна с каквото мога. Мисля, че знам за Тинаму повече от всеки друг. От години го следя. Всяко негово убийство, всеки ход, който предприема преди или след него. Може би ще съм ви от полза. Бих искал да действам заедно с вас.

— Трябва да съм голям глупак, за да откажа. Какво е последното ви изискване?

— Ще стигнем и до него — Тенисън се изправи. — Най-важното за Тинаму е, че тактиката му почива на неочакваната промяна и блестящата импровизация. Той не следва една единствена стратегия, а десет или дванадесет добре заучени и упражнявани, които прилага в конкретни ситуации.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Ще ви обясня. Да вземем например убийството в Мадрид по време на безредиците. Спомняте ли си го?

— Разбира се. Беше стрелял от четвъртия етаж, високо над тълпите на улицата.

— Точно така. И то от една от правителствените сгради на площада, който бе определен за провеждането на демонстрация. Правителствена сграда. Това ме накара да се замисля. Какво щеше да стане, ако охраната беше по-бдителна, мерките за сигурност по-ефективни, а проверката за оръжие по-щателна? Освен това позицията му беше идеална за прицелване в обекта. Ами ако в стаята е имало хора?

— Щял е да се придвижи към друга позиция.

— Естествено. Но колкото и добре да е скрил оръжието си — като патерица, привързано към крака му или зашито за части от дрехите му, изваждането му е щяло да го забави. А той е трябвало да се движи доста бързо — демонстрацията нямаше да продължи дълго и всяка секунда е била от значение. Тинаму е разчитал на повече от една възможност.

— Как го разбрахте? — попита агентът от МІ5 възхитен.

— Два дни обикалях Мадрид, проверих покривите и прозорците на всяка сграда с изглед към площада. Открих четири скрити оръжия и още три места, където дъските бяха извадени, а част от перваза махнат или корнизът откъртен. Това са други три скривалища. Намерих дори около един килограм експлозив в боклукчийска кофа на тротоара. Следователно той е разполагал с осем позиции за извършване на убийството. Всяка от тях е отговаряла на точно определен момент, в който е трябвало да бъде използвана.

Пейтън-Джоунс сложи ръцете си върху масата и се наведе напред.

— Това усложнява нещата. Стандартните мерки за сигурност се съсредоточават върху една позиция. Коя от своите половин дузина

възможности има най-голяма вероятност да избере? Обикновено приемаме за дадено, че убиецът заема определено място. Стратегията, която вие описвате, има още едно измерение: постоянната подвъзможност. Не едно-единствено укритие, а няколко предварително подготвени, между които той може да избира.

— И всяко е за точно определен момент — добави Тенисън. — Но както вече споменах, този път ние имаме предимството да знаем, че ще се появи. Имаме още едно предимство, от което веднага трябва да се възползваме.

— Какво е то?

— Ще поясня. Можем да го използваме само ако се съгласим, че залавянето на Тинаму е толкова важно, колкото и безопасността на неговите обекти.

Англичанинът се намръщи.

— Твърдението е неприемливо. Не можем да поемем нито пресметнати, нито случайни рискове за държавните глави. Не и на наша територия.

— Изслушайте ме, моля ви. Той и преди е убивал политически лидери и е разпалвал враждебност между различни правителства. Но разумът винаги е надделявал и кризата е била преодолявана. Тинаму трябва да бъде спрял, защото някой ден хладнокръвният разум може да се окаже безсилен. Мисля, че сега сме в състояние да го спрем, ако получим съгласието на всички делегати.

— За какво?

— Че ще следват предварително оповестена програма. Съберете лидерите на делегациите и им кажете онова, което знаете. Уверете ги, че ще бъдат взети изключителни мерки, но ако те следват програмата, шансът най-после да хванем Тинаму е много голям — Тенисън спря и се наведе напред, опрял ръцете си на ръба на седалката. — Мисля, че ако сте откровен с тях, никой няма да се възпротиви. В края на краищата рискът не е много по-голям от този, който ежедневно заплашва политиците.

Лицето на агента от MI5 се разведри.

— А и никой няма да иска да го нарекат страхливец. Кое е второто преимущество?

— Стратегията на Тинаму изисква предварително подготвяне на позициите му и укриване на оръжието. За да се направи това, то трябва

да започне дни или дори седмици преди датата на планираното убийство. Сигурно вече действа тук, в Лондон. Предлагам да започнем тайно, но много щателно претърсване на районите, които фигурират в програмата на срещата.

Пейтън-Джоунс допря ръцете си в знак на съгласие.

— Ами да. Ако открием дори една позиция, ще можем най-общо да определим локацията и времето, в което ще се появи.

— Точно така. Ще знаем, че в интервала от няколко минути по време на дадено събитие на определено място ще бъде направен опит за покушение. — Тенисън направи кратка пауза. — Бих искал да участвам в претърсването. Знам какво да търся и което е по-важно — къде да не търся. Нямаме много време.

— Високо ценя предложението ви, сър — отвърна англичанинът. — МІБ ще ви бъде благодарен за помощта. Тази вечер ли започваме?

— Нека му оставим още един ден. Шансовете ни да открием нещо ще бъдат по-големи. Ще ми трябва униформа или пропуск на -инспектор по сградите или нещо подобно.

— Добре — съгласи се Пейтън-Джоунс. — Неудобно ми е да призная, но ние имаме снимка от досието ви. Така че ще я използваме за пропусък. Предполагам, че носите 44 мярка, панталоните да са дълги, талия 33 или и 4.

— Да, приблизително. Но не е нужно служебната униформа да е като шит по поръчка костюм.

— Прав сте. Утре сутринта ще се погрижим и за двете — отвърна Пейтън-Джоунс и се изправи. — Казахте, че имате още една молба.

— Да. Откакто напуснах Бразилия, не съм носил пистолет. Дори не знам дали е разрешено или не, но сега бих искал да имам под ръка. Само докато трае срещата, разбира се.

— Ще се разпоредя да ви намерят.

— Предполагам, че ще трябва да се разпиша за него.

— Да.

— Простете ми, но аз вече казах условията си. Тъй като не искам никаква благодарност за това, което ви съобщих, не желая името ми да бъде вписано някъде като сътрудник на МІБ. Бих искал съдействието ми да остане в пълна тайна. Подписът ми върху ведомостта за оръжие

на отдела ви би могъл да разкрие истината, ако някой се интересува. Да кажем някой, който е свързан с Нахрихтендинст.

— Разбирам ви. — Англичанинът разкопча сакото си и бръкна вътре. — Това, което правя, е нередно, но и обстоятелствата са необичайни. — Той извади малък револвер с къса цев и го подаде на Тенисън. — Тъй като само двамата знаем източника, вземете този. Ще го впиша като повреден и ще ми зачислят нов.

— Благодаря. — Пое оръжието така непохватно, сякаш се чудеше какво да прави с него.

Тенисън влезе в една препълнена кръчма недалеч от Сохо скуеър, огледа се през плътната завеса от цигарен дим и видя това, което търсеше — един мъж, седнал на маса в ъгъла, бе вдигнал ръката си. Той бе облечен както винаги с кафяв шлифер, ушит по поръчка. На пръв поглед дрехата бе съвсем обикновена, но имаше каишки и допълнителни джобове, в които носеше пистолет, заглушители, експлозивни. Мъжът бе толкова добре обучен от Тинаму, че понякога го заместваше.

Последната му задача го бе отвела в една дъждовна вечер на летище „Кенеди“, където полицейски кордон бе заобиколил лъскавия корпус на британския 747. Бе намерил жертвите си в цистерна за гориво и си бе свършил добре работата. Джон Тенисън взе халба, отиде при мъжа с кафявия шлифер и седна до него. Масата бе кръгла и малка, столовете — така приближени, че главите им бяха на сантиметри една от друга и можеха да говорят съвсем тихо.

— Подготвени ли са всички позиции? — попита Тенисън.

— Да — кимна утвърдително другият. — Автоколоната ще се насочи на запад през Странд, Трафалгар скуеър, Арката на Адмиралтейството и от Мел ще отидат в двореца. Имаме седем позиции.

— Как са разположени?

— От изток на запад, по посока на движение на колоната, започваме от Странд Палас хотел, срещу Савойския двор. Трети етаж, стая 306. В дюшека на леглото до прозореца е скрита автоматична карабина с оптически мерник. Една пресечка по на запад, от източната страна, четвърти етаж, мъжката тоалетна на счетоводна фирма. Оръжието е на тавана, под плочката вляво от луминесцентната лампа.

На отсрещната страна на улицата, пак на четвърти етаж, на първия има пасаж с магазини, в офисите на службата за машинописни услуги. Пушката с оптически мерник е скрита във фотокопирната машина. На път за „Графалгар“...

Мъжът с кафявия шлифер продължи с другите позиции. Те бяха разположени в участък от около половин миля между Савойския двор и Арката на Адмиралтейството.

— Изборът е чудесен — одобри Тенисън и отмести недокоснатата бира. — Нали разбра как трябва да действаш?

— Знам как, но не мога да кажа, че го разбирам.

— Това не е толкова необходимо, нали?

— Разбира се, че не е, но аз си мислех за теб. Ако някъде ти препречат пътя или те притиснат, мога аз да го направя — от което и да е място. Защо не ми оставиш едно?

— Дори и ти нямаш достатъчно опит, за да се справиш. Не бива да допускаме никакви рискове. Един неточен куршум може да се окаже фатален.

— Мога ли да ти припомня, че съм обучен от най-добрия?

Тенисън се усмихна.

— Така е. Добре тогава, направи това, което ти казах и се установи в осма позиция. Избери стая в сградата на правителството зад Арката на Адмиралтейството и ми съобщи коя е. Ще се справиш ли?

— Никакви проблеми — отговори мъжът и вдигна халбата към устните си. Тенисън видя розата, татуирана на дясната му ръка.

— Мога ли да те посъветвам нещо? — попита Джон Тенисън.

— Разбира се, какво?

— Носи ръкавици — отвърна Тинаму.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Русият мъж отвори вратата и щракна ключа на стената. Двете лампи върху масата на хотелската стая 306 светнаха. Той направи знак на възрастния мъж, който бе дошъл с него, да влезе.

— Всичко е наред — каза Тенисън. — Дори ако стаята е под наблюдение, завесите са спуснати, а и по това време камериерките сменят спалното бельо. Елате насам.

Пейтън-Джоунс се приближи, а Тенисън извади миниатюрен детектор за метал от джоба на палтото си. Той натисна копчето и започна да го движи над леглото. Тихото пиукане се усили. Стрелката върху скалата отскочи надясно. Той внимателно отметна завивките и махна чаршафа.

— Ето тук е, напипвам го — каза той, натискайки дюшека с пръсти.

— Невероятно — отвърна Пейтън-Джоунс. — И стаята е наета за десет дни?

— Да, с пощенски запис от Париж. На фиктивното име Льо Февр. Всъщност никой не е идвал.

— Да, наистина е тук — каза Пейтън-Джоунс и се отдръпна от леглото.

— Това е пушка, но какъв е другият предмет? — попита Тенисън.

— Оптически мерник — отвърна англичанинът. — Ще оставим всичко както си е, а коридорът ще бъде под наблюдение.

— Следващата му позиция е на същата улица, в тоалетната на счетоводна фирма. Оръжието е скрито на тавана под луминесцентна лампа.

— Да вървим — каза Пейтън-Джоунс.

След по-малко от два часа двамата мъже стояха на покрива на една от сградите на Трафалгар скуеър. Бяха коленичили до ниската оградна стена на ръба. Отдолу трябваше да мине колоната към Арката на Адмиралтейството.

— Фактът, че Тинаму е сложил оръжие и тук — каза Тенисън с ръка върху издутата мушама на стената, — ме кара да мисля, че той ще се появи в полицейска униформа.

— Разбирам какво искате да кажете — отвърна Пейтън-Джоунс. — Полицай, който се движи по покрива, на който сме поставили наш човек, няма да привлече вниманието.

— Точно така, а той ще убие охраняващия и ще заеме мястото му.

— Но така си отрязва пътя и остава без изход...

— Не мисля, че Тинаму използва стандартни начини за измъкване. Той не слиза по опънато въже в някоя задна уличка и не скача във вентилационни шахти, за да избяга от истеричната тълпа и преследвачите си. Тинаму се измъква незабелязано. Не забравяйте, че се е вживявал в роли, които са повече от имената в телефонния указател. Сигурен съм, че в Мадрид е участвал в разпита на свидетелите.

— Тук горе ще поставим двама души, единият от които в скрита позиция. На съседните покриви ще стоят четирима снайперисти. — Пейтън-Джоунс се отдръпна от ръба и Тенисън го последва. — Свършили сте невероятна работа, Тенисън — призна агентът. — За около трийсет и шест часа сте открили пет позиции. Мислите ли, че това са всичките?

— Едва ли. Но съм доволен, че сме локализирали най-общо района. От Савойския двор до края на „Трафалгар“ — той ще действа някъде между тези шест пресечки. Щом колоната мине през Арката и тръгне по Мел, ще можем да си отдъхнем. Дотогава поне аз не бих могъл. Казахте ли на делегацията?

— Да. Всички държавници ще имат защитни плочки на гърдите, слабините, краката и в дъното на шапките си. Президентът на САЩ категорично отказва да сложи каквато и да е шапка, а руският лидер държи пластината непременно да бъде пришита в кожената му шапка, но иначе всичко върви гладко. Свели сме риска до минимум.

Тенисън погледна Пейтън-Джоунс.

— Сигурен ли сте?

— Да, защо?

— Защото мисля, че грешите. Тинаму не е просто отличен стрелец — стрелбата му е толкова бърза и точна, че от петстотин метра

може да завърти шилинг на осморка. Той не би се целил просто в лицето под шапката, а точно в очите. И няма да пропусне.

Англичанинът се вгледа в Тенисън.

— Казах, че рискът е сведен до минимум, а не, че е отстранен. Ако се забележи нещо нередно, всеки държавен глава ще бъде прикрит от човешки щитове. Досега сме открили пет позиции и има още, да кажем, пет. И да не намерите други, сме намалили шансовете му поне наполовина и има поне петдесет процента вероятност той да избере някоя от вече разкритите. Успехът е на наша страна. Ще хванем Тинаму. Трябва!

— Залавянето му е много важно за вас, нали?

— Както и за вас, господин Тенисън. По-важна цел не съм имал за повече от тридесет години служба.

Тенисън кимна.

— Разбирам. Аз имам дълг към тази страна и ще направя всичко възможно да ви помогна. Но ще се успокоя едва когато автоколоната премине през Арката на Адмиралтейството.

До три часа сутринта във вторник Тенисън вече бе „разкрил“ още две скривалища с оръжие. Бяха общо седем, всичките разположени в права линия от Савойския двор, надолу по Странд скуеър до покрива на ъгъла на Уайтхол и Трафалгар скуеър. До всяка от позициите имаше най-малко пет агента, които се криеха в коридорите или на покривите, въоръжени, готови да стрелят по всеки, който се доближи до скритото оръжие.

Но Тенисън пак не беше доволен.

— Нещо не е наред — повтаряше той непрекъснато на Пейтън-Джоунс. — Не знам какво точно, но нещо липсва.

— Според мен се претоварихте — отвърна агентът в стаята в хотел „Савой“, която служеше за оперативна база. — Просто напрежението ви изтощи. Свършихте чудесна работа.

— Не, това не е всичко. Има нещо, което ми се губи.

— Успокойте се. Вижте — открихте седем оръжия. По всяка вероятност това са всичките. Остава той само да се приближи до някое от тях и да се издаде. Ще го пипнем. Отпуснете се. Десетки хора държат района под наблюдение.

— Нещо не е наред...

По протежение на „Странд“, по тротоарите от бордюра до витрините на магазините се тълпяха хора. Улицата и от двете страни бе опасана с дебели стоманени въжета, опънати между железни колове. Пред въжетата в две редици стояха полицаи с палки в ръце и се оглеждаха във всички посоки.

Повече от сто оперативни работника от британското разузнаване се бяха слели с тълпата. Много от тях бяха изоставили задачите си в други страни и бяха долетели специално за охраната на конференцията. Това бяха експертите, за които Пейтън-Джоунс бе настоявал да участват в залавянето на най-добрия професионален убиец, който можеше от петстотин метра да завърти шилинг във въздуха. Те използваха за връзка помежду си минипредаватели, настроени на свръхвисока честота, която не можеше нито да се засече, нито да се заглуши.

Атмосферата в оперативния център в „Савой“, в който в момента работеха десетки експерти, бе напрегната. Всеки метър от отсечката се наблюдаваше на екраните на компютри. Радиопредавателите също бяха свързани с компютрите и се виждаха като движещи се точки, които светваха, когато по тях се предаваше съобщение. Решителният момент приближаваше. След малко автоколоната щеше да навлезе в този участък.

— Слизам долу на улицата — каза Тенисън и извади предавателя от джоба си. — Трябва да сложа зелената стрелка на приемане, нали?

— Да, но не изпращайте съобщение, ако не е наложително — отвърна Пейтън-Джоунс. — Щом колоната стигне моста Ватерло, връзката ще става на всеки петдесет метра през интервали от пет секунди, освен ако няма нещо извънредно, разбира се. Каналът трябва да е свободен за съобщения.

Един от агентите, който наблюдаваше движението на колоната върху екрана, каза високо:

— Вече са на около сто и петдесет метра от моста, сър. Скоростта им е тринадесет километра в час.

Тенисън изтича от стаята. Настъпил бе моментът да приложи бързите ходове, които трябваше да доведат до пълното унищожаване на Нахрихтендинст и укрепването на плана на Волфшанце.

Той излезе на улицата и погледна часовника си. След тридесет секунди мъжът с кафявия шлифер щеше да се появи на прозореца на втория етаж на Странд Палас хотел. Номерът на стаята бе 206, точно под тази, в която бяха намерили оръжие в дюшека. Това бе първият ход.

Тенисън се огледа за някой от експертите на Пейтън-Джоунс. Не му бе трудно да ги забележи — те също държаха предаватели като неговия. Той се приближи до един от тях, който се опитваше да запази позицията си пред един магазин въпреки блъсканицата. Беше един от онези, с които Тенисън бе разговарял предварително.

— Ей, вие там. Как вървят нещата?

— Моля? О, това сте вие, сър — агентът наблюдаваше хората в неговата зона и нямаше време за празни приказки.

Откъм моста Ватерло се дочу силен шум — колоната се приближаваше. Тълпата се люшна към бордюра, размахаха се флагчета. Полицайте в двете редици покрай въжетата застанаха плътно един до друг, като че ли очакваха народът да се втурне към улицата.

— Ето там! — извика Тенисън и хвана агента за лакътя. — Там горе.

— Какво? Къде?

— Онзи прозорец! Преди секунда се затвори.

Мъжът с кафявия шлифер не се виждаше ясно, но очевидно в стаята, която Тенисън бе посочил, имаше някой.

Агентът вдигна предавателя си.

— Подозрителен обект. Първи сектор, Странд Палас хотел, втори етаж, третият прозорец от южния край.

Чу се прашене и после някой каза:

— Това е точно 306-а. Охраната незабавно да провери.

Фигурата вече я нямаше на прозореца.

— Изчезна — каза бързо агентът.

Пет секунди по-късно друг глас се обади:

— Няма никой. Стаята е празна.

— Извинявайте.

— Длъжни сме да проверим всичко подозрително, сър.

Тенисън започна да си проправя път през тълпата на юг.

Отново погледна часовника си — оставаха още двадесет секунди. Той се приближи до друг мъж с предавател в ръка и извади

своя, за да може онзи да го разпознае.

— Аз съм от вашия екип — каза той, надвиквайки се с шума наоколо. — Всичко наред ли е?

— Какво? — Той видя предавателя в ръката на Тенисън.

— А, да, вие бяхте на брифинга тази сутрин. Всичко е наред, сър.

— Онзи вход! — Тенисън сложи ръката си върху рамото на агента. — Отворената врата отсреща. Нали виждате стълбището над главите на тълпата. Погледнете към входа.

— Какво има? Мъжът на стълбите ли? Онзи, който тича?

— Да. Същият е.

— Кой? Какво искате да кажете?

— Онзи, в хотелската стая преди няколко минути. Същият е. Сигурен съм. Носеше куфарче.

Агентът каза в предавателя:

— Охраната да направи проверка. Четвърти сектор, западната страна. Входът до бижутерския магазин. Мъж с куфарче. Качва се по стълбите.

— Започваме веднага — бе отговорът.

Тенисън видя как двама мъже се затичаха през улицата към отворената врата и се заизкачваха по тъмните стълби. Погледна вляво — човекът с кафявия шлифер излезе от бижутерския магазин и изчезна в тълпата. На площадката на първия етаж имаше врата, която съединяваше двете сгради. Обикновено тя бе заключена, както бе и сега.

Нечий глас каза в предавателя:

— От втори до пети етаж няма човек с куфарче. Ще проверим на покрива.

— Не е нужно — отвърна друг глас. — Ние сме тук, горе. Чисто е.

Тенисън се извини с вдигане на рамене и се дръпна встрани. Трябваше да вдигне тревога още три пъти, докато колоната минаваше тържествено по „Странд“. При последната кола трябваше да спре и да направи проверка, преди да продължи към Трафалгар скуеър. Последният му сигнал щеше да бъде даден непосредствено преди хаоса. Интервалът между следващите два сигнала бе само три минути. Мъжът с кафявия шлифер спазваше с абсолютна точност плана и изпълняваше прецизно всичко. Нито веднъж, докато се движеше бързо

по Трафалгар скуеър, не бе спрял от агент на британското разузнаване. На врата му висяха две камери и светкавица и той обикаляше като турист, който търси най-подходящото място, за да документира историческия момент.

Първа тревога. Някой хвана за лакътя мъжа, който държеше в ръката си предавател.

— Онова скеле! Там горе!

— Къде?

Сградата срещу „Чаринг крос“ бе в реконструкция. Колоната се появи, хората започнаха да свиркат и да викат възторжено.

— Там, вдясно, скри се зад парапета.

— Кой, сър?

— Човекът в хотела, който после влезе в онзи вход! Мъжът с куфарчето.

— Охраната да провери. Седми сектор. Мъж с куфарче върху скелето.

Чу се пращане, после няколко гласа заговориха едновременно.

— Ние сме на скелето, колега.

— Тук няма никой с куфарче.

— Има много с камери. Никакви куфари или друг багаж. Зад шперплата на втория етаж на скелето.

— Той си слагаше филмчето в камерата. Слиза надолу. Нищо няма.

— Съжалявам.

— Изплашихте ни, сър.

— Извинявайте.

Втора тревога. Тенисън показа на полицаия картата си от М15 и притича през улицата към препълнения площад.

— Львовете! Боже мой, львовете!

Агентът, с когото Тенисън бе разговарял по време на сутрешния брифинг, се вгледа в основата на паметника на лорд Нелсън. Върху львовете около колоната, издигната в чест на победата на Нелсън при Трафалгар, се бяха накачили много хора.

— Какво, сър?

— Пак е там! Онзи от скелето!

— Чух преди малко за него — отвърна агентът. — Къде е той?

— Изчезна зад лъва вдясно. Не е с куфарче. Кожена чанта е, но е твърде голяма за камера! Не виждате ли?

Агентът не се поколеба и моментално каза в предавателя:

— Охраната да направи проверка. Девети сектор. Северният лъв. Мъж с голяма кожена чанта.

Предавателят изпука. Малко след това два гласа започнаха да говорят един през друг.

— Мъж с две камери и голяма чанта в краката.

— Мъж, който оправя светкавицата си, отваря... Няма опасност.

— Мъжът слезе и намества обектива си на фокус. Няма опасност.

Агентът от М15 погледна към Тенисън, после заоглежда тълпата.

Сега бе моментът. Последният сигнал щеше да предизвести и края на Нахрихтендинст.

— Грешите — извика ядосано Тенисън. — Всички грешите! Всеки от вас!

— Какво?

Той се затича към бордюра, пробивайки си път през множеството на площада. Бе прилепил предавателя към ухото си и чуваше как развълнувани гласове коментират гневното му избухване.

— Той е полудял!

— Казва, че сме сбъркали.

— Но в какво?

— Нямам представа.

— Той побягна.

— Накъде?

— Не зная. Не го виждам.

Тенисън стигна до желязната ограда около паметника. Той видя своя колега — ученикът на Тинаму — да се спуска по улицата към Арката. Мъжът с шлифера държеше малък черен пластмасов калъф. Картата в него бе абсолютно копие на тази на Тенисън, но с различна снимка.

Сега!

Русият мъж натисна копчето и извика в предавателя:

— Той е! Сигурен съм!

— Кой?

— Отговорете!

— От Десети сектор.

— Сега разбирам! Разбирам какво не е наред.

— Тенисън, вие ли сте това? — попита гласът на Пейтън-Джоунс.

— Да!

— Къде сте?

— Това е! Чак сега го разбрах!

— Какво разбрахте? Тенисън, вие ли сте? Какво има? Отговорете.

— Толкова е просто! Ето къде сме сбъркали! Няма да се случи когато и където си мислехме, че ще стане.

— Какво искате да кажете? Къде сте?

— Сбъркахме, не разбирате ли? Оръжията. Той е искал да намерим седемте позиции. Ето какво ме безпокоеше.

— Какво? Натиснете червения бутон. Тенисън, освободете каналите... какво ви безпокоеше?

— Скривалищата на оръжията. Открихме ги прекалено лесно.

— За Бога, какво искате да кажете?

— Още не съм съвсем сигурен — отвърна Тенисън, който се бе отправил към една ниша в портата на Арката. — Знам само, че оръжията бяха поставени, за да ги намерим. Точно в придвижването е!

— Какво придвижване? Натиснете червения бутон. Къде сте?

— Някъде между Десети и Девети сектор — намеси се друг глас. — Западната страна. На „Графалгар“.

— Придвижването от едно скривалище към друго! — извика Тенисън. — Щом отминем някоя позиция, ние я елиминираме, а не трябва. Лимузините са открити!

— Какво имате предвид?

— Спрете колоната! В името на всичко свято, спрете я!

— Спрете колоната! Командата е предадена. Сега ми кажете къде сте?

Тенисън се притаи до вратата, двама агенти от MI5 минаха само на няколко стъпки от него.

— Мисля, че го видях, мъжа от скелето! А преди това на входа и на прозореца на хотела. Той е! Тръгва назад. Сега се затича.

— Опишете го! За Бога, опишете мъжа!

— Облечен е със сако. Кафяво карирано сако.

— До всички оперативни работници. Открийте мъж с кафяво сако. Бяга на север през секторите Девет, Осем и Седем, западна страна.

— Трябва да има друго оръжие някъде, което ние не открихме. Той ще стреля в гръб. Разстоянието няма значение за него! Пуснете отново колоната! Бързо!

— Първата кола да тръгва. Оперативните работници да се качат върху багажниците на всички коли. Предпазвайте обектите от огън в гръб.

— Той спря!

— Тенисън, къде сте? Дайте ни координатите си.

— Все още между секторите Девет и Десет, сър — отговори друг глас.

— Сега не е със сако, но е същият мъж! Пресича улицата!

— Къде?

— Никой не минава през сектор Седем.

— Сектор Девет?

— Никой, сър.

— По-назад! Зад колоната!

— Докладвам за сектор Пет. Полицаите са разрешили редиците...

— Да застанат плътно един до друг. Отстранете човека от улицата. Тенисън, как е облечен мъжът? Опишете го.

Русият мъж продължи да върви по площада и след двайсетина метра отново вдигна предавателя до устните си.

— С кафяв шлифер е. Връща се към Трафалгар скуеър.

— Сектор Осем, сър. Предавам от сектор Осем.

Тенисън изключи предавателя, пхна го в джоба си и се затича обратно към желязната ограда. Автоколоната бе при „Чаринг крос“, на около четиристотин метра от него. Дотук бе изпълнил всичко с абсолютна точност. Тинаму винаги разчиташе времето свършено.

Мъжът с кафявия шлифер зае позиция в празна канцелария в сградата на правителството зад парка на Адмиралтейството. Беше си осигурил достъп до нея благодарение на фалшивата карта от MI5. Тя можеше да му гарантира всякакво разрешение, особено днес. Всеки друг би се затруднил да стреля по колоната от тази стая, но не и човекът, обучен от Тинаму.

Тенисън прескочи желязната ограда и се затича по диагонал през Трафалгар Скуеър към Арката на Адмиралтейството. Двама полицаи вдигнаха едновременно палките си и го спряха. Автоколоната бе само на триста метра от тях.

— Положението е опасно! — изкрещя Тенисън и им показа картата си. — Пуснете си предавателите! На честотата на М15, оперативният център в „Савой“. Трябва да вляза в сградата на правителството.

Полицаяте се объркаха.

— Съжаляваме, сър. Нямаме предаватели.

— Тогава си намерете! — извика Тенисън и се стрелна покрай тях.

При Арката той включи предавателя си.

— На Мел е! Щом колоната премине през Арката, спрете колите. Покатерил се е на едно от дърветата!

— Тенисън, къде сте?

— Сектор 12, сър. Той е в сектор 12. Източната страна.

— Да се препредадат инструкциите му. Бързо, за Бога.

Тенисън изключи предавателя, пхна го в джоба си и продължи да си пробива път през тълпата.

Тръгна по Мел и зави наляво. После се затича по пътеката към първата входна врата в сградата на правителството. Двама униформени от охраната го спряха, но той им показа картата си.

— О, да, сър — каза единият. — Екипът ви е на втори етаж, но не знам в коя стая.

— Аз зная — отвърна той и се затича нагоре по стълбите. Приветствените викове от Трафалгар скуеър се чуваха все по-силно. Колоната приближаваше Арката на Адмиралтейството.

Той изкачи стъпалата по три наведнъж, на втория етаж блъсна вратата на коридора и тя се отвори с трясък. Спря във фойето, извади револвера от джоба си и го сложи на кръста си. С бързи крачки се отправи към втората врата вляво. Нямаше смисъл да се опитва да я отвори — тя бе заключена. Но да я разбие, без да се обади, означаваше да си изпроси куршум в главата.

— Es ist Von Tiebolt — извика той. — Bleib beim Fenster.^[1]

— Herein!^[2] — бе отговорът.

Тенисън изви тялото си насреща, засили се, удари с рамо паянтовата врата и тя се отвори. Мъжът с кафявия шлифер бе клекнал до прозореца, в ръцете си държеше пушка с дълга цев. Носеше копринени ръкавици с телесен цвят.

— Йохан?

— Разкрили са всичко — каза той, — всяко оръжие и всяка позиция!

— Невъзможно! — Една или две — да. Не, не всички!

— Всички — повтори Тенисън и коленичи зад него. Охраняващата кола вече бе преминала под Арката, след секунди щеше да се появи и първата лимузина. Виковете на тълпата се усилиха, сякаш долу се бе събрал някакъв великански хор. — Дай ми пушката! — каза Тенисън. — Мерникът калибриран ли е?

— Разбира се — отвърна мъжът и му я подаде.

Тенисън преметна ремъка през рамо, вдигна пушката и насочи мерника към Арката. В светлозелената окръжност се появи първата лимузина, а кръстосаните нишки попаднаха върху премиера на Великобритания. Тенисън отмести мерника леко встрани и сега през него се виждаше усмихнатото лице на президента на САЩ, кръстчето бе точно върху лявото му слепоочие. Тенисън движеше оръжието напред-назад. Искаше да е сигурен, че с две последователни натискания на спусъка ще очисти и двамата.

Третата лимузина влезе в зелената окръжност. Сега председателят на Народна република Китай бе под прицел, мерникът спря под козирката на селския му каскет. Едно леко натискане на спусъка и куршумът щеше да пръсне главата му.

— Какво чакаш? — попита ученикът на Тинаму.

— Вземам решение — отвърна Тенисън. — Времето е относително. Половин секунда е колкото половин час.

Показа се и четвъртата лимузина. Сега лицето на премиера на Съветския съюз бе обрамчено в смъртоносния зелен кръг.

Упражнението свърши. Той вече мислено бе извършил убийствата. Преходът между желание и реалност за него бе несъществен. Толкова просто бе да натисне спусъка.

Но това не бе необходимо за Волфсшанце. Убийства щеше да има, но чак след седмица и те щяха да продължат седмици наред. Те

бяха съществена част от плана на Волфшанце. Много лидери щяха да загинат, но не сега, не този следобед.

Автоколоната спря, Пейтън-Джоунс бе предал инструкциите му. Нито една от лимузините не навлезе в Мел. Десетки агенти се разтичаха в различни посоки по тревата и заоглеждаха дърветата. Бяха извадили pistolетите си, без да ги насочват.

Тенисън стискаше здраво оръжието, ремъкът между цевта и рамото му бе опънат. Той свали пръст от спусъка и извади pistolета от колана си.

— Сега, Йохан! Докато са спрели — прошепна ученикът му. — Отново ще тръгнат. Ще ги изгубиш!

— Да, сега — съгласи се Тенисън тихо и се обърна към мъжа, който бе клекнал до него. — Но няма да загубя нищо.

Той натисна спусъка и изстрелът отекна в празната канцелария. Мъжът се изви рязко назад, от челото му бликна кръв. Той се строполи на пода с широко отворени втренчени очи.

Тенисън не знаеше със сигурност дали уличният шум бе заглушил изстрела или не, но това нямаше особено значение. Само след секунди щяха да се чуят много по-силни изстрели, които никой нямаше да пропусне. Той се изправи, свали пушката от рамото си и извади от джоба си сгънато листче. Наведе се над мъртвия, напъха листчето в разкъравената безжизнена уста и го набута надолу към гърлото.

После прехвърли пушката върху рамото му и повлече тялото към прозореца. Извади кърпа, изтри отпечатъците си и напъха пръстите му в скобата на спусъка. Разкъса дясната ръкавица, за да се вижда татуировката.

Сега.

Той взе предавателя и се наведе през прозореца.

— Мисля, че го открих. Също като в Мадрид! Точно така! Мадрид!

— Мадрид? Тенисън, къде...

— Сектор 13, сър. Източната страна.

— 13... Уточнете! Мадрид?

Тенисън се отдръпна от прозореца на празната канцелария. Само след няколко секунди Пейтън-Джоунс щеше да се свърже с него.

Тенисън остави предавателя на пода и коленичи до мъртвия. Хвана оръжието с ръката му и го насочи през отворения прозорец. От предавателя се чуваха развълнувани гласове.

— Сектор 13, източната страна, вляво от Арката в южна посока.

— Всички агенти да се насочат към сектор 13! Източната страна. Всички да се съберат!

— Целият персонал се събира, сър. Сектор...

— Мадрид! Сградата на правителството. В сградата на правителството е...

Сега.

Тенисън натисна пръста на безжизнената ръка четири пъти, стреляйки напосоки в тълпата около колоната, чу писъци и видя как телата се строполиха на земята.

— Колите веднага да тръгват! Първа тревога. Тръгвайте веднага!

Двигателите на лимузините ревнаха и колите се понесоха напред. Из Сейнт Джеймс парк се разнесе вой на сирени.

Тенисън пусна трупа да се свлече на земята и се втурна към вратата с пистолет в ръка. Оттам натисна няколко пъти спусъка, докато не изпразни пълнителя. Тялото на мъртвия подскочаше при проникването на всеки куршум.

Гласовете от предавателя говореха едновременно и се заглушаваха взаимно. Той чу тичащи по коридора стъпки.

Йохан фон Тиболт се приближи до стената и седна на пода с изопнато от умора лице. Бе постигнал целта си. Тинаму бе заловен.

От Тинаму.

[1] Фон Тиболт е. Остани при прозореца (нем.) — Б. пр. ↑

[2] Влизай (нем.) — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Последната среща се състоя двадесет и седем часа и половина след смъртта на непознатия мъж, за когото се твърдеше, че е Тинаму.

Голямото събитие, съобщено първо от „Гардиън“, а по-късно потвърдено от Даунинг стрийт, разтърси света. Британското разузнаване бе изказало своята благодарност на източник, пожелал да остане анонимен, но бе отказало да направи каквито и да било други коментари по случая. То си бе възвърнало първенството, загубено през последните години, изпълнени с грешки и провали.

Пейтън-Джоунс извади два плика от джоба си и ги подаде на Тенисън.

— Това е толкова нищожна компенсация... Британското правителство никога няма да може да ви се отплати за помощта.

— Аз не съм търсил отплата — отвърна Тенисън и взе пликите.
— Важното е, че Тинаму вече го няма. Предполагам, че в единия плик е писмото от МІБ, а в другия са имената на Нахрихтендинст.

— Да.

— И името ми е заличено от операцията?

— Никога не е фигурирало в докладите ни. Споменавали сме ви просто като „доброволен източник“. Писмото, копие от което остава в архива ни, потвърждава, че досието ви е безупречно.

— А онези, които чуха името ми по предавателите си.

— В случай, че някой го разкрие, ще бъде съден по Закона за държавната тайна. Въпреки че това не би имало значение. Те чуха само името Тенисън. Сигурно има десетина човека със същото име, чието сътрудничество с британското разузнаване се пази в пълна тайна. Ако се наложи, можем да представим всеки един от тях като участник в случая.

— Тогава бих казал, че въпросът е приключен.

— Да — съгласи се Пейтън-Джоунс. — Какво ще правите сега?

— Какво ще правя ли? Ще си върша работата, естествено. Аз съм журналист. Може все пак да изляза в кратък отпуск. След

нещастieto със сестра ми трябва да се погрижа за имуществото ѝ. После бих искал да си почина малко. Може би в Швейцария. Обичам да карам ски.

— Сезонът е в разгара си.

— Да — Тенисън замълча. — Надявам се, че няма да е нужно да ме следите повече.

— Разбира се, че не. Освен ако вие не го искате.

— Да го искам?

— Да, ако имате нужда от охрана — Пейтън-Джоунс подаде на Тенисън фотокопие на някакво листче. — Тинаму се е държал като професионалист до края. Искал е да унищожи това и се е опитал да го глътне. Оказахте се прав. Нахрихтендинст са замесени.

Тенисън погледна бележката. Буквите, макар и малко неясни, бяха четливи.

— Нахрихт. 1360. 78к. Au 230, 220.

— Какво означава това? — попита той.

— Съвсем просто е — отвърна агентът. — „Нахрихт“ очевидно е Нахрихтендинст. Числото „1360. 78к“ е метрическият еквивалент на 3000 паунда или 1 тон и половина. „Au“ е химическият символ на златото. „23 и 22“ предполагаме, че са географските координати на Йоханесбург. На Тинаму е било платено със злато за вчерашното покушение. Стойността му се равнява на около 3 600 000 лири стерлинги или на повече от седем милиона щатски долара.

— На човек му става страшно, като си помисли с какви суми разполагат Нахрихтендинст.

— По-страшно е това, за което ги използват...

— Нали няма да дадете публичност на информацията? Или на бележката?

— Бихме предпочели да се запази в тайна. Но си даваме сметка, че нямаме право да ви забраним, най-малко на вас, да я публикувате. В статията си в „Гардиън“ писахте за неизвестна група, която може би стои зад опита за покушение.

— Аз просто подхвърлих хипотеза — поправи го Тенисън. — Дотолкова, доколкото тя е логична за метода на действие на Тинаму. Той е наемен убиец, а не отмъстител. Научихте ли нещо за самия него?

— Абсолютно нищо. За съжаление единственият документ, намерен у него, е подправена карта на служител към MI5.

Отпечатъците му не фигурират в никоя картотека от Вашингтон до Москва. Шлиферът му не е конфекция и се съмняваме, че е английски. По ризата и бельото му няма никакви печати от обществени перални. Открихме, че костюмът му е купен от магазин на Олд Бонд стрийт, но за него е платено в брой.

— Но той е пътувал непрекъснато. Не може да е нямал никакви документи.

— Не знаем къде да търсим. Дори не знаем националността му. Лабораториите вече цяло денонощие работят, за да ни дадат някакъв ориентир — зъбна идентификация, следи от операции, особени физически белези, които да бъдат разпознати от компютрите. Въобще каквото и да е. Но засега без резултат.

— А може би този човек не е Тинаму. Единствените доказателства са татуировката върху ръката и сходен калибър на оръжията. Дали това е достатъчно?

— Вече да. Ако искате, може да го добавите в статията си за утрешния брой. Балистичният анализ е неопровержим. Две от скритите карабини плюс пушката, която е била намерена у него, съвпадат с оръжията, използвани при предишни убийства.

Тенисън кимна.

— Това поне е сигурно доказателство, нали?

— Разбира се — Пейтън-Джоунс посочи фотокопието. — Какъв е отговорът ви?

— За кое? За бележката?

— Нахрихендинст. Вие изказахте предположение за връзката им с Тинаму и думите ви се потвърдиха. След като разкрихте тази изключителна история, имате всички права да я публикувате.

— Но вие не искате да го правя.

— Не можем да ви спрем.

— От своя страна, и вас нищо не може да ви спре да включите името ми в докладите си, а това аз най-малко искам.

Агентът от MI5 прочисти гърлото си.

— Е, всъщност има нещо. Дадох ви дума, господин Тенисън. А аз държа на думата си.

— Убеден съм в това. Но съм също толкова сигурен, че обещанието ви може да остане неизпълнено, ако ситуацията налага това. Не вие, а някой друг може да вземе решението.

— Малко вероятно е. Вие сте разговаряли само с мен и това споразумение е между нас двамата.

— Значи „доброволният източник“ може да остане анонимен и да не бъде свързан никога с никаква личност?

— Точно така. Подобна практика се използва често в нашите среди. Целият си живот съм прекарал в тази служба и когато обещавам нещо, държа на думата си.

— Разбирам. — Тенисън се изправи. — Ще се опитате ли да откриете членовете на Нахрихтендинст, които са замесени?

— Нужно е време. Поне месец-два. Искам да се приближа до тях, без да вдигам много шум.

— Мислите ли, че ще успеете? — Тенисън посочи към единия от пликовете на масата. — Тези имена дали ще помогнат?

— Не зная. Едва в началото съм. Имаме записани само осем души и не знаем дали все още са живи. Нямахме време да проверим.

— Все някой от тях е жив. И сигурно е много богат и влиятелен.

— Очевидно.

— От залавянето на Тинаму фокусът вече се измества към разкриването на Нахрихтендинст.

— Логично развитие, бих казал — съгласи се Пейтън-Джоунс. — Трябва да добавя още една причина за това. Тя не е строго професионална, защото в нея има личен елемент. Мисля, че хора на Нахрихтендинст убиха един млад колега, когото бях обучил.

— Кой беше той?

— Мой помощник. Най-отдаденият на работата си служител, когото съм срещал. Трупът му бе намерен в малко селце на име Монtring, на около двеста километра южно от Париж. Замина за Франция, за да преследва Холкрофт, но разбра, че той няма да го доведе до нищо.

— Какво мислите, че е станало?

— Аз зная какво е станало. Спомнете си, че той се опитваше да открие Тинаму. Когато се разбра, че Холкрофт наистина ви търси във връзка с малко наследство...

— Да, съвсем малко — вметна Тенисън.

— ...младият ми колега продължи тайно издирването. Той бе изключителен професионалист и започна да напредва. Нещо повече —

сигурно е открил някаква връзка. Не може да не е открил. Тинаму, Нахрихтендинст... Париж. Всичко съвпада.

— Защо?

— Едно от имената в списъка е на човек, който живее близо до Париж, но не знам точно къде е. Навремето е бил генерал във Върховното командване на Германия. Името му е Клаус Фалкенхайм. Според нас той е бил много повече — един от основателите и водачите на Нахрихтендинст. Известен е като хер Оберст.

Джон Тенисън се скова.

— Имате думата ми — каза той. — Нищо няма да излезе в печата.

Холкрофт седна на канапето и разгърна вестника. На първа страница имаше огромно заглавие, от което всичко ставаше ясно.

УБИЕЦ ХВАНАТ В КЛОПКА И УБИТ В ЛОНДОН

Почти всички статии на страницата бяха свързани с драматичното залавяне и смъртта на Тинаму. В някои от материалите журналистите изказваха предположения за следата на Тинаму в убийствата на братята Кенеди и Мартин Лутър Кинг, а също така и за връзката му с Осуалд и Руби. От по-скорошните събития бяха споменати покушенията в Мадрид и Бейрут, Париж, Лисабон, Прага и дори Москва.

Непознатият мъж с татуирана върху ръката роза веднага се превърна в легенда. Салоните за татуировки навсякъде по света увеличиха многократно клиентите си.

— Боже мой, той успя — каза Ноъл.

— А името му не се споменава никъде — отвърна Хелдън. — Не е много в негов стил да се откаже от признание за приноса си в събитие от такъв мащаб.

— Ти каза, че той се е променил под влияние на Женева. Предполагам, че е така. Човекът, с когото аз разговарях, не поставяше своите интереси в центъра. Казах му, че женевската банка не иска усложнения, а директорите са готови да отстранят всеки от нас, който би злоупотребил със сумата. Опасностите и хората, които брат ти е срещал, докато е следил Тинаму, доста биха изплашили bankerите.

— Но според теб и брат ми съществува организация, която е по-силна от „Рахе“, „Одесса“ или Волфшанце и която се опитва да ви спре. Как ще реагират на това в Женева?

— Ще им кажем само част от истината — отвърна Холкрофт. — А може и нищо да не им казваме, ако с брат ти я разкрием.

— Можете ли?

— Вероятно. Йохан смята, че ще успеем, а в тези неща той има много повече опит от мен. Преминахме през някакъв луд процес на елиминиране на вероятностите. Първо мислехме, че са от една организация, после от друга, а накрая се оказа, че е трета.

— Говориш за „Одесса“ и „Рахе“, нали?

— Да. Те не ни интересуват. Търсим друга, но ни трябва поне едно име.

— Какво ще правите, след като го намерите?

— Не зная — отвърна Холкрофт. — Надявам се брат ти да измисли нещо. Зная само, че каквото и да предприемем, трябва да действваме бързо. Майлс ми е дал още няколко дни. След това той публично ще ме обвини, че имам нещо общо с убийствата от летище „Кенеди“ до хотел „Плаца“. Ще поиска екстрадиране и искът му ще бъде уважен. Ако това стане, с Женева е свършено. С мен също, въпреки всичките ми намерения и усилия.

— Ако те открият — каза Хелдън. — Ние знаем начин...

Ноъл се вторачи в нея.

— Не — отвърна той. — Нямам намерение да прекарам живота си с обувки с каучукова подметка, сменяйки три пъти на ден връхните си дрехи, в чиито джобове да нося пистолети и заглушители. Искам ти да си част от моя живот, а не аз от твоя.

— Може да се окаже, че нямаш избор.

Телефонът иззвъня, и двамата се сепнаха. Холкрофт вдигна слушалката.

— Добър ден. Господин Фреска е на телефона.

Обаждаше се Тенисън.

— Можете ли да говорите? — попита Ноъл.

— Да. При мен всичко е наред, а и не вярвам в централата на „Жорж V“ да проявяват интерес към обикновено обаждане от Лондон. Трябва да внимавате все пак.

— Разбирам. Поздравления. Казахте, че ще го направите и удържахте на думата си.

— Много ми помогнаха.

— С британците ли си съдействахте?

— Да. Прав бяхте. Отдавна трябваше да отида при тях. Държаха се чудесно.

— Радвам се да го чуя. Хубаво е да знаем, че в тяхно лице имаме приятели.

— Нещо повече. Знаем името на един от враговете на Женева.

— Какво?

— Вече разполагаме с имена. Сега можем да им излезем на среща. Трябва да го направим, за да спрем убийствата.

— Как?

— Ще ви обясня, като се видим. Приятелят ви Кеслер е бил много близо до истината.

— Фракция на „Одеса“.

— Внимавайте — прекъсна го Тенисън. — Да кажем, че това са няколко уморени старци, които имат твърде много пари и незатихнала след войната омраза.

— Какво ще правим?

— Вероятно няма да се наложи да правим нищо, защото британците могат да го свършат вместо нас.

— Те знаят ли за Женева?

— Не, но са ми задължени.

— Не сме се и надявали на такова нещо.

— Но го заслужаваме — отвърна Тенисън. — Ако мога да се изразя по този начин.

— Разбира се, че е така. Тези... старци. За всичко ли са виновни? Дори за Ню Йорк ли?

— Да.

— Тогава аз нямам колебания.

— И да имахте, скоро биха се разсеяли напълно.

— Слава богу! — Ноъл погледна към Хелдън в другия край на стаята и се усмихна. — Какво трябва да направя?

— Срядта е. Петък вечер да сте в Женева. Тогава ще се видим. Аз ще пътувам с късния самолет от „Хийтроу“ и ще пристигна там към

единадесет и тридесет или дванадесет. Обадете се на Кеслер в Берлин и му предайте същото.

— Защо не още днес или утре.

— Трябва да свърша някои неща, които ще са ни полезни. Нека бъде петък. Знаете ли в кой хотел ще отседнете?

— Да, „Д’Акор“. Майка ми ще пристигне в Женева и ще ме чака там. Имала да ми казва нещо.

От другия край на линията последва продължителна пауза. После Тенисън прошепна:

— Какво казахте?

— Че майка ми също ще дойде в Женева.

— Ще поговорим по-късно — отвърна братът на Хелдън едва чуто. — Сега трябва да тръгвам.

Тенисън остави слушалката върху малката масичка в апартамента си на Кенсингтън стрийт. Той винаги изпитваше ненавист към апарата, когато му носеше неприятни новини. В случая това, което бе научил, криеше такава опасност, каквато и намесата на Нахрихтендинст.

Полудяла ли бе Алтийн Клаузен, за да хване самолета за Женева? Това не бе предвидено в плана, който ѝ бе представен. Нима старицата си въобразяваше, че може да пропътува разстоянието до Швейцария, без да събуди подозрение, особено сега? Може би бе станала по-непредпазлива с годините. В такъв случай не ѝ оставаше да живее достатъчно дълго, за да съжали за неблагоприятието си. Или може би нейната преданост — така, както тя я разбираше, отново се бе разколебала. В такъв случай необходимо бе да ѝ се напомни как трябва да се степенуват нещата, преди да се сбогува с живота, в който толкова често бе злоупотребявала с другите.

Така да бъде. Той имаше своите първостепенни задачи и тя щеше да стане една от тях. Планът на Волфшанце скоро щеше да бъде приведен в изпълнение. Всичко щеше да стане в точно определена последователност.

Първо списъците. Те бяха два и представляваха ключът към Волфшанце. Единият се състоеше от единадесет страници и съдържаше имената на около шестстотин мъже и жени — най-способните мъже и жени от всички краища на света. Това бе елитът на

Sonnenkinder, лидерите, които очакваха сигнал от Женева, че ще получат милионите. С тях щяха да осигурят влиянието си, да предопределят изборите и политиките. Този списък очертаваше контурите на Четвъртия райх.

За да станат те реални, лидерите имаха нужда от последователи. Имената на всички тези хора по целия свят бяха записани върху сто микрофилма. Това бе другият основен списък на стотиците хиляди заченати или вербувани от децата, изпратени от Райха с кораб, самолет или подводница.

Операция Sonnenkinder.

Списъците, имената. В един-единствен екземпляр, който не биваше да се размножава и трябваше да бъде ревниво пазен като Светия Граал. Морис Граф го бе съхранявал години наред и бе внасял в него всички настъпили промени. После списъкът бе предаден на Йохан фон Тиболт за двадесет и петия му рожден ден. Церемонията символизираше преминаването на властта от едни ръце в други. Новоизбраният абсолютен лидер бе надминал очакванията на всички.

Джон Тенисън бе пренесъл списъците в Англия, съзнавайки, че трябва на всяка цена да им намери надеждно скривалище, което да е по-сигурно от всяка банка и по-недостъпно от всеки трезор в Лондон. Той ги бе скрил в едно затънтено миньорско градче в Уелс, където един Sonnenkinder ги пазеше и бе готов да даде живота си за тях.

Това беше Йън Леуелен, братът на Морган, помощник-капитанът на кораба на Бомънт „Арго“.

Скоро уелсецът щеше да дойде при него. След като остави кутията и списъците, верният Sonnenkinder трябваше да се реши на саможертвата, за която само преди няколко дни го бе молил на магистралата от „Хийтроу“. Той трябваше да умре, защото никой не биваше да знае за списъците и имената. След неговата смърт само двама души щяха да имат ключа към Волфшанце. Единият бе кротък професор по история от Берлин, а другият бе направил голяма услуга на британското разузнаване и бе извън всяко подозрение.

Нахрихтендинст. Следващият пункт в програмата.

Тенисън погледна към листа, оставен преди няколко часа до телефона му. Това бе списъкът, получен чрез Пейтън-Джоунс. Основателите на Нахрихтендинст.

Осем имена, осем души. Бяха му нужни само два часа, за да научи онова, което британското разузнаване цели два дни бе търсило безуспешно — пет от тези осем мъже бяха мъртви, а един бе на смъртно легло в санаториум недалеч от Щутгарт. Оставаха двама: предателят Клаус Фалкенхайм, известен като хер Оберст, и бивш дипломат на осемдесет и три години на име Вернер Герхарт, който доживяваше дните си в едно швейцарско село на брега на езеро Нюшател.

Но старци като тях не пътуваха с трансатлантически самолети, за да сложат стрихнин в чаша уиски, не можеха да пребият някого, за да вземат от него снимка, нито пък да водят престрелки из френско селце и да нападнат непознат в тъмна уличка в Берлин.

Нахрихтендинст бяха подготвили млади и много способни свои последователи, приели идеите им и дори готови да се жертват за тях... така, както последователите на Волфсшанце.

Нахрихтендинст! Фалкенхайм, Герхарт. Откога ли знаеха за Волфсшанце?

Утре щеше да разбере. Сутринта щеше да вземе самолет за Париж и да отиде при Фалкенхайм. Отблъскващият хер Оберст — съвършен актьор и пълен боклук. Предателят на Райха.

Утре щеше да се срещне с Фалкенхайм и да го пречупи. След това щеше да го убие.

Отвън извири клаксон на кола. Тенисън се отправи към прозореца и погледна часовника си. Точно осем. На улицата пред дома му чакаше уелсецът, за да му даде херметически затворената кутия, в която бяха списъците.

Тенисън извади пистолет от едно чекмедже и го пъкна в кобура под мишницата си.

Искаше му се всичко да е свършило и вече да лети за Париж. Нямаше търпение да се срещне с Клаус Фалкенхайм.

Стаята бе обляна в лунна светлина, макар самата луна да не се виждаше в рамката на прозореца. Холкрофт пушеше, седнал на леглото. Беше четири часът сутринта. Събуди се преди петнадесет минути и повече не можа да заспи. Мислеше си за жената до него.

Хелдън. Тя беше тази, с която искаше да остане до края на живота си, а отказваше да му каже къде и с кого живее. Не можеше

повече да слуша несериозните ѝ отговори, не му бе до игри.

— Ноъл? — Гласът на Хелдън долетя до него в полумрака.

— Да?

— Какво има, скъпи?

— Нищо. Просто се бях замислил.

— Аз също...

— Стори ми се, че спиш.

— Усетих те как стана от леглото. За какво мислиш?

— За много неща — отвърна той. — Най-вече за Женева. Скоро всичко ще свърши. Ще можем да спрем да бягаме и ти, и аз.

— Точно за това си мислех. — Тя му се усмихна. — Искам да ти издам една моя тайна.

— Тайна ли?

— Не е много голяма, но държа да видя изражението на лицето ти, когато ти я кажа. Ела тук.

Тя протегна ръце към него и той седна гол на леглото до нея.

— Каква е тайната ти?

— За твоя съперник. Мъжът, с когото живея. Готов ли си.

— Да, готов съм.

— Това е хер Оберст. Аз го обичам.

— Старецът ли? — Ноъл си пое въздух.

— Да. Бесен ли си?

— Извън себе си съм от яд. Ще трябва да го извикам на дуел — каза Холкрофт и я прегърна.

Хелдън се засмя и го целуна.

— Трябва да се срещна с него днес.

— Ще дойда с теб. Нали вече имам благословията на брат ти. Да видим дали ще получа и неговата.

— Не. Трябва да отида сама. Само за около час и нещо.

— Два часа. Повече не ти отпускам.

— Добре, два часа. Ще застана пред инвалидната количка и ще му кажа: „Хер Оберст, ще ви напусна, защото в живота ми има друг мъж.“ Мислиш ли, че това ще го сломи?

— Направо ще го убие — прошепна Ноъл и бавно се наведе над нея.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тенисън тръгна към паркинга на летище „Орли“ и видя сивото рено. Зад волана му седеше вторият по чин висш офицер на Сюрте. Бе роден в Дюселдорф, но израснал във Франция. Самолетът, с който някога бе дошъл тук, бе излетял от една неизвестна писта северно от Есен. Датата бе десети март хиляда деветстотин четиридесет и пета. Той бе само на шест години и не си спомняше отечеството. Но имаше дълг към него, какъвто имаше всеки Sonnenkinder.

Тенисън отвори вратата и се качи в колата.

— Bonjour, monsieur^[1] — поздрави той.

— Bonjour — отвърна французинът. — Изглеждаш уморен.

— Имам да свърша доста неща тази нощ. Донесе ли това, за което те помолих? Времето ми е крайно ограничено.

— Да, всичко е наред. — Служителят на Сюрте се пресегна към поставката под таблото, взе оттам една папка и му я подаде. — Мисля, че информацията ще ви се стори пълна.

— Кажете ми най-важните неща. После ще я чета. Искам веднага да разбера какво е положението.

— Добре. — Французинът остави папката на коленете си. — Първо, най-важното. Мъжът на име Вернер Герхарт в Нюшател не би могъл да бъде действащ член на Нахрихтендинст.

— Защо да не може? Фон Папен имаше врагове сред дипломатическия корпус. Защо Герхарт да не е един от тях?

— Може и да е бил, но аз говоря в сегашно време — вече не е. Той не само е изкуфял, но въобще не е с всичкия си и това не е обичайното старческо слабоумие. От години е така, станал е за посмешище на хората в селото. Всички го знаят като старец, който си говори сам и храни гълъби на площада.

— Може да симулира — допусна Тенисън. — „Не е с всичкия си“ не ми прилича на термин от патологията.

— Има доказателство за това. Записан е като амбулаторно болен в местната клиника. Медицинският му картон е напълно редовен.

Умственото му равнище е като на дете и той едва се грижи за себе си.

Тенисън кимна и се усмихна.

— Достатъчно за Вернер Герхарт. Като говорим за болни, какво е състоянието на предателя в Щутгарт?

— Рак на мозъка в напреднал стадий. Не му остава повече от седмица.

— Значи е останал само един от водачите на Нахрихтендинст — каза Тенисън. — Клаус Фалкенхайм.

— Очевидно. Но той може да е предал властта си в ръцете на някой по-млад. Някой от войниците, които са на негово разположение.

— Войници? От *Verwünschte Kinder*, които той защитава ли?

— Не. Повечето от тях са заредени с идеализъм, но редиците им са немощни. Фалкенхайм им помага, но ги държи настрана от Нахрихтендинст.

— Тогава кои са войниците му?

— Те са евреи.

— Евреи!

Французинът кимна.

— Предполагаме, че ги викат за изпълнението на конкретни задачи. Те не са част от някаква организация или структура. Общото между тях е не само това, че са евреи, но и че идват от едно и също място в Израел.

— Кое е то?

— Кибуцът Хар Ша'Алав. В Негев.

— Хар Ша'Алав?... Господи, съвършено — каза Тенисън с хладно уважение към чуждия професионализъм. — Хар Ша'Алав. Кибуцът в Израел, в който, за да живееш, трябва да отговаряш само на едно условие — да си единственият оцелял член на загинало в лагерите семейство.

— Точно така — отговори французинът. — В кибуца живеят повече от двеста мъже — да, те вече са мъже, от които могат да се набират войници.

Тенисън се загледа навън.

— „Убий ме и друг ще заеме мястото ми. Убий и него, ще дойде трети“. Представям си една невидима армия, която е готова да приеме колективна смъртна присъда. Причината за жертвоготовността им е разбираема, но това не е армия, а войници, които изпълняват

определено поръчение. — Тенисън се обърна към шофьора. — Сигурен ли си в информацията си?

— Да. Първата следа получихме от двамата убити в Монтрьо. Лабораториите направиха изследвания на дрехите, подметките, сплавите в зъбите и особено белезите от операциите им. И двамата бяха ранявани, в рамото на единия дори имаше парченца от куршум. От анализа им установихме, че е участвал в сражението при Йом Кипур. Други разкрития ни помогнаха да стесним границите на района до северозападен Неgev и така открихме кибуца. Останалото беше лесно.

— Изпратихте човек в Хар Ша'Алав?

Французинът отново кимна.

— Да, изпратихме един от нашите хора. Докладът му е тук. В Хар Ша'Алав не се говори открито за тези неща, но е ясно какво става. Изпращат им съобщение и се избират няколко човека, които получават указания.

— Потенциални самоубийци, чиято единствена цел е унищожаването на всичко, белязано с пречупен кръст.

— Точно така. Разкритията ни се потвърждават от факта, че Фалкенхайм е пътувал до Израел преди три месеца. Компютрите ни засякоха името му.

— Преди три месеца... тогава Манфреди за пръв път се е свързал с Холкрофт, за да му определи среща в Женева. Така че Фалкенхайм не само е знаел за Волфсшанце, но е имал време и да изготви план за действие. Той е събрал и подготвил армията си предварително. Време е да се срещнем с него в истинските си роли като синове на Райха. Единият верен, другият предател.

— На кого ще припишем убийството му?

— На „Одесса“, разбира се. Организирай удар срещу Хар Ша'Алав. Избийте лидерите, но всичко да бъде внимателно подготвено. Хвърлете вината върху терористите от „Рахе“. Хайде, тръгвай.

В следващата сцена мъжът, който върви по виещия се пращен път, няма да бъде наричан Джон Тенисън. Той ще се казва Йохан фон Тиболт, каквото е истинското му име, синът на Вилхелм, лидерът на новия Райх.

Къщичката вече се виждаше, което означаваше, че смъртта на предателя приближава. Фон Тиболт се извърна и погледна назад към хълма. Мъжът от Сюрте му махна. Той щеше да остане на мястото си, за да блокира пътя, докато бъде изпълнена задачата. Фон Тиболт спря на около десетина метра от каменната пътека, която водеше към къщичката. Скрит от листата на дърветата, той извади пистолета от кобура и го сложи в джоба на палтото си. Наведе се ниско, мина покрай вратата и се изправи, за да погледне през единствения прозорец на предната стена на къщата.

Въпреки че утринното слънце се бе показало, в мрачната стая светеше настолна лампа. До нея в инвалидната си количка с гръб към прозореца седеше Клаус Фалкенхайм.

Фон Тиболт се върна при вратата безшумно и за миг се поколеба дали да я разбие, както несъмнено би постъпил убиец от „Одеса“. Отказа се да го прави. Хер Оберст бе стар и болен, но не беше глупак. Някъде в себе си или в количката си сигурно криеше оръжие. Ако чуе някой да разбива вратата му, той веднага ще го насочи към нея.

Йохан се усмихна. Нямаше нищо лошо в това малко да си поиграе с него. На сцената щеше да се появи още един свършен актьор. Кого ли публиката щеше да аплодира най-бурно? Отговорът бе прост: онзи, който ще дочака падането на завесата след последното действие. Това нямаше да бъде Клаус Фалкенхайм.

Той почука на вратата.

— Майн хер, простете, че ви безпокоя. Йохан фон Тиболт е. Дойдох с кола, но тя не може да изкачи баира.

Последва тишина. Ако тя продължеше повече от пет секунди, Фон Тиболт щеше да пристъпи към действие. Не трябваше да остави стареца да се обади на някого. Хер Оберст попита:

— Фон Тиболт?

— Да, братът на Хелдън. Трябва да поговоря с нея. Не я намерих в издателството и предположих, че е тук.

— Не, няма я. — Старецът отново замълча.

— В такъв случай не бих искал да ви причинявам безпокойство, майн хер, но дали би било възможно да поръчам такси по телефона?

— По телефона?

Йохан се усмихна. Макар че не го виждаше, той усети объркването му.

— Да, и веднага си тръгвам. Наистина трябва да намеря Хелдън до обяд. В два часа заминавам за Швейцария.

Този път паузата бе по-кратка. Той чу как се вдига резето и вратата се отвори. Пред него стоеше хер Оберст в инвалидната си количка. Краката му бяха увити в одеяло, за разлика отпреди няколко минути.

— Danke, mein Herr.^[2] — Фон Тиболт протегна ръката си: — Радвам се да ви видя отново.

Старецът вдигна колебливо кокалестата си ръка, за да отговори на поздрава. Йохан бързо я стисна и я изви наляво. Рязко дръпна одеялото от скута на Фалкенхайм и видя това, което очакваше — един люгер върху измършавелите му крака. Той го взе и затръшна с крак вратата зад себе си.

— Heil Hitler! General Falkenheim — каза той. — Wo ist der Nachrichtendienst?^[3]

Старецът стоеше неподвижно, вперил невъзмутим поглед в нападателя си.

— Чудех се кога ще разберете, но не мислех, че ще е толкова скоро. Поздравявам ви, Sohn Wilhelm von Tiebolts.

— Да, аз съм син на Вилхелм, но и още нещо.

— Новият фюрер, разбира се. Това е мечтата ти, но тя няма да се сбъдне. Ние ще те спрем. Ако си дошъл да ме убиеш, готов съм да умра.

— Защо да те убивам? Толкова ценен заложник.

— Съмнявам се, че ще получиш голям откуп.

Фон Тиболт бутна количката към средата на стаята.

— Съгласен съм — отвърна той и рязко я спря. — Предполагам, че разполагаш с известна сума, която си изпросил от преследваните деца, за които толкова много се грижиш. Но аз не се интересувам от пфениги и франкове!

— Сигурно е така. Тогава натисни спусъка.

— И се съмнявам — добави Фон Тиболт, — че старецът, който скоро ще умре от рак на мозъка в санаториум край Щутгарт, би ми предложил повече. Не съм ли прав?

Фалкенхайм се опита да скрие изненадата си.

— Той бе много смел човек — отвърна той.

— Несъмнено. Вие всички сте смели. За да се извърши предателство, също е нужна смелост. Макар и по-особена. Да вземем Вернер Герхарт например.

— Герхарт?... — Този път шокът бе твърде голям и въздействието му върху стареца бе очевидно. — Как открихте името му?

— Чудно ви е как съм се добрал до него? И как въобще съм разбрал за вас, нали?

— За мен не толкова. Аз направих така, че да съм близо до член от семейството ви. Рискът, който поех, бе очевиден, но го прецених като необходим.

— Да, красивата Хелдън. Но нас всички ни намират красиви. Това има своите предимства.

— Тя не е като вас и никога не е била.

— Да, тя се присъедини към вашите скитници и боклуци. Прокълнатите деца. Безхарактерна курва. Сега спи с американеца.

— Мнението ти не ме интересува. Как разбрахте за Герхарт.

— Защо мислите, че ще ви кажа?

— Аз ще умра. Какво значение има?

— Да се споразумеем така: ще ви отговоря, ако ми кажете как научихте за Волфсшанце.

— Съгласен. Но първо Герхарт.

— Защо не? Той не ме интересува. Един изкуфял слабоумен старец.

— Оставете го! — извика изведнъж Фалкенхайм. — Той преживя толкова много... болка.

— Звучи трогателно.

— Те го съсипаха. След четири месеца мъчения се побърка. Оставете го на мира.

— Кои бяха? Съюзниците? Англичаните ли?

— „Одеса“.

— Веднъж и те да свършат нещо полезно.

— Кой ти каза името му? Как научи за него?

Фон Тиболт се усмихна.

— Чрез британското разузнаване. Те имат досиета на Нахрихтендинст. И представете си, точно сега много се интересуват от членовете ѝ. Целта им е да ви намерят и да ви унищожат.

— В това няма логика...

— Напротив, има. Намерили са доказателство, че вие сте наели Тинаму.

— Тинаму? Абсурд!

— Не е абсурдно. Това е било вашето последно отмъщение. Отмъщението на стари и уморени хора срещу враговете им. Доказателството е неопровержимо, повярвайте ми. Лично аз им го дадох.

Старият човек погледна Йохан с изкривено от отвращение лице.

— Ти си циник!

— А сега за Волфшанце — Фон Тиболт повиши тон. — Откъде? Как? Предупреждавам ви, веднага ще разбере, ако ме излъжете!

Фалкенхайм се облегна назад.

— Това няма никакво значение и за двама ни. Аз ще умра, а теб ще те спрат.

— Сега пък аз не се интересувам от мнението ви. Волфшанце!

Фалкенхайм погледна към него безизразно.

— Алтийн Клаузен — каза той тихо. — Почти съвършената стратегия на Хайнрих Клаузен.

Фон Тиболт замръзна от изумление.

— Съпругата на Клаузен? — попита той бавно. — Вие сте научили за нея?

Старецът обърна гръб на Йохан.

— Не беше трудно — навсякъде имахме информатори. И в Ню Йорк, и в Берлин. Знаехме коя е госпожа Ричард Холкрофт и точно защото знаехме, се разпоредихме навсякъде да я защитават. В това се състои цялата ирония — ние да я защитаваме. После научихме следното: в разгара на войната, докато американският ѝ съпруг отсъства от дома, тя взема частен самолет до Мексико. Оттам заминава тайно за Буенос Айрес, където получава дипломатически паспорт от германското посолство и с него отлита за Лисабон. Но защо за Лисабон?

— От Берлин не ви ли отговориха? — попита Фон Тиболт.

— Да. Хората ни във Финанцминистериум. Бяхме научили, че огромни суми биват отклонявани от Германия и бе в наш интерес да не се месим. Помагахме на всичко, което рушеше нацистката машина и вярвахме, че мирът и разумът скоро ще възтържествуват. Но пет дни

след като госпожа Холкрофт напусна Ню Йорк и през Мексико и Буенос Айрес стигна до Лисабон, Хайнрих Клаузен, геният на Финанцминистериум, тайно отлетя от Берлин. Първата му спирка бе Женева, където се срещна с banker на име Манфреди, после също продължи към Лисабон. Бяхме сигурни, че той няма да измени на Райха. Той най-много от всички вярваше в германското, в арийското превъзходство. Още повече че той не можеше да търпи провалите на гангстерите в Хитлеровите редици. — Хер Оберст направи пауза. — Ние просто сглобихме фактите. Клаузен и неговата уж невярна бивша съпруга се срещат заедно в Лисабон; хиляди милиони са прехвърлени в Швейцария... а разгромът на Германия вече бе сигурен. Потърсихме по-съществена връзка между тях и открихме Женева.

— Прочетохте ли документите?

— Прочетохме всичко, оставено в женевската банка, за което платихме петстотин хиляди швейцарски франка.

— На Манфреди ли?

— Естествено. Той знаеше кои сме и смяташе, че ще повярваме и ще уважим посочените в документа цели. Ние го оставихме да си мисли така. Волфшанце! Чия Волфшанце? „Злото трябва да се поправи.“ Такова нещо никога не би им хрумнало. Предназначението на тези пари бе възраждането на Райха.

— Какво направихте тогава?

Старият войник погледна Фон Тиболт право в очите.

— Върнахме се в Берлин и езекутирахме баща ти, Кеслер и Хайнрих Клаузен. Те никога не са мислили да се самоубиват, а да избягат в Южна Америка и оттам да наблюдават реализацията на своя план. Но се намесихме ние и те загинаха, както бе писал Клаузен в трогателното писмо до своя син.

Фон Тиболт стисна люгера.

— Значи вие научихте тайната на Алтийн Клаузен?

— Преди малко говорехте за курви. Тя е най-голямата курва на света.

— Това, че не сте я убили, ме изненадва.

— Отново ирония. Нямахме избор, защото разбрахме, че след смъртта на Клаузен тя е ключът към Волфшанце. Вашата Волфшанце. Знаехме, че с Клаузен са обмислили всеки ход през следващите години. Трябваше да ги научим до един и тъй като тя

нямаше да ни ги каже, трябваше да я наблюдаваме. Кога щеше да бъде деблокирана сметката? Как точно щяха да се използват милионите? И от кого?

— От Sonnenkinder — каза Фон Тиболт.

Но старецът не го разбра.

— Какво казахте?

— Няма значение. Значи чакахте Алтийн Клаузен да направи първия си ход.

— Да, но не научихме нищо от нея. С течение на годините постепенно се уверихме, че тя е попила изцяло нарежданията на гениалния си съпруг. Цели тридесет години тя не издаде истинския план с дума или действие. Човек не може да не се възхити на абсолютната ѝ дисциплина. Първия сигнал получихме, когато Манфреди се свърза със сина. — Фалкенхайм потрепера от възмущение. — Най-силно я презирам за това, че допусна да издевателстват над собственото ѝ дете. Холкрофт не знае нищо.

Русокосият се изсмя.

— Толкова сте далеч от истината. Височайшата Нахрихтендинст е сбирщина от глупаци.

— Така ли мислиш?

— Убеден съм. През цялото време сте следели не това, което е трябвало.

— Какво?

— В продължение на тридесет години сте наблюдавали човек, който нищо не е знаел. Курвата, както я нарекохте, е сигурна, че тя и синът ѝ наистина са част от едно голямо извинение. Тя никога не е мислела друго! — Смехът на Фон Тиболт отекна в стаята. — Това пътуване — продължи той, — е най-ловката манипулация на Хайнрих Клаузен. Изведнъж разкаялият се грешник се е превърнал в свят човек, който преследва благородна цел. Това сигурно е била най-убедителната му роля. Последователен до края, той не е настоял тя да се съгласи веднага. Синът трябвало сам да види справедливата цел на своя бащамъченик и след като напълно повярва в нея, изпълнението ѝ да се превърне в най-върховния смисъл на живота му. — Фон Тиболт се наведе към масичката със скръстени ръце, в едната държеше револвера. — Не разбирате ли? Никой от нас не можеше да го направи. Документът в Женева бе замислен напълно логично. Милионите,

откраднати от Третия райх, са легендарни. Между сметката в Женева и един истински син на Германия не трябваше да съществува никаква връзка.

Фалкенхайм се вторачи в Йохан.

— И тя така и не е разбрала?...

— Не, никога. Била е обикновена марионетка. Причината за това е била чисто психологическа. Фактът, че Хайнрих Клаузен се оказал напълно невинен, я накарал отново да повярва в него така, както в началото. Тя се била омъжила точно за този човек, а не за нациста.

— Невероятно — прошепна хер Оберст.

— И още как — съгласи се Фон Тиболт. — Тя спазваше безупречно инструкциите му. Опитваше се да предвиди всяка случайност и да се застрахова срещу нея. Дори осигурила фалшифициран смъртен акт на бебе от мъжки пол, който бил оставен в една лондонска болница. Всички следи, водещи към Клаузен, били заличени. — Фон Тиболт отново се усмихна самодоволно. — Оказахте се недостойни за Волфшанце.

— За вашата Волфшанце — да, но не и за моята. — Фалкенхайм отмести погледа си от него. — Заслужавате поздравления.

Изведнъж усмивката на Фон Тиболт замръзна на устните му. Нещо не бе наред. Прочете го в погледа на стареца, който за миг просветна в мрачните, потънали в изпития череп очи.

— Погледни ме! — изкрещя той. — Погледни ме!

Фалкенхайм се обърна към него.

— Какво има?

— Току-що споменах нещо... за което и преди си знаел, ти си знаел...

— Какво искаш да кажеш?

Фон Тиболт стисна стареца за гърлото.

— Говорех за предвиждане на всяка случайност. За смъртен акт в лондонска болница! Ти си чувал всичко това!

— Не разбирам накъде биеш. — Треперещите пръсти на Фалкенхайм се бяха вкопчили около китките на русокосия, който толкова силно стискаше гърлото му, че от него се изтръгнаха хрипове.

— Мисля, че добре ме разбираш. Това, което ти казах, трябваше да те изуми. Но така ли стана? Ти се опита да го изиграеш, но не го

направи добре. Дори не реагира при споменаването на болницата и смъртния акт! Чувал си го от някого и преди!

— Нищо не съм чувал — едва си пое въздух, за да произнесе Фалкенхайм.

— Не ме лъжи! — Фон Тиболт удари стареца през лицето с револвера и разкървави бузата му. — Не те бива вече. Твърде стар си за това. Правиш грешки. Мозъкът ти е атрофирал. Замълча точно там, където не трябваше.

— Ти си луд...

— А ти си лъжец! И то доста слаб. Предател. — Той отново удари хер Оберст с цевта. От разраненото му лице потече кръв. — Ти ме излъга за нея!... Боже мой, ти си знаел!

— Не, нищо... нищо.

— Всичко си знаел! Тя затова е тръгнала към Женева, а аз не можех да си го обясня. — Фон Тиболт отново замахна гневно и разцепи устната му. — Ти си се свързал с нея в последен отчаян опит да ни спреш! Ти си я заплашил... с неща, които тя никога не е знаела!

— Не е вярно... грешиш.

— Не — отвърна Фон Тиболт тихо. — Това е единствената причина тя да тръгне за Женева... Значи така си мислел, че ще ни спреш. Майката ще каже на сина си да се откаже от плана, защото той е лъжа.

Фалкенхайм поклати глава, лицето му бе обляно в кръв.

— Не... Това не е истина.

— Истина е и съдържа отговора на последния ми въпрос. Ако толкова сте искали да унищожите Женева, трябвало е само да издадете тайната за нацисткото богатство. За него щяха да бъдат предявени иски от Черно море до северните притоци на река Елба, от Москва до Париж. Но вие сте мълчали. Защо? — Фон Тиболт се наведе още, само на сантиметри от разраненото лице на стареца. — Искали сте да контролирате Женева и да използвате милионите според вашия план: „Злото трябва да бъде поправено“. Мислели сте, че след като Холкрофт научи истината, гневът му ще го превърне в един от вашите предани войници.

— Той непременно ще разбере — прошепна Фалкенхайм. — Той е по-добър от теб — и двамата го съзнаваме, нали? И ти би трябвало да си доволен от това. В крайна сметка и той е Sonnenkinder.

— Sonnen... — Фон Тиболт отново удари с цевта хер Оберст през лицето. — Долен лъжец. Нищо не каза, когато споменах името...

— Защо да те лъжа сега? Операция Sonnenkinder — каза Фалкенхайм. — С кораб, самолет или подводница. Децата били разпратени навсякъде по света. Нямаме списъците, но и не са ни нужни. Те ще бъдат спрени, щом спрем Женева.

— За да стане това, Алтийн Клаузен трябва да стигне до сина си. Тя няма да разкрие Женева, преди да е опитала всички други начини, защото това би означавало да разкрие произхода на сина си и по този начин да го унищожи. И тя е готова на всичко, за да го избегне. Ще се опита тайно да се срещне с него, но ние ще я спрем.

— Вие ще бъдете спрени! — каза Фалкенхайм и се задави от кръвта, която се стичаше от устата му. — Вашите Sonnenkinder никога няма да получат милионите. Ние също имаме армия, за чието съществуване вие дори не подозирате. Всеки войник в нея е готов да жертва живота си, за да ви спре и изобличи.

— Разбира се, Herr General — русият мъж кимна. — Евреите от Хар Ша'Алав.

Макар да бяха произнесени тихо, думите шибнаха стареца като с камшик.

— Не!

— Да — каза Фон Тиболт. — „Убий ме и друг ще заеме мястото ми. Убий и него, ще дойде трети.“ Евреите от Хар Ша'Алав. Така присърце са възприели идеите ви, че самите те са станали част от Нахрихтендинст. Оцелелите свидетели на Аушвиц.

— Ти си животно — Фалкенхайм се сгърчи от болка.

— Аз съм Волфшанце, истинската Волфшанце — отвърна Фон Тиболт и вдигна люгера. — Преди да научите цялата истина, евреите се опитаха да убият американеца, а ето че и техният ред дойде. До една седмица Хар Ша'Алав ще бъде изравнен със земята, което ще бъде краят на Нахрихтендинст. Волфшанце ще победи.

Фон Тиболт насочи револвера към главата на стареца и натисна спусъка.

[1] Добър ден, господине (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Благодаря (нем.) — Б. пр. ↑

[3] Къде е Нахрихтендинст? (нем.) — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

По страните на Хелдън се стичаха сълзи. Тя беше прегърнала мъртвото тяло на Клаус Фалкенхайм, но се страхуваше да гледа лицето му. Отдръпна се от трупа и се свлече на пода, изпълнена с ужас... и чувство на вина. Лежеше свита на кълбо, хлипаше силно и не можеше да се успокои, а душата ѝ се разкъсваше от болка. Тя се долепи до стената, опря челото си в корниза и остави сълзите да се леят. Постепенно до съзнанието ѝ стигна мисълта, че никой не бе чул писъците и плача ѝ. Тя бе дошла до ужасяващата сцена сама. Навсякъде личаха следите на омразната „Одесса“. Пречупени кръстове бяха издълбани в дървените стени, бяха надраскани по прозореца със сапун и изписани по пода с кръвта на Фалкенхайм. Цялата стая бе преобърната наопаки. Книгите бяха разкъсани, рафтовете изпочупени, мебелите изпотрошени — къщата бе претърсена от манааци, които бяха оставили само руини.

Но нещо бе останало... и то не бе в къщата, а навън. В гората. Хелдън се подпря с ръце на пода и придържайки се към стената, се изправи. Опитваше се отчаяно да си спомни онова, което хер Оберст ѝ бе казал преди пет дни: „Ако се случи нещо с мен, не се оставяй страхът да те завладее. Иди сама в гората, там, където ме изведе на малка разходка онзи ден. Спомняш ли си? Аз останах при едно дърво и те помолих да набереш букет горски цветя. Посочих ти как стволът се разклонява на две още от земята и дървото има свършена V-образна форма. Иди при това дърво. В клоните му съм пъхнал малка метална кутия. Вътре има бележка, която само ти трябва да прочетеш...“

Хелдън измъкна цилиндричната кутия от скривалището ѝ и махна пластмасовия капак. Вътре имаше навито на руло листче, загънато в няколко банкноти от по десет хиляди франка. Хелдън разви банкнотите и прочете бележката.

Скъпа моя Хелдън!

Нямам достатъчно време, за да ти напиша всичко, което трябва да знаеш, а и се страхувам, че по този начин ще те изложа на опасност. Преди три месеца осъществих целта си да бъдеш близо до мен, защото смятах, че си на страната на врага, когото от тридесет години искам да срещна лице в лице. Но те опознах, обикнах те и с голямо облекчение разбрах, че нямаш нищо общо с ужаса, който може отново да връхлети света.

Ако ме убият, това означава, че са ме разкрили и че скоро ще настъпят катастрофални събития. Тогава трябва да бъдат изпратени нареждания на смелите мъже, които ще застанат на последните барикади.

Трябва да отидеш сама — повтарям, сама — до езеро Нюшател в Швейцария. Не се оставяй да те проследят. Знам, че ще можеш да се изплъзнеш, защото си обучена в това. В селцето Пре дю Лак живее човек на име Вернер Герхарт. Намери го. Предай му следното съобщение: „Монетата на Волфшанце има две страни“. Той ще те разбере и знае какво трябва да направи.

Трябва да отидеш бързо, остава съвсем малко време. Не казвай нищо на никого. Не вдигай тревога. Кажи на колегите и приятелите си, че имаш да уредиш някои лични въпроси в Англия, което звучи логично, като се има предвид, че си живяла там повече от пет години.

Сега побързай, скъпа моя Хелдън. Нюшател. Пре дю Лак. Вернер Герхарт. Запомни името и изгори бележката.

Бог да те благослови!

Хер Оберст

Хелдън се облегна на дървото и погледна към небето. Рехави облачета се движеха на изток, увлечени от бързия вятър. Прииска ѝ се той да отнесе и нея от това място, където непрекъснато трябваше да бяга нанякъде, дебнеше я риск, а всеки човек можеше да се окаже неин враг.

Ноъл ѝ бе казал, че скоро всичко ще свърши и тя ще може да заживее спокойно.

Той грешеше.

* * *

Холкрофт я молеше по телефона да не тръгва поне още един ден, но не успя да я разубеди. Чрез „Галимар“ ѝ бяха съобщили, че трябва да прегледа вещите на сестра си; от Хелдън се очакваше да вземе решения и да уреди някой семейни въпроси.

— Ще ти се обадя в Женева, скъпи. Нали ще отседнеш в „Д'Акор“?

— Да. — Какво ли се бе случило? Само преди два часа Хелдън бе толкова щастлива и възторжена, а сега гласът ѝ звучеше напрегнато.

— Ще ти позвъня след един-два дни. Ще търся господин Фреска.

— Искаш ли да дойда с теб? Чак утре вечер трябва да съм в Женева. Кеслер ще пристигне около десет часа, а брат ти — още по-късно.

— Не, скъпи. Това ще е едно тъжно пътуване и предпочитам да бъда сама. Йохан е в Лондон... Ще се опитам да се свържа с него.

— Имаш някои дрехи тук.

— Да, рокля, обувки и един памучен панталон. По-бързо ще ми е да се отбия при хер Оберст... и да си взема по-подходящи дрехи за Портсмът.

— По-бързо ли?

— Да, на път за летището. Трябва да отида там на всяка цена. Да си взема паспорта, пари...

— Аз ще ти дам пари — прекъсна я Ноъл. — Мислех, че вече си ходила у тях.

— Моля те, скъпи, не ме притеснявай — отвърна Хелдън пресипнало. — Казах ти, че съм се отбила в издателството.

— Не, не ми каза така. Каза, че те са ти се обадили. — Холкрофт се разтревожи от нелогичните ѝ обяснения. Скрытата в гората къщичка на хер Оберст съвсем не беше на пътя за летището. — Хелдън, какво има?

— Обичам те, Ноъл. Ще ти се обадя утре вечер. Хотел „Д'Акор“, Женева — каза тя и затвори.

Холкрофт остави слушалката, а гласът ѝ още звучеше в ушите му. Възможно беше тя да бе тръгнала за Лондон, но той се съмняваше. Къде отиваше? Защо го излъга? По дяволите! Защо се държеше така? Какво се бе случило?

Нямаше смисъл да остава повече в Париж. Тъй като щеше да пътува до Женева сам, можеше да тръгне когато реши.

Бе рисковано да пътува със самолет или влак. Невидими очи щяха да го следят и той трябваше да се крие от тях. Помощник-управителят на хотел „Жорж V“ му нае кола под името Фреска. Дадох му карта с маршрута. Щеше да пътува към Женева през нощта.

Алтийн Холкрофт погледна през прозореца на самолета на ТАП^[1] надолу към светлините на Лисабон. След няколко минути щяха да се приземят. Тя имаше да свърши много неща през следващите дванадесет часа и се молеше на Бога да ѝ даде достатъчно сила, за да успее. В Мексико бе забелязала, че я следи някакъв мъж. После той бе изчезнал на летището, което означаваше, че там го е сменил друг.

Тя се бе провалила в Мексико. Бяха я забелязали. Щом слезеше в Лисабон, трябваше веднага да стане невидима. Не можеше да си позволи още един провал.

Лисабон.

Господи, Лисабон!

В Лисабон бе започнало всичко. Тук ѝ бе казана една лъжа, замислена с дяволско лукавство, в която тя бе вярвала цял живот. Каква глупачка се бе оказала и как се бе оставила Хайнрих да я измами!

Отначало Алтийн бе отказала да се срещнат в Лисабон, защото не можеше да преодолее омразата си към него, но заплахата му я принуди. Тя бе съвсем ясна: бащата щеше сам да разкрие позорния произход на сина си. Ноъл Холкрофт никога нямаше да бъде оставен на мира, защото името Ноъл Клаузен щеше непрекъснато да го преследва, а с него и злата участ да бъде единственият наследник на нацистки престъпник.

Какво облекчение бе изпитала след срещата! Колко благодарна му бе, че заплахата се бе оказала само средство да я извика в Лисабон! Какво изумление и страхопочитание бе изпитала, когато Хайнрих спокойно ѝ бе изложил изключителния план, чийто реален резултат щеше да дойде след години и който бе плод на мечтата за по-добър и по-справедлив свят. Тя го изслуша, повярва му и направи всичко, което той поиска от нея, защото злото трябваше да бъде поправено.

За тези няколко дни в Лисабон тя отново го бе обикнала и под напора на внезапно възкръсналите си чувства му бе предложила себе си.

Със сълзи на очи той бе отказал да я приеме. Бе ѝ отговорил, че не е достоен за нея.

Всичко това е било една майсторска игра! Каква ирония!

Заплахата, която я бе принудила да отиде в Лисабон преди тридесет години, я принуди да поеме същия риск отново. Ако тя претърпеше провал, животът на Ноъл Холкрофт щеше да бъде съсипан. Всички щяха да разберат, че той е Ноъл Клаузен, синът на Хайнрих и инструмент в ръцете на основателите на новия Райх.

Някакъв мъж бе позвънил посред нощ в апартамента ѝ в Бедфърд Хилс. Той се представи с името „Манфреди“ и тя му отвори, мислейки, че ѝ носи вест от сина ѝ. Мъжът бе евреин от някакво място Хар Ша'Алав и бе дошъл да я убие. После щял да убие и сина ѝ. Не бивало да се допуска призракът на Волфсшанце — на фалшивата Волфсшанце, да премине от Женева в Цюрих.

Алтийн се бе разгневила. Знаеше ли с кого говори този човек? Знаеше ли какво и с каква цел бе направила тя?

Мъжът знаеше за Женева и Цюрих... и срещата в Лисабон преди тридесет години, и това му бе достатъчно, за да изпитва към нея отвращение, каквото щяха да изпитват всички като него, когато научат за престъпленията ѝ.

Алтийн бе видяла болката и гнева в тъмните очи, вперени застрашително в нея като две черни дула. Тя го помоли отчаяно да ѝ каже онова, което знаеше.

Той ѝ отговори, че скоро огромни суми щели да бъдат изпратени на една организация с членове, пръснати по целия свят. За ръководителите ѝ това щял да бъде сигналът, чакан цели тридесет години.

Убийци и подпалвачи щели да създават безредици и хаос по улиците; положението щяло да свари правителствата напълно неподготвени и безпомощни да се справят. Хората във всички страни щели да се молят за стабилност и ред. Тогава властни мъже и жени, разполагащи с баснословни суми, щели да завладеят върха. Само след месеци те щели да държат целия свят в ръцете си.

Те били навсякъде, във всички страни. И чакали сигнала от Женева.

Кои са те?

Sonnenkinder. Децата на фанатици, достигнали до всички краища на земята със самолет, кораб и подводница. Онези, които ги бяха изпратили, виждаха, че каузата им умира и се надяваха наследниците им да ѝ вдъхнат живот някой ден.

Те бяха навсякъде. Срещу тях не можеха да се борят обикновени хора при установения ред и съществуващата структура на властта. Защото твърде често Sonnenkinder контролираха самата власт. Но евреите от Хар Ша'Алав се различаваха от обикновените хора и методите им на борба бяха други. Те съзнаваха, че за да спрат фалшивата Волфшанце, трябва да се борят с тях безмилостно, но тайно, без да им позволяват да разберат къде се намират или какъв е следващият им ход. А първата им задача бе да спрат разпределянето на огромната сума сред Sonnenkinder.

— Разобличете ги веднага!

— Кого! Къде? Как се казват? Как да се намерят доказателства? Кой може да каже, че този генерал, адмирал, началник на полицията, президент на корпорация, съдия, сенатор, конгресмен или губернатор е Sonnenkinder? Толкова кандидати за различни постове повтарят клишета, които завоалирано разпалват омразата, а тълпата не ги подозира в нищо. Вместо това тя ги приветства с флагчета и носи значки с ликовете им.

Те са навсякъде. Нацистът е до нас, макар да не можем да го разпознаем под маската на почтеност и облечен в безупречно изгладен костюм.

Евреинът от Хар Ша'Алав продължи да ѝ обяснява разпалено:

— Дори вие, старицата и вашият син, сте инструменти в ръцете на новия Райх; дори и вие не можете да ги разпознаете.

— Не зная нищо. Кълна се в живота си, че не зная. Не съм това, за което ме мислите. Убийте ме, за Бога, убийте ме. Сега! Излейте отъмщението си върху мен. Аз го заслужавам напълно, ако казвате истината, но ви умолявам, свържете се със сина ми. Намерете го и му обяснете. Спрете го! Не го убивайте и не го заклеймявайте. Той не знае нищо. Спасете живота му! Отнемете моя, но спасете неговия!

Тогава евреинът от Хар Ша'Алав ѝ каза:

— Ричард Холкрофт бе убит. Катастрофата, при която загина, не беше случайна.

Алтийн едва не припадна, но съумя да се овладее. Тя не си позволи да изпадне в така желаната, макар и моментна забрава.

— Боже мой...

— Волфшанце го уби. Фалшивата Волфшанце. Използваха начин, сигурен колкото газовите камери в Аушвиц някога.

— Каква Волфшанце? Защо я наричате така?

— Сама трябва да научите. Пак ще поговорим. Ако сте ме излъгали, ще ви убия. Синът ви ще живее, докато някъде някой не издаде смъртната му присъда, но на челото му ще бъде изписан пречупен кръст.

— Свържете се с него. Кажете му.

Мъжът от Хар Ша'Алав си тръгна. Алтийн седна на един стол до прозореца и се загледа в покритите от сняг нощни улици. Мислеше за Ричард, нейният любим, който се ожени за нея и я спаси заедно с детето й... Какво бе направила тя?

Но сега вече знаеше какво трябва да направи.

Самолетът се разтърси при допира на колелата до пистата, спомените й се разпръснаха и мисълта й се върна към настоящето. Вече бе в Лисабон.

Тя се бе облегнала на парапета на стария кораб, който пореше водите на река Тагуш и се носеше към залива. В лявата си ръка държеше дантелена кърпичка, която се развяваше от вятъра.

Стори й се, че го видя, но според инструкциите трябваше да остане на мястото си и да изчака той да се приближи до нея. Виждаше го за първи път, но това нямаше никакво значение. Той бе стар човек с измачкани дрехи, с тъмносиви бакенбарди и едва набола бяла брада. Огледа пътниците така, сякаш се страхуваше, че някой от тях може да повика полиция. Това бе човекът. Застана зад нея.

— Май реката е студена днес — каза той.

Вятърът грабна дантелената кърпичка и я отнесе към водата.

— Боже мой, загубих я. — Алтийн се загледа към потъващото парче плат.

— Намерихте я — отвърна мъжът.

— Благодаря ви.

— Моля ви, не се обръщайте към мен. Гледайте към небето над лагуната.

— Добре.

— Твърде щедро пръскате парите си, сеньора — каза мъжът.

— Много бързам.

— Споменавате имена, които съм чувал толкова отдавна, че не мога да си спомня лицата на тези хора. Молите ме за услуги, които години наред никой не е искал от мен.

— Едва ли времената са се променили чак толкова.

— Но те наистина са се променили, сеньора. Хората все още пътуват тайно, но сега не е така просто. Живеем в епохата на компютъра и фалшифицирането на документи вече не е на мода. Фалшивият паспорт вършеше работа по време на войната, когато имаше и определени маршрути за бежанци.

— Трябва да стигна до Женева по най-бързия начин. Никой не бива да разбере, че съм тръгнала за там.

— Ще стигнете в Женева, сеньора, и само онези, на които кажете, ще го знаят. Но това няма да стане толкова бързо, колкото ви се иска. Няма да е като с директен полет.

— Колко време ще отнеме?

— Два или три дни. Иначе не мога да ви дам гаранция. Ще ви открият или властите, или онези, от които се криете.

— Как ще стигна дотам?

— През неохранявани участъци по границите или там, където охраната може да бъде подкупена. По северния маршрут. През Сиера де Гата, Сарагоса, Източните Пиренеи. Оттам през Монпелие и Авиньон. От Авиньон ще ви вземе малък самолет за Гренобъл, после друг ще ви откара до Шамбери и Женева. Ще струва скъпо.

— Ще платя колкото трябва. Кога тръгвам?

— Довечера.

[1] Португалските авиолинии (порт.) — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Попълни регистрационната карта на хотел „Д’Акор“ и я подаде на служителя.

— Благодаря ви, господин Тенисън. Две седмици ли ще останете?

— Може и повече. Във всеки случай няма да е по-малко. Благодаря ви, че намерихте свободен апартамент.

Регистраторът се усмихна.

— За вас се обади ваш приятел, заместник-управителят на кантон Женева. Уверихме го, че ще направим всичко, за да бъде престоят ви приятен.

— Ще го информирам за безупречното ви обслужване.

— Толкова сте любезен.

— Между другото тези дни ще се срещна с моя стара приятелка, госпожа Холкрофт. Бихте ли ми казали кога ще пристигне?

Регистраторът разтвори хотелската книга и започна да я прелиства.

— Холкрофт ли се казваше?

— Да, Алтийн Холкрофт. Американка. Може би имате резервация и за сина ѝ, господин Ноъл Холкрофт.

— Страхувам се, че нямаме резервации на това име, сър. Освен това съм сигурен, че няма такова име и сред гостите на хотела.

Тенисън стисна зъби.

— Очевидно има някаква грешка. Абсолютно съм убеден, че ще отседнат в този хотел. Ако не тази вечер, то утре или вдругиден тя със сигурност ще пристигне. Моля проверете отново. Имате ли поверителен списък?

— Не, сър.

— Защото ако има такъв, аз съм уверен, че приятелят ми, заместник-управителят, би ви помолил да ми го покажете.

— Това нямаше да е необходимо, господин Тенисън. Ние разбрахме съвсем ясно, че персоналът трябва да изпълнява всичките

ви молби.

— Може би дамата пътува инкогнито. Тя проявява понякога тази странност.

Служителят обърна книгата към него.

— Моля ви, погледнете сам, сър. Може би някое от имената ще ви се стори познато.

Но Тенисън не разпозна никое име и се ядоса.

— Това ли е целият списък? — попита той отново.

— Да, сър. Хотелът е малък и бих казал, че се посещава от отбрано общество. Повечето от гостите ни не идват за първи път. Почти всички имена са ми познати.

— А кои не са? — продължаваше да упорства Тенисън.

— Това са единствените имена, които виждам за първи път в книгата — посочи той. — Господата от Германия, двамата братя Кеслер и сър Уилям Елис от Лондон. Последната регистрация бе направена само преди няколко часа.

Тенисън впи пронизващ поглед в служителя.

— Отивам в апартамента си, но ще ви помоля да покажете, че сте разбрали добре инструкцията на заместник-управителя. Трябва веднага да науча къде в Женева е отседнала госпожа Холкрофт. Ще ви бъда много благодарен, ако проверите в другите хотели, но при никакви обстоятелства не споменавайте името ми. — Той извади банкнота. — Открийте я — каза той.

В полунощ Ноъл вече бе стигнал до Шатийон сюр Сен, откъдето изненада с обаждането си Елис в Лондон.

— Какво ще направиш? — попита Елис.

— Нали ме чу, Уили. Ще ти дам петстотин долара и ще платя разноските ти за едnodневен или може би двудневен престой в Женева. Единственото, което искам, е да посрещнеш майка ми и да я отведеш със себе си в Лондон.

— Не ставам за бавачка. А и от това, което си ми казвал за майка си, ми се струва, че тя е последният човек, който се нуждае от придружител по време на пътуване.

— Но сега се нуждае. Някой я преследва, ще ти обясня, когато се видим в Женева. Какво ще кажеш, Уили? Ще го направиш ли?

— Разбира се. Но си задръж петстотинте долара. Сигурен съм, че с майка ти ще си допаднем много. Виж, може да поемеш разноските. Знаеш, че обичам да пътувам удобно.

— Докато сме още на тема пътуване, искам да те помоля да го даваш по-спокойно. Обади се в хотел „Д’Акор“ в Женева и направи резервация за преди обяд. Първият самолет пристига там в девет и половина.

— Ще покажа най-изисканото си поведение, което ще подхожда на куфарите „Луи Вюитон“. Може би и една скромна титла...

— Уили!

— Познавам швейцарците по-добре от теб. Те обожават титлите. Червиви са с пари и са готови да направят всичко за тях.

— Ще ти позвъня около десет — десет и половина. Ще използвам стаята ти, докато се уверя, че всичко е наред.

— Може, ако си доплатиш — отвърна Уили Елис. — Ще се видим в Женева.

Холкрофт се бе обадил на Уили, защото не можа да се сети за друг, който няма да задава въпроси. Елис не беше такъв глупак, за какъвто се представяше. А може би нямаше да е много лесно Алтийн да бъде изведена от Швейцария.

Тя не биваше да остава там. Враговете на плана бяха убили съпруга ѝ, щяха да убият и нея. Съвсем скоро в Женева предстоеше да се реши всичко. След два-три дни наследниците щяха да се съберат, за да подпишат документите, и след това парите да бъдат прехвърлени в Цюрих. Враговете на плана щяха да направят всичко възможно да провалят срещата в Женева. Майка му не можеше да остане там. Щяха да се случат страшни неща в Женева, той го усещаше.

Караше на юг и с падането на нощта вече бе в Дижон. Градът спеше и докато Ноъл се движеше по тъмните улички, си помисли, че и той трябва да поспи, за да е отпочинал и бодър на другия ден. Умът му трябваше да е по-бистър откогато и да било. Продължи по някакъв междуградски път, свърна в някаква отбивка и спря. Изпуши една цигара, изгаси я в пепелника, качи краката си на съседната седалка, постла шлифера си на таблото и легна върху него.

След няколко часа щеше да стигне границата и да навлезе в Швейцария сутринта още с първия поток коли. Щом се озове на швейцарска територия... Мислите му станаха неясни и той сякаш

почувства как го обгръща някаква мъгла. Започна да диша дълбоко и равномерно. И тогава се появи лицето — ъгловато, издаващо сила — лице, което не бе виждал, а му се струваше познато.

Това бе образът на Хайнрих Клаузен, който го викаше и го подканяше да бърза. Скоро мъките щяха да свършат и злото да бъде поправено.

После заспа.

Ерих Кеслер гледаше как по-младият му брат Ханс показва лекарската си чанта на служител от охраната в самолета. От Олимпийските игри през седемдесет и втора, когато у палестинците бяха намерени разглобени пушки и картечници, охраната на мюнхенското летище бе утроила бдителността си.

Напразно се стараят, помисли си Ерих. Палестинското оръжие бе внесено в Мюнхен от Волфшанце. Тяхната Волфшанце.

Ханс подхвърли някаква шега и двамата със служителя се засмяха. Но в Женева нямаше да се водят шеговити разговори с охраната, помисли си Ерих, защото нямаше да минават през никакви проверки нито в самолета, нито на митницата. Лично първият заместник-управител на кантон Женева щеше да се разпорежи за това. Един от най-известните мюнхенски лекари, специалист по вътрешни болести, пристигаше в Женева и той щеше да го посрещне като личен гост.

Но Ханс беше много повече, помисли си Ерих, докато брат му се приближаваше към вратата до него. Той бе среден на ръст, набит и имаше невероятно силно излъчване. Играеше превъзходно футбол и бе капитан на местния отбор, а след мачовете превързваше играчите от противниковия отбор, които бе контузил.

Странно, каза си Ерих, но на Ханс му подходеше много повече да бъде по-възрастният и по-опитен брат. Ако разликата в годините бе в негова полза, той щеше да работи заедно с Йохан фон Тиболт, а Ерих, кроткият учен, щеше да изпълнява второстепенна роля. Веднъж, в момент на неувереност в собствените си възможности, той бе споделил това с Йохан.

Но Фон Тиболт не искаше и да чуе подобно нещо. На него му бе нужен истински интелектуалец, човек рационален във всяко едно отношение и непозволяващ емоциите и моментните настроения да определят поведението му. Не бе ли доказвал кроткият учен, че

отговаря на тези изисквания в онези редки, но изключително важни моменти, когато бе изразявал резервираност към решенията на Тинаму и трезвите му оценки бяха предизвиквали промяна в стратегията?

Това само донякъде бе причината. Имаше нещо друго, което Йохан не искаше да признае — Ханс бе почти толкова талантлив, колкото и Фон Тиболт. Ако се стигнеше до сблъсък помежду им, Йохан може би нямаше да го понесе.

Поне така мислеше кроткият рационален интелектуалец.

— Всичко е наред — рече Ханс, щом минаха през портала и се отправиха към самолета. — Може да се каже, че американецът е вече мъртъв и никоя лаборатория няма да е в състояние да открие причината.

Хелдън слезе от влака на Нюшател. Тя поспря за миг, за да привикне със светлината, която сякаш извираше над покрива на гарата и я заслепяваше. Знаеше, че трябва да се слее с пътниците, слезли от влака, но имаше нужда от миг неподвижност, за да си поеме дъх. Цели три часа бе пътувала в тъмния товарен вагон, сгушена зад някакви сандъци с машинни части. Бе се качила на гара „Безансон“, където вратата се отвори автоматично за една минута. Точно в един без пет вратата отново се отвори и така тя пристигна в Нюшател, без никой да я забележи. Краката я боляха, усещаше пулса в слепоочията си, но бе успяла. Пътуването дотук ѝ бе струвало доста пари.

Въздухът спасително изпълни дробовете ѝ. Тя вдигна куфарите и тръгна към гарата. Селото Пре дю Лак се намираше на западния бряг на езерото и бе на не повече от тридесет километра в южна посока. Един таксиметров шофьор се съгласи да я закара дотам.

Колата подскачаше по неравния и изпълнен със завои път, но на Хелдън ѝ се струваше, че се носи плавно и спокойно. Гледаше през прозореца сините води на езерото и заоблените очертания на хълмовете зад тях. Красивата гледка я освободи от напрежението и ѝ даде възможност да обмисли положението спокойно. Какво е имал предвид хер Оберст, когато е направил така, че да е близо до нея, защото я е мислил за един от враговете си? Част от врага, който от тридесет години искал да срещне лице в лице. За какъв враг ставаше дума? И защо бе избрал точно нея?

Какво бе направила тя? Или какво не бе успяла? Дали не се повтаряше отново старото обвинение? Прокълната за неща, за които няма никаква вина? Кога за Бога това щеше да спре?

Хер Оберст е знаел, че ще умре. Смъртта го бе сварила така подготвен, сякаш я бе поканил. Старецът бе оставил на Хелдън достатъчно пари, за да пристигне благополучно в Швейцария, където трябваше да се срещне с Вернер Герхарт. Кой беше той? Какво общо имаше с Клаус Фалкенхайм? Защо точно с него трябваше да се види след смъртта на хер Оберст?

Монетата на Волфшанце има две страни.

Шофьорът прекъсна мислите ѝ.

— Долу до самия бряг има малък хотел. Не предлага кой знае какви удобства...

— Няма значение.

Стаята ѝ бе с изглед към езерото. Всичко бе толкова спокойно, че на Хелдън ѝ се прииска да седне до прозореца и да не мисли за нищо друго, освен за Ноъл, защото само когато си мислеше за него, се чувстваше... добре. Но трябваше да открие Вернер Герхарт. В телефонния указател на Пре дю Лак такава име не фигурираше. Кой знае откога в него не бяха внасяни никакви промени. Но селото не бе голямо и тя щеше да попита портиера за него между другото. Може би той го познаваше.

Оказа се, че го познава, но думите му я обезсърчиха.

— Лудият Герхарт ли? — попита пълният мъж, седнал в плетен стол зад плота на рецепцията. — Поздрави от старите приятели ли му носите? По-добре да му бяхте донесли някакъв лек, който да излекува превъртялата му глава. Няма да разбере и думица от това, което ще му кажете.

— Не знаех, че е така — отвърна Хелдън. Почувства се отчаяна.

— Идете и ще се уверите. Следобедът още не е напреднал, грее слънце, но е прохладно — по това време е на площада, храни гълъбите и им пее. Те цапат дрехите му, но той въобще не забелязва.

Видя го на площада, седнал върху каменния бордюр на кръглия фонтан. Минувачите го гледаха по-скоро с погнуса, отколкото състрадателно, но той сякаш въобще не ги забелязваше. Дрехите му бяха избелели, а палтото — дрипаво и нацвъкано от гълъбите. Изглеждаше стар и болен като хер Оберст, но бе по-нисък и по-пълен

от него. Кожата му бе бледа и изпъстрена с мрежа от червени венички. Носеше очила с дебела метална рамка. Ръцете му трепереха. Бъркаше в един книжен плик и хвърляше трохи около себе си. Гълъбите се събираха да ги кълват и пригласяха с гукането си на напевните думи, които старецът редеше с писклив глас.

На Хелдън ѝ призля — пред нея стоеше една развалина. Старецът се държеше като напълно загубил разсъдъка си човек.

Монетата на Волфшанце има две страни. Скоро ще настъпят катастрофални събития...

Като че ли нямаше смисъл да му повтаря тези думи. Все пак тя бе дошла чак дотук, убедена в сериозността на предупреждението, изречено от един велик, скъп за нея човек, когото бяха убили.

Приближи стареца и седна до него. Усети как хората започнаха да я гледат така, сякаш и тя не е с всичкия си. Заговори му тихо на немски.

— Хер Герхарт? Идвам отдалече, за да се срещна с вас.

— Каква хубава дама... хубава, хубава дама.

— Изпраща ме хер Фалкенхайм^[1]. Спомняте ли си го?

— Дом на соколи ли? Соколите не обичат моите гълъби. Те нападат моите гълъби. Приятелите ми и аз не ги обичаме, нали, милички? — Герхарт се наведе, сви устни и изпрати въздушна целувка на лакомите птици на земята.

— Щяхте да обичате този човек, ако си го спомняхте — каза Хелдън.

— Как да обичам нещо, което не познавам? Искате ли и вие малко хляб? Ако искате, хапнете, но може приятелите ми да се обидят.

— Старецът се изправи с усилие, седна на бордюра и хвърли малко трохи в краката на Хелдън.

— Монетата на Волфшанце има две страни — прошепна тя.

Тогава той ѝ отговори. Пак със същия напевен, писклив глас, но думите му бяха напълно смислени.

— Мъртъв е, нали?... Нищо не ми казвайте, само кимнете. Не забравяйте, че говорите с изкуфял старец, който бърби несвързано.

Хелдън бе твърде изненадана, за да направи какъвто и да било жест и старецът разбра. Той продължи със същата напевна интонация:

— Клаус е мъртъв. Значи са успели да го намерят и са го убили...

— „Одесса“ беше — отговори тя. — „Одесса“ го уби. Навсякъде бяха надраскали пречупени кръстове.

— Волфшанце са искали да ни заблудят. — Герхарт хвърли трохи във въздуха и гълъбите започнаха да се боричкат за тях. — Ето, милички! Време е за чая ви. — Той се обърна към Хелдън, но очите му сякаш не я виждаха. — Просто хвърлят вината върху „Одесса“. Толкова е очевидно.

— Казахте Волфшанце — прошепна Хелдън. — Един мъж на име Холкрофт е получил заплашително писмо, подписано преди тридесет години от хора, които са се нарекли „оцелелите от Волфшанце“.

За миг Герхарт престана да трепери.

— Няма други оцелели от Волфшанце, освен Клаус Фалкенхайм! Останалите, които оцеляха, не бяха орлите, те бяха измет. А сега си мислят, че е дошло тяхното време.

— Не ви разбирам.

— Ще ви обясня, но не тук. Като се здрачи, елате в къщата ми до езерото. Тръгнете на юг по пътя край езерото, точно на три километра след разклонението има пътека. — Каза ѝ как да стигне до дома му така, сякаш ѝ пееше детска песничка. Когато свърши, той се изправи пак така трудно и хвърли последните трохи на птиците. — Не мисля, че някой ще ви проследи — усмихна се глуповато, — но все пак внимавайте. Имаме много работа, която трябва да свършим бързо... Ето ви, миличките ми! Изяжте си последните трошички.

[1] Дом на соколи (нем.) — Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Малък едномоторен самолет кръжеше в нощното небе над равно пасище в Шампери. Пилотът чакаше да се появят двете редици светлини, които представляваха сигналът за кацане. На земята имаше хидроплан, който щеше да отлети минути след като самолетът стигне края на примитивната му писта и му прехвърли ценния си товар. Курсът му бе на север, по източния приток на река Рона; при Версоа щеше да премине над швейцарската граница и щеше да се приземи на деветнайсет километра северно от Женева, край Женевското езеро. Пилотите на земята не знаеха какъв е товарът, който щяха да превозват, но това не бе от значение за тях. Платено им беше толкова, колкото искаха от най-големите наркотрафиканти.

Възрастната дама бе прекъснала леденото си мълчание само веднъж по време на полета. Четири минути след като бяха преминали над Авиньон и летяха към Сен Валие, малкият самолет попадна в опасна градушка.

— Времето рязко се разваля, а самолетът ни е твърде лек — каза пилотът. — Ще бъде по-разумно да се върнем.

— Издигнете се по-високо.

— Нямаме достатъчно мощност, а и не знам колко е широк фронтът.

— Тогава продължавайте напред. Платила съм ви не само да ме превозите, но и да пристигна в определеното време. Довечера трябва да съм в Женева.

— Ако ни отнесе към реката, ще подкупя патрула. Вече го направих на границата в Пор Бу и нищо не може да ми попречи да го сторя отново. Продължавайте.

— А ако се разбием, мадам?

— Недейте.

В тъмнината под тях една след друга светнаха двете сигнални редици на Шампери. Пилотът наклони крилото на самолета наляво, започна да се спуска надолу и след секунди се приземи.

— Добър сте — призна възрастната дама и посегна да откопчае колана си. — Пилотът, който ще ме вземе оттук, от вашата класа ли е?

— Да, мадам. Освен това има още едно преимущество. Знае как са разположени радарите в тъмнината с точност до десета от въздушната миля. Но за такъв професионализъм се плаща скъпо.

— С удоволствие — отговори Алтийн.

Точно в десет часа и петдесет и седем минути хидропланът се издигна срещу нощния вятър. Щяха да прелетят много ниско през границата при Версоа, и то за много кратко време — между двайсет минути и половин час. Това бе най-трудният участък от маршрута. Професионалистът в пилотската кабина беше набит мъж с червена брада и оредяваща червена коса. Той дъвчеше края на недопушена пура и говореше английски със силен елзаско-лоренски акцент. Първите няколко минути караше мълчаливо, после каза нещо, което смая Алтийн.

— Не зная каква стока пренасяте, мадам, но ви търсят из цяла Европа.

— Какво? Кой ме търси и откъде знаете вие за това? Гарантираха ми, че името ми няма да бъде споменато.

— Интерпол е разпространил навсякъде бюлетин с много точно описание. Твърде рядко международната полиция търси жена на... да кажем, на вашата възраст и с външен вид като вашия. Предполагам, че се казвате Холкрофт.

— Няма какво да предполагате — Алтийн стисна здраво колана, за да се овладее. Не знаеше защо толкова се изненада — нали мъжът от Хар Ша'Алав я бе предупредил, че те са навсякъде. Но фактът, че тази Волфшанце имаше достатъчно влияние над Интерпол, за да използва нейния апарат, ѝ се стори твърде обезсърчителен. Тя трябваше да се крие не само от нацистите от Волфшанце, но и от цялата полицейска мрежа. Това бе добре измислен капан, защото престъплението ѝ бе очевидно. Тя бе нарушила закона — бе пътувала с фалшив паспорт, а после бе изчезнала. Нямахте как да оправдае извършеното престъпление, защото споменаването на името на сина ѝ — син на Хайнрих Клаузен, в толкова мащабна конспирация можеше да съсипе живота му. Да, това бе най-лошият вариант и тя не биваше да си затваря очите за него. Горчивата ирония се състоеше в напълно реалната възможност Волфшанце да е проникнала дълбоко в

съдебната власт... Те бяха навсякъде. Волфшанце щяха да я убият веднага щом я заловят, без да ѝ позволят да каже онова, което знае.

Алтийн не се страхуваше от смъртта, а от реалната опасност да заглушат гласа ѝ. Тя се обърна към брадатия пилот.

— Откъде знаете за този бюлетин?

Мъжът сви рамене.

— А откъде знам за радарите? Вие ми плащате, аз плащам на други. В наши дни няма такова нещо като чиста печалба.

— Казва ли се в бюлетина защо... се издирва тази стара жена?

— Съобщението е странно, мадам. Според него тя пътува с фалшиви документи и въпреки това никъде не бива да я задържат. На Интерпол в Париж трябва да се докладва къде е била забелязана, а те, от своя страна, ще предадат информацията в Ню Йорк.

— Ню Йорк ли?

— Оттам е подадено съобщението. Подписано е от детектив лейтенант на име Майлс от нюйоркската полиция.

— Майлс? — Алтийн се намръщи. — Никога не съм чувала това име.

— Може би другата жена го е чувала — изрече невъзмутимо пилотът и премести пурата в устата си.

Алтийн затвори очи.

— Бихте ли искали да получите съвсем чиста печалба?

— Аз не съм комунист и думата не ми се струва обидна. Как?

— Помогнете ми да се свържа с един човек в Женева.

Пилотът наклони самолета надясно, следейки таблото.

— Ще ви излезе скъпо.

— Ще ви платя — отвърна тя.

Йохан фон Тиболт кръстосваше хотелската стая като разярен хищник. Публиката му се състоеше от двамата братя Кеслер; преди няколко минути оттам си бе тръгнал заместник-управителят на кантон Женева. Напрежението между тримата бе очевидно.

— Тя е някъде тук, в Женева — каза Фон Тиболт. — Тя трябва да е тук.

— Но явно е под чуждо име — обади се Кеслер; до краката му лежеше лекарската му чанта. — Ще я намерим. Просто трябва да

пуснем навсякъде хора, които разполагат с нейното описание. Заместник-управителят ни увери, че няма да има проблеми.

Фон Тиболт се спря.

— Няма да има проблеми? Дано се окажете прав. Заместник-управителят каза също, че женевската полиция е получила от Интерпол бюлетин за издирването ѝ. От което следва, че тя е пропътувала най-малко четири хиляди мили, без да бъде забелязана. За тези четири хиляди мили тя е прелетяла през няколко граници, била е проверена най-малко от две паспортни служби, а името ѝ не е засечено от компютрите. Никъде нищо. Не се заблуждавайте. Тя е по-добра, отколкото мислехме.

— Утре е петък — намеси се Ерих. — Холкрофт ще пристигне и ще ни се обади. Щом той бъде с нас, ще я пипнем.

— Беше казал, че ще отседне в „Д’Акор“, а е променил плановете си. Той не е направил резервация там, а господин Фреска е напуснал „Жорж V“ — Фон Тиболт спря до прозореца. — Това не ми харесва. Нещо не е както трябва.

Ханс се протегна за чашата си.

— Мисля, че ти убягва очевидното.

— Кое е то?

— Според Холкрофт нищо не е наред. Той мисли, че го преследват. Ще бъде предпазлив, за да избегне преследвачите си. Бих се изненадал, ако направи резервацията на истинското си име.

— Предполагам, че ще използва Фреска или някое друго, което бих разпознал, щом го видя — възрази Фон Тиболт на по-младия от братята. — Но такава име няма в нито един хотел в Женева.

— А има ли „Тенисън“? — попита Ерих тихо. — Или нещо подобно?

— Хелдън ли? — Йохан се обърна към него.

— Да — кимна по-възрастният брат. — Те бяха заедно в Париж. Предполагам, че тя му помага, ти сам си го казвал.

Фон Тиболт стоеше неподвижно.

— Хелдън и нейните гнусни скитници си имат достатъчно грижи в момента. Те търсят убийците на хер Оберст сред членовете на „Одесса“.

— Фалкенхайм? — Ханс се намръщи. — Фалкенхайм е мъртъв?

— Фалкенхайм беше един от основателите на Нахрихтендинст и последният ѝ ръководен член. След неговата смърт Волфшанце остава без противници. Неговата еврейска армия е обезглавена. Малкото, което знаят, ще бъде погребано с лидерите им.

— Евреи? Заедно с Нахрихтендинст? — попита раздражено Ерих. — Какво за Бога искаш да кажеш?

— За нападението на кибуца Хар Ша'Алав ще хвърлим отговорността върху терористите от „Рахе“. Сигурен съм, че Хар Ша'Алав ти звучи познато. В последна сметка Нахрихтендинст се обърнаха към евреите от Хар Ша'Алав, мършата отиде при мърша.

— Искам по-точно обяснение! — настоя Ерих Кеслер.

— По-късно. Задачата ни сега е да открием майката и сина. Трябва да... — Фон Тиболт замълча и се замисли. — Най-важното. Трябва винаги да се знае кое е най-важното — заговори сякаш на себе си той. — А в случая това е документът в Голямата Женевска банка, което означава, че на преден план стои синът. Намерете го и го дръжете в пълна изолация. Само за трийсет и няколко часа. После вече няма да ни е нужен.

— Не те разбирам — прекъсна го Ханс. — Какво ще стане след трийсет часа?

— Ние тримата ще сме се срещнали с директорите на банката — каза Ерих. — Всичко ще бъде подписано в присъствието на пълномощник на банката при стриктно спазване на швейцарските закони. Парите ще бъдат прехвърлени в Цюрих и в понеделник сутринта ние ще поемем контрола върху разпределението им.

— Но трийсет часа от петък сутринта е...

— Събота по обяд — довърши изречението Фон Тиболт. — Ще се срещнем с директорите в събота в девет часа. Нашето участие никога не е било поставяно под въпрос, както си въобразяваше Холкрофт. Манфреди уреди този въпрос още преди месеци. Ние не само отговаряме на условията, но се доближаваме до образа на светци с ореола от писмото на британското разузнаване. До събота на обяд всичко ще е свършено.

— Нима те толкова силно желаят да извадят седемстотин и осемдесет милиона долара от трезорите си, че ще отворят банката в събота?

Русият мъж се усмихна.

— Подадох молба от името на Холкрофт за ускоряване на операциите поради съображения за поверителност. Директорите не възразиха — нали ще получат своето, а не вярвам и Холкрофт да има нещо против. Самият той иска всичко да свърши колкото се може по-бързо. Той е на края на силите си. — Фон Тиболт погледна към Ерих Кеслер и се усмихна широко. — Холкрофт ни смята за свои приятели и се нуждае отчаяно от подкрепата ни. Нещата се развиват много благоприятно, отколкото сме очаквали.

Кеслер кимна.

— До събота на обяд той ще е подписал всичко, включително и последното условие.

— Какво последно условие? — попита Ханс разтревожен. — Какво означава това? Какво трябва да подпише?

— Ние също ще трябва да го подпишем — отвърна Фон Тиболт и направи пауза, за да придаде тежест на думите си. — Това е условието, което поставят швейцарските закони при изтеглянето на толкова големи суми. Ние се познаваме и си даваме ясна сметка за голямата отговорност. В случай че някой от нас почине преди другите, той прехвърля правата и привилегиите си на останалите участници в плана. С изключение, разбира се, на двата милиона, които ще получат неговите наследници. Тъй като сумата ще бъде прехвърлена на сметката на всеки един от нас и другите няма да имат никакви права над нея, всякакви мотиви за двойна игра отпадат.

По-младият Кеслер тихо подсвирна.

— Просто гениално. Значи това последно условие — че в случай на смърт отговорността се прехвърля върху другите участници, не е трябвало да се включва в документа, защото се съдържа в закона. Ако фигурираше в документа, щеше от самото начало да събуди подозрения у Холкрофт. — Лекарят поклати глава и каза с блеснали очи: — Но то не фигурира, защото такъв е законът.

— Точно така. А законът трябва да се спазва. След един месец или шест седмици това няма да е от значение, но докато не сме напреднали достатъчно с разпределянето на средствата, не бива да създаваме никакви поводи за тревога.

— Съгласен съм — каза Ханс. — Но след срещата ни утре на обяд ние повече няма да имаме нужда от Холкрофт, нали?

Ерих вдигна ръка.

— Най-добре ще е да му дадем от твоите опиати, които да го държат известно време, за да не събудим подозрения с внезапното му изчезване. Той ще остане жив, но няма да бъде на себе си, докато разпределим по-голямата част от сумата. Тогава вече няма да има значение. Светът ще си има много по-големи грижи и убийството му няма да впечатли никого. Но сега трябва да направим това, което Йохан казва — да открием Холкрофт, преди майка му да го е намерила.

— И под един или друг претекст — добави Фон Тиболт, — да го държим в изолация до срещата ни вдругиден. Тя несъмнено ще се опита да се свърже с него и така ще разберем къде се намира. В Женева имаме хора, които ще се погрижат за останалото. — Той се поколеба. — Както винаги, Ханс, брат ти разглежда оптималния вариант. Но отговорът на въпроса ти е „да“. След събота на обяд Холкрофт няма да ни е нужен. Като се замисля, не съм сигурен дали е нужно да го оставяме дори и няколко седмици след това.

— Ужасно се дразня, като те слушам — намеси се ученият. — Обикновено се съгласявам с теб, но сега мисля, че една промяна в стратегията на този етап е крайно нежелателна. Холкрофт не бива да изчезва веднага. Както ти каза, докато не напреднем с изпълнението на плана, не бива да привличаме вниманието върху себе си.

— Не мисля, че ще се стигне до това — отвърна Фон Тиболт. — Бащите ни щяха да одобрят промяната, която направих. Преместих датите в програмата по-напред.

— Какво?

— Когато казах преди малко, че не бива да създаваме поводи за тревога, аз нямах предвид Холкрофт, а закона — той е вечен, за разлика от нас.

— Какви дати? Защо си ги променил?

— Първият въпрос е по-съществен, но на него можеш да си отговориш и сам. — Йохан застана пред стола на по-големия брат. — Коя беше най-ефективната стратегия, използвана от отечеството ни? Ако я бяхме приложили и срещу англичаните, щяхме да ги поставим на колене пред Райха. Как се наричат онези мълниеносни нападения, които разтърсиха света?

— Blitzkrieg — отвърна лекарят вместо брат си.

— Да. Светкавични атаки, чийто източник остава невидим до последния момент. Войници, танкове и оръжие помитаха границите и

оставяха след себе си разруха и хаос. Навлизаха във вътрешността на страната, без да оставят време на врага да се опомни и да прегрупира войските си. Блицкриг, Ерих. Трябва да възприемем тази стратегия и да нямаме никакви колебания.

— Абстрактни теории, Йохан! Дай ми конкретни факти!

— Добре. Първо, Джон Тенисън е подготвил статия, която още утре ще излезе във всички вестници. В нея авторът ще съобщи сензационната новина за намирането на дневника, който Тинаму е водил и в който е записвал имената на клиентите си, датите, източниците на средства. Това ще подейства като шок върху правителствата в целия свят. Второ. В събота женеvският документ ще бъде подписан и сумата ще бъде прехвърлена в Цюрих. В неделя се преместваме в нашата главна квартира там. Всички те очакват сигнала ни. Ако дотогава Холкрофт е все още жив, Ханс ще го упои. Трето. В понеделник ще имаме ликвидни активи, чието разпределение ще контролираме. Имайки предвид часовите пояси, ще започнем да изпращаме телеграфически сумите на хората ни, като се съсредоточим върху основните райони в света. Първо тук, в Женева, после Берлин, Париж, Мадрид, Лисабон, Лондон, Вашингтон, Ню Йорк, Чикаго, Хюстън, Лос Анжелис и Сан Франциско. В пет часа цюрихско време ще се насочим към Пасифика, Хонолулу, Маршалските и Гилбъртските острови. В осем ще изпратим записи в Нова Зеландия, Оуклънд и Уелингтън, а в десет — в Австралия — Брисбейн, Сидни, Аделаида, после към Пърт, Сингапур; след това ще преминем към Далечния изток. С Ню Делхи ще приключи първата фаза, в края на която ще сме изпратили телеграфически записи в повече от 3/4 от земното кълбо. Четвърто. След още двадесет и четири часа, във вторник, трябва да получим потвърждение, че средствата са пристигнали, вече са обърнати в брой и могат да се използват. Пето. От Цюрих ще проведе двайсет и три разговора с двайсет и тримата мъже от различни столици, използвали услугите на Тинаму. Ще им кажа, че в следващите няколко седмици към тях ще бъдат предявени изисквания, които очаквам да удовлетворят. Шесто. В сряда започваме. Първото убийство ще бъде символично. Канцлерът в Берлин, председателят на Бундестага. Ще пометем всичко на запад с блицкриг — Фон Тиболт замълча за момент. — В сряда код Волфшанце ще бъде задействан.

Телефонът иззвъня, но в първия миг никой не реагира. Фон Тиболт вдигна слушалката.

— Да?

Той гледаше втренчено в стената и слушаше, без да пророни думи. Накрая каза:

— Използвайте паролата, която ви дадох. Убийте ги — и затвори.

— Какво има? — попита лекарят.

Без да сваля ръката си от слушалката, Фон Тиболт отговори с равен глас:

— Беше ми хрумвало, че може би... без, разбира се, да съм сигурен... но реших да изпратя човек в Нюшател. За да наблюдава някого. Въпросната личност се е срещнала с някого. Но вече няма значение — скоро и двамата ще бъдат мъртви. Моята красива сестра и предателят Вернер Герхарт.

Не е възможно, мислеше си Холкрофт, докато слушаше обяснението на Уили Елис по телефона. Беше му се обадил в „Д’Акор“ от телефонна кабина на оживения женевски „Плас Ньов“, напълно убеден, че декораторът вече се е видял с Алтийн. Но не беше така — нея я нямало там. И все пак майка му бе казала, че ще отседне в хотел „Д’Акор“. И че ще го чака там.

— Ти описа ли я? Американка, около седемдесетте, твърде висока за жена?

— Естествено. Повторих всичко, което ми каза преди половин час. Никой от гостите на хотела не се казва Холкрофт и сред тях няма жена, която да отговаря на описанието. И въобще няма никакви американци.

— Ама че работа — Ноъл се опита да се съсредоточи. Тенисън и братята Кеслер щяха да дойдат чак вечерта и той нямаше към кого да се обърне. Дали майка му не правеше същото като него? Възможно бе и тя да се опитва да се свърже с него отвън, очаквайки той да е в хотела. — Уили, обади се на рецепцията, остави името ми, кажи им, че току-що съм ти позвънил, за да проверя дали има съобщения за мен.

— Мисля, че не са ти ясни правилата за поведение в Женева — отвърна Уили. — Съобщение за дадено лице никога няма да бъде предадено на трети непознат и в „Д’Акор“ няма да направят изключение. Честно казано, когато попитах за майка ти, служителят ме

изглежда доста странно. Едва ме остави да се доизкажа, проклетникът, въпреки моя „Луи Вюитон“.

— Нищо, опитай отново.

— Мисля, че има по-добър начин. Ако аз... — Уили замълча. Ноъл дочу слабо потропване от другата страна на линията. — Чакай малко — някой чука на вратата. Ще ида да видя кой е и веднага се връщам.

Холкрофт долови шум от отваряне на врата, гласове — неясни гласове, които питаха, Уили отговаряше нещо, а след това се чува стъпки. Той зачака приятеля си да се върне на телефона.

Стори му се, че някой се изкашля. Не, звукът беше по-различен. Дали това не бе сподавен вик? Като че ли някой се бе опитал да извика.

— Уили?

Тишина. После отново шум от стъпки.

— Уили? — Ноъл почувства как кръвта се смразява в жилите му! Болката в стомаха му се върна и той си спомни думите. Съвсем същите думи!

...Някой чука на вратата. Ще ида да видя кой е и веднага се връщам...

Изречени от друг англичанин. На четири хиляди мили оттук, в Ню Йорк. А в прозореца на отсрещната сграда бе запалена кибритена клечка.

Питър Болдуин.

— Уили! Уили, обади се! Уили!

Чу се прещракване. Връзката прекъсна.

О, Боже! Какво бе направил? Уили!

По челото му избиха капчици ледена пот; ръцете му се разтрепериха.

Трябва да отиде в „Д’Акор“! Веднага трябва да отиде там, да открие Уили и да му помогне. О, Боже! Само ако можеше да изчезне болката, която като с чук блъскаше слепоочията му!

Той изхвърча от телефонната кабина и се затича към колата си. Запали двигателя, без да съзнава къде е и накъде отива. Да, към хотел „Д’Акор“! На Рю де Гранж, близо до „Пюи Сен Пиер“. На тази улица къщите бяха все стари, солидни. „Д’Акор“ беше най-голямата сграда там. На хълма... кой хълм? Нямаше никаква представа как да го намери!

Той пое припряно и малко по-надолу, на светофара, спря. През прозореца изкрещя на жената в спрялата до него кола:

— Моля ви! За Рю де Гранж... по кой път?

Тя го погледна изумено, но извърна глава сякаш нищо не беше чула, и се загледа право напред.

— Моля ви, има пострадал! И то, страхувам се, много тежко. Моля ви, мадам! Не говоря добре френски, нито немски... моля ви!

Жената отново се обърна и се вгледа за миг в него. После се пресегна и спусна надолу прозорчето.

— Рю де Гранж?

— Да, моля!

Тя му обясни набързо. Пет преки по-надолу, завой вдясно в подножието на хълма, после вляво...

Колите потеглиха. Целият облян в пот, Ноъл се опитваше да запомни инструкциите дума по дума, всеки номер и завой. Той благодари високо и потегли.

Внезапно се озова на старата улица, без сам да разбере как точно стана това. Подкара нагоре по наклона и след малко встрани се появиха позлатените букви: „HOTEL D'ACCORD“.

Той паркира с треперещи ръце и слезе от колата. На два пъти неуспешно се опита да я заключи, но не успя да уцели ключалката. Задържа дъх и притисна пръстите си в металната броня, за да спрат да треперят. Трябваше да се овладее и да помисли. И най-вече — трябваше да бъде предпазлив. Вече бе виждал врага и бе влизал в двубой с него. Не се страхуваше да го направи отново.

Ноъл погледна към богато украсения вход на хотела. Зад стъклените врати портиерът говореше с някого във фойето. Не можеше да влезе оттук — ако врагът бе хванал Уили Елис в капан, сега очакваше и той да попадне в него.

Тясна уличка минаваше от едната страна на хотела и се спускаше надолу. Върху каменната стена имаше табела с надпис: LIVRAISONS^[1].

Сигурно оттук щеше да излезе на някой от сервизните входове. Той вдигна яката на шлифера си и закрачи надолу по тротоара. Бе пъхнал ръце в джобовете си и с едната напипа дулото на пистолета, а с другата — заглушителя. За миг си помисли за човека, който му ги бе дал — Хелдън. Къде ли бе тя сега? Какво се бе случило?

За тебе вече нищо няма да е същото...

Наистина нищо.

Когато се изравни с входа, от него тъкмо излизаше един доставчик, облечен в бяла престилка. Ноъл вдигна ръка и му се усмихна.

— Извинете, говорите ли английски?

— Но, разбира се, мосьо. Това е Женева.

Глупавият американец искал да си направи шега с някого — напълно безобидна, и бе готов да му плати за престилката петдесет франка — два пъти повече от цената ѝ като нова. Сделката бе сключена набързо — това беше Женева. Холкрофт свали шлифера и го преметна през лявата си ръка. Облече престилката и влезе вътре.

Апартаментът на Уили бе на третия етаж, последната врата в успоредния на главната улица коридор. Ноъл мина през неосветено фоайе и се заизкачва по тъмните стълби. На площадката до стената бе опряна количка, а на нея бяха оставени три неразпечатани кутии с хотелски сапун под една полупразна. Холкрофт я отмести, взе останалите три и продължи по мраморните стълби, надявайки се да мине за служител на хотела.

— Jacques? C'est vous?^[2] — попита приятен глас от долния етаж. Холкрофт се обърна и вдигна рамене.

— Pardon. Je croyais que c'était Jacques qui travaille chez la fleuriste^[3].

— Non — отвърна Ноъл бързо и продължи нагоре.

Стигна до третия етаж, остави кутиите със сапун на стълбището и свали престилката. Сложи си шлифера, напипа пистолета в джоба си и бавно отвори вратата на коридора. Нямаше никой.

Той тръгна към последната врата вдясно, ослушвайки се напрегнато за шумове, но не се чуваше нищо. Спомни си как бе правил същото в една сграда на светлинни години далеч от украсения с орнаменти с цвят на слонова кост коридор, в който се намираще в момента. Това се бе случило в Монtringo... Място, което за него бе свързано с изстрели. И смърт.

О, Боже, дано нищо не се е случило на Уили. Приятелят, който не му бе отказал, когато не можеше да се обърне към никой друг. Холкрофт извади пистолета и посегна към дръжката на вратата. Изтегли се колкото може по-назад.

С рязко движение изви дръжката настрани и блъсна вратата с цялата си тежест, запъвайки я с рамо като с лост. Оказа се отключена, разтвори се широко и се удари с трясък в стената.

Ноъл клекна и насочи пистолета напред. Стаята бе празна, прозорецът зееше, а студеният зимен вятър издуваше завесите. Той тръгна към него озадачен — защо ли прозорецът стоеше отворен в такава време?

Тогава ги видя. Петната от кръв по перваза. Ярки кървави петна. Червените струйки водеха към аварийните стълби. Човекът, който е слязъл по тях, е бил много тежко ранен.

— Уили? Уили, тук ли си?

Никакъв отговор.

Холкрофт се втурна към спалнята. Нямаше никой.

— Уили?

Тъкмо щеше да се обърне, когато зърна странни отпечатъци по съседната затворена врата. Тя бе изпъстрена с пищно изрисувани рози, бели и светлосини лилии, разделени от златисти ивици. Но това, което той бе видял, не бе част от орнаментите в стил рококо.

Това бяха замазани кървави отпечатъци.

Ноъл се спусна към вратата и я изрита с такава сила, че тя изпраця и от нея отхвърчаха трески.

Пред очите му се разкри смразяваща картина. През ръба на ваната бе повесено обезобразеното тяло на Уили Елис, потънало в кръв. По гърдите и стомаха му зееха дълбоки рани, от прогизналата с кръв риза се подаваха вътрешности. Гърлото му бе прерязано почти напълно и главата му едва се държеше за врата; очите му се бяха втренчили с агонизиращ поглед в тавана.

Ноъл рухна на земята. Опитваше се да си поеме въздух, но дробовете му сякаш бяха запушени.

И тогава той видя думата, издраскана с кръв по плочките над обезобразения труп: NACHRICHTENDIENST.

[1] Доставки (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Жак? Вие ли сте? (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Извинете. Взех ви за Жак, който работи при цветарката (фр.)
— Б. пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Хелдън намери пътеката на три километра след разклонението на пътя, който водеше към Пре дю Лак. Запали фенерчето, което бе поискала от портиера, за да не се залута по горската пътека към дома на Вернер Герхарт.

„Не прилича много на къща“, мина ѝ през ума, когато стигна до странната постройка, наподобяваща миниатюрна каменна крепост. Тя бе много по-малка от къщичката на хер Оберст, но стените ѝ изглеждаха доста дебели. Светлината на фенерчето ѝ се плъзна по изпъкналите каменни блокове, от които бяха построени стените; покривът отгоре също бе солиден. Имаше няколко тесни и високи прозорчета. Никога не бе виждала подобно жилище. Приличаше на омагьосано място от детска приказка.

Но то отговаряше на въпроса, който си бе задала, докато слушаше думите на портиера няколко часа след срещата с Герхарт на площада.

— Намерихте ли Лудия Герхарт? Казват, че преди да му се разхлопа дъската, е бил голям дипломат. Чувам, че някои от старите му приятели все още се грижат за него, макар че не идват да го видят. Преди години му построиха здрава къщичка край езерото. Никакъв декемврийски вихър не може да я помръдне.

Тя щеше да издържи не само на вятъра, но и на бури и снежни преспи. Някой наистина се бе погрижил за стареца.

Чу се шум от отваряне на врата и Хелдън се сепна, защото не бе видяла врата върху страничната част на фасадата. В светлината на фенерчето зърна малката фигура на Вернер Герхарт, застанал под навеса на входа откъм езерото. Той ѝ махна.

Как старецът бе чул стъпките ѝ?

— Ето че ме намерихте — посрещна я той с напълно нормален глас. — В гората сега е студено. Бързо влезте да се сгреете на огъня. Ще прием чай.

Стаята бе по-просторна, отколкото човек можеше да предположи, гледайки постройката отвън. Мебелировката бе от кожа и дърво — стара, солидна и удобна. Хелдън седна на една табуретка, топлината на огъня постепенно започна да прониква в тялото ѝ. Чак сега разбра колко е измръзнала.

Герхарт пръв заговори за това, което тя мислеше да го попита.

— Дойдох тук от Берлин преди пет години. Минах през Мюнхен, където бе подготвено прикритието ми. Оттогава аз съм жертва на „Одесса“, човек-развалина, който прекарва в самота изкуфялата си старост и е станал за посмешище в селото. Един лекар в клиниката записва резултатите от прегледите в медицинския ми картон. Ако се наложи, името му е Литвак. Той е единственият, който знае, че съм съвсем нормален.

— Но защо е нужно да се криете?

— Ще разберете от разказа ми. Между другото вие се изненадахте, че съм усетил приближаването ви — Герхарт се усмихна. — Тази примитивна постройка край езерото има много фини „сетива“. Тя ми съобщава кога идва някой. Чува се и най-слабият шум. — Лицето на стареца помръкна. — Какво се случи с Клаус?

Тя му разказа. Герхарт мълчеше, очите му издаваха дълбока болка.

— Животни — каза той. — Те не могат дори да извършат достойна екзекуция, а трябва да убиват зверски. Проклети да са!

— Кои?

— Фалшивата Волфшанце. Животните, а не орлите.

— Орли? Не ви разбирам.

— През юли четиридесет и четвърта генералите бяха подготвили заговор за убийството на Хитлер. Повечето от тези военни бяха почтени хора, осъзнали какви ужаси са извършили Фюрерът и манаците около него. Те не искаха да се бият за такава Германия. Целта им бе да убият Хитлер, да пледират за справедлив мир и изобличат убийците и садистите, които бяха действали от името на Райха. Ромел нарече тези мъже „истинските орли на Германия“.

— Орлите... — повтори Хелдън. — „Няма да спрете орлите.“

— Моля? — не я разбра старецът.

— Нищо. Продължавайте, моля ви.

— Разбира се, опитът на генералите бе неуспешен и последва кървава чистка. 212 офицери, някои от които заподозрени съвсем слабо, бяха подложени на мъчения, а после разстреляни. Волфшанце бе използвана като извинение за последвалата разправа с неподчинението на войниците на Райха. Хиляди бяха екзекутирани по скалъпени обвинения заради най-малката критика по политически и военни въпроси. Повечето от тях никога не бяха чували за главната квартира Волфшанце, нито за опита за убийство на Хитлер. На Ромел бе заповядано да се самоубие — това бе наказанието за отказа му да извърши още пет хиляди безпричинни екзекуции. Това, от което генералите се страхуваха най-много, се бе превърнало в реалност — манияците държаха цялата власт. Точно това те се бяха опитали да предотвратят при Волфшанце. Тяхната Волфшанце — истинската.

— Тяхната... Волфшанце? — вдигна вежди Хелдън. — „Монетата на Волфшанце има две страни.“

— Да — отвърна Герхарт. — Имаше и друга Волфшанце. Това бяха група хора, които също искаха да убият Хитлер, но по съвсем други причини — те смятаха, че той се е провалил, виждаха слабостите му и изчерпаните му способности. Целта им бе да заменят една лудост с друга, по-надеждна. Те нямаше да апелират за сключване на мир, а щяха да водят войната до пълния ѝ край. Бяха замислили тактики, използвани преди векове от монголските армии в Азия и отдавна забравени от човечеството. Цели народи щяха да бъдат държани като заложници, най-малкото неподчинение щеше да се наказва с масови екзекуции. Терорът, който щеше да залее света, щеше да е толкова ужасен, че на човечеството нямаше да му остане нищо друго, освен да моли за милост, за да оцелее. — Герхарт замълча. Когато отново продължи, гласът му бе изпълнен с омраза. — Това беше фалшивата Волфшанце и тя нямаше нищо общо с нашата. Хората от тази Волфшанце все още преследват целта си.

— Но те също са участвали в заговора срещу Хитлер — каза Хелдън. — Как оцеляха?

— Като станаха най-ревностни поддръжници на Хитлер. Те бързо се ориентираха в обстановката и възмутени от заговорниците, ги предадоха. Както се и очакваше, Фюрерът бе впечатлен от тяхната преданост и от жестокостта им към другите, защото прекалено много се страхуваше за живота си. Той възложи провеждането на екзекуциите

на някои от тях и с удоволствие установи колко голямо бе желанието им да му служат.

Хелдън се премести по-напред на табуретката.

— Казахте, че тези хора от другата Волфшанце все още преследват целта си. Но може би повечето от тях вече са мъртви?

Старецът въздъхна.

— Вие май наистина не знаете. И Клаус каза така.

— Вие знаете коя съм аз? — попита Хелдън.

— Разбира се. Вие изпрацахте писмата.

— Пускала съм много писма на хер Оберст, но нито едно до Нюшател.

— Онези, които са били за мен, съм ги получавал.

— И той ви е писал за мен?

— Да, често. Клаус много ви обичаше — Герхарт се усмихна топло, но когато пак заговори, усмивката му изчезна. — Попитахте как могат мъжете от фалшивата Волфшанце да се борят за идеята си след толкова много години. Права сте, разбира се, че повечето от тях са мъртви. Децата им продължават да действат за изпълнението на техния план.

— Децата им?

— Да, те са навсякъде, във всеки град и село по целия свят. Занимават се с всякакви дейности и членуват във всевъзможни политически партии. Задачата им е да оказват натиск и да убеждават хората колко по-хубав би бил животът им, ако силните станат непримирими към слабостта. Вместо истинските решения на проблемите се чуват гневни гласове, а омразата постепенно измества разума. Това е навсякъде, но малцина от нас знаят, че това е част от един глобален замисъл. Децата пораснаха.

— Как са били подготвени те?

— Ето това е най-важният въпрос, чрез който ще получите отговори и на останалите. — Старецът се наведе напред. — Нарича се „Операция Sonnenkinder“, началото ѝ бе поставено през 1945 година. Хиляди деца, от шестмесечни бебета до шестнайсетгодишни юноши бяха изпратени от Германия до различни точки на земята...

Докато Герхарт ѝ разказваше историята, Хелдън усети как започна да ѝ прималява.

— Беше измислен план — продължи Герхарт, — който щеше да осигури хиляди милиони долари на Sonnenkinder за определен период от време. Този период — тридесет години, бе изчислен въз основа на предвиждания за закономерните икономически процеси.

Хелдън шумно си пое дъх и той млъкна за момент.

— Планът бе измислен от трима мъже...

От гърлото ѝ се изтръгна вик...

— ...които са имали достъп до огромни фондове. Единият от тях е може би най-гениалният финансов манипулатор на нашето време. Точно той е обединил международните икономически сили и осигурил издигането на Адолф Хитлер. И когато видя, че Райхът ще се провали, той започна изграждането на нов райх.

— Хайнрих Клаузен... — прошепна Хелдън. — Боже мой, не! Ноъл... О, господи, Ноъл!

— Той е само инструмент, едно средство, чрез което могат да се изтеглят парите. Той не знае нищо.

— Тогава... — Очите на Хелдън се разтвориха широко, а слепоочията ѝ запулсираха до болка.

— Да — Герхарт хвана ръката ѝ. — Един от синовете бе избран. Изключително надарено момче и фанатичен член на „Хитлеровата младеж“. Талантливо и красиво дете, което е било наблюдавано, обучавано и подготвяно за мисията си.

— Йохан... о, Боже, това е Йохан.

— Да, това е Йохан фон Тиболт. Неговата цел е да поведе Sonnenkinder към тяхното всемогъщество.

В слепоочията ѝ все по-силно отекваха удари като от барабан — влудяващо гръмовни.

Тя отвори очи, без да знае колко време е прекарала в безсъзнание. Герхарт бе повдигнал главата ѝ върху табуретка и бе опрял до устните ѝ чаша бренди. Тя пое чашата и отпи. Алкохолът бързо се разнесе по тялото ѝ и я върна към ужасяващия факт.

— Йохан — прошепна тя, самото произнасяне на това име вече ѝ причиняваше болка. — Затова хер Оберст...

— Да — Старецът продължи мисълта си. — Затова Клаус направи така, че да сте близо до него. Дъщерята на непримиримия Фон Тиболт, родена в Рио, отчуждена от брат си и сестра си. Но дали

наистина се бяха отдалечили, или я използваха като информатор сред разочарованата германска младеж, бродеща по света? Трябваше да разберем това.

— Да ме използват, а после да ме убият — потръпна Хелдън. — Те се опитаха да ме убият в Монтрьо. Господи, моят брат.

Старецът се изправи тежко.

— Страхувам се, че грешите — отвърна той. — Това беше един трагичен следобед, когато бяха допуснати много грешки. Ние бяхме изпратили двамата мъже, които ви преследваха. Инструкциите им бяха ясни: да научат всичко, което могат, за Холкрофт. Тогава все още не знаехме какъв е той. Дали не беше част от тяхната Волфшанце? Ако беше само пионка в ръцете им, тогава щяхме да го убедим да се присъедини към нас. Но ако беше част от Волфшанце, трябваше да умре. В този случай ние щяхме да ви отделим от него, преди да бъдете замесена и да пострадате. По причини, които не можахме да разберем, те са решили да го убият.

Хелдън погледна надолу.

— Йохан изпрати човек да ни следи, за да разбере кой толкова се интересува от Ноъл.

Герхарт седна.

— Значи нашите хора са го забелязали и са помислили, че той се среща с Фон Тиболт чрез пратеник на Sonnenkinder. За тях това е означавало, че той е част от Волфшанце. Друго не им е било нужно.

— Вината е моя — каза Хелдън. — Когато единият дойде при мен на площада, аз се изплаших. Той ми каза да тръгна с него. Говореше немски и аз си помислих, че е от „Одесса“.

— А той бе техен враг. Беше евреин от Хар Ша'Алав.

— Евреин?

Герхарт й разказа набързо за странния кибуц в пустинята Негев.

— Те са нашата малка армия. Получават съобщение и изпращат хора. Организацията е съвсем проста.

Нареждания трябва да бъдат изпратени на смелите мъже, които ще застанат на последните барикади.

Сега Хелдън разбра думите на хер Оберст.

— Ще им изпратите ли съобщение?

— Вие ще го изпратите. Преди малко ви споменах за доктор Литвак от клиниката. При него е медицинският ми картон и там всеки,

който прояви любопитство, може да отиде да го види. Той е един от нас. Свързва се с мен всеки ден с радио с широк обхват. Твърде опасно би било да имам телефон тук. Идете при него тази вечер. Той знае кодовете и ще се свърже с Хар Ша'Алав. В Женева трябва да се изпрати група и вие ще трябва да им кажете какво да правят. Йохан, Кеслер и дори Ноъл Холкрофт, ако няма как да го убедим, трябва да бъдат убити. Средствата трябва да бъдат спрени.

— Аз ще обясня на Ноъл.

— Дано успеете. Може да не се окаже толкова просто, колкото си мислите. В момента той е обект на изключително ловка манипулация. Той твърдо вярва в това, което прави, и е склонен да защитава делото на своя баща, когото дори не познава.

— Откъде научихте?

— От майка му. Години наред мислехме, че тя е част от плана на Клаузен и непрекъснато я следяхме. После я притиснахме и разбрахме, че тя никога не е знаела за истинския план. Тя е била създателката на съвършеното средство за изпълнението на плана, и същевременно единствената връзка с него. Кой друг, освен Ноъл Клаузен-Холкрофт, чийто истински произход е заличен във всички документи, освен в собственото му съзнание, би приел условията за секретност, поставени в женевския документ? В такава ситуация човек би потърсил юридическа и финансова консултация. Холкрофт е вярвал в плана и продължава да пази всичко в тайна.

— Но той трябва да бъде разубеден — каза Хелдън. — Той е силен човек с будна съвест. Как са могли да му внушат всичко това?

— Как си внушава всеки, че каузата му е справедлива? — попита старецът риторично. — Като вижда хора, които отчаяно се опитват да го спрат. Прочетете рапортите от Рио. Срещата на Холкрофт с Морис Граф, обвиненията, които е подал в посолството. Всичко това е било театър — никой не се е опитвал да го убие в Рио, но Граф е искал да го накара да мисли така.

— Той е от „Одесса“.

— Никога не е бил неин член. Той е един от лидерите на фалшивата Волфшанце ... вече единствената. Трябваше да кажа „беше“, защото не е жив.

— Какво?

— Бил е застрелян вчера и убиецът му е оставил бележка, че е отмъстил от името на португалски евреи. Работа на брат ви, разбира се. Граф беше твърде стар и своенравен. А и беше изпълнил задачата си.

Хелдън остави чашата си на пода. Трябваше да попита стареца още нещо.

— Хер Герхарт, защо през цялото това време не изобличихте плана в Женева?

— Защото Женева е само половината от истината. Ако я бяхме издали, щяха да ни убият, но това не е важно. Важното е, че не знаем останалото.

— Останалото?

— Да, другата половина. Кой са Sonnenkinder? Как се казват те? Къде са? Преди тридесет години е бил изготвен главен списък, който сега сигурно е у брат ви. Той е огромен — вероятно стотици страници, и е скрит някъде. Фон Тиболт би изгорял жив, но не би казал къде. Сигурно има и друг списък! По-кратък, само няколко страници може би. Той или го носи със себе си, или го държи някъде наблизо. В него са имената на онези, които трябва да получат средствата, верните функционери на Волфсшанце. Този списък трябва да бъде намерен. Кажете на войниците на Хар Ша'Алав да се заемат с откриването му. Да се спрат парите и да се намери списъкът — това е единствената ни надежда.

— Ще им предам — обеща Хелдън. — Те ще намерят списъка. — Тя погледна замислено встрани. — Волфсшанце. Дори и писмото, написано до Ноъл Холкрофт преди повече от тридесет години, с което го молят и заплашват, е било част от всичко това.

— Те са го молили и заплашвали от името на орлите, но самите те не са били от тях, а от другите, от животните.

— Нямало е как да разбере.

— Не, нямало е. Името Волфсшанце внушава страхопочитание и е символ на смелост. И той е свързал писмото с тази Волфсшанце, защото не е знаел, че съществува друга. Никой друг не е знаел. Освен един човек.

— Хер Оберст?

— Да, Фалкенхайм.

— Как е избягал той навремето?

— Благодарение на щастлива случайност — съвпадение на имена. — Герхарт отиде до камината и разбърка дървата с ръжена. — Сред великите мъже на Волфсшанце е бил и командирът на белгийския сектор Александър фон Фалкенхаузен. Фалкенхаузен — Фалкенхайм. Клаус Фалкенхайм напуснал Източна Прусия и тръгнал към Берлин, за да се срещне с някого. Когато опитът за покушение се провалил, Фалкенхаузен успял да се свърже с него с радиопредавател и да му съобщи за опасността. Той молел Клаус да стои настрана. Щял да се остави да го хванат и така никой нямало да постави под съмнение лоялността му към Хитлер. Клаус първо се противопоставил, но после се съгласил. Трябвало някой да оцелее, за да продължи делото.

— Къде е майката на Ноъл? — попита Хелдън. — Какво знае тя?

— Вече знае всичко. Да се надяваме, че не е позволила на страха да я завладее. Изгубихме я в Мексико, но смятаме, че е тръгнала към сина си в Женева. Няма да успее. В момента, в който я забележат, ще я убият.

— Трябва да я намерим.

— Но не и за сметка на други, по-важни неща — отвърна старецът. — Не забравяйте, че сега съществува само една Волфсшанце. Единственото, което има значение, е да я обезглавим. — Герхарт остави ръжена. — Още тази вечер ще се срещнете с доктор Литвак. Къщата му е на два километра от клиниката, на един хълм. Доста е висок и предавателят работи там отлично. Ще ви дам...

В стаята се чу остро пиукане. То отекна толкова силно, че Хелдън скочи на крака. Герхарт се отдръпна от камината и погледна през тясното прозорче на лявата стена. Стори й се, че той само разглежда стъклата, защото те бяха твърде високо за неговия ръст.

— Имам нощно огледало, което различава образите в мрака — обясни й той, взирайки се напрегнато. — Мъж е. Виждам го добре, но не го познавам. — Отиде до бюрото, извади пистолет и го подаде на Хелдън.

— Какво да правя? — попита тя.

— Скрийте го под полата си.

Хелдън седна на едно кресло до вратата и сложи оръжието под полата си.

— Не. Този човек пристигна вчера. Видях го на площада. Трябва да е от нашите, но може и да не е. Не зная.

Хелдън чу стъпките пред вратата. За миг стана тихо, после се почука с бързи удари.

— Хер Герхарт?

Старецът отвърна с пискливия напевен глас, с който говореше на гълъбите на площада:

— Боже мой, кой е? Много е късно. Тъкмо си казвах молитвите.

— Нося ви вести от Хар Ша'Алав.

Старецът с облекчение кимна към Хелдън и дръпна резето.

— От нашите е. Никой друг не знае за Хар Ша'Алав.

Вратата се отвори. За миг Хелдън замръзна, после се хвърли на пода. Новодошлият държеше пушка с дълга цев; изстрелът ѝ бе оглушителен. Герхарт загуби равновесие и се олюля назад, надупченото му окървавено тяло застина във въздуха миг преди да рухне върху бюрото.

Хелдън се сви зад коженото кресло и извади пистолета.

Друг, също толкова силен изстрел разби кожената облегалка на креслото. После още един. Тя почувства леденостудена болка в крака. От раната бликна кръв. Тогава насочи пистолета и натисна спусъка няколко пъти, като ту се целеше в едрата фигура пред вратата, ту стреляше напосоки...

Мъжът извика. В паниката си тя се блъсна в стената като хваната мушица, на която всеки момент ще отнемат нищожния живот. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Тя вдигна отново пистолета и продължи да дърпа спусъка, докато гърмежите спряха и започна да се чува само ужасяващият звук от щракането. Тя изпищя — куршумите ѝ бяха свършили. Молеше се само смъртта да настъпи бързо.

После чу собствените си писъци. Чу ги, сякаш се носеше в небето над хаоса и дима.

Очите ѝ лютяха, не виждаше нищо. Не можеше да проумее как оцеля.

До ушите ѝ достигна тих шепот.

— Детето ми...

Това бе Герхарт. Хлипайки, тя се опря с ръка о стената и се отблъсна от нея. Запълзя по посока на звука, като влачеше ранения си крак. Димът бе започнал да се разсейва. Тя видя тялото на убиеца, проснато по гръб, по гърлото и челото му се виждаха малки черни кръгчета. Беше мъртъв.

Герхарт умираше. Тя допълзя до него, допря лицето си до неговото и сълзите ѝ закапаха по страните му.

— Дете мое... иди при Литвак. Свържете се с Хар Ша'Алав. Стой настрана от Женева.

— Да стоя настрана?

— Да, те знаят, че си идвала при мен. Волфшанце са те забелязали... Само ти оставаш, Нахрих...

— Какво?

— Ти си... Нахрихтендинст.

Главата на Герхарт се отпусна назад. Беше мъртъв.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Рижавият пилот закричи бързо надолу по Рю де Гранж към паркиралата кола, от която Алтийн разтревожено следеше приближаването му. Защо не водеше сина й? И защо така бързаше?

Той се качи, седна зад волана и мъчително си пое въздух.

— В „Д’Акор“ цари пълна суматоха, госпожо. Убит е човек.

— Ноъл? Да не би да е синът ми? — попита Алтийн ужасена.

— Не. Някакъв англичанин.

— Как се казва?

— Елис. Уилям Елис.

— Мили Боже! — Алтийн стисна здраво чантичката си. — Ноъл имаше приятел в Лондон на име Елис. Често го споменаваше. Трябва да видя сина си!

— В хотела не можете да стъпите, госпожо, след като синът ви има нещо общо с англичанина. Пълно е с полицаи, а вас също ви търсят.

— Откарайте ме до телефон.

— Аз ще се обадя. Но това може би ще е последното нещо, което ще направя за вас. Нямам никакво желание да се забърквам в убийство — това не влизаше в уговорката ни.

Той потегли и чак след около петнайсет минути се успокои, че никой не ги преследва.

— Защо се страхувате толкова? — попита Алтийн. — Никой не ме видя, а вие не сте споменали нито моето име, нито на Ноъл.

— Не заради вас, госпожо, а заради себе си. Не държа особено да се сближавам с женевската полиция. От време на време попадам на служителите й, но не се погаждам много с тях.

Навлязоха в един квартал откъм езерото, а пилотът се оглеждаше за уличен телефон, който да не бие много на очи. Видя един, спря до бордюра, изскочи от колата и изтича до кабината. Алтийн го гледеше как говори. После той се върна бавно и седна зад волана, без да продума.

— Какво стана за Бога?

— Това не ми харесва — процеди той. — Те очакваха да се обадите.

— Естествено. Синът ми ги е предупредил.

— Но не се обадохте вие, а аз.

— Какво значение има? Помолила съм някого да се обади от мое име. Какво казаха?

— Не те, а той. И това, което каза, бе съвсем конкретно. В този град хората много внимават на кого и защо дават информация. Толкова конкретни неща се съобщават само когато гласът звучи познато или когато този, който се обажда, докаже, че е упълномощен да ги чуе.

— И каква е тази информация? — Алтийн губеше търпение.

— Настоя да се срещнете. Колкото е възможно по-скоро. На десет километра на север, по пътя за Везеназ. Намира се от източната страна на езерото. Каза, че синът ви ще бъде там.

— Тогава ще отидем.

— Ще „отидем“?

— Ще ви платя допълнително за това.

Тя му предложи още петстотин долара.

— Вие сте луда!

— Значи се споразумяхме?

— При условие че, докато намерим сина ви, ще правите точно това, което ви кажа — отговори той. — Не взимам пари за провали. Но ако той не е там, вината няма да е моя и аз ще получа възнаграждението си.

— Да, ще го получите. Да тръгваме.

— Добре. — Пилотът запали двигателя.

— Защо сте толкова мнителен? Всичко звучи напълно логично — каза Алтийн.

— Казах ви. В града се съблюдават определени норми на поведение. В Женева само телефонът предава съобщенията. Трябваше да дадат друг телефонен номер, за да говорите лично със сина си. Когато им го предложих, те отговориха, че нямало време.

— Възможно е.

— Да, но не ми харесва. От централата казаха, че ще ме свържат с рецепцията, но човекът, с когото говорих, не беше служителят.

— Откъде разбрахте?

— Служителите на рецепцията могат да се държат нахално и често го правят, но никога не поставят условия. А този мъж бе доста настоятелен. Определено не е тукашен, но не мога да кажа какъв е акцентът му. За Бога, мадам, правете точно това, което ви кажа!

Фон Тиболт остави слушалката и се усмихна доволно.

— Тя е в ръцете ни — каза той просто и тръгна към канапето, където седеше Ханс Кеслер и придържаше леден компрес към дясната си буза. Лицето му бе одраскано и насинено, а раната му бе защита от личния лекар на заместник-управителя.

— Ще дойда с вас — каза Ханс. По гласа му се чувстваше, че много боли.

— Не мисля, че можеш — възпротиви се брат му от креслото до него.

— Никой не трябва да те вижда — добави фон Тиболт. — Ще кажем на Холкрофт, че си се забавил.

— Не! — изрева лекарят и удари с юмрук по масичката за кафе. — На Холкрофт кажете каквото искате, но довечера идвам с вас. Тази кучка е виновна за това!

— Сам си си виновен — възрази Фон Тиболт. — Трябваше да се свърши една работа и ти настояваше да я свършиш. Само че си се престарал. В такива моменти просто се самозабравяш!

— Той не искаше да умре! Не умираше, копелето му! — изкрещя Ханс. — Имаше сила за пет лъва. Вижте на какво ми направи корема. — Той разтвори ризата си и показа извитата линия на раната си, защита с черни конци. — С ръцете си ме раздра! С голи ръце!

Ерих Кеслер извърна поглед от раната на брат си.

— Имаш късмет, че никой не те е видял. Трябва да те измъкнем от този хотел. Пълен е с полицаи, които разпитват.

— Няма да дойдат при нас — ядосано отвърна Ханс. — Заместник-управителят ще се погрижи за това.

— И въпреки това някой любопитен полицаи може да нахълта тук и да ни създаде неприятности — каза Фон Тиболт, гледайки към Ерих. — Ханс трябва да дойде. Ще си сложи тъмни очила, шал и шапка. Пък и заместник-управителят е във фоайето. — Йохан отправи поглед към пострадалия брат: — Ако можеш да се движиш, ще ти

дадем възможност да се срещнеш с майката на Холкрофт. Може да се почувстваш по-добре.

— Мога да се движа — изсъска Ханс.

Йохан се обърна към по-възрастния:

— Ти остани тук, Ерих. Скоро Холкрофт ще започне да звъни, но няма да се представи, ако не се обади някой от нас... Бъди разтревожен и загрижен. Кажу му, че съм се свързал с теб в Берлин и съм те помолил да дойдеш тук по-рано, че съм се опитал да му се обадя в Париж, но той вече е бил тръгнал. После му кажи, че и двамата сме шокирани от случилото се тук следобед. Същият човек е питал преди това за него и двамата сме загрижени за безопасността му. Той в никакъв случай не бива да се появява в „Д'Акор“.

— Мога да добавя още, че човек, отговарящ на неговото описание, е бил забелязан при северния вход — додаде ученият. — Той не беше на себе си тогава и ще ми повярва. Ще се паникьоса още повече.

— Отлично. Срещни се с него и го заведи в „Екселсиор“. Да се регистрира там под името... под името Фреска. Ако у него са се появили някакви съмнения, това ще ги разпръсне. Той никога не ти е споменавал за името и ще се увери, че сме се срещали и сме разговаряли.

— Добре — съгласи се Ерих. — А в „Екселсиор“ ще му обясня, че ти си се свързал с директорите на банката и си насрочил срещата за утре сутринта. Колкото по-бързо свършим всичко, толкова по-скоро ще можем да отидем в Цюрих, където ще вземем съответните мерки за сигурност.

— Моите поздравления, хер професор. Ела, Ханс. Ще ти помогна.

— Няма нужда. — Изражението на лицето му опровергаваше думите му. — Само ми вземи чантата.

— Разбира се — Фон Тиболт взе кожената лекарска чанта. — Възхитен съм от теб. Трябва да ми кажеш какво точно ще инжектираш. Не забравяй, че искаме смърт, а не убийство.

— Не се притеснявай — успокои го Ханс. — Всичко съм премислил. Няма да има никакви грешки.

— След като се срещнем с майката на Холкрофт — каза Фон Тиболт, помагайки на Ханс, — ще решим къде е най-добре да остане

Ханс тази вечер. Може би в къщата на заместник-управителя.

— Добра идея — съгласи се ученият. — Там ще има лекар на разположение.

— Няма нужда от лекар — възрази Ханс. Той пристъпваше неуверено, всяко движение му костваше болка, но стискаше зъби. — Можех и сам да се зашия. Този не беше много добър.

— Auf wiedersehen^[1], Ерих.

— Auf wiedersehen.

Фон Тиболт отвори вратата, хвърли последен поглед на Ерих и излезе заедно с Ханс в коридора.

— Значи казваш, че въздействието на всяка капсула е точно пресметнато?

— Да. В тази за жената серумът така ще ускори сърдечната й дейност...

Вратата се затвори. По-възрастният Кеслер се размърда тежко в стола. Волфшанце го изискваше и нищо не можеше да се направи. Лекарят, който бе прегледал Ханс, бе казал, че има вътрешен кръвоизлив, органите са сериозно засегнати, сякаш разкъсани от ноктите на изключително силен звяр. Имаше голяма опасност за живота на Ханс, ако не постъпи веднага в болница. Но това беше невъзможно, защото там щяха да му задават въпроси. Раненият пациент е бил в „Д’Акор“, където същия следобед е извършено убийство. Съпадението безусловно щеше да направи впечатление. Освен това приносът на Ханс бе в черната кожена чанта, която Йохан носеше. Тинаму щеше да научи всичко необходимо. Ханс Кеслер, Sonnenkinder, вече не беше нужен. Той можеше да ги изложи на опасност.

Телефонът иззвъня. Кеслер вдигна слушалката.

— Ерих?

Беше Холкрофт.

— Да?

— В Женева съм. Пристигнал си по-рано? Реших да направя опит да се свържа с вас.

— Да, Фон Тиболт ни се обади тази сутрин в Берлин. Опитал да се свърже с теб в Париж, но предположил...

— Той дойде ли? — не го доизслуша американецът.

— Да. Излезе, за да направи някои последни уговорки за утре. Имаме да ти казваме доста неща.

— Аз също — отвърна Холкрофт. — Знаеш ли какво се е случило?

— Да, ужасно! — Но къде беше паниката? Къде беше реакцията на попаднал в екстрена ситуация човек? Гласът по телефона не бе на удавник, който се опитва да се добере до спасителното въже. — Сигурно ти е бил приятел. Казаха, че е питал за теб.

От другата страна последва пауза.

— Питал е за майка ми.

— Не съм разбрал правилно. Ние научихме само, че е използвал името Холкрофт.

— Какво означава нах... нах... рих... Не мога да го произнеса.

— Нахрихтендинст?

— Да. Какво значи?

Кеслер се стъписа. Не бе очаквал американецът да се владее толкова добре.

— Как да ти обясня? Те са враг на Женева.

— Това ли е открил Фон Тиболт в Лондон?

— Да. Къде си, Ноъл? Трябва да се видим, но ти не бива да идваш тук.

— Знам. Чуй ме. Имаш ли пари?

— Да имам някакви.

— Хиляда швейцарски франка имаш ли?

— Хиляда? Мисля, че имам.

— Слез на рецепцията, остави парите на служителя и го попитай как се казва. Кажи му, че са за мен и че ще му се обадя след няколко минути.

— Но как...

— Остави ме да се доизкажа. След като му дадеш парите и разбереш името му, иди до телефоните при асансьорите. Застани до този вляво. Щом звънне, го вдигни и ще говорим.

— Откъде знаеш номера му?

— Платих на един да влезе и да го вземе.

Това не бе обхванат от паника човек. Мислеше съвсем логично и имаше ясно определена цел... Точно от това се бе опасявал Ерих Кеслер. Ако характерът му не се бе оформил под влияние на упоритата

му майка, човекът от другата страна можеше да бъде един от тях. Sonnenkind.

— Какво ще кажеш на служителя?

— После ще ти обясня, сега бързам. Колко време ще ти трябва?

— Не зная. Не много.

— Десет минути?

— Предполагам, че ще са достатъчни. Но може би трябва да изчакаме да се върне Йохан?

— Кога ще стане това?

— След час, най-много два.

— Не мога. Ще ти се обадя във фойето след десет минути. Часовникът ми показва 8.45. А твоят?

— Моят също — Кеслер въобще не го погледна, умът му трескаво работеше. Холкрофт бе запазил обезпокояващо присъствие на духа. — Наистина мисля, че трябва да почакаме.

— Не мога. Те го убиха. Господи! Как са го убили! Те искат да я намерят, но това няма да стане.

— Кого? Майка ти ли?... Фон Тиболт ми каза.

— Няма да я намерят — повтори Холкрофт, — вместо нея ще намерят мен. Аз съм този, когото всъщност търсят. А аз търся тях. Ще им устроя капан, Ерих.

— Овладей се. Не знаеш какво правиш.

— Много добре знам.

— В хотела има полиция. Ако говориш със служителя на рецепцията, той може да им каже. Те очакват да се появиш.

— Ще се появя, но след няколко часа. Дори лично ще ги потърся.

— Какво? Ноъл, трябва да се видим.

— Десет минути, Ерих. Сега е 8.46. — Холкрофт затвори.

Кеслер остави слушалката. Нямаше друг избор, освен да следва инструкциите му. В противен случай щеше да го накара да се усъмни. Но какво искаше да постигне Холкрофт? Какво щеше да каже на служителя в хотела? Това може би нямаше да има значение. След като очистят майка му, трябваше да го задържат до утре сутринта. Следобед той вече нямаше да им е нужен.

Ноъл чакаше на тъмния ъгъл в началото на Рю де Гранж. Не беше особено горд, че действа по този начин, но гневът го правеше безскрупулен. Когато видя трупа на Уили Елис, нещо в него се

прекърши. Гледката извика картини от паметта му. Ричард Холкрофт бе блъснат в стената от шофьор, който умишлено бе връхлетял с колата си върху него; в самолета случаен пътник бе отровен със стрихнин, хора бяха убити във френско селце, друго убийство бе станало в Берлин. Някакъв човек бе следил майка му... Той нямаше да го допусне до нея! Той сам щеше да сложи край на всичко това.

Важното сега бе да мобилизира възможностите и силата, която му бе останала, да си припомни всеки факт, който би му помогнал. Убийството в Берлин му напомни една негова грешка — сега той щеше да я използва. В Берлин той бе завел убийците до Ерих Кеслер. Глупаво и непредпазливо бе показал мястото на срещата си — заведението на „Курфюрстендам“. Кеслер и Холкрофт, Холкрофт и Кеслер. Щом убийците търсеха Холкрофт, те щяха да държат и Кеслер под наблюдение. Ако Кеслер напуснеше хотела, те щяха да тръгнат след него.

Холкрофт погледна часовника си. Вече бе време да се обади. Той тръгна към телефонната кабина. Надяваше се Ерих да отговори. И да разбере постъпката му по-късно.

Кеслер чакаше пред телефонния автомат във фоайето на хотела с малко листче в ръка. Върху него служителят от рецепцията бе написал името си, а когато прибираще парите, ръката му затрепери. Професор Кеслер помоли да му бъде предадено съобщение, което ще остави господин Холкрофт. Това щеше да е от полза за самия господин Холкрофт, а също така и за служителя, защото щеше да получи още петстотин франка.

Телефонът започна да звъни. Кеслер го вдигна моментално.

— Ноъл?

— Как се казва служителят?

Кеслер му каза.

— Добре.

— Настоявам да се срещнем — каза Кеслер. — Трябва да ти съобщя много неща. Утре е много важен ден.

— Първо трябва да се свържа с нея, тази вечер.

— Откъде се обаждаш? Непременно трябва да се срещнем!

— Ще се срещнем. Слушай внимателно. Изчакай пет минути до телефона. Може би отново ще ти позвъня. Ако не ти се обадя, след пет

минути излез навън и тръгни надолу по хълма. Продължавай да вървиш, докато стигнеш пресечката в подножието му и после завий наляво. Аз ще те настигна по улицата.

— Добре! Чакам пет минути — Кеслер се усмихна. Каквито и игри да измислеше аматьорът, нищо нямаше да постигне с тях. Несъмнено той щеше да помоли служителя от рецепцията да предаде съобщение или телефонния номер на майка му, ако тя попиташе за него — нерегистрирания гост на хотела. Йохан щеше да се окаже прав, може би бе стигнал предела на възможностите си. Може би все пак той нямаше качества на Sonnenkind.

Във фойето на „Д’Акор“ все още имаше полицаи, както и журналисти, надушили някаква интрига в неясното съобщение на полицията. Това бе Женева. Останалите бяха любопитните гости на хотела, които се разхождаха, разговаряха и се успокояваха взаимно; някои бяха изплашени, други търсеха сензации.

Ерих стоеше настрана, стараейки се да не привлича вниманието върху себе си. Не му бе приятно да стои във фойето, предпочиташе анонимността на хотелската стая.

Погледна часовника си — от обаждането на Холкрофт бяха минали пет минути. Ако американецът не позвънеше отново до една минута, той щеше да отида при служителя на рецепцията и...

Служителят се приближи до него, сякаш стъпваше върху счупени стъкла.

— Професоре?

— Да, приятелю — Кеслер бръкна в джоба си.

Оставеното от Ноъл съобщение изненада Ерих. Той казваше на майка си да не се появява, да остави телефон, на който да може да я открие. Служителят се бе заклел да пази номера в тайна, но щеше да спази това обещание, което бе дал първо. Веднага щом дамата се обади, той щеше да остави бележка с номера ѝ в кутията на хер Кеслер.

— Съобщение за господин Кеслер. Професор Кеслер?

Едно пиколо вървеше из фойето и го търсеше по име. Викаше името му! Невъзможно, никой не знаеше, че е там.

— Трябва да ви предам съобщението устно, сър — каза пиколото. — Господинът нямаше време да ви го напише. То е от

господин Х. Поръча ми да ви предам, че трябва да тръгнете веднага, сър.

— Какво?

— Само това ми каза, сър. Аз лично говорих с него. С господин Х. Веднага трябва да тръгнете сър, Това ми поръча да ви предам.

Дъхът му секна. Изведнъж всичко му бе станало ясно. Холкрофт го използваше за примамка.

Американецът си мислеше, че онзи, който бе убил мъжа с черното яке, знаеше, че Ноъл Холкрофт има връзка с Ерих Кеслер.

Стратегията му бе проста, но невероятно хитра — да разкрие Ерих Кеслер, като му предадат съобщение от господин Х., да го накара да излезе навън и да тръгне по тъмните женевски улици.

Но ако никой не тръгнеше след него, трудно щеше да се намери обяснение за несъответствието между причина и следствие. Тогава Холкрофт можеше да се усъмни в човека, когото използваше за примамка. А тези съмнения можеха да се окажат пагубни за Женева.

Все пак Ноъл Холкрофт имаше качества на Sonnenkind.

[1] Довиждане. (нем.) — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Хелдън се влачеше по опръскания с кръв под между изпотрошените мебели в къщата на Герхард и ровеше из чекмеджета и шкафове, докато накрая намери малка метална кутия с превързочни материали. С цялото усилие на волята си тя се стараше да не мисли за нищо друго, освен как да се изправи на крака и се мъчеше да преодолее болката, сякаш бе душевно състояние. Стегна раната си колкото може и с мъка се надигна. Подпирайки се на бастуна на Герхарт, тя се върна обратно по пътеката, а после извървя трите километра на север до разклонението.

Един фермер, който караше стар автомобил, спря и я качи. Дали не би могъл да я закара до дома на доктор Литвак на хълма, близо до клиниката? Да, ще я закара. Нямахше да се отклони много от пътя си. Нали можеше да побърза?

Валтер Литвак приближаваше петдесетте; беше с ясни очи и олисяло теме, изразяваше се лаконично и точно. Беше слаб, движеше се пъргаво, без излишни движения. Тъй като бе доста интелигентен, първо изчакваше, внимателно наблюдаваше, и чак след това даваше оценки. Може би се дължеше на произхода му — беше евреин, скрит като малък от холандски католици и отгледан от състрадателни лютерани. Ненавиждаше нетърпимостта.

Имаше една-единствена цел и тя бе напълно разбираема. Майка му, баща му, двете му сестри и брат му бяха удушени в газовите камери на Аушвиц. Ако един швейцарски лекар не му бе разказал за хълмистата местност Нюшател, където хората бяха останали без медицинска помощ. Валтер Литвак щеше да живее в кибуца Хар Ша'Алав в Негевската пустиня.

Бе решил да дойде тук за три години, а остана в клиниката пет. След първите няколко месеца от престоя си в Нюшател той научи кой бе човекът, който изпращаше съобщения до кибуца — един от групата мъже, решени да попречат на възраждането на нацизма. Те знаеха

неизвестни за другите хора факти — за хиляди вече пораснали деца, пръснати по целия свят и за баснословна сума, която един ден трябваше да стигне до тях. Трябваше да върши много друга работа, която нямаше нищо общо с лекарската професия. Свързката му бе човек на име Вернер Герхарт, а групата се наричаше Нахрихтендинст.

Така Валтер Литвак бе останал в Нюшател.

— Влезте бързо — каза той на Хелдън. — Сега ще ви помогна, елате в кабинета.

Свали палтото ѝ и почти я пренесе до една стая, в която имаше легло за прегледи.

— Простреляха ме. — Това бе единственото, което Хелдън се сети да каже.

Литвак ѝ помогна да легне и вдигна нагоре полата и комбинезона ѝ.

— Не говорете, за да не се изтощавате допълнително. — Той срязва бинта, разгледа раната и взе спринцовка от стерилизатора. — Ще ви приспя за няколко минути.

— Недейте. Нямаме време! Трябва да ви кажа...

— Казах само няколко минути — прекъсна я лекарят и забодде иглата в ръката на Хелдън.

Тя отвори очи и около нея заплуваха предмети с неясни очертания; въобще не чувстваше единия си крак. Погледът ѝ се проясни и тя видя лекаря в другия край на стаята. Опита се да се надигне, Литвак я чу и се обърна.

— Това са антибиотици — каза той и ѝ показа едно шишенце с хапчета. — Първият ден ще взимате по едно на два часа, а после през четири. Какво се случи? Разкажете ми бързо. После ще слеза до къщичката и ще се погрижа за всичко.

— Къщичката? Значи сте разбрали?

— Докато бяхте в безсъзнание, бълнувахте. Това става често след голяма травма. Няколко пъти повторихте „Нахрихтендинст“. После „Йохан“. Предполагам, че това е Фон Тиболт, а вие сте сестра му, която се грижеше за Фалкенхайм. Те вече действат, нали? Наследниците са се събрали в Женева.

— Да.

— Точно това си помислих тази сутрин. Получих ужасяващи новини от Негев. Те са разбрали, бог знае откъде.

— Какво е станало?

— Хар Ша'Алав — лекарят стисна шишенцето, вените на челото му изпъкнаха. — Нападнали са го. Бомбардирани са къщите, избили са хората, опожарили са земята. Не се знае точно броят на жертвите, но засега са над сто и седемдесет човека. Повечето от тях са мъже, но има и жени, и деца.

Хелдън затвори очи. Нямаше какво да каже. Литвак продължи:

— Избили са мъжете до крак, заклали са ги в градините им. Говорело се, че е дело на терористи от „Рахе“ но това не е вярно. Волфшанце е. Войниците на „Рахе“ никога не биха нападнали Хар Ша'Алав, защото знаят какво би последвало. Евреите от всеки кибуц и всеки командоски отряд биха тръгнали срещу тях.

— Герхарт каза, че трябва да се свържем с Хар Ша'Алав — прошепна Хелдън.

Литвак я погледна мрачно.

— Няма на кого да се обадя. Никой не е останал. А сега ми разкажете какво се случи долу при езерото.

Когато тя свърши, лекарят ѝ помогна да се изправи, после я пренесе в просторна всекидневна със скосен таван. Сложи я да легне на едно канапе и описа с няколко думи положението.

— Битката ще се води в Женева и нямаме нито миг за губене. Дори и да успее да се свърже с Хар Ша'Алав, би било безсмислено. Но в Лондон има един човек от Хар Ша'Алав, комуто бе наредено да остане там. Той проследи Холкрофт до Портсмът, а после му взе снимката.

— А, да снимката на Бомънт — каза Хелдън. — Той е от „Одесса“.

— Не, Волфшанце — поправи я Литвак. — Sonnenkind. Един от хилядите, но и един от малцината, които са работили с Фон Тиболт.

Хелдън се надигна намръщена.

— Досието. Досието на Бомънт изглеждаше скалъпено.

Какво досие?

Тя разказа на лекаря за противоречивата и непълна информация от досието на Бомънт във флота. И за сходните с него данни за помощник-капитана му, Иън Леуелен.

Литвак си записа името му в едно тефтерче.

— Колко удобно — имали са двама от Волфшанце в командния състав на електронен шпионски кораб. А колко са другите като тях? И на какви постове?

— Леуелен бе споменат във вестниците онзи ден. Когато Бомънт и Гретхен... — Тя не можа да довърши.

— Не мислете за това сега — каза лекарят. — Sonnenkinder имат свои собствени правила. Леуелен е един от хората, чиито имена фигурират в списъка на Женева. Герхарт е прав — първо трябва да се открие този списък. Това е толкова важно, колкото и да се спрат парите. Може би дори е много по-важно.

— Защо?

— С тези пари може да се изгради Четвъртият райх. Но хората са самият Райх, независимо от това дали парите ще бъдат разпределени помежду им или не. Трябва да разберем кои са те.

Хелдън се отпуска назад.

— Моят... Йохан фон Тиболт може да бъде убит, както и Кеслер и... ако е необходимо... дори и Ноъл. Тогава парите ще бъдат спрени. Но как можем да сме сигурни, че ще намерим списъка?

— Човекът от Хар Ша'Алав в Лондон ще измисли нещо. Той е много способен и находчив. — Литвак погледна за миг встрани. — Трябва да го знаете, защото ще се наложи да работите заедно. За него се говори, че е убиец и терорист. Макар да не е нито едното, нито другото, това е трудно да се опровергае, защото той често е нарушавал закона и е извършвал престъпления — лекарят погледна часовника си. — Девет и три е. Той живее на около един километър от „Хийтроу“. Ако успее да се свърже с него, той ще пристигне в Женева до полунощ. Знаете ли къде е отседнал Холкрофт?

— Да. В хотел „Д'Акор“. Той не знае нищо и е убеден, че това, което върши, е правилно.

— Разбирам. За съжаление заблудата може да му струва живота. Трябва незабавно да се свържем с него.

— Обещах му, че ще му се обадя тази вечер.

— Добре. Ще ви помогна да отидете до телефона. Внимавайте какво ще му кажете. Той е под наблюдение и разговорите му се подслушват. — Като се държеше за Литвак, тя стигна до масичката с телефона.

— Хотел „Д'Акор“. Bon soir^[1] — каза телефонистката.

— Добър вечер. Господин Ноъл Холкрофт, моля?

— Мосъо Холкрофт?... — явно се колебаеше. — Момент, мадам.

Последва пауза, после се чу прищраковане и някакъв мъжки глас се обади:

— Госпожа Холкрофт?

— Моля?

— Вие сте госпожа Холкрофт, нали?

Хелдън бе изненадана. Имаше нещо нередно тук — от централата дори не се опитаха да се свържат със стаята на Ноъл.

— Значи ме очаквахте, така ли? — попита тя.

— Разбира се, мадам — отговори служителят на рецепцията с тона на човек, съобщаващ поверителна информация. — Синът ви бе много щедър и ми каза да ви предам в никакъв случай да не се появявате тук, а да оставите телефонен номер, на който той ще ви се обади.

— Разбирам. Момент, моля — Хелдън закри слушалката с ръце и се обърна към Литвак. — Взеха ме за госпожа Холкрофт. Той им е платил, за да му предадат номера, който тя може да му остави, за да се свържат.

Лекарят кимна и бързо отиде до бюрото си.

— Продължавайте да говорите. Кажете, че искате да сте сигурна, че друг няма да научи номера. Предложете пари, въобще баламосвайте ги — Литвак извади един измачкан тефтер с адреси.

— Преди да ви съобщя номера, бих искала да се уверя, че... — Хелдън направи пауза и служителят веднага започна да се кълне в гроба на майка си, че само Холкрофт и никой друг ще получи този телефонен номер. Лекарят пхна в ръката ѝ листче с цифри. Хелдън го продиктува на служителя и затвори. — Къде се намира адресът? — попита тя.

— Това е един празен апартамент на Рю де ла Пе, но адресът в телефонния указател е друг. Ето истинския — Литвак го записа под номера на телефона. — Запомнете го.

— Добре, ще го запомня.

— Сега ще опитам да се свържа с нашия човек в Лондон — каза лекарят и се запъти към стълбите. — Тук имам предавател, чрез който се свързвам с подвижна телефонна централа. — Той спря на първото стъпало. — Ще ви помогна да стигнете до Женева. Сега ви е трудно да

се движите, но раната не е дълбока. От стегнатия бинт по-малко ще усещате болката и ще можете да се срещнете с Холкрофт. Дано успеете да го откриете и да му обясните. Ноъл Холкрофт трябва да стои настрана от Фон Тиболт и Кеслер. Ако той ви се противопостави или даже ако само доловите, че се колебае, ще трябва да го убием.

— Да, зная.

— Не е достатъчно само да го знаете. Страхувам се, че някой друг ще вземе решение за това.

— Кой? Вие ли?

— Аз не мога да напусна Нюшател. Всичко ще зависи от човека в Лондон.

— От онзи терорист? От убиеца, който натиска спусъка веднага щом чуе думата нацист?

— Решението му ще бъде обективно — увери я Литвак и продължи да се качва. — Никой няма да му повлияе. Ще се срещнете в онзи апартамент.

— Как ще стигна до Женева. Аз... — Хелдън замълча.

— Моля?

— Попитах ви как ще стигна до Женева. С влак ли?

— Нямате време да пътувате с влак. Ще се качите на самолет.

— Добре. — Мина й през ума, че така ще е и по-сигурно. Единственото нещо, което не бе казала на лекаря, бе последното предупреждение на Вернер Герхарт. Към нея.

Дете мое. Стой настрана от Женева... Волфшанце са те видели.

— Кой ще ме закара?

— Има пилоти, които преминават нощем над езерата — отговори Литвак.

Алтийн се бе подразнила от условието, но се съгласи да го изпълни. Пилотът й бе задал само един въпрос.

— Знаете ли как изглеждат хората, които ви търсят?

Тя отговори отрицателно.

— Тази нощ може и да научите.

Ето защо сега тя стоеше до едно дърво в тъмната гора над пътя, откъдето можеше да вижда колата. Боровата гора бе израсла върху възвишение, покрай което минаваше магистралата и продължаваше

към езерото. Пилотът нарочно бе избрал това удобно за наблюдение място.

— Ако синът ви е там, ще го изпратя при вас — каза той.

— Разбира се, че ще бъде там. Как иначе?

— Ще видим.

Съмненията му я разтревожиха.

— А ако не е, тогава какво?

— Тогава ще знаете кой ви преследва. — Той се обърна и тръгна към пътя.

— Ами вие? — извика тя след него. — Какво ще правите, ако синът ми не е там?

— Аз ли? — Пилотът се засмя. — Много пъти съм участвал в такива преговори. Ако синът ви го няма, това означава, че те много искат да ви открият. А без мен няма да могат.

Алтийн чакаше до дървото, на не повече от четирийсет метра от пътя, който се виждаше добре въпреки гъстите борови клони. Колата бе отбила встрани от него със запалени стопове. Пилотът каза на мъжа от „Д’Акор“ да дойде след не по-малко от един час от юг и да му даде сигнал с фаровете на около петстотин метра от мястото на срещата.

— Чувате ли ме, мадам? — попита, без да повишава глас, шофьорът, застанал до колата.

— Да.

— Добре. Те идват. Някакви фарове присветнаха по-надолу на пътя. Останете на мястото си, гледайте и слушайте, но не се показвайте оттам. Ако синът ви излезе, не казвайте нищо, докато не го изпратя при вас. — Пилотът замълча. — Ако ме принудят да тръгна с тях, върнете се обратно на летището от западната страна на езерото, където кацнахме. То се казва „Атерисаж Медок“. Ще ви открият там... Не ми харесва тази работа.

— Защо? Какво има?

— Има двама мъже в колата и единият държи оръжие. Може би го проверява.

— Как да стигна дотам? — попита Алтийн.

— В малка магнитна кутия под капака има резервни ключове. — Братият мъж сложи ръка до устата си и се опита да надвика рева на приближаващия се автомобил. — От дясната страна. Скрийте се!

Дълга черна кола спря на десетина метра пред пилота. Мъжът до шофьора слезе, но това не бе синът й. Този беше едър, с вдигнати ревери на палтото и дебел шал около врата. Тъмните очила с дебели рамки му придаваха вид на грамадно насекомо. Той излезе с куцукане на светлината на фаровете.

Шофьорът остана в колата. Алтийн се вгледа в него с надеждата да разпознае Ноъл. Не беше той. Тя не виждаше ясно лицето, но косата му бе руса.

— Предполагам, че госпожа Холкрофт е в колата — каза мъжът с тъмните очила. Говореше английски със силен немски акцент.

— А синът й във вашата ли е? — запита пилотът.

— Моля, кажете на госпожа Холкрофт да излезе.

— Моля, кажете на сина й да направи същото.

— Не усложнявайте нещата. Имаме споразумение.

— Да, имаме. В колата ви има само един човек, мосьо. Но той не отговаря на описанието на сина й.

— Ние ще заведем госпожа Холкрофт при сина й.

— Не, ние ще го заведем при госпожа Холкрофт.

— Престанете!

— С кое да престана, мосьо? На мен са ми платили, както, сигурен съм, и на вас. И двамата изпълняваме задачата си, не е ли така?

— Нямам време да се разправам с вас! — извика германецът и закуцука към колата.

Пилотът кимна с глава.

— Бих ви посъветвал да намерите време. Защото иначе няма да намерите госпожа Холкрофт.

— Du Sauhund! Wo ist die Frau?^[2]

— Освен това ще си позволя да ви посъветвам още нещо — не ме наричайте така. Аз съм от Шалон сюр Марн, където на два пъти нахлувахте по време на войната. Оттогава изпитвам отвращение към обидите ви.

— Къде е жената?

— Къде е синът?

Германецът извади ръката си от джоба на палтото. Стискаше пистолет.

— Едва ли са ви платили чак толкова, че да загубите живота си. Къде е тя?

— А на вас, мосьо, едва ли са платили толкова малко, че да ме застреляте и да не я намерите.

Изстрелът беше оглушителен. В краката на пилота се вдигна облак прах. Алтийн прегърна ствола на бора от уплаха.

— Сега, французино, разбра ли, че тя е много по-важна за мен от парите? Къде е?

— Les Voches!^[3] — изрече пилотът с погнуса. — Попадне ли оръжие в ръцете ви, полудявате. Никога няма да се промените. Щом искате жената, покажете ми сина ѝ и аз ще го заведа при нея.

— Веднага ми кажете къде е! — Мъжът вдигна пистолета и се прицели в главата на пилота. — Веднага!

Алтийн видя как вратата на другата кола се отвори. Последва изстрел, после още един. Пилотът се просна на земята. Германецът изкрещя:

— Йохан! Йохан!

Трети изстрел. Мъжът се свлече на пътя, пилотът се изправи на крака.

— Той щеше да ви убие — извика шофьорът изненадано. — Знаехме, че понякога се самозабравя, но не мислех, че може да откачи толкова.

— Да ме убие ли? — попита не по-малко изненадано пилотът. — Но какво щеше да спечели от това?

— Разбира се, че нищо — отвърна русият. — Условието ви е напълно логично. Помогнете ми първо да занесем трупа му в гората и да вземем документите му. После ще дойдете с мен.

— Вие кой сте?

— Приятел на Холкрофт.

— Искате ми се да вярвам, че е така.

— Ще се уверите.

Алтийн стоеше отмаляла до дървото, с пресъхнало гърло. Очите я боляха и това я караше да примигва мъчително.

Русият и пилотът завлякоха трупа в гората. Инструкциите на пилота сега бяха особено важни за нея. Той се бе оказал прав.

— С колата си ли да ви придружа, мосьо?

— Не. Изгасете светлините и елате с мен. Ще дойдем за нея утре сутринта.

Пилотът понечи да направи това, което му бе казано, но нещо го разколеба и той спря.

— Не ми се ще много да я оставям в близост до трупа.

— Ще я вземем още по тъмно. У вас ли са ключовете?

— Да.

— Побързайте!

Очевидно нищо не притесняваше вече пилота, защото не възрази повече. Само след секунди колата изчезна в тъмнината.

Алтийн се отдръпна от дървото и се опита да си спомни какво точно ѝ бе казал пилотът.

Има резервни ключове... в малка магнитна кутия... под капака... върнете се на летището... където кацнахме. „Атерисаж Медок“.

„Атерисаж Медок“. От западната страна на езерото.

Пет минути по-късно, с изцапани от смазка ръце тя пътуваше на юг по магистралата за Женева. Постепенно кракът ѝ върху педала на газта стана по-уверен, ръцете ѝ се отпуснаха на волана. Тя се опита отново да размисли.

„Атерисаж Медок“. Западната страна на езерото... на шестнайсет-осемнайсет километра на север от града. Ако можеше да гледа към чезнеция в мрака бряг и помпите на пристанището и да не мисли за нищо друго, пулсът и дишането ѝ щяха да се нормализират.

„Атерисаж Медок“. Моля те, Господи, нека го намеря! Нека доживея да го намеря и стигна до сина си! Мили Боже! Какво направих? Тридесет години подхранвах една лъжа... Това е ужасно предателство и клеймо... Трябва да го откроя!

Хелдън седеше зад пилота на малкия хидроплан. Усещаше бинта под полата си здраво стегнат, но превръзката не пречеше на кръвообращението. От време на време раната пулсираше, но хапчетата успокояваха болката. Важно беше, че бе в състояние да се справя сама. Всъщност дори и да не можеше да върви, щеше да си го наложи.

Пилотът се наведе назад към нея.

— Половин час след като пристигнем, ще ви откарат до един ресторант край езерото, където можете да наемете такси до града — каза той. — Ако имате нужда от услугите ни през следващите две

седмици, базата ни ще бъде едно частно пристанище, наречено „Атерисаж Медок“. За мен бе удоволствие да пътувате на борда на самолета ми.

[1] Добър вечер (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Мръсна свиня! Къде е жената? (нем.) — Б. пр. ↑

[3] Мръсници (фр.) — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ерих Кеслер не изпитваше удоволствие от физическото насилие, но го одобряваше като средство за постигане на важни цели. Одобряваше го по-скоро теоретично или в краен случай като страничен наблюдател, самият той не прибягваше към него. Сега обаче нямаше избор, а и времето бе твърде ограничено, за да измисли нещо друго.

Холкрофт го бе поставил натясно. Аматьорът бе степенувал по важност елементите на ситуацията и едва след това бе започнал да действа с ужасяващо хладнокръвие и нюх. Гените на Хайнрих Клаузен се проявяваха в сина му. Трябваше да намерят начин да засилят влиянието си над него, за да продължи да им се подчинява безусловно.

Ерих огледа събралите се във фойето и спря поглед на един журналист, който му се стори подходящ. Отбелязваше си нещо в тефтерче; държеше се като професионалист.

Кеслер се приближи към него и тихо попита:

— Вие сте репортер... на кой вестник?

— „Geneve soir“.

— Това, което се случи, е ужасно. Горкият човек. Трагедия. От доста време стоя тук и се чудя дали да кажа нещо, или да си мълча. Но като че ли е по-добре да не се замесвам.

— В хотела ли сте отседнали?

— Да. Аз съм от Берлин. Често идвам в Женева. Съвестта ми ме подтиква да отида право в полицията и да им разкажа това, което знам. Но според адвоката ми това може да има лоши последици за мен, тъй като съм тук по работа. От друга страна пък, те все пак трябва да го научат...

— Кое?

Ерих погледна тъжно журналиста.

— Да кажем, че познавах много добре убития.

— И?

— Не, не тук. Адвокатът ми ме посъветва да стоя настрана.

— Да не искате да кажете, че сте замесен?

— О, Боже мой, не. Не, въобще не е това. Просто аз имам... информация. Може би дори и едно-две имена. Но имам някои... съображения...

— Ако не сте замесен, ще ви представя като анонимен източник.

— Това е единственото, което искам. Изчакайте ме само няколко минути да се кача горе и да си взема палтото. После ще изляза навън и ще тръгна надолу по хълма, а вие ме последвайте. Ще намеря някое уединено място, където да можем да поговорим. Не се приближавайте към мен, докато не ви повикам.

Журналистът кимна. Кеслер се насочи към асансьорите. Щеше да вземе палтото си и два неизползвани револвера. Едно малко закъснение бе добре дошло, защото щеше да разтревожи Холкрофт повече.

Ноъл чакаше във входа срещу хотел „Д’Акор“. Кеслер трябва да се е появил преди пет минути. Какво го бе задържало?

Ето го най-после! Не можеше да сбърка едрата му фигура. Слизаше бавно по тесните стъпала пред входа на хотела. Пълното му тяло, отмерената крачка, дебелинното палто. Ето защо се бе забавил — Кеслер се бе върнал да вземе палтото си.

Холкрофт проследи с поглед Ерих, който слизаше тежко по хълма и кимаше учтиво на минавачите. Кеслер бе деликатен човек и нямаше да разбере защо Ноъл го бе използвал за примамка. Подобен начин на действие бе напълно чужд на мисленето му. За Холкрофт също не бе естествено да използва хората, но нищо не бе както преди. Сега не само му бе хрумвало, но щеше и да го направи.

И щеше да постигне целта си. По дяволите, всичко ставаше точно както бе предположил! Един мъж, може би към тридесет и пет годишен, слезе по стълбите и погледна към отдалечаващата се фигура на Кеслер. Той тръгна бавно, твърде бавно за човек, който се бе запътил занякъде, и започна да го следва на такова разстояние, че да не бъде забелязан.

Само дано Кеслер направеше онова, което му бе казал. Долу, в самия й край, през Рю де Гранж минаваше улица с интересни стари триетажни сгради, в които се помещаваха офиси.

След пет часа тя опустяваше напълно. Ноъл бе обмислил добре плана за залавянето на убиеца от Нахрихтендинст. Достатъчно бе да хване един — той щеше да ги отведе при другите. Ако бе необходимо, щеше да му счупи врата, за да се добере до информацията. Или дори да стреля в главата му.

Ноъл напипа пистолета в джоба си и тръгна бавно надолу, без да пресича улицата.

След четири минути Кеслер стигна до пресечката и зави наляво. Мъжът го последва. Холкрофт изчака да минат няколко коли и през това време и двамата изчезнаха от погледа му. След това пресече улицата и продължи по отсрещния тротоар, откъдето щеше да ги вижда добре.

Изведнъж той спря. Кеслер го нямаше.

Преследвачът му също бе изчезнал.

Ноъл се затича.

Кеслер сви вляво по слабоосветената улица и след петдесетина метра извади едно огледалце и погледна назад. Журналистът го следваше, а Холкрофт не се виждаше. Трябваше да действа светкавично.

Вляво имаше задънена улица, където сигурно можеха да се паркират две-три коли. Явно бе частна, защото бе преградена с верига, и в момента беше празна. И тъмна. Много тъмна. Идеално. Той тромаво прекрачи веригата и забърза към задната стена. Бръкна в джоба си, извади единия револвер и постави върху цевта му заглушител.

— Елате насам — изрече достатъчно високо, за да го чуе журналистът. — Сега можем да поговорим, без никой да ни види.

Като се взираше в мрака, журналистът прескочи веригата.

— Тук съм. — Ерих насочи револвера към неясния силует на приближаващата се фигура. Когато бе само на няколко стъпки от него, той стреля в гърлото на мъжа. Чу се глух изстрел. Въздухът се изтръгна със стенание от зейналото гърло и отекна в празната улицата. Журналистът се свлече на земята.

Ерих се прицели в главата и отново натисна спусъка.

Той свали заглушителя от револвера, претърси джобовете на мъртвия, взе портфейла и тефтерчето му и ги хвърли напосоки в

тъмнината. Извади другия револвер от левия си джоб и го пъкна в ръката на репортера, като постави показалеца му върху спусъка.

Както беше коленичил, разкъса ризата си и отскубна две копчета от палтото си. Изцапа дланта си с масло и прах от асфалта на паркинга и ги размаза по лицето си.

Готово. Изправи се и отиде до веригата. В първия момент не можа да види Холкрофт, но той се появи почти веднага. Американецът тичаше по улицата, спря за миг под една лампа и пак продължи.

Сега.

Кеслер се върна отново при мъртвия, наведе се, хвана ръката с оръжието, насочи я към небето и натисна пръста върху спусъка.

Изстрелът от малокалибрения револвер отекна силно в стените на каменните сгради. Ерих натисна безжизнения пръст още два пъти и го пусна. Бързо извади оръжието от джоба си.

— Ноъл! Ноъл! — изкрещя той, бързо се приближи до стената и се просна на асфалта. — Ноъл, къде си?

— Ерих? За Бога... Ерих?! — Холкрофт се приближаваше.

Кеслер се прицели в мъртвото тяло, без да слага заглушителя. Това бе последният изстрел... той натисна спусъка веднага щом видя силуета на Ноъл Холкрофт на фона на слабата светлина откъм улицата.

— Ерих!

— Тук съм. Той се опита да ме убие! Ноъл, опита се да ме убие!

Холкрофт усети веригата, прескочи я и се втурна към Кеслер. Коленичи в тъмното.

— Кой? Къде е?

— Ето го там! Йохан ме накара да нося оръжие... Трябваше да го застрелям. Нямах друг избор!

— Добре ли си?

— Мисля, че да. Тръгна подире ми. Знаеше за теб. Все повтаряше: „Къде е той? Къде е Х.? Къде е Холкрофт?“ Събори ме на земята...

— О, Боже! — Ноъл скочи на крака и се спусна към тялото на убития, извади запалка от джоба си и я щракна. Пламъкът освети трупа. Ноъл претърси джобовете на връхните му дрехи, после обърна тялото и провери панталоните. — По дяволите, няма нищо!

— Нищо? Как така нищо? Ноъл, трябва да се измъкваме оттук. Помисли си за утре!

— Няма нито портфейл, нито шофьорска книжка, нищо!

— Трябва да мислим за утре!

— Тази вечер! — изрева Холкрофт. — Исках да ги пипна тази вечер!

Кеслер помълча няколко секунди, а после, сякаш не можеше да повярва, че това е възможно, каза:

— Ти си го направил нарочно...

Холкрофт се изправи. Думите на Кеслер уталожиха гнева му.

— Съжалявам — отговори той. — Не мислех, че може да пострадаш. Сигурен бях, че държа положението под контрол.

— Защо го направи?

— Защото ще я убият, ако я намерят. Така, както убиха Уили Елис и... Ричард Холкрофт. И толкова други.

— Кои?

— Враговете на Женева! Онези от Нахрихтендинст. Исках само един от тях! И то жив, по дяволите!

— Помогни ми да стана — помоли Кеслер.

— Разбираш ли ме? — Холкрофт напипа ръката на Ерих и го издърпа нагоре.

— Да, напълно. И все пак не мисля, че трябваше да действам сам.

— Исках да го хвана и да науча от него имената на другите, дори ако трябваше да му избода очите. После щях да го предам на полицията и да поискам съдействието им, за да намеря майка си, защото е в опасност.

— Но сега това е невъзможно. Той е мъртъв — ще ни задават твърде много въпроси, на които няма да можем да отговорим. Но Йохан може да помогне.

— Фон Тиболт?

— Да. Той ми каза, че има някакъв влиятелен приятел тук, в Женева. Първи заместник-управител. Поръча ми веднага да те заведа в „Екселсиор“ и да се регистрираш в хотела под името Фреска. Не знам защо избра точно него.

— Защото вече съм го използвал — отвърна Ноъл. — Той ще ни се обади ли там?

— Да. В момента прави някои последни уточнения за утре. В банката е.

— В банката?

— Утре всичко ще свърши. Това се опитвам да ти кажа от известно време. Хайде, трябва да побързаме. Не бива да стоим повече тук — някой може да мине. Йохан те уверява, че ако майка ти е в Женева, ние ще я намерим. Тя ще бъде извън опасност.

Холкрофт помогна на Кеслер да стигне до веригата. Ученият се обърна към тъмното, оградено от трите страни със стени пространство и потръпна.

— Не мисли повече за това — каза Ноъл.

— Беше ужасно.

— Нямам си друг избор.

Наистина нямах, помисли си Кеслер.

Хелдън видя старата жена, седнала на една пейка на края на пристанището. Гледаше водата, без да обръща внимание на механиците и пътниците, които излитаха или пристигаха с хидропланите.

Когато се приближи повече, различи чертите на лицето ѝ, осветени от лунната светлина — ъгловати черти и високи скули, които още повече подчертаваха големите ѝ очи. Старата жена бе изцяло погълната от мислите си, изглеждаше силна и далечна, но толкова самотна и така ненамясто тук...

Хелдън мина, куцукайки, покрай пейката и погледна надолу към лицето. Боже бой! Въпреки разликата във възрастта и пола, то невероятно напомняше за Ноъл Холкрофт. Това бе майка му.

Какво правеше тя тук? Защо бе дошла точно тук? Отговорът бе ясен — майката на Ноъл искаше тайно да стигне до Женева!

Старицата погледна към нея, но не прояви особен интерес и отмести погледа си. Хелдън забърза, колкото можеше, по пътеката към малката сграда, която служеше за чакалня и радиобаза. Тя влезе вътре и се приближи до един мъж, който стоеше зад нещо като тезгях, а около него имаше телефони и радиопредаватели.

— Коя е онази жена отвън?

Мъжът вдигна очи от някакви листа и впери поглед в нея.

— Тук се споменават имена — отвърна той. — Сигурно го знаете.

— Много е важно! Ако не я бъркам с някого, тази жена е в голяма опасност. Обръщам се към вас, защото съм сигурна, че

познавате доктор Литвак.

Изричането на това име накара мъжа отново да я погледне. Очевидно в „Атерисаж Медок“ живееха сред рискове и опасности, но се опитваха да ги избягват, когато това бе възможно. Явно доктор Литвак бе уважаван клиент, на когото има доверие.

— Тя чака да ѝ се обадят.

— Кои?

Мъжът пак се вгледа в лицето ѝ.

— Един от нашите пилоти — Le Chat rouge^[1]. Полицията ли я търси?

— Не.

— Корсиканците? Мафията?

Хелдън поклати отрицателно глава.

— Още по-лошо.

— Доктор Литвак ли ви изпрати тук?

— Да. Той уреди да ме вземат със самолет от Нюшател. Можете да проверите ако искате.

— Не е нужно. Не искаме да си създаваме неприятности. Отведете я някъде.

— Как? Оттук трябва да ме вземе кола и да ме закара до ресторант на брега на езерото, където ще чакам такси. По предварителна уговорка трябва да стане до половин час.

— Не, сега. — Мъжът погледна встрани от нея. — Хенри, ела тук. — Той извади ключове за кола изпод тезгяха. — Поговорете със старата жена. Кажете ѝ, че трябва да си тръгне. Хенри ще ви откара.

— Тя може да не ме послуша.

— Ще се наложи. Вие ще ѝ предложите транспорт.

Хелдън забърза навън, доколкото ѝ позволяваше болката. Госпожа Холкрофт вече я нямаше на пейката и тя в първия миг се стресна. Видя я застанала неподвижно на опустелия пристан. Хелдън тръгна към нея.

Старата жена чу стъпките ѝ и се обърна. Остана на мястото си и не я поздрави.

— Вие сте госпожа Холкрофт — каза Хелдън. — Вие сте майката на Ноъл.

Щом чу да споменават името на сина ѝ, жената стисна ръце и дъхът ѝ сякаш секна.

— Коя сте вие?

— Негова приятелка. Моля ви, повярвайте на това, което ще ви кажа повече, отколкото на фактите, които са ви известни.

— Тъй като не зная нищо, не мога да вярвам нито повече, нито по-малко.

— Името ми е Фон Тиболт.

— Тогава се махайте от очите ми! — Думите на старицата изплющяха като камшик. — Платила съм достатъчно на хората тук, за да не позволят на никого да ми препречва пътя. Ще ви убият, ако се опитате. Върнете се в глутницата си!^[2]

— Аз не съм от Волфшанце, госпожо Холкрофт.

— Вие сте дъщеря на Фон Тиболт.

— Ако бях от Волфшанце, нямаше да дойда открито при вас. Сигурно знаете това.

— Знам какъв боклук представлявате...

— Чувала съм подобни обвинения през целия си живот. Но вие грешите! Трябва да ми повярвате. Не бива да оставате тук, защото сте в опасност... Мога да ви скрия и да ви спася...

— Вие? Как? С куршум в главата? Или може би под гумите на някоя кола?

— Моля ви! Знам защо сте дошли в Женева. Аз съм тук по същата причина. Трябва да го намерим и да му кажем, преди да е станало твърде късно. Парите. Трябва да бъдат спрени!

Старата жена я гледаше смаяно. После, сякаш предчувстваше някакъв капан, се намръщи.

— Така ли? А може би аз трябва да бъда спряна? Това няма да стане. Щом извикам, ще излязат хора и ще ви убият, но това ми е напълно безразлично. Вие служите на една лъжа, която просъществува трийсет години! Всички вие! Никого не трябва да намирате.

— Госпожо Холкрофт! Аз обичам сина ви. Толкова много го обичам... но ако не го открием, ще го убият. И двете страни искат той да умре. Трябва да ме разберете.

— Лъжкия! — извика Алтийн Холкрофт. — Всички сте лъжци!

— Вървете по дяволите! — кипна Хелдън. — Никой тук няма да ви помогне. Те искат да се махнете. Не съм саката, а съм ранена в крака. Раниха ме, защото тръгнах да търся Ноъл! Вие не знаете какво преживяхме! Няма право да...

Някакъв силен шум дойде откъм чакалнята. Мъжът вътре заговори достатъчно високо, за да го чуят двете жени.

— Присъствието ви тук е нежелателно, мосьо! Такава жена, каквато вие описвате, не е идвала! Моля ви, напуснете!

— Не ми нареждай какво да правя! Тя е тук!

Дъхът на Хелдън секна. Цял живот бе слушала този глас.

— Това е частно пристанище. Отново ви моля да напуснете!

— Отворете вратата!

— Какво? Каква врата?

— Зад вас!

Хелдън се обърна към Алтийн Холкрофт:

— Нямаме време да ви обяснявам. Мога само да ви кажа, че съм ваша приятелка. Трябва да се скрием. Във водата! Сега!

— Защо да ви вярвам? — Старата жена гледеше зад Хелдън, назад към сградата. Бе изплашена и очевидно разколебана. — Вие сте млада и силна. Можете лесно да ме убиете.

— Този човек иска да ви убие — прошепна Хелдън. — Опитва се да убие и мен.

— Кой е той?

— Брат ми. За Бога, тихо.

Хелдън хвана Алтийн през кръста и я свали на дъсчения под. С нейна помощ двете се прехвърлиха безшумно през ръба на пристана. Алтийн потрепера от студа, и понеже нагълта вода, се закашля и инстинктивно запляска с ръце. Хелдън махаше с крака и държеше старата жена през кръста, за да не потъне.

— Опитайте се да не кашляте! Не бива да вдигаме никакъв шум. Преметнете дръжката на чантичката през врата си. Аз ще ви помогна.

— Мили Боже, какво правите?

— Тихо.

На около десетина метра от тях се поклащаше малка моторна лодка, вързана за пристана. Хелдън повлече Алтийн към нея, за да се скрият в сянката на корпуса ѝ. Бяха изминали половината разстояние, когато вратата се отвори с трясък и оттам се показа някакъв мъж. Мощният прожектор в ръцете му заподскача в някакъв зловец танц, когато русият се затича към пристана. Мъжът спря и насочи силния сноп светлина към водата. Въпреки мъчителната болка в крака Хелдън отчаяно се мъчеше да се добере до лодката.

Нямаше да успее — раненият крак бе твърде слаб, а и мокрите дрехи много ѝ тежаха.

— Опитайте се да стигнете до лодката — прошепна тя. — Аз ще се върна обратно... той ще ме види и...

— Тихо! — прошепна старицата, отдели се от Хелдън, за да ѝ е по-леко и започна припряно да маха във водата. — Това е той. Брат ви. Има пистолет. Побързайте.

— Не мога.

— Можете!

Подкрепяйки се една друга, те се добраха до лодката. Русият стоеше на пристана и методично обхождаше водната повърхност с прожектора. Снопът светлина я пробощдаше като лазерен лъч на смъртоносно оръжие. Откриеше ли ги, върху тях мигновено щеше да се изсипе дъжд от куршуми.

Йохан бе отличен стрелец и сестра му го знаеше.

Ослепителният лъч се насочи към тях. Двете жени инстинктивно потопиха главите си във водата и се гмурнаха надолу. Когато светлината отмина, те вече бяха заплували зад лодката, а веригата се бе заплела в дрехите им. Двете се държаха за нея като за спасително въже, по което достигаше въздух до изтощените им дробове.

Тишина. Стъпки. Отначало бавни и отмерени, после по-бързи и далечни — Йохан фон Тиболт бе приключил проверката си. Вратата пак се отвори с трясък и отново се чуха гласове.

— Къде отиде тя?

— Вие сте се побъркали.

— А ти си вече мъртъв.

Из пристанището се разнесе изстрел и някой извика от болка. Последва втори изстрел... и тишина.

Минаха няколко минути. Двете жени се спогледаха в окъпаната в лунна светлина нощ. Очите на Хелдън фон Тиболт се насълзиха. Старицата докосна лицето ѝ, без да продума.

Рев на двигател наруши ужасяващата тишина. Гумите на невидима за тях кола се завъртяха бясно и изтръгнаха камъчета от пътя. Двете жени си кимнаха и подкрепяйки се взаимно, се насочиха към пристана.

Изкачиха се запъхтяно по една стълба и известно време останаха коленичили в тъмнината.

— Странно — каза Алтийн, — но във водата се улових, че мисля за обувките си. Уплаших се, че може да ги изгубя.

— И изгубихте ли ги?

— Не. Кое то може би е още по-странно.

— Моите изчезнаха — разсеяно констатира Хелдън и се изправи. — Трябва да се махаме. Той може да се върне — тя погледна към сградата. — Не ми се иска да влизам вътре, но ще се наложи. Ключовете за колата са вътре. — Тя се наведе и помогна на старицата да се изправи.

Хелдън отвори вратата и веднага затвори очи. Мъжът лежеше проснат върху тезгяха, куршумът бе отнесъл половината му лице. В съзнанието ѝ мигом изплува обезобразената глава на Клаус Фалкенхайм и ѝ се прииска да изпищи. Но само прошепна:

— Mein Bruder...

— Хайде, дете. Трябва да побързаме! — За нейна изненада старата жена бе изрекла това с нетърпящ възражение тон. Тя бе видяла връзката ключове. — По-добре да вземем тяхната кола. Тази, с която аз дойдох, вече е под наблюдение.

Тогава Хелдън видя думата, написана ясно с дебел тебешир на пода под трупа.

— Не! Това е лъжа!

— Какво има? — Алтийн грабна ключовете и бързо отиде при Хелдън.

— Вижте тук! Лъжа е!

На пода бе надраскано набързо с едри букви:

НАХРИХТЕНДИНСТ

Хелдън коленичи и започна трескаво да трие надписа. По страните ѝ се стичаха сълзи.

— Лъжа! Лъжа! Те бяха велики мъже!

Алтийн докосна рамото на изпадналата в истерия жена, после я хвана за ръката и я вдигна от пода.

— Нямаме време за това! Нали сама каза, че трябва да се махнем оттук!

Внимателно, но твърдо старицата поведе Хелдън навън. Една лампа светеше на вратата и разпръскваше донякъде мрака. Отпред бяха паркирани две коли — тази, с която Алтийн бе дошла и сив автомобил с привързан към бронята номер. Тя поведе Хелдън към нея.

Изведнъж замръзна на място. Хладнокръвието, което до този момент си бе налагала, се сломи.

Върху чакъла беше проснато тялото на червенокосия пилот. Ръцете му бяха вързани на гърба. Цялото му лице бе покрито с рани от нож. Беше мъртъв. Бяха го измъчвали и после го бяха разстреляли.

Пътуваха мълчаливо, отдадени на мъчителните си мисли.

— Отиваме в един апартамент — каза накрая Хелдън. — Такива инструкции получих. Там ще сме в безопасност. От Лондон със самолет е пристигнал човек, който ще ни помогне, той трябва да е вече в него.

— Кой е той?

— Евреин от кибуца Хар Ша'Алав.

Алтийн се вгледа в лицето ѝ, по което препускаха сенки.

— При мен също дойде евреин от Хар Ша'Алав. И затова съм тук.

— Зная.

Вратата им отвори мургав черноок мъж. Не бе нито нисък, нито висок, но беше строен и излъчваше физическа сила. Това впечатление се създаваше от широките му рамене, подчертани от опънатата по тялото разкопчана бяла риза и мускулестите ръце с навити ръкави. Черната му коса бе късо подстригана, лицето му бе с остри черти и впечатляваше със строгостта, която излъчваше.

Той погледна двете жени, после кимна и им направи знак да влязат. Забеляза, че Хелдън накуцва и че дрехите им са подгизнали, но не направи никакъв коментар.

— Казвам се Яков Бен-Гадиз — каза той. — За да се разбираме, трябва да сте наясно, че тук решенията взимам аз.

— На какво основание? — попита Алтийн.

— Вие ли сте майката?

— Да.

— Не ви очаквах.

— И аз не съм очаквала, че ще се озова тук. Ако не беше това момиче, сега щях да съм мъртва.

— Значи сте ѝ задължена.

— Попитах ви нещо. С какво право ще взимате решения вместо мен? На никого не предоставям тази възможност.

— Обадиха ми се от Нюшател. Тази вечер трябва да изпълним една задача.

— Аз имам една-единствена задача. Да намеря сина си.

— По-късно — каза Яков Бен-Гадиз. — Сега другото е по-важно. Трябва да се намери един списък. Предполагаме, че е в хотел „Д’Акор“.

— Изключително важно е — намеси се Хелдън и хвана ръката на Алтийн.

— Така, както е за вас да намерите сина си — продължи Яков, впил поглед в майката на Холкрофт. — Трябва ми примамка за капана, който ще заложа.

[1] Червеният котарак (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Волфшанце — вълча яма. — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В едната си ръка Фон Тиболт държеше слушалката, а в другата — бележката, оставена за Кеслер. Човекът, с когото разговаряше, бе първият заместник-управител на кантон Женева.

— Казвам ви, че адресът е друг. Този е на стара необитаема къща и в нея няма телефонни кабели и жици. Бих казал, че Нахрихтендинст доста успешно са се вмъкнали в държавната ви телефонна служба. Искам да ми намерите истинския адрес!

Русият млъкна в очакване на отговор, но само след секунди избухна:

— Идиот! Аз не мога да позвъня на този номер! Служителят се е закълел, че няма да го дава на никой друг, освен на Холкрофт. Какъвто и претекст да измисля, ще я изплаша. Затова ти ще ми намериш адреса! Не ме интересува дали ще трябва да събудиш председателя на Федералния съвет, за да го намерим. До един час очаквам да ми се обадиш. — Той трясна слушалката и отново погледна към бележката на Кеслер.

Ерих бе излязъл да се срещне с Холкрофт. Те сигурно вече бяха отишли в „Екселсиор“ и американецът се бе регистрирал под името Фреска. Реши да не се обажда, за да провери — това можеше да създаде усложнения. Американецът сигурно вече бе на границата на лудостта. Приятелят му от Лондон бе убит зверски, майка му не се появяваше; възможно бе да е научил и за смъртта на Хелдън в Нюшател. Всеки момент щеше да рухне и може би щеше да поиска да се срещнат.

Йохан още не бе готов да се срещне с него. Минаваше три часът сутринта, а майка му не бе открита. Той трябваше да я намери и да я убие. До срещата в банката оставаха шест часа. Тя можеше всеки миг да се появи в тълпата, на стълбите, иззад някой ъгъл или да слезе от такси на улицата и да извика на сина си: Измяна! Спри! Откажи се от Женева!

Това не биваше да се допуска! Трябваше да запушат устата ѝ, за да може синът ѝ да изпълни докрай отредената му роля. Тя трябваше да умре още тази нощ, за да се избегне всякакъв риск. Скоро след нея, внезапно и тихо щеше да настъпи още една смърт. Синът на Хайнрих Клаузен нямаше да им е нужен вече.

Но първо майката. Още преди да се съмне. Вбесяваше го фактът, че тя седи на другия край на телефонната линия, чийто точен адрес е забутан из папките на някой бюрократ.

Русият мъж седна и извади дълга кама от пришита в хастара на палтото си ножница. Трябваше да я измие от кръвта на рижия пилот.

Ноъл отвори куфара си на поставката за багаж и погледна набутаните в него дрехи, после огледа белите релефни тапети по стените, френските врати и малкия натруфен полилей на тавана. Всички хотелски стаи бяха започнали да си приличат и той с умиление си спомни за мизерната стая в Берлин. При тези обстоятелства споменът го изненада. Той бе заживял в този маниакален нов свят, а психиката му се бе съхранила невредима. Не знаеше дали това бе хубаво или лошо, а само че е така.

Ерих се опитваше да се обади на фон Тиболт в „Д’Акор“. Къде по дяволите бе отишъл Йохан? Беше 3.30 сутринта. Кеслер затвори телефона и се обърна към Ноъл.

— Оставил е съобщение да не се безпокоим за него. Той е при първия заместник-управител. Правят всичко възможно да открият майка ти.

— Значи тя не се е обаждала?

— Не.

— Не може да бъде. Служителят още ли е на рецепцията?

— Да. Ти си му платил колкото получава за две седмици. Най-малкото, което може да направи, е да остане там цялата нощ — Кеслер се замисли. — Може просто да се е забавила някъде, нали знаеш, на човек му се случва да изпусне самолета или да има проблеми с паспортните служби. Може да не са спазили разписанието заради мъгла.

— Така е, но не и в нейния случай. Винаги би ме предупредила.

— Може да са я задържали.

— Помислих си го. Това като че ли е най-добрият вариант. Тя пътува с фалшив паспорт. Да се надяваме, че някъде са я арестували и са я прибрали за ден-два. Хелдън също ли не е звъняла?

— Не, никой не се е обаждал — отвърна немецът и прикова погледа си върху Ноъл.

Холкрофт се протегна, в едната ръка държеше несесера с принадлежностите за бръснене.

— Неизвестността ме побърква. — Той посочи към вратата на банята. — Ще ида да се измия.

— Добра идея. Защо не си починеш малко след това? Сигурно си изтощен. Остават ни по-малко от пет часа, а аз вярвам, че Йохан е много способен човек и ще се справи.

— И аз на това се надявам.

Той съблече ризата си и пусна топлата вода до края. Парата запълзя нагоре, замъгли огледалото и пространството над умивалника. Той се хвана за края му, надвеси глава в горещата пара и остана така, докато от челото му потече пот. Беше научил тази процедура преди няколко години от Сам Буоновентура. Тя не можеше да замени сауната, но действаше много добре.

Сам? Сам! Защо за Бога не се бе сетил за него? Ако майка му бе променила плановете си или нещо се бе случило, бе напълно възможно да се е обадила на Сам. Особено ако ѝ бяха казали, че Ноъл Холкрофт не е сред гостите на хотела.

Погледна часовника си. Беше 3.35 женевско време, значи 10.35 карибско. Ако Сам имаше новини за него, щеше да стои на телефона.

Ноъл спря кранчето и чу гласа на Кеслер от спалнята, а освен него нямаше друг в апартамента. С кого разговаряше и защо шепнешком?

Холкрофт откряна вратата. Кеслер говореше по телефона с гръб към банята. Ноъл пристъпи в стаята и го чу да казва:

— Нали ти казвам — това е причината. Тя пътува с фалшив паспорт. Провери в паспортната служба...

— Ерих?!

Яков Бен-Гадиз затвори аптечката, застана до леглото и огледа превръзката, която бе направил. Раната на Хелдън бе възпалена, но инфекция нямаше. Той я бе превързал отново.

— Добре — каза той, — ще свърши работа. След около час-два възпалението ще премине, но не бива да стоите права. Дръжте крака си повдигнат върху нещо.

— Само не ми казвайте, че сте и лекар — каза Хелдън.

— Не е нужно човек да е лекар, за да може да превърже рана от куршум. Просто трябва да си свикнал с тях. — Евреинът тръгна към вратата. — Останете тук. Искам да говоря с госпожа Холкрофт.

— Не!

Бен-Гадиз спря.

— Какво казахте?

— Не я изпращайте сама. Измъчва я чувство за вина и е толкова изплашена за сина си, че не може да мисли трезво и няма да оцелее. Не го правете.

— Опитвате се да ме спрете?

— Не, предлагам ви по-сигурен начин. След като искате да хванете брат ми, използвайте мен.

— Първо искам списъка на Sonnenkinder. Имаме три дни да убием Фон Тиболт.

— Три дни?

— Банките няма да работят утре и в неделя. Най-рано в понеделник ще могат да се срещнат с директорите на Голямата Женевска банка. Списъкът е по-важен. Съгласен съм с Литвак, че той е от първостепенно значение.

— След като е така, не може да не е у него.

— Съмнявам се. Хора като брат ви не поемат подобни рискове. Нещастен случай, нападение от крадец на улицата... или от някой като мен. Не, определено не би го носил със себе си. Нито пък го е оставил в сейфа на хотела. Предполагам, че е в неговата стая, в много по-надежден сейф. Искам да вляза в нея и затова ми трябва някой, който да го примами навън.

— Това е още по-основателна причина да отида аз! — настоя Хелдън. — Той мисли, че съм мъртва. Не ме видя на пристанището, въпреки че там търсеше нея, а не мен. Появата ми ще го шокира и обърка. Той ще е готов да дойде където му кажа, за да ме хване. Достатъчно е да спомена думата Нахрихтендинст. Сигурна съм.

— Надявам се да е така — отвърна Яков. — Но това ще стане утре, не тази вечер. Тази вечер той иска майката на Холкрофт, а не вас.

— Ще му кажа, че тя е при мен! Идеално!

— И мислите, че ще ви повярва? След като сте срещнали с Вернер Герхарт, а след това сте успели да избягате? За него срещата с вас означава капан.

— Тогава нека поне отидем двете — помоли го Хелдън. — Кажете ми мястото на срещата, аз ще я придружа, но ще стоя скрита. Не я оставяйте така, без никаква защита. Аз имам пистолет.

Бен-Гадиз помисли малко, после ѝ отговори:

— Възхищавам се от предложението, но не искам да рискувам живота и на двете. Разбирате ли, имам нужда от нея тази вечер, а от вас — утре. Тя ще го примами тази вечер, а вие утре. Така трябва да стане.

— Още тази вечер можем да постигнем и едното, и другото! — не се предаваше Хелдън. — Вие ще вземете списъка. Аз ще го убия. Кълна се!

— Вярвам ви, но вие не разбирате нещо много важно и подценявате брат си повече от мен. Както и да планираме, той ще държи нещата в ръцете си по време на срещата с госпожа Холкрофт. Фон Тиболт знае сумите, методите, а ние — не.

Хелдън се вгледа в евреина.

— Вие не само я използвате — вие сте готов да я жертвате.

— Готов съм да жертвам всеки един от нас, за да постигнем желаната цел. Ако ми пречите, ще ви убия. — Яков се обърна и излезе от спалнята.

В другата стая Алтийн бе седнала зад бюрото в отдалечения ѝ край. Малката лампа върху него бе единственият източник на светлина. Старата жена бе облечена в широка винена хавлия, която бе намерила в килера. Мокрите ѝ дрехи и тези на Хелдън съхнеха повесени на радиаторите. Тя пишеше нещо върху лист хартия. Щом чу стъпките на Яков, се обърна към него.

— Взех един лист от бюрото ви — каза тя.

— Хартията не е моя, бюрото — също. Писмо ли пишете?

— Да. До сина ми.

— Защо? Ако имаме късмет, ще го открием и вие ще говорите с него.

Алтийн се облегна назад, без да сваля поглед от Бен-Гадиз.

— И двамата знаем, че почти няма вероятност да го видя отново.

— Така ли мислите?

— Разбира се. Няма смисъл да се заблуждавам, нито пък вие да се опитвате да ме заблуждавате. Фон Тиболт ще иска да се срещне с мен, но няма да ме остави да си тръгна жива. А и защо да ме оставя жива?

— Ще взема най-сигурните предпазни мерки, които мога.

— Благодаря ви, но предпочитам да взема пистолет със себе си. Не възнамерявам да застана пред него и да го подканям да стреля.

— Много по-добре ще е, ако седите.

Те се засмяха.

— И двамата сме практични, нали? Като всички оцелели.

Яков сви рамене.

— Така е по-лесно.

— Кажете ми... списъкът, който толкова искате да откриете, на Sonnenkinder, сигурно е огромен, щом съдържа имена на хора и цели семейства от всички страни?

— Не, не търсим този, той е основният списък. Съмнявам се, че въобще някога ще го видим. Списъкът, който можем и трябва да намерим, е главният. В него са имената на лидерите, които ще получат средствата и ще ги разпределят в стратегическите райони. Фон Тиболт сигурно го държи на някое леснодостъпно място.

— Значи, ако го намерите, ще разполагате с имената на лидерите на Волфшанце.

— Да, по целия свят.

— Защо мислите, че е в „Д'Акор“.

— Това е единственото възможно място. Фон Тиболт няма доверие на никого. Той поверява отделни части от организацията на другите, но целият план е под контрола му. Не би оставил списъка в сейф, не би го носил със себе си. Сигурно го държи в стаята си, обграден от капани и уловки, и би го оставил само при крайно наложителни обстоятелства.

— В случая такова обстоятелство би била моята поява.

— Да. Той се страхува най-много от вас, защото никой друг не би могъл да разубеди сина ви относно участието му в Женева. Те все още се нуждаят от него. За да се отпуснат средствата, трябва да бъде спазен законът. Няма друг избор.

— Каква ирония има в това — използват закона, за да извършат най-крещящото беззаконие на света.

— Това не е ново откритие, госпожо Холкрофт.

— А синът ми? Ще го убиете ли?

— Не бих искал.

— Очаквам по-категоричен отговор.

— Ако той премине на наша страна, няма да имам никаква причина да го убивам. Нещо повече — ако се убеди в истината, той трябва да остане жив. С отнемането на средствата няма да настъпи краят на Волфшанце. Sonnenkinder са навсякъде. Организацията ще бъде осакатена, но не и разобличена. А още по-малко унищожена. Всеки глас срещу нея ще ни бъде необходим тогава. Синът ви ще може да разкаже на света една изключителна история. Заедно ще се свържем с необходимите хора.

— Как ще го убедите... ако аз не се върна от срещата с Фон Тиболт?

Евреинът забеляза беглата усмивка на Алтийн и разбра онова, което тя бе оставила недоизказано. И двамата си даваха сметка, че тя нямаше да се върне.

— Според мен и свръзката в Нюшател имаме на разположение два дни — днес и утре. Срещата в банката няма да се състои по-рано от понеделник. Те ще го държат в изолация, за да не може никой да се свърже с него. Моята цел е да го изведе от нея.

— Но какво ще му кажете тогава?

— Ще му кажа истината, ще му обясня всичко, което научихме в Хар Ша'Алав. Хелдън може да бъде много полезна, ако остане жива. А и ако намеря списъка, ще му го покажа.

— Предайте му и това писмо.

— Да, то също ще го убеди!

Ерих?!

Кеслер изпъна едрото си тяло и се обърна към него. Започна да сваля слушалката, но Холкрофт го спря.

— Не затваряй! С кого говореше? — Ноъл грабна слушалката и попита: — Кой е на телефона?

Никакъв отговор.

— Кой е на телефона?

— Моля те! — Кеслер се поокопоти. — Опитваме се да те предпазим. Никой не трябва да те вижда на улицата, знаеш това. Могат да те убият. Ти си ключът към Женева.

— Вие не говорехте за мен!

— Опитваме се да намерим майка ти! Ти каза, че ще пътува с фалшив паспорт и е тръгнала от Лисабон насам. Ние не знаехме това. Йохан познава хора, които фалшифицират документи и тъкмо обсъждахме какво може да се направи.

Холкрофт отново вдигна слушалката:

— Фон Тиболт? Ти ли си?

— Да, Ноъл — отвърна Йохан спокойно. — Това, което ти казва Ерих, е вярно. Имам някои приятели тук, които се опитват да ни помогнат. Вероятно майка ти е в опасност. Ти не можеш да участваш в търсенето. Трябва да стоиш настрана, за да не те забележат.

— „Не можеш“? „Трябва“? — повтори Холкрофт рязко. — Време е вие двамата да разберете нещо — погледът му бе прикован в Кеслер. — Аз ще решавам какво да правя и какво не. Ясно ли е?

Ученият кимна. Фон Тиболт мълчеше. Холкрофт повиши тон:

— Попитах дали ви е ясно?

— Да, разбира се — отвърна накрая Йохан. — Както ти каза Ерих, ние просто искаме да ти помогнем. Сега, когато знаем, че майка ти пътува с фалшив паспорт, можем много да направим. Познавам хора, които се занимават с тези неща. Ще ги разпитам и ще те държа в течение.

— Бъди така добър.

— Ако не се видим преди това, ще се срещнем направо в банката. Предполагам, че Ерих ти е обяснил всичко.

— Да, каза ми. И Йохан... съжалявам, че избухнах. Знам, че се опитваш да ми помогнеш. Враговете ни са Нахрихтендинст, нали? Това си открил в Лондон.

От другата страна последва пауза, а след това въпрос:

— Как разбра?

— Оставили са визитната си картичка. Искам да ги пипна тия копелета.

— И ние това искаме.

— Благодаря. Обади се веднага щом научиш нещо. — Ноъл затвори. — Никога повече не го прави — каза той на Кеслер.

— Извинявай. Мислех, че постъпвам правилно. Така както и ти си мислел, когато пусна онзи по следите ми в „Д’Акор“.

— Светът съвсем се е побъркал напоследък — отвърна Ноъл и посегна отново към телефона.

— На кого ще звъниш?

— Трябва да се чуя с един човек в Кюрасао. Той може и да знае нещо.

— А, да. Строителният инженер, който ти предаваше съобщенията.

— Той много ми помогна.

Ноъл се свърза с централата и поръча разговор с Кюрасао.

— Да остана ли на телефона или ще ми позвъните, когато се свържете?

— Линиите не са натоварени по това време, сър.

— Добре, ще изчакам. — Той седна на леглото и зачака. След по-малко от две минути чу свободния сигнал на телефона в офиса на Буоновентура.

Отговори мъжки глас, но не бе гласът на Сам.

— Да?

— Сам Буоновентура, моля.

— Кой го търси?

— Негов приятел. Обаждам се от Европа.

— Не може да ви се обади, мистър. Той вече никога няма да се обади на никого.

— Какво искате да кажете?

— Той опъна петалата, мистър. Някой шибан негър от тия туземци му преряза гърлото. Претърсваме плажовете и високата трева да го открием това копеле.

Дъхът му секна. Наведе глава и затвори очи. Бяха засекли обажданията му до Кюрасао и помощта на строителния инженер бе ядосала някого. Буоновентура бе неговият източник на информация и трябваше да бъде елиминиран, за да се спре предаването на съобщения. Нахрихтендинст искаха да изолират Холкрофт. Той дължеше много на Сам и му се отплати, като стана причина за смъртта му. Всичко, до което се докоснеше, умираше. Той сееше смърт.

— Не търсете из високата трева — изрече той с глас, който не можа да познае. — Аз го убих.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Да ви е споменал синът ви името Тенисън? — попита Бен-Гадиз.

— Не.

— По дяволите! Кога говорихте с него за последен път?

— След смъртта на съпруга ми. Обади ми се от Париж.

Яков отпусна скръстените си ръце — последното, което чу, щеше да му свърши работа. — Тогава ли се чухте за първи път след смъртта на съпруга ви?

— След неговото убийство — поправи го Алтийн. — Въпреки че тогава не го знаех.

— Отговорете ми — тогава ли разговаряхте за пръв път след смъртта на съпруга ви?

— Да.

— Бил е тъжен разговор.

— Естествено. Трябваше да му кажа.

— Добре. В такива моменти човек не съзнава ясно какво говори и после невинно може да възстанови казаното и чутото. Точно тогава е споменал името Тенисън. Казал ви е, че отива в Женева, вероятно с някакъв човек, който се казва Тенисън.

— Да, но той няма ли да се усъмни?

— Няма да има избор. Той иска на всяка цена да ви открие.

— А аз него.

— Обадете се. Не забравяйте, че гласът ви трябва да е на жена на ръба на истерията, която не може да се владее. Викайте, шепнете, задъхвайте се. Кажете му, че е трябвало да се обадите на пилота си в хидропланната база, но там е гъмжало от полиция заради някакво убийство. Ще се справите ли?

— Само слушайте — Алтийн посегна към слушалката.

От централата на хотел „Д’Акор“ я свързаха със стаята на специалния гост господин Джон Тенисън. Яков слушаше с възхищение изпълнението на Алтийн.

— Овладейте се, госпожо Холкрофт — каза непознатият от хотела.

— Значи вие сте този Тенисън, за когото синът ми спомена?

— Да. Аз съм негов приятел. Видяхме се с него в Париж.

— За Бога, ще ми помогнете ли?

— Разбира се. За мен би било чест...

— Къде е Ноъл?

— Страхувам се, че не зная... Той е по работа тук, в Женева, но аз нямам нищо общо с това.

— Нямате нищо общо? — произнесе с облекчение тя.

— О, не. Вечеряхме с него преди... всъщност това беше снощи, после той си тръгна, за да се срещне с някакви хора.

— Каза ли къде?

— Страхувам се, че не. Вижте, аз съм тръгнал за Милано. В Париж му обещах, че ще се отбия в Женева и ще му покажа града. Знаете, че той не е идвал тук преди.

— Можете ли да се срещнете с мен, господин Тенисън?

— Разбира се. Къде се намирате?

— Трябва да сме предпазливи. Не мога да ви изложа на такъв риск.

— За мене няма да има риск, госпожо Холкрофт. Аз не се страхувам да се движа по женевските улици.

— Но аз се страхувам. След онзи ужасен случай в Медок...

— Хайде, успокойте се. Вие сте преуморена. Каквото и да е станало там, аз съм сигурен, че вие по никакъв начин не сте свързана с него. Къде сте сега? Къде можем да се срещнем?

— На гарата. Северният вход на чакалнята. След четирийсет и пет минути. Бог да ви благослови.

Тя затвори рязко. Яков Бен-Гадиз ѝ се усмихна одобрително.

— Той ще бъде изключително предпазлив — каза евреинът. — Ще удвои предпазните мерки, от което ние ще спечелим време. Тръгвам за „Д'Акор“. Всяка минута е ценна.

Фон Тиболт бавно остави слушалката. Вероятността да му заложат капан беше голяма. Той нарочно каза, че Холкрофт не е бил в Женева — това бе лъжа и старицата го знаеше. От друга страна, тя звучеше като обхваната от паника жена, а в това състояние и на

нейната възраст хората не слушат внимателно, а искат да бъдат изслушани. Може би Алтийн не бе чула забележката или тя ѝ се бе сторила по-маловажна от тревогата ѝ.

Това, че Холкрофт бе споменал името на Тенисън — ако това въобще бе вярно, не бе толкова изненадващо. Американецът изпадаше в най-различни емоционални състояния и често не контролираше думите си. Възможно е под действието за смъртта на Ричард Холкрофт да е произнесъл несъзнателно името му.

От друга страна, американецът бе проявявал невероятна сила в моменти, когато най-малко бяха очаквали от него. Издаването на името противоречеше на самодисциплината, с която той бе привикнал. Освен това Фон Тиболт си даваше сметка, че има работа с жена, която бе успяла да си намери фалшиви документи и да се измъкне за Лисабон. Трябваше да вземе извънредни мерки. Нямахше да допусне една изплашена или симулираща истерия старица да го улови в капан.

Телефонът извънтя и прекъсна мислите му.

— Да?

Обаждаше се първият заместник-управител. Те все още се опитвали да намерят точния адрес на телефонния номер, оставен от госпожа Холкрофт в „Д’Акор“. Един служител бе тръгнал към държавната телефонна кантора, за да провери в някаква папка. Фон Тиболт произнесе с леден глас:

— Докато той го намери, адресът няма да ни е нужен. Вече се свързах с жената. Веднага изпратете полицаи, който да ме чака със служебна кола пред хотела. Кажете му, че съм на официално посещение в страната и трябва да ми се окаже специално внимание. След петнайсет минути да е във фойето. — Без да изчака отговора, Фон Тиболт затвори и се върна при масата, където имаше два пистолета. Бяха разглобени и почистени и сега той щеше да ги сглоби отново. Те бяха от любимите оръжия на Тинаму.

Ако Алтийн Холкрофт бе толкова смела, че да го примамва в някакъв капан, щеше да разбере, че тя не може да се мери с лидера на Волфшанце. Капанът ѝ щеше да отскочи назад и да сграбчи нея.

Евреинът се бе скрил в улицата срещу хотел „Д’Акор“. На стъпалата на хотела Фон Тиболт дискретно даваше инструкции на

офицер от полицията.

Когато свърши, полицаят се затича към колата си. Фон Тиболт забърза към черната лимузина, паркирана до бордюра и седна зад волана. Не се нуждаеше от шофьор за пътуването, което му предстоеше.

И двете коли поеха надолу по Рю де Гранж. Яков изчака, докато се скрият от погледа му, пресече улицата и тръгна към хотела с куфарче в ръка.

Приближи се до рецепцията: абсолютно отговаряше на представата за уморен от безкрайните си професионални задължения човек. Обърна се към служителя с въздишка:

— От лабораторията на полицията съм. Вдигнаха ме от леглото, за да взема още отпечатъци от стаята на убития, оня Елис. Полицейските инспектори никога не са наясно какво ще им потрябва, докато не си легнат всичките им колеги. Кой е номерът на стаята?

— Трети етаж, стая 311 — отвърна служителят и се усмихна с разбиране. — Пред вратата има полицай.

— Благодаря — Бен-Гадиз влезе в асансьора и натисна копчето на петия етаж. Джон Тенисън се бе регистрирал в стая 512. Нямаше време да се занимава с полицая, който бе на пост. Всяка минута, всяка секунда му бе скъпа.

Мъжът с униформата на женевската полиция влезе през северния вход на жп гарата. Металните му токове кънтяха по каменните плочи. Той се приближи до старицата, седнала в другия край на първия ред пейки.

— Госпожа Алтийн Холкрофт?

— Да.

— Моля, елате с мен, мадам.

— Мога ли да попитам защо?

— Аз ще ви отведа при господин Тенисън.

— Това необходимо ли е?

— Приемете го като жест на внимание от страна на градската община.

Възрастната жена се изправи и тръгна след униформения. Щом се отпавиха към двойната врата, още четирима полицаи заеха позиция

от двете ѝ страни. Никой не можеше да премине оттам без тяхно позволение.

Навън при спрялата до бордюра полицейска кола стояха още двама униформени. Този, който бе откъм предната страна, ѝ отвори вратата. Алтийн се качи вътре, придружителят ѝ се обърна към подчинените си:

— Инструкциите са: в следващите двацет минути никакви частни автомобили или таксита да не тръгват от гарата. Ако някой не изпълни заповедта, запишете номера му и ми съобщете по радиото.

— Да, сър.

— Ако всичко е наред, хората могат да се върнат към обичайните си задължения след двацет минути. — Полицаят влезе в колата и запали двигателя.

— Къде отиваме?

— В имението на първия заместник-управител на Женева. Сигурно господин Тенисън е много важна личност.

— Да, по много причини — отвърна тя.

Фон Тиболт чакаше седнал зад волана на черната лимузина. Бе паркирал на около петдесетина метра от наклонения път от северната страна на гарата, без да изключва двигателя. Той видя как полицейската кола тръгна, почти веднага сви надясно и изчака двамата полицаи да заемат позициите си.

Фон Тиболт подкара по улицата. Щеше да следва полицейската кола на дискретно разстояние и да следи дали някой няма да прояви интерес към нея. Бе предвидил всякакви изненади — включително и това старицата да е скрила в дрехите си електронен радиокompас, чиито сигнали биха ориентирали нает от нея преследвач.

Последното препятствие пред Волфсшанце щеше да бъде елиминирано до един час.

Яков Бен-Гадиз застана пред вратата на Фон Тиболт, на която висеше табела „НЕ ВЛИЗАЙ“, наведе се и отвори куфарчето си. Той извади нещо подобно на фенерче, включи го и то светна съвсем слабо в бледозелено. Насочи светлината в долния ляв край на вратата, после я плъзна нагоре и прегледа цялата рамка. Търсеше някакви фини нишки или косми, които като миниатюрна алармена инсталация биха предупредили обитателя на стаята, че някой е влизал. Светлината му показа една нишка на прага, три отстрани и една отгоре. Яков извади

малка игла от дръжката на фенерчето, внимателно докосна с нея дървото в основата на всяка нишка. С просто око не би могъл да види как точно са закрепени, но зелената светлина му показваше и най-малката неравност на повърхността. Той отново коленичи и извади от куфарчето малък метален цилиндър. Това беше изключително фин електронен шперц, разработен в лабораториите за борба с тероризма в Тел Авив.

Яков внимателно допря цилиндъра до ключалката и той вместо ключ задейства езичето на бравата. Тя изщрака, мъжът бавно прокара пръстите на лявата си ръка по краищата на вратата, за да прибере нишките. Той я отвори леко, вдигна куфарчето, влезе вътре и затвори след себе си. До стената имаше малка масичка, на която внимателно постави нишките, натисна ги с цилиндъра и пак включи фенерчето.

Погледна часовника си. За не повече от трийсет минути трябваше да отстрани всички сигнализации, поставени от Фон Тиболт и да открие списъка на Sonnenkinder. Нишките на вратите бяха добър знак. Едва ли щяха да са там без основателна причина.

Той огледа всекидневната с помощта на фенерчето. Вратите на двата дрешника и на спалнята бяха затворени. Яков отхвърли възможността в дрешниците да има нещо — те не бяха заключени и в рамките на вратите им нямаше нишки или други знаци.

Доближи вратата на спалнята и плъзна лъча по краищата ѝ. Не се виждаха нишки, но имаше нещо друго. На около две стъпки от пода, между рамката и вратата Бен-Гадиз откри с фенерчето малка жълта светеща плочка. Той веднага разбра какво бе това — миниатюрна фотоклетка, свързана с друга, поставена навътре в ръба на вратата.

При отварянето на вратата контактът между двете щеше да се прекъсне и да се задейства алармената сигнализация. Това бе най-сигурната защита, която съвременната технология предлагаше. Нейното действие не можеше да се блокира по никакъв начин. Яков ги бе виждал и преди — малки клетки с вградени броячи. Щом се монтираха, трябваше да останат на мястото си, докато не изтече времето, за което са настроени — обикновено не по-малко от пет часа. Никой, дори и онзи, който ги бе сложил, не можеше да ги извади оттам по-рано.

Това означаваше, че Йохан фон Тиболт знае как да прекъсне контакта, за да влезе в стаята. Той сигурно е предвидил обстоятелства,

които биха го накарали да премине през алармената сигнализация.

Как ли действаше тя? Яков изключи вероятността за звуков сигнал, защото всеки силен шум би привлякъл вниманието към стаята. Радиосигналите пък имаха твърде малък обхват.

Алармата сигурно действа в близост до пазения обект посредством нещо, което да спре крадеца и от което Фон Тиболт знае как да се предпази.

Електрическият шок не бе благонадеждно средство. Действието на киселината не можеше да се контролира — тя можеше да причини на Фон Тиболт трайно увреждане или дори да го обезобрази. Дали не изпускаше някакъв газ? Или пара?

Токсично вещество. Отровни изпарения. Токсични пари. И то толкова силни, че влезият да изпадне в безсъзнание, когато ги вдиша. Кислородната маска можеше да послужи като предпазно средство срещу действието им. С такава маска Фон Тиболт можеше да влиза в стаята, когато си поиска.

Сълзотворен газ и мейс бяха често срещани средства в занаята на Яков. Той се върна до куфарчето си, коленичи и извади една кислородна маска с малка метална кутия кислород. След като си я сложи, се върна до вратата. Отвори я рязко и отстъпи назад.

Силна струя пара изпълни рамката на вратата, после за няколко секунди се разнесе, без да остави никаква следа. Бен-Гадиз почувства съвсем слабо смъдене в очите. Дразнещият ефект не повлия на зрението му, но Яков знаеше, че ако бе вдишал химикалите, които причиниха паренето, дробовете му щяха веднага да се възпалят и той щеше да изпадне в безсъзнание. Това бе доказателството, което търсеше: списъкът на Sonnenkinder бе скрит някъде в стаята.

Той мина покрай един триножник, от който стърчеше цилиндричен контейнер с газ. Влезе в стаята и за да премахне напълно следите от парите, отвори прозореца. Студеният вятър веднага нахлу вътре и развя завесите.

Бен-Гадиз се върна във всекидневната, взе куфарчето, отиде отново в спалнята и започна търсенето. Извади един малък скенер за метал със светеща скала, защото предполагаше, че списъкът се съхранява в огнеупорна стоманена кутия. Първо провери леглото и около него, после тръгна из стаята, като проверяваше всичко подред.

Изведнъж при гардероба стрелката на скалата подскочи. Зеленият лъч попадна на познатите жълти плочки в ръба на вратата.

Беше намерил скривалището.

Отвори вратата, парата нахлу и изпълни гардероба, както преди малко бе станало при рамката на вратата. Само че сега облакът бе поплътен и по-траен. Ако първото препятствие не бе спряло нападателя, второто съдържаше достатъчно токсини, за да го убие. На най-долния рафт Яков видя куфар от тъмнокафява мека скъпа кожа, но забеляза, че двете основни стени бяха съвършено гладки за разлика от горните и междинните. Това не бе обикновен куфар за багаж — кожата му бе подсилена с метал.

Той провери със зелената светлина за нишки или други знаци, но не откри нищо. Сложи куфара на леглото. Натисна друго копче върху фенерчето и от него блесна силен жълто-бял лъч. Насочи го първо към едната ключалка, после към другата. Те бяха различни и очевидно задействаха различни защитни системи.

Той извади тънък шперц от джоба си и го пъкна в дясната ключалка, стараяйки се да държи ръката си възможно най-далеч.

Усети как излиза силна струя въздух, а едновременно с това вляво от ключалката се показва дълга игла. От върха ѝ потече някаква течност и закапа по килима. Яков извади носна кърпа, избърса иглата и с помощта на шперца бавно и внимателно я върна в малкия отвор.

Оставаше му лявата ключалка. Застана от другата страна и повтори операцията с шперца. Ключалката щракна и отново изпусна въздушна струя. Този път вместо игла се изстреля нещо друго и се заби в тапицерията на креслото в другия край на стаята. Бен-Гадиз се втурна към него и освети мястото, където се бе забил върхът. Около него върху плата имаше мокро петно. С тънкото острие на шперца успя да извади върха.

Това бе желатинова капсула със стоманен връх. Така лесно, както се бе забила в креслото, можеше да проникне и в човешко тяло. Бе пълна с някакво силно упойващо средство.

Доволен от успеха си, Бен-Гадиз пъкна капсулата в джоба си, върна се при куфара и го отвори. Вътре имаше метална кутия, прикрепена за стоманата на стената. Бе се добрал до ценната кутия, пазена от алармените системи на няколко смъртоносни трезора и тя вече бе в ръцете му.

Погледна часовника си. Цялата операция бе протекла за осемнайсет минути.

Вдигна металния капак и взе документите. Това бяха единайсет страници, на всяка имаше шест колонки с имена и адреси за свръзка. Всяка съдържаеше данни за около сто и петдесет човека, общо това правеше около хиляда шестстотин и петдесет имена.

Елитът на Sonnenkinder. Лидерите на Волфшанце.

Яков Бен-Гадиз се наведе над куфара и извади оттам камера.

— Vous etes tres aimable. Nous vous telephonons dans une demi-heure. Merci.^[1] — Кеслер затвори слушалката и поклати глава към Ноъл, който стоеше до прозореца в апартамента си в „Екселсиор“. — Нищо. Майка ти не се е обаждала в „Д’Акор“.

— Сигурен ли си?

— Няма никакви обаждания за господин Холкрофт. Позвъних и в централата, в случай че служителят на рецепцията не е стоял там през цялото време. Всъщност ти ме чу какво казах.

— Не я разбирам. Къде може да е? Още преди няколко часа трябваше да се е обадила. Хелдън също. Обеща да се обади в петък вечерта, а вече е събота сутрин, по дяволите!

— Наближава четири — каза Ерих. — Ти наистина трябва малко да си починеш. Йохан прави всичко възможно да открие майка ти. Най-добрите в тази област в Женева му съдействат.

— Не мога да си почивам — отвърна Ноъл. — Ти забравяш, че преди малко убих човек в Кюрасао. Престъплението му се състоеше в това, че ми помагаше и аз го убих.

— Не си виновен ти, а Нахрихтендинст.

— Тогава да направим нещо! — извика Холкрофт. — Фон Тиболт има високопоставени приятели. Кажете им за това! Британското разузнаване има към него огромен дълг — той им намери Тинаму! Поискайте от тях да изплатят този дълг! Веднага! Нека целият проклет свят научи за тия копелета! Какво чакаме още?

Кеслер се приближи към Ноъл, погледът му бе състрадателен и пряк.

— Чакаме най-важното събитие. Срещата в банката. Първата част от плана. Щом тя мине благополучно, нищо няма да ни спре. Тогава „целият проклет свят“, както ти се изрази, ще трябва да ни

изслуша. Гледай плана, Ноъл. Той съдържа отговорите на толкова много въпроси. За теб, майка ти, Хелдън... и още много други. Мисля, че сам знаеш това.

Холкрофт бавно кимна, чувстваше се изтощен:

— Да, знам. Но пълната неизвестност, в която се намирам, ме влудява.

— Разбирам колко ти е трудно. Но скоро всичко ще свърши. Всичко ще се оправи. — Ерих се усмихна. — Ще ида да се измия.

Ноъл отиде до прозореца. Женева, както и преди Париж, Берлин, Лондон и Рио, спеше. Колко пъти напоследък бе наблюдавал през прозорците нощните улици на спящите градове? Прекалено много.

За тебе вече нищо няма да е като преди...

Нищо.

Холкрофт се намръщи. Нищо. Дори и името му. Името му. Той бе регистриран като Фреска. Не Холкрофт, а Фреска! Така щеше да го търси Хелдън!

Фреска.

Той се завъртя рязко и грабна телефона. Нямахше смисъл да кара Ерих да се обажда. Телефонистката в „Д’Акор“ знаеше английски, а той имаше номера на централата.

— Hotel d’Accord. Bonsoir.

— Обажда се Холкрофт. Преди няколко минути ви се обади доктор Кеслер и ви попита дали са оставени съобщения за мен.

— Извинете, мосьо. Доктор Кеслер? Доктор Кеслер ли търсите?

— Не, не ме разбрахте. Доктор Кеслер ви се обади преди малко за съобщения, оставени за мен. Бих искал да проверите на друго име. Фреска. Н.Фреска. Оставено ли е съобщение за Н.Фреска?

Телефонистката направи справка в книгата.

— Никой от посетителите в хотела не се казва така, мосьо. Искате ли да ви свържа със стаята на доктор Кеслер?

— Но той е тук и преди малко ви се обади! — По дяволите, помисли си Ноъл, жената говореше английски, но не можеше да го разбере. Тогава той си спомни името на служителя на рецепцията и го каза на телефонистката. — Бихте ли ме свързали с него, моля?

— Съжалявам, мосьо. Той си тръгна преди три часа. В полунощ дежурството му свършва.

Холкрофт затаи дъх и погледна към вратата на банята. Водата шуртеше — значи Ерих не би могъл да го чуе. А телефонистката владееше английски.

— Изчакайте малко, мис. Искам само да изясним нещо. Не говорихте ли с доктор Кеслер преди няколко минути?

— Не, мосьо.

— Има ли други дежурни телефонистки в централата?

— Не. По това време рядко се обажда някой.

— И служителят на рецепцията си е тръгнал в полунощ?

— Да, вече ви казах.

— И никой не е търсил господин Холкрофт?

Отново последва пауза. Когато телефонистката заговори, в гласа ѝ се долавяше колебание, сякаш не бе сигурна дали правилно е запомнила.

— Струва ми се, че имаше, мосьо. Малко след като поех дежурството си, се обади някаква жена. Трябваше да предам съобщението на главния служител на рецепцията.

— Благодаря ви — отвърна Ноъл и тихо затвори.

Водата спря и Кеслер излезе от банята. Той видя ръката на Холкрофт върху слушалката и погледът му проблесна ядно.

— Какво по дяволите става тук? — попита Ноъл. — Ти не си говорил нито със служителя, нито с централата. Майка ми се е обадила още преди няколко часа. А ти не си ми казал. Ти ме излъга.

— Не се нервирай, Ноъл.

— Ти си ме лъгал! — изрева Холкрофт, грабна сакото си от стола и се втурна към леглото, където бе оставил шлифера си. В джоба му бе револверът. — Тя ми се е обадила, кучи сине!

Кеслер запречи вратата с тялото си.

— Тя не дойде там, където ни каза. Това ни разтревожи. Опитваме се да я намерим, да я спасим. И тебе да предпазим. Фон Тиболт знае как трябва да се действа — той има голям опит. Остави го той да взема решения.

— Решения? Какви решения? Никакви решения няма да взема вместо мен! Нито пък ти. Махни се от вратата!

Кеслер не се помръдна от мястото си, Ноъл го хвана за раменете и го блъсна навътре. После се втурна към коридора и полетя по стълбите.

[1] Много сте любезни. Ще ви позвъним след половин час.
Благодаря (фр.) — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Портите на имението се разтвориха, за да пропуснат служебната кола. Полицаят кимна на охраната и погледна боязливо през прозореца към добермана, готов да нападне и едва удържан с опънатата каишка. Той се обърна към госпожа Холкрофт.

— Къщата за гости е на четири километра оттук. Ще тръгнем по алеята, която завива вдясно от пътя.

— За ориентацията разчитам изцяло на вас — отговори Алтийн.

— Казвам го, защото никога не съм идвал тук, мадам. Надявам се, че ще намеря обратния път.

— Сигурна съм, че ще го намерите.

— Трябва да ви оставя там и да се върна към рутинните си задължения — продължи той. — В къщата няма никой, но входът трябва да е отворен.

— Разбирам. Чака ли ме господин Тенисън?

Полицаят се поколеба.

— Скоро ще дойде. Разбира се, той ще ви откара обратно.

— О, да, разбира се. Кажете ми, нарежданията от господин Тенисън ли идват?

— Инструкциите ми в случая — да. Но не и нарежданията. Те се издават от първия заместник-управител чрез префекта на полицията.

— Първи заместник-управител? Префектът? Те приятели ли са на господин Тенисън?

— Предполагам, мадам. Както вече споменах, струва ми се, че господин Тенисън е много важна личност. Да, бих казал, че са му приятели.

— А вие?

Мъжът се засмя.

— Аз ли? О не, мадам. Аз се видях с господина съвсем за малко. Както ви казах, това е акт на внимание от страна на градската управа.

— Разбирам. Мислите ли, че бихте могли да проявите такова внимание и към мен? — попита Алтийн и демонстративно отвори

чантичката си. — Но услугата трябва да се запази в тайна.

— Зависи, мадам...

— Ще ви помоля само да позвъните на една приятелка, която може би се тревожи за мен. Забравих да ѝ се обадя от гарата.

— С удоволствие — отвърна полицаят. — Тъй като господин Тенисън ви е приятел, предполагам, че и вие сте важен гост на Женева.

— Ето номера. Ще се обади млада дама. Кажете ѝ съвсем точно къде се намирам.

Къщата за гости бе с високи тавани и гоблени по стените над мебели във френски провинциален стил. Би подхождала много за пристройка към някой голям замък по долината на Лоара.

Алтийн бе седнала в едно голямо кресло и бе скрила пистолета на Яков Бен-Гадиз между възглавничката и страничната облегалка. Полицаят си тръгна преди пет минути и сега тя чакаше Йохан фон Тиболт.

Трябваше да потисне непреодолимото желание да го застреля щом го види. Тя щеше да се опита да научи от него някои неща, дори ако вероятността да ги съобщи на евреите или Хелдън бе малка. Ако успееше някак.

Той бе пристигнал — отвън се чу ниският вибриращ шум на двигателя. Тя бе чула приближаването на мощната кола преди няколко часа по една пуста отсечка от магистралата над Женевското езеро. Бе видяла през клоните на боровете как русият бе извършил убийство. Няколко часа по-късно бе убил зверски човек в „Атерисаж Медок“. За нея възможността да отнеме живота му бе голяма привилегия. Тя докосна дръжката на пистолета, сигурна в намерението си.

Вратата се отвори и високият мъж с лъскава руса коса и изваяни черти влезе. Той затвори след себе си; на мекото отразено осветление движенията му изглеждаха спокойни и плавни.

— Госпожо Холкрофт, колко мило от ваша страна, че дойдохте.

— Аз ви помолих за тази среща, а вие бяхте толкова добър да я уредите. Предпазните мерки, които взехте, са на невероятна висота.

— По обаждането ви разбрах, че са необходими за вас.

— Никой не ни е проследил дотук, нали?

— Не. Сами сме.

— Къщата е много приятна. Тя би се сторила интересна на сина ми. Като архитект той би открил в нея детайли от един или друг стил и би забелязал различните влияния.

— Наистина точно за това би заговорил. Такова е мисленето му.

— Да — усмихна се Алтийн. — Понякога, както се разхожда по улицата, се заглежда в някой прозорец или корниз, който другите не забелязват. Изцяло се е посветил на работата си. Не зная откъде е наследил това влечение. Аз нямам никакви способности в тази област, а покойният му баща беше banker.

Тенисън слушаше неподвижно.

— Значи и двамата му бащи са работили с пари.

— Вие знаете? — изрази учудване Алтийн.

— Разбира се. Той е синът на Хайнрих Клаузен. Време е да престанем да се лъжем, госпожо Холкрофт.

— Разбрах, че вие ме лъжете, хер Фон Тиболт, но не мислех, че знаете, че аз ви лъжа.

— Честно казано, до този момент не знаех. Ако целта ви е била да ми устроите капан, съжалявам, че провалих плановете ви. Сигурен съм, че сте осъзнавали риска.

— Да.

— Защо го поехте? Предполагам, сте помислили за последствията.

— Да, помислих за тях. Но сметнах, че е необходимо да ви уведомя за последиците от една моя постъпка. След като ги узнаете, може би с вас ще стигнем до споразумение.

— Нима? И какво ще представлява то?

— Да се откажете от Женева и да разпуснете Волфшанце.

— Само това ли? — Йохан се усмихна. — Вие сте луда.

— Да допуснем, че съм написала много дълго писмо и в него съм изобличила лъжата, с която живях повече от трийсет години. Писмо, което съдържа имената на участниците, стратегията им и банката, в която ще осъществят плана си.

— Бихте съсипали живота на сина си по този начин.

— Той би подкрепил постъпката ми, ако знаеше.

Фон Тиболт скръсти ръце.

— Но вие казахте „да допуснем“, че сте написали писмото. Да, допускам го. Страхувам се, че сте писали за нещо, от което нямате

никакво понятие. Няма нарушение на закона, а онези жалки факти, които вие твърдите, че знаете, ще бъдат възприети като несвързано бръщолевене на полудяла от продължително преследване старица. Но всичко това всъщност няма значение. Вие не сте написали такова писмо.

— Не можете да бъдете сигурен в това.

— Напротив — отвърна Фон Тиболт. — Имаме копия на цялата ви кореспонденция, на завещанието и всички други нотариално заверени документи с вашия подпис... както и съдържанието на всеки телефонен разговор, който сте провели през последните пет години.

— Какво?

— Във вашето ФБР се пази файл с име „Майка Проклятие“. Той никога няма да добие публичност по Закона за свободата на информацията, тъй като представлява опасност за сигурността на държавата, макар никой да не знае точно защо. Разбира се, допуснати са някои изключения — файлът е предаден в ЦРУ, във Военното разузнаване и в компютърните банки на Армия G-2. — Фон Тиболт отново се усмихна. Ние сме навсякъде, госпожо Холкрофт. Не можете ли да го разберете? Трябва да го проумеете, преди да напуснете този свят. Дори и да останете жива, нищо не бихте могли да промените. Не можете да ни спрете. Никой няма да ни спре.

— Ще ви спрем, защото сте затънали в лъжи! Оплитате всичко в лъжи и когато ви разкрият, убивате... Такива бяха методите ви и преди...

— Лъжите служат само за оправдание. Смъртта често е разрешението на обезпокоителни проблеми, които пречат на възхода.

— А тези проблеми обикновено са хора.

— Естествено.

— Вие сте най-презряното същество на земята. Истински маниак!

Тинаму пъкна ръка в джоба на самото си.

— Така правите задължението ми приятно — каза той, изваждайки пистолета си. — Една друга жена ми бе казала съвсем същото. Тя бе твърдоглава като вас. Изпратих куршум в главата ѝ през прозореца на кола. Нощем. В Рио де Жанейро. Тази жена беше майка ми. Нарече ме маниак, а делото ни презряно. Тя така и не разбра колко важно е каузата ни да успее и каква красота има в нея. Дори се опита

да ни попречи. — Той насочи пистолета. — Няколко старци, предани любовници на улицата — ме заподозряха в убийството й. Подозираха, че съм я убил и с жалките си възможности се опитаха да ме обвинят. Представяте ли си? Да обвинят мен! Звучи толкова сериозно. Това, което те не разбраха, бе, че контролираме съдилищата. Никой не може да ни спре.

— Ноъл ще ви спре! — извика Алтийн, ръката й едва забележимо се прокрадваше към скритото от едната й страна оръжие.

— След ден или два синът ви ще бъде мъртъв. Ако не го убием ние, други ще го направят. Оставил е следа в твърде много убийства и няма да успее да докаже невинността си. В Ню Йорк някой е прерязал гърлото на бивш член на британското разузнаване. Последният му разговор е бил с него. Мъж на име Граф бе убит в Рио, а преди това синът ви го е заплашвал. Снощи загина строителен инженер на работа в Карибския басейн; той също свърши с прерязано гърло. Предавал е поверителни съобщения на Ноъл Холкрофт от Рио до Париж. Утре сутринта детективът от нюйоркската полиция ще бъде заклан на улицата. Документите по делото, което го е обсебило напоследък, ще бъдат доста изменени, но обектът на разследването ще остане същият — Ноъл Холкрофт. Всъщност за Ноъл ще бъде много по-добре да го убием веднага. Така или иначе за него спокойният живот свърши. — Фон Тиболт вдигна пистолета и бавно изпъна ръката си, прицелвайки се в главата на Алтийн Клаузен. — Нали виждате, госпожо, невъзможно е да ни спрете. Ние сме навсякъде.

Алтийн изведнъж се изви настрани и хвана револвера.

Йохан Фон Тиболт натисна спусъка. После го дръпна отново. И отново.

След като бе проветрил стаите, Яков Бен-Гадиз подреди всичко в апартамента на Фон Тиболт така, че да не останат следи от влизането му. Ако можеше Клаус Фалкенхайм да го види отнякъде, нямаше да повярва на очите си, че задачата е така блестящо изпълнена. Намерете списъка с имената. Щом имате имената, ще можете да изобличите плана. Спрете разпределянето на милионите. Обезглавете Sonnenkinder. Такива бяха инструкциите на Фалкенхайм.

Но лидерите в Хар Ша'Алав бяха измислили друга стратегия. Те възнамеряваха да запознаят Фалкенхайм с нея, но така и не успяха.

Бяха я нарекли „Решението на Хар Ша’Алав“.

Тя криеше доста рискове, но можеше да ги доведе до желаната цел.

Да се намери списъкът и да се осъществи контрол върху разпределянето на милионите. Да не се изобличава планът, а да се откраднат предвидените за него средства. Да се използва огромното богатство за борба със Sonnenkinder. Навсякъде.

Стратегията не бе обмислена в детайли, защото не разполагаха с достатъчно информация. Но сега Яков знаеше онова, което им бе нужно. От тримата наследници, които щяха да се представят в банката, единият се различаваше от другите двама.

Първоначално Волфшанце са смятали, че Ноъл Холкрофт е подходящ за главната роля в плана им, но накрая той щеше да се окаже причината за неговия провал.

Фалкенхайм е мъртъв, мислеше си Яков. Лидерите от Хар Ша’Алав също. Не оставаше никой друг освен него и той сам трябваше да вземе решение.

Решението на Хар Ша’Алав.

Осъществимо ли беше то?

Той щеше да узнае отговора в следващите двайсет и четири часа.

Погледът му обходи всеки предмет в стаята. Всичко бе на мястото си, точно така, както го бе заварил и преди. Единствената разлика беше, че сега в куфарчето му имаше единайсет снимки, които бяха началото на края на Волфшанце. Единайсет страници с имената на най-силните и най-преданите Sonnenkinder по света. Мъже и жени, които трийсет години бяха пазили жива нацистката лъжа.

Никога повече.

Яков вдигна куфарчето си. Предстоеше му отново да сложи нишките върху външната врата и...

Изведнъж някакъв шум отвън прекъсна мислите му и той застина. Някой тичаше по коридора и макар стъпките му да глъхнеха в мокетените пътеки, все пак се чуваха достатъчно ясно. Те приближиха стаята и изведнъж спряха. Последва пауза, а след нея звукът от вкарването на ключ в ключалката. Някой започна яростно да се мъчи да завърти и ключа, и топчестата дръжка, но ключът отвътре пречеше. По вратата, само на сантиметри от Бен-Гадиз, яростно задумка юмрук.

— Фон Тиболт! Отвори!

Това бе американецът. Само след секунди щеше да разбие вратата.

Кеслер допълзя до леглото, хвана се за таблата и изтегли едрото си тяло върху него. От силата, с която Холкрофт го бе блъснал, очилата му изхвърчаха. След няколко минути щеше да стане и да ги потърси, но сега трябваше да анализира положението и да реши какво да предприеме.

Холкрофт щеше да отиде в „Д’Акор“, за да се срещне очи в очи с Йохан — друго в момента не му оставаше. Но Йохан не бе там и съвсем не бе сега моментът американецът да вдига скандали.

Нямаше да се стигне дотам, помисли си Кеслер и се усмихна въпреки тревогите си. Холкрофт просто трябваше да получи достъп до апартамента на Фон Тиболт. Един обикновен хотелски ключ можеше да реши всичките им проблеми. Американецът щеше да отвори вратата на спалнята. Щом я отвореше, щеше да припадне и проблемът изчезваше.

С помощта на противоотрова и ледени компреси щяха да го свестят за срещата в банката; щяха да му дадат най-малко десет обяснения. Трябваше да го оставят да намери ключа от апартамента на Йохан.

Служителите на „Д’Акор“ не биха му го дали по молба на друг гост на хотела. Съвсем друго би било, ако първият заместник-управител им нареди. Фон Тиболт бе негов личен приятел и всичките му желания трябваше да се изпълняват.

Кеслер вдигна слушалката.

Хелдън куцаше из стаята, опитвайки се да преодолее болката в крака си. Тя бе ядосана, че я оставиха тук сама, без никакви задачи, но си даваше сметка, че това бе най-разумното. Евреинът бе почти сигурен, че Ноъл няма да звънне, но те все пак трябваше да предвидят и тази възможност. Според Яков те държаха Холкрофт в изолация и задържаха съобщенията му; и все пак имаше някакъв малък шанс...

Телефонът извън.

На Хелдън й се стори, че пулсът ще да разкъса гърлото й. Тя преглътна и отиде да вдигне слушалката. О, Господи! Дано е Ноъл!

Гласът бе непознат, а човекът не пожела да се представи.

— Госпожа Холкрофт бе закарана в имение на тринайсет километра южно от града. Ще ви кажа как се стига дотам.

Хелдън записа инструкциите му. Накрая непознатият добави:

— На главната порта има охрана. С обучено куче.

Яков не можеше да остави повече Ноъл да блъска и да вика пред вратата. Шумът всеки момент щеше да предизвика нечие любопитство.

Евреинът завъртя ключа и се долепи до стената. Вратата се отвори с трясък и високата фигура на американеца се появи в рамката ѝ. Той нахълта в стаята с ръце пред тялото, сякаш очакваше някой да го нападне.

— Фон Тиболт? Къде си?

Холкрофт очевидно се смути и обърка от тъмнината. Бен-Гадиз безшумно излезе от едната му страна със запалено фенерче в ръка. Той заговори бързо, сливайки думите:

— Фон Тиболт не е тук и аз нямам лоши намерения към теб. Ние не сме врагове.

Холкрофт се изви встрани, готов за отбрана.

— Кой си ти? Какво по дяволите правиш тук? Запали лампата!

— Не бива да паля! Само ме изслушай.

Американецът пристъпи ядосано напред. Яков го заслепи със зелен сноп светлина и го принуди да прикрие лицето си с ръка.

— Изключи го!

— Не, първо ме изслушай.

Холкрофт замахна с крак и удари Бен-Гадиз в коляното, после се хвърли напред със затворени очи, опитвайки се да хване евреина.

Яков се наведе, изправи се рязко и удари с рамо американеца в гърдите, но Холкрофт продължи атаката си. Той заби коляно в слепоочието на Бен-Гадиз, а юмрука си — в лицето му.

Не биваше да оставят следи от кръв по пода. Яков пусна фенерчето и хвана ръцете на американеца. Силата на другия го изуми; той му изкрещя толкова силно, колкото в случая бе възможно:

— Трябва да ме изслушаш! Аз не съм от враговете ти. Имам новини от майка ти. Нося писмо, написано от нея. Тя е при мен.

Американецът се опитваше да разхлаби хватката.

— Кой си ти?

— Нахрихтендинст — прошепна Бен-Гадиз.

При споменаването на това име Ноъл сякаш подивя. Той изрева, краката и ръцете му сякаш се превърнаха в здрави лостове, с които той заудря навсякъде и чиито атаки еврейният не можеше да отблъсне.

— Ще те убия...

Яков нямаше друг избор. Той проби плътната атака от удари и пръстите му стиснаха врата на американеца, а палецът му се заби върху издутите вени на опънатата му шия. Напипа някакъв нерв и го притисна с всички сила. Холкрофт загуби съзнание.

Ноъл отвори очи в тъмната стая. Единственото нещо, което разсейваше мрака, бе подпряното до стената фенерче, чиято зелена светлина го бе заслепила преди малко. Щом го видя, отново го обзе гняв.

Някой го притискаше към пода, забил коляно в рамото му и насочил дулото на пистолет в главата му. В гърлото си все още усещаше мъчителна болка, но въпреки това се заизвива и се опита да се изправи и да се дръпне встрани от оръжието. Мускулите на врата му не удържа на усилието, Ноъл се отпусна назад и чу силния шепот на мъжа, който се бе надвесил над него.

— Опитай се да помислиш — ако бях твой враг, щях вече да съм те убил. Не можеш ли да го проумееш?

— Но ти си мой враг! — отвърна Ноъл; гърлото му бе така наранено, че едва говореше. — Ти си Нахрихтендинст. Враг на Женева... и мой личен враг!

— Първото е абсолютно вярно, но не и второто.

— Лъжеш!

— Помисли малко! Защо не дръпнах спусъка? Така щях да спра и Женева, и теб; сметката щеше да остане блокирана. Ако съм ти враг, какво ми пречи да ти пръсна черепа? Не бих те използвал като заложник, защото няма смисъл. Ти трябва да присъстваш там. Така че за мен няма никаква полза да те оставя да живееш... ако съм ти враг.

Холкрофт се опита да вникне в смисъла на чутото, но напразно. Единственото му желание бе да удари мъжа, който го бе пленил.

— Какво искаш? Къде е майка ми? Каза, че у теб има нейно писмо.

— Първо искам да се махна оттук. И то с теб. Заедно ще постигнем онова, което Волфшанце винаги е смятала невъзможно.

— Волфшанце?... Какво ще направим?

— Ще се възползваме от защитата на закона. Ще поправим злото.

— Злото... Който и да си ти, със сигурност не си с всички си!

— Трябва да научиш за решението на Хар Ша'Алав. Разпределянето на милионите трябва да стане под контрола ни. Ще се борим с тях. Навсякъде. Това е единственото доказателство, което мога да ти дам — Яков Бен-Гадиз свали дулото от главата на Ноъл. — Ето ти пистолета ми — каза той и го подаде на Холкрофт.

Ноъл се вгледа в лицето на непознатия на фона на странните сенки, които плуваха през зловещата зелена светлина. Видя очите на човек, който говори истината.

— Помогни ми да стана — помоли той. — Има задно стълбище. Знам как се стига до него.

— Първо трябва да пооправим тук. Трябва да оставим стаята както беше преди.

Нищо не е като преди...

— Къде отиваме?

— В един апартамент на Рю де ла Пе. Писмото е там. Жената също.

— Жената?

— Сестрата на Фон Тиболт. Той мисли, че тя е мъртва. Заповядал е да я убият.

— Хелдън?

— После ще говорим.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Те се спуснаха надолу по уличката към Рю де Гранж, където евреинът бе паркирал колата си. Качиха се; Бен-Гадиз седна зад волана. Холкрофт се държеше за гърлото; болеше го толкова силно, сякаш вените му бяха разкъсани.

— Не ми остави никакъв избор — Яков забеляза страданието му.

— А ти ми даде възможност да избирам. Даде ми пистолета си. Как се казваш?

— Яков.

— Какво е това име?

— Еврейско, както Джейкъб. Бен-Гадиз.

— Бен кой?

— Гадиз.

— Испанско ли е?

— Сефарадско — отговори Яков. Колата профуча през кръстовището надолу по улицата към езерото. — Родителите ми са имигрирали в Краков през първата година на века. — Яков зави вдясно и се озоваха на непознат площад.

— Помислих си, че ти си братът на Кеслер — каза Холкрофт. — Лекарят от Мюнхен.

— Не знам нищо за никакъв лекар.

— Той е някъде тук. Когато отидох в „Д’Акор“, на рецепцията ми дадоха ключа от апартамента на Фон Тиболт, после ме попитаха дали искам да позвънят в стаята на Ханс Кеслер.

— Какво общо имам аз с това?

— Служителят знаеше, че братята Кеслер и Фон Тиболт са вечеряли заедно в апартамента на Йохан. Той бе останал с впечатлението, че Ханс е още там.

— Чакай малко! — прекъсна го Яков. — Брат му набит мъж ли е? Нисък и силен?

— Нямам представа. Възможно е. Кеслер ми бе споменал, че е футболист.

— Мъртъв е. Майка ти ни каза. Фон Тиболт го е убил. Мисля, че е бил ранен от приятеля ти Елис и те са решили, че е рисковано той да продължи с тях.

Ноъл се втренчи в евреина.

— Искаш да кажеш, че той е направил това с Уили? Убил го е и е намушкарал с нож цялото му тяло?

— Само предполагам.

— О, Боже!... Кажи ми за майка ми. Къде е тя?

— По-късно.

— Сега!

— Ей там има телефон. Трябва да се обадя в апартамента. Хелдън е там — Бен Гадиз спря до бордюра.

— Казах сега! — Холкрофт насочи пистолета към Яков.

— Ако искаш да ме убиеш — каза Яков, — аз заслужавам да умра, ти също. Бих искал ти да се обадиш, но нямаме време за емоции.

— Имаме колкото време ни е нужно — каза Ноъл. — Срещата в банката може да се отложи.

— Банката? Голямата Женевска банка?

— Да, в девет часа сутринта.

— Боже мой! — Бен Гадиз сграбчи Холкрофт за рамото и заговори съвсем тихо, като човек, който се молеше за нещо много ценно от живота си. — Дай шанс на решението на Хар Ша'Алав. Друга такава възможност няма да има. Повярвай ми. Убил съм много хора и нямаше да се поколебая да убия и тебе. Трябва да знаем какво става във всеки един момент. Хелдън може да е научила нещо.

Ноъл отново се вгледа в лицето му.

— Обади се. Кажи й че съм тук и очаквам обяснения и от двамата ви.

Те профучаха с бясна скорост покрай портите на имението. От рева на двигателя кучето се събуди, но нито шофьорът, нито мъжът до него обърнаха внимание на сърдития му лай. Пътят извиваше наляво. Колата намали, отби от банкета и плавно спря в шубрака.

— Кучетата улавят шума от рязкото спиране на кола. Декресчендото повече ги затруднява.

— Музикант ли си?

— Бях цигулар.

— Добър ли?

— Свирех в Телавивския симфоничен оркестър.

— Какво те накара...

— Намерих си по-подходяща работа — прекъсна го Бен-Гадиз.

— Слизай бързо. Махни си шлифера, вземи само револвера. Затвори вратата, без да вдигаш шум. Къщата остана доста зад нас, но ще я намерим.

Имението бе заградено с дебела тухлена стена с бодлива тел отгоре. Яков се покатери на едно дърво, за да огледа стената и телта.

— Няма алармени сигнализации — каза той. — Дребни животни биха ги задействали твърде често. Но телта е широка около две стъпки. Ще трябва да я прескочим.

Евреинът слезе от дървото, наведе се до стената и сви ръце пред себе си.

— Стъпи тук — нареди той на Ноъл.

Невъзможно бе да се избегне навитата бодлива тел отгоре — всеки сантиметър бе покрит с нея.

С големи усилия Ноъл опря върха на левия си крак на ръба на стената, отблъсна се, прескочи злоещата тел и се спусна на земята. Сакото му бе раздрано, а глезените му силно ожулени, но все пак бе успял да преодолее препятствието. Той се изправи; не обръщаше внимание нито на тежкото си дишане, нито на болката в гърлото и краката. Ако непознатият, който бе говорил с Хелдън, им бе дал вярна информация, Алтийн бе някъде тук, на няколкостотин метра от него.

Върху стената се появи силуетът на евреина, подобен на огромна птица в нощното небе. Той прескочи телта, тялото му се изви и полетя към земята. Превъртя се веднъж като акробат, който знае как да посрещне удара и се изправи до Ноъл. Вдигна ръка и си погледна часовника.

— Наближава шест. Скоро ще съмне. Трябва да побързаме.

Тръгнаха през гората, промушваха се през клоните и преплетените листа. Накрая намериха неасфалтирания път към къщата за приеми. В далечината слабо се виждаха светлините на малките ѝ катедрални прозорци.

— Спри! — заповяда Бен-Гадиз.

— Какво има? — Яков бе сграбчил Ноъл за рамото, после се хвърли върху него и го събори на земята. — Какво правиш?

— Тихо. Нещо става в къщата. Има хора.

Ноъл започна да се взира през тревата към къщата, която сега бе на не повече от стотина метра. Той не видя фигури в прозорците и не усети никакво раздвижване.

— Нищо не виждам.

— Виж как светлините леко примигват. Пред лампите се движат хора.

Холкрофт видя това, за което Бен-Гадиз му говореше. Наистина имаше сенки, макар движението им да бе слабо доловимо. Не всеки, особено изморен от тичане човек, би ги забелязал, но те бяха там.

— Прав си — прошепна той.

— Ела — каза Яков. — Ще минем през гората и ще се приближим отстрани.

Тръгнаха през гората и излязоха на едно малко игрище за крикет. Вратичките на игрището бяха студени, а острата трева сякаш бе настръхнала в зимната нощ. Зад него светеха прозорците на къщата.

— Ще притичам и ще ти дам сигнал да ме последваш — прошепна Яков. — И запомни — никакъв шум.

Евреинът се спусна през игрището, клекна до един от прозорците и застина там неподвижно. Какво се бе случило?

Защо не му даваше знак?

Холкрофт не можеше да чака повече. Той се надигна и притича през тревата.

Евреинът се обърна и го погледна гневно:

— Връщай се назад! — прошепна той.

— Какви ми ги говориш? Тя е вътре!

Бен-Гадиз хвана Холкрофт за раменете и го блъсна.

— Казах ти назад! Трябва да се махнем оттук...

— Върви по дяволите! — Ноъл замахна силно и се освободи от ръцете му, втурна се към прозореца и погледна вътре.

За миг светът около него рухна. Някаква огромна празнина зейна в съзнанието му. Искаше му се да закрещи, но от устата му не излезе никакъв вик; изпълваше го абсолютен див ужас, който нито можеше да бъде осмислен, нито изразен по някакъв начин.

В слабоосветената стая, извито настрани върху облегалката на кресло, лежеше мъртвото тяло на майка му. Благородното ѝ

изразително лице сега бе обляно в кръв, която се спускаше на тънки струйки по набръчканата ѝ кожа.

Ноъл вдигна ръце; мощните вълни на отприщената в него енергия пронизаха цялото му тяло. Въздухът около него сякаш пулсираше. Юмруците му се стрелнаха към стъклата на прозореца.

Но удар не последва. Една ръка го хвана през гърлото, друга затисна устата му, после сякаш две огромни пипала дръпнаха главата му в прахта така, че дишането му едва не секна. Усети същата остра мъчителна болка в гърлото и то отново пламна.

Движеше се нанякъде, без да знае как и защо. През лицето го шибяха клони, две ръце го тласкаха напред в тъмнината. Не можеше да каже колко време продължи това състояние на хаотични възприятия, но накрая пред него се изправи каменна стена. Някой излая в ухото му:
— Стани! Прехвърли се през телта!

Дойде на себе си, когато острите метални върхове раздраха дрехите, ожулиха кожата му и се забиха в тялото му. После някой го повлече по твърда повърхност, докато не се удари в бронята на кола.

Когато се опомни, вече седеше в колата и гледаше навън през предното стъкло. Зазоряваше се.

Седнал неподвижно в креслото и смазан от преживяното, той разтвори писмото от Алтийн и го прочете.

Скъпи мой Ноъл,

Едва ли ще се видим отново, но те умолявам да не скърбиш за мен. Може би по-късно ще имаш време за това, но не сега.

Правя това, което трябва, поради простата причина, че някой трябва да го извърши, а най-подходящият човек съм аз. Дори и да имаше някой друг, не съм сигурна, че щях да отстъпя онова, което се полага на мен.

Няма да кажа нищо за лъжата, с която живях повече от трийсет години — Бен-Гадиз, новият ми приятел, ще ти обясни подробно всичко. Искам само да кажа, че през цялото време аз не съм подозирала за съществуването ѝ,

нито -о, всемогъщи Боже, за ужасната роля, която ти е била отредена.

Израснах в друго време, когато дълговете бяха назовавани с истинските им имена, а честта не се смяташе за анахронизъм. Готова съм да платя своя дълг с надеждата да възвърна частица от достойнството си.

Ако не се видим повече, искам да знаеш, че ти донесе много радост в живота ми. Ако някой се нуждае от доказателство, че човек може да бъде по-добър от предците си, трябва да те опознае, за да се увери в това.

Ще завърша с няколко думи за приятелката ти Хелдън. Тя е чудесната дъщеря, която бих искала да имам. Прочетох го в очите ѝ, разбрах го по силния ѝ дух. Познавам я само от няколко часа, но за това кратко време тя ми спаси живота, жертвайки своя. Вярно е, че често осъзнаваме целия си живот в момент на особено проникновение. На нея дължа осъзнаването на много неща, за което съм ѝ благодарна и я обичам.

Бог да те благослови, мой скъпи Ноъл.

С обич: Алтийн

Холкрофт вдигна глава към Яков, който стоеше до прозореца в апартамента, загледан в сивата дрезгавина на ранното зимно утро.

— Какво не би оставила да направи друг? — попита той.

— Да се срещне с брат ми — отвърна Хелдън от другия край на стаята.

Ноъл стисна юмрук и затвори очи.

— Бен-Гадиз каза, че е заповядал да те убият.

— Не само мен. Той уби много хора.

Холкрофт се обърна към евреина.

— Майка ми пише, че вие ще ми обясните за лъжата.

— Оставям това на Хелдън. Знам голяма част от историята, но тя я знае цялата.

— Затова ли отиде в Лондон? — попита я Ноъл.

— Затова отпътувах от Париж, но не отидох в Лондон, а в едно малко селце до езерото Нюшател.

Тя му разказа онова, което бе научила от Вернер Герхарт за Волфшанце, за двете страни на монетата. Тя се опитваше да си спомни всяка дума, изречена от последния от Нахрихтендинст.

Когато свърши, Холкрофт стана от креслото.

— Значи през цялото време аз съм бил една марионетка, която те са използвали за тайния си план. Аз съм бил инструмент в ръцете на фалшивата Волфшанце.

— За тях си бил шифърът, който отключва трезорите за Sonnenkinder — отвърна Бен-Гадиз. — С твоето участие те могат да постигнат всичко по легален начин. Толкова голяма сума не може да се отпусне, ако не бъдат спазени всички изисквания на закона. Волфшанце никога не би се опълчила срещу закона и затова е била измислена тази гениална лъжа.

Ноъл бе застанал до вратата на спалнята и гледаше в стената. На слабата светлина десенът на тапетите беше неясен, малките му кръгчета сякаш взаимно се поглъщаха и изчезваха. Поради приглушената светлина или преумореното му зрение те започнаха да се въртят, после се превърнаха в малки черни точки, които изчезнаха и само след миг големите кръгове отново се появиха. Кръгове, кръгове от измама. В тези извити линии нямаше частица истина, а само измама. Само лъжи!

От гърлото му се изтръгна вик, започна да блъска яростно с юмруци по стената, единственото му желание беше да унищожи тези ужасни кръгчета.

Нежни ръце го докоснаха.

Един изстрадал мъж го бе призовал и този мъж бе лъжец. Къде бе той? Какво бе направил.

В очите му се появиха сълзи, очертанията на кръгчетата се размазаха и десенът на тапетите се превърна в мътно петно. Хелдън го бе прегърнала, бе навела главата му до своята и бършеше сълзите му с нежните си пръсти.

— Скъпи мой. Единствени мой, любими...

— Аз... ще... ги убия! — чу се да вика той и непоколебимостта на изреченото го ужаси.

— Ще убиваш! — отговори друг глас — силен и плътен, и думите отекнаха в съзнанието му. Това бе Яков Бен-Гадиз; той бе

дръпнал Хелдън настрана, бе обърнал Ноъл и бе приковал раменете му към стената. — Ще убиваш!

Холкрофт се опита да съсредоточи замъгления си поглед и да овладее треперенето на тялото си.

— Ти не искаше да я видя и се опита да ме спреш!

— Но знаех, че няма да мога — отвърна тихо Яков. — Разбрах го, когато те видях как се хвърли към прозореца. Малцина са така добре обучени като мен, но в теб има нещо изключително. Не ми се ще да мисля какво би станало, ако бяхме врагове и се радвам, че не сме.

— Не те разбирам.

— Поверявам ти решението на Хар Ша'Алав. То изисква проява на невероятна дисциплина, на която ти си способен. Ще ти призная нещо — аз не бих се справил на твое място, но може би ти ще издържиш.

— За кое?

— Да се срещнеш с тях в банката. С убийците на майка ти, с човека, който заповяда да бъдат убити Хелдън и Ричард Холкрофт преди това. Изправи се лице в лице с тях. Подпиши документите.

— Ти си полудял! По дяволите, съвсем си откачил!

— Не съм! Прочухме клаузите на закона. Трябва да подпишеш, че си съгласен след евентуалната ти смърт правата и привилегиите ти да бъдат прехвърлени на другите двама наследници, което е все едно сам да подпишеш смъртната си присъда. Но ти подпиши! Това няма да е твоята смъртна присъда, а тяхната!

Ноъл се вгледа в тъмните молеци очи на Яков и отново прочете в тях истината. Известно време никой не продума и постепенно Холкрофт усети, че възвръща самообладанието си. Бен-Гадиз пусна раменете му; той бе дошъл на себе си.

— Те ще ме търсят — наруши мълчанието Ноъл. — Мислят, че съм отишъл в апартамента на Фон Тиболт.

— Точно така си направил. Аз не поставих нишките обратно на вратата. Видял си, че там няма никой и си си тръгнал.

— А после къде съм отишъл? Те ще ме разпитват.

— Познаваш ли добре града?

— Не много.

— Тогава си чакал таксита, обикалял си покрай езерото, ходил си до няколко кея и си разпитвал дали не са виждали майка ти там. Би

било съвсем логично да постъпиш така, нали? Сигурно смятат, че си изпаднал в паника.

— Вече е седем и половина — каза Ноъл. — Остават още час и половина. Ще се върна в хотела. Ще се видим след срещата в банката.

— Къде? — попита Яков.

— Наеми стая в „Екселсиор“, използвай фиктивно име на семейна двойка. Иди там след девет и половина, но много преди обяд. Аз съм в 411-а.

Той застана пред вратата на апартамента в хотела. Беше осем и половина. Отвътре долитаха ядосани гласове. Фон Тиболт доминираше в споровете, гласът му бе рязък и издаваше склонност към насилие.

Насилие. Холкрофт пое дълбоко въздух и с усилие на волята си потисна инстинктите, които тази асоциация породил у него. Предстоеше му да се изправи пред убиеца на майка си и на баща си и да го погледне в очите, без да издава гнева си.

Почука на вратата, благодарен, че ръката му вече не трепери.

Вратата се отвори и той се вгледа в очите на убиеца на най-близките си хора.

— Ноъл! Къде беше? Търсихме те навсякъде.

— И аз правех същото — отвърна Холкрофт. Не се налагаше да си придава изморен вид, но едва овладя гнева си. — Цяла нощ я търсих. Никъде не я открих. Мисля, че тя не е пристигнала тук.

— Ще продължим да я търсим — каза Фон Тиболт. — Пийни си малко кафе. След малко ще тръгнем към банката. Скоро всичко ще свърши.

— Ще свърши, нали? — попита Ноъл.

Тримата седнаха от едната страна на дългата заседателна маса. Холкрофт бе в средата, Кеслер от лявата, а Фон Тиболт от дясната му страна. Срещу тях бяха двамата директори на Голямата Женевска банка.

Пред тях имаше купчина документи — еднакви за всеки, подредени в една и съща последователност. Разгръщаха страниците и четяха написаните по тях редове. Едва след около час ценният документ бе изчетен.

Имаше два допълнителни документа, чиято първа страница бе обрамчена в тъмносиньо. Директорът, който бе седнал отляво, заговори пръв:

— Надявам се, вие разбирате, че с оглед на размерите и целите на тази сметка Голямата Женевска банка не може да поеме отговорност за разпределянето на средствата, защото след отпускането им ние губим контрол върху тях. В документа е посочено съвсем ясно, че отговорността принадлежи в еднаква степен на тримата участника. Ето защо законът изисква всеки от вас да подпише, че предава правата и привилегиите си на другите двама сънаследници. Тези права и привилегии обаче не включват лично завещаната сума, която ще бъде прибавена към наследството ви в гореспоменатия случай. — Директорът сложи очилата си. — Моля прочетете текста пред вас, за да се уверите, че той съответства на това, което аз ви представих, и поставете подписите си над имената в присъствието на другите участници. После разменете листата, защото трите подписа трябва да фигурират във всеки комплект документи.

Те бързо прочетоха условието, подписаха го и си размениха листата. Когато Ноъл подаваше подписания документ на Кеслер, съвсем спокойно го попита:

— Знаеш ли, забравих да те питам нещо, Ерих. Къде е брат ти? Мислех, че ще дойде с теб в Женева.

— Тези притеснения съвсем ме объркаха, забравих да ти кажа — отвърна Кеслер усмихнато. — Някаква работа е забавила Ханс в Мюнхен. Сигурен съм, че ще се видим с него в Цюрих.

— Цюрих?

Ученият плъзна поглед покрай Холкрофт към Фон Тиболт.

— Ами да. Нали планираме да отидем там в понеделник сутринта?

Ноъл се обърна към Йохан.

— Не си ми споменава такава нещо.

— Нямахме време да поговорим. Удобно ли ти е в понеделник?

— Не. Може би дотогава ще съм получил вест от нея.

— Какво?

— От майка ми. Или поне от Хелдън. И тя трябваше да се обади.

— А, да, разбира се. Сигурен съм, че и двете ще успеят да се свържат с теб.

Последният документ бе свързан с деблокирането на сметката. Данните бяха въведени в компютъра. След подписването на този документ кодовете щяха да бъдат перфорирани, средствата щяха да се обърнат в ликвидни и да се прехвърлят в банка в Цюрих.

И тримата подписаха. Директорът от дясната страна вдигна слушалката на телефона.

— Въведете в компютърна банка 11 следните цифри... Готови ли сте?... 6,1,4,4,2, пауза, 4,8,1,0,0... Моля ви, повторете. — Изслуша отговора и кимна. — Правилно. Благодаря ви.

— Приключихме ли? — попита колегата му.

— Да — отговори директорът. — Господа, от този момент сумата от седемстотин и осемдесет милиона щатски долара е прехвърлена на ваша обща сметка в Голямата Женевска банка в Цюрих. Нека мъдростта ви бъде като тази на пророците и нека Господ направлява решенията ви.

Навън, на улицата, Фон Тиболт попита Холкрофт:

— Какви са плановете ти, Ноъл? Нали знаеш, че все още трябва да действаме много предпазливо. Нахрихтендинст няма да приемат това така лесно.

— Да, знам... Плановете ми ли? Ще продължа да търся майка си. Тя все трябва да бъде някъде.

— Чрез моя приятел, първия заместник-управител, уредих полицейска охрана. Личната ти охрана ще отиде да те пази в „Екселсиор“, а нашата — в „Д’Акор“. Освен ако не искаш да се преместиш при нас, разбира се.

— Не ми се иска да си местя багажа — отговори Холкрофт. — Свикнах там. Ще остана в „Екселсиор“.

— Утре сутринта ли ще отидем в Цюрих? — попита Кеслер, оставяйки Фон Тиболт да вземе решението.

— Може би ще е по-добре да пътуваме отделно — каза Холкрофт. — Ако полицаите не възразят, аз бих искал да пътувам с кола.

— Чудесна идея, приятел — отвърна Фон Тиболт. — Полицията няма да има нищо против и е много по-разумно да пътуваме отделно. Ти ще пътуваш с влак, Ерих, аз със самолет, Ноъл ще вземе кола. Ще направя резервациите в „Колумбин“.

Холкрофт кимна.

— Ако до утре майка ми и Хелдън не ми се обадят, ще им оставя съобщение да ме търсят там — каза той. — Ще хвана такси — той забърза по улицата и сви зад ъгъла. Още една минута и гневът му щеше да избухне. Готов бе да убие Фон Тиболт с голи ръце.

Йохан каза тихо:

— Той знае. Не мога да определя точно колко, но знае.

— Защо мислиш така? — попита Кеслер.

— Отначало просто го почувствах, после вече бях сигурен. Попита за Ханс, а ти му отговори, че е в Мюнхен. Той знае, че това не е така. Снощи някакъв служител го е попитал дали да се обади в стаята на Ханс.

— Боже мой...

— Не се тревожи. Нашият американски приятел ще умре още по пътя за Цюрих.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Опитът за убийство на Ноъл — ако се опитаха да го убият още сега — щеше да бъде направен някъде по пътищата на север от Фриборг и на юг от Кьониц. Такова бе предположението на Яков Бен-Гадиз. Разстоянието между тях бе не повече от двайсет километра, но пътят минаваше през хълмиста местност и движението по него по това време на годината бе слабо. Беше зима и макар климатът да не бе алпийски, често падаха леки снеговалежи, пътищата не бяха от най-добре поддържаните и шофьорите ги избягваха. Но Холкрофт реши да не пътува по магистралите, а през малки градчета и селца под претекст, че иска да разгледа архитектурата им.

Всъщност Яков бе избрал маршрута, а Ноъл го бе представил на полицаите, на които лично първият заместник-управител бе наредил да го ескортират на север. Фактът, че никой не му възрази, потвърди предположението на евреина.

Яков се опита да си представи как щеше да бъде извършено убийството на Ноъл. Фон Тиболт и Кеслер щяха да бъдат далеч от мястото на престъплението. И двамата щяха да си осигурят алиби. За евентуалната екзекуция щяха да бъдат наети убийци, нямащи нищо общо с Волфсшанце. Никакви рискове нямаше да допуснат толкова скоро след срещата в банката. Убийците щяха на свой ред да бъдат убити от Sonnenkinder и всички следи към Волфсшанце щяха да бъдат заличени.

Така виждаше стратегията им Бен-Гадиз и трябваше да измисли как да ѝ противодейства. Най-важното бе да се опази Ноъл по пътя за Цюрих. Щом веднъж стигнеше там, щяха да наложат своята стратегия. Имаше много начини да убиеш някого в големия град и Яков бе експерт по тях.

Пътуването започна и контрастратегията влезе в действие. В Женева Холкрофт бе наел тежка кола от „Бонфис“ — това бе най-скъпата фирма за автомобили под наем в Швейцария, която можеше да

намери необикновена кола за необикновения клиент. Неговата бе брониран ролс-ройс, чиито гуми издържаха няколко спуквания.

На около километър и половина пред Ноъл бе Хелдън с едно невзрачно, но много маневрено рено, а Бен-Гадиз не изоставаше на повече от километър зад него със своето мазерати — кола, която масово караха заможните граждани на Женева. Развиваше висока скорост. Между Яков и Холкрофт бе полицейската кола с двама униформени служители, чиято задача бе да пазят Холкрофт и които не знаеха нищо.

— Колата им ще се повреди по пътя — каза еврейният, когато тримата разглеждаха пътната карта в хотелската стая на Ноъл. — Няма да ги жертват — твърде много въпроси ще възникнат. Мъжете от охраната наистина са полицаи. Записах си номерата на каските им и ги дадох на Литвак да ги провери. И двамата са за първа година в централното полицейско управление, което значи, че не са много опитни.

— Утре същите ли ще бъдат?

— Да. Заповядано им е да карат след теб, докато не ги сменят полицаи от Цюрих. Според мен някъде по пътя колата им ще се повреди, те ще се обадят на шефовете си в Женева и оттам ще им бъде наредено да се връщат. Така заповедта за охраняването ти ще бъде отменена.

— Значи те са само декор.

— Точно така. Всъщност те изпълняват известна функция. Докато са зад теб, ти си в безопасност. Никой нищо няма да се опита да ти направи.

Спускаяки се по хълма, Ноъл погледна в огледалото и ги видя, докато натискаше спирачките на един широк полегат завой. По-надолу се появи и колата на Хелдън. След две минути тя щеше да намали и да го изчака, за да се виждат добре и после отново щеше да увеличи скоростта — това също бе част от плана. Преди три минути го бе направила. На всеки пет километра те трябваше да са сигурни, че другият се намира в зрителното му поле.

Искаше да си поговори с нея. Просто един обикновен тих разговор, в който да не се споменават опасности и смърт и да не се обсъждат стратегии, които трябва да бъдат избегнати. Но така можеха да си поговорят само след Цюрих.

Там щеше да има убийство — такова, каквото Холкрофт никога не си бе представял. Защото убиецът щеше да бъде самият той. Никой друг. Той имаше право да го извърши. Щеше да погледне Йохан фон Тиболт в очите и да му каже, че той ще умре.

Твърде много се бе засилил. Ядът му го бе накарал да натисне по-силно педала на газта. Той намали — най-малко сега бе моментът да помага на Фон Тиболт. Бе започнало да вали и полегатият път бе станал хлъзгав.

Яков се ядосваше на лекия сняг не защото затрудняваше шофирането, а защото намаляваше видимостта. Разчитаха единствено на зрителния контакт. За радиопредаватели не можеше да става и дума — щяха лесно да засекат сигналите им. Евреинът протегна ръката си и напипа това, което лежеше на седалката до него и което и Холкрофт имаше до себе си. То също бе част от контрастратегията, и то най-важната.

Експлозиви. Осем на брой. Четири от тях бяха обвити в пластмаса и щяха да избухнат точно три секунди след хвърлянето им, другите бяха противотанкови гранати. Имаше и две оръжия — американски армейски колт и карабина. И двете бяха заредени, със свалени предпазители, готови за стрелба. Всичко това бе купено чрез свръзките на Литвак в Женева, където такива арсенали можеха да се намерят в по-малки количества, отколкото терористите си мислеха, но много повече от това, което швейцарските власти предполагаха.

Бен-Гадиз се загледа през стъклото напред. Ако бяха планирали да го извършат на пътя, то скоро щеше да се случи. Полицейската кола на няколко метра пред него щеше да спре поради авария. Може би киселината щеше да разяде клемите за точно определено време или коагулатор в радиатора щеше да задръсти маркучетата... имаше толкова много начини. Така или иначе полицейската кола щеше да изчезне и да изостави Холкрофт съвсем сам.

Яков се надяваше, че Ноъл е запомнил какво да направи, ако към него се приближи непозната кола. Трябваше да започне да криволичи по пътя, Яков щеше да даде газ и да забие спирачките на своето мазерати на няколко стъпки от колата. После щеше да хвърли експлозивите върху нея, а в ценните секунди до избухването им Холкрофт трябваше да се е отдалечил достатъчно. Ако зарядите бяха

дефектни или се появеше някаква засечка, той щеше да използва гранатите.

Това щеше да е достатъчно. Фон Тиболт не би рискувал да изпрати повече от една кола. Някой залутал се по тези пътища шофьор можеше да стане неволен свидетел на инцидента, затова убийците трябваше да са истински професионалисти. Лидерът на Sonnenkinder не бе глупак — ако Холкрофт оцелееше по пътя за Кьониц, щеше да умре в Цюрих.

Точно в това се състоеше грешката на Sonnenkinder, помисли си евреинът със задоволство. Фон Тиболт не знаеше за Яков Бен-Гадиз. Който също не бе глупак и също бе професионалист. Американецът щеше да стигне до Цюрих, където Йохан фон Тиболт и Ерих Кеслер щяха да бъдат убити от изпълнен с гняв човек.

Яков отново изруга. Бе започнало да вали по-силно и снежинките ставаха по-големи. Снеговалежът едва ли щеше да продължи дълго, но в момента това допълнително усложняваше нещата. Не можеше да види полицейската кола! Къде бе изчезнала? Пътят се виеше в остри завои и от него излизаха многобройни отклонения. Полицейската кола я нямаше. Бе я изгубил от погледа си! Как бе могъл, за Бога?

Изведнъж тя се появи и той си отдъхна. Натисна педала на газта, за да се приближи. Не биваше да си позволява да отклонява вниманието си. Не се намираше в Симфоничната зала в Тел Авив. Не биваше да изпуска полицейската кола дори за миг.

Бе увеличил скоростта повече от необходимото. Стрелката на спидометъра показваше седемдесет и три километра — това бе твърде много за такъв път. Защо?

Защото се опитваше да намали разстоянието между него и полицейската кола от Женева, но шофьорът ѝ караше все по-бързо, много по-бързо отпреди и навлизаше в завоите с голяма скорост, въпреки снеговалежа... за да се приближи до Холкрофт!

Да не би полицаите да бяха полудели? Бен-Гадиз впери поглед право напред, опитвайки се да проумее какво става. Нещо го притесняваше, без да знае точно защо. Какво правеха те?

И тогава той видя.

Багажникът на полицейската кола бе леко изкривен. Изкривен! А колата, която той бе следвал през последните три часа, бе съвсем здрава.

Това бе друга полицейска кола!

На една от отбивките, сред плетеницата от завой по радиопредавателя ѝ бяха наредили да се отклони и друга бе заела мястото ѝ. Това означаваше, че мъжете в колата бяха забелязали неговото мазерати и което бе много по-лошо, Холкрофт не предполагаше за съществуващата опасност.

Полицейската кола навлезе в един широк завой. Яков чу пронизителния вой на клаксона през вятъра и снега. Те даваха сигнал на Холкрофт. Вече се изравняваха с него.

— Не! Недей! — изкрещя Яков на стъклото, натисна клаксона с палците си, на завоя колата поднесе и той стисна здраво волана. Бе на петдесетина метра от полицейската кола и се спусна напред да я настигне. — Холкрофт! Недей!

Изведнъж предното му стъкло се пръсна на парченца. Наоколо се появиха малки кръгчета смърт, усети как стъклата се забиват в бузите и пръстите му. Бяха го улучили. През задното стъкло на полицейската кола бяха стреляли по него с автомат.

От капака на мотора му заизлиза дим. Радиаторът експлодира. В следващия миг уцелиха гумите и във въздуха се разхвърчаха парчета каучук. Колата кривна встрани и се заби в един насип.

Бен-Гадиз изрева и блъсна с рамо вратата, но тя не се отвори. Зад него купето гореше в пламъци.

Холкрофт погледна към полицейската кола в огледалото. Тя бе започнала да се приближава към него и му святкаше нещо с фаровете си. Вероятно полицаите искаха да му предадат нещо.

Нямаше как да спре на завоя. На няколкостотин метра надолу по път сигурно имаше по-равна отсечка. Той намали и полицейската кола се изравни с него; прехвърчащите снежинки му пречеха да види ясно младия офицер.

Шофьорът натискаше клаксона и продължаваше да му подава сигнали с фаровете. Той спусна надолу прозорчето.

— Ще отбия веднага щом...

Тогава видя лицето на единия. Изражението му. Това не бе младият полицай от Женева, а съвсем непознат човек. В прозореца се появи дулото на пушка.

Ноъл направи отчаян опит да вдигна нагоре прозорчето, но бе твърде късно. Чу изстрелите, видя огнените езици и почувства как

стотина бръснача прорязват тялото му. Видя как собствената му кръв опръска стъклото и чу виковете си в останалата без управление кола.

Бронята се огъна силно, пращайки от многобройните удари. Таблото му бе обърнато надолу. Педалите стърчаха оттам, където трябваше да бъде таванът, а той лежеше върху него. После отново се преметна и се озова на мястото си. След това бе запратен в стъклото, отгласна се от него и се заби в кормилото, вдигна се нагоре и накрая бе захвърлен в някакво празно пространство.

То бе тихо и спокойно. Болката от бръсначите бе изчезнала, мъглата около него се бе разсеяла и той пропадна в бездна.

Яков разби останалата част от предното стъкло с пистолета си. Карабината бе паднала на пода, експлозивите бяха в затворената кутия, гранатите не се виждаха никъде.

Можеше да използва само едно от оръжията си, защото бе в ръката му. Щеше да стреля с него, докато не му се свършеха патроните или не го убиеха.

В колата имаше трима души; единият се бе навел и се готвеше да стреля. Бен-Гадиз виждаше главата му в огледалото! Сега! Той се прицели внимателно през завесата от дим и дръпна спусъка. Лицето на мъжа подскочи нагоре и падна върху нащърбеното стъкло на прозореца.

Яков отново блъсна вратата с рамо, тя поддаде леко, но не се отвори. Трябваше бързо да се измъкне навън — всеки миг резервоарът щеше да избухне. Пред него полицейската кола блъскаше ролс-ройса напред, а единият мъж бе излязъл на пътя, бе се пресегнал през прозореца и бе хванал волана. Двамата се опитваха да прекатурят колата през насипа.

Бен-Гадиз блъсна с цялото си тяло вратата и тя се отвори. Евреинът излезе навън; кръвта от раните му се стичаше на струйки по снежната белота. Той извади пистолета си и изстреля два куршума; погледът му бе замъглен.

После едновременно се случиха две ужасни неща.

Ролс-ройсът се преобърна; през снежното пространство се разнесоха изстрели. Линията на огъня подкоси краката на Яков. Той вече не усещаше никаква болка.

Не усещаше абсолютно нищо, но инстинктивно започна да извива тялото си и да се търкала. Ръцете му допираха надупчената гума, метал, студени парчета стъкло, после сняг. Експлозията отекна силно — резервоарът на колата му лумна в пламъци. Бен-Гадиз чу някой да казва:

— Мъртви са! Обръщай! Да се махаме оттук!

И колата потегли.

Преди минута Хелдън бе намалила скоростта. Ноъл все още не се появяваше. Къде се бе забавил? Тя отби встрани и зачака. Минаха още две минути и тя не можеше да чака повече.

Обърна обратно и тръгна нагоре по хълма. Натиснала педала на газта докрай, тя измина половин миля, но той все още не се виждаше. Ръцете ѝ се разтрепераха.

Нещо се бе случило! Знаеше го със сигурност, чувстваше го!

Видя колата на Яков! Беше се преобърнала! Цялата в пламъци!

Божичко! Къде бе колата на Ноъл? Къде бе Ноъл? А Яков?

Тя натисна спирачките и с писък излетя навън. Подхлъзна се на заснежения път и падна; без да обръща внимание на раната на крака си, се изправи, затича се и отново закрепця:

— Ноъл! Ноъл!

Сълзите се стичаха по страните ѝ. Тя не можеше да овладее обзелата я истерия.

Тогава отнякъде дочу командата:

— Хелдън! Престани. Насам...

Гласът на Яков! Откъде бе дошъл? Откъде? Тя го чу отново.

— Хелдън! Тук, долу!

Откъм насипа. Затича се към него и в миг светът около нея се сгромоляса. Там бе преобърнатият и димящ ролс-ройс, цялата му броня бе смачкана. В ужаса си видя тялото на Бен-Гадиз близо до колата. И после забеляза струйките кръв, които започваха от пътя и през насипа стигаха до Яков.

Хелдън скочи надолу и се затъркала през снега и камъните. Тя продължаваше да пици при мисълта за това, което очакваше да види. Спря се до Бен-Гадиз и погледна през отворения прозорец към любимия си. Той лежеше неподвижно, лицето му бе обляно в кръв.

— Не!... Не!

Яков сграбчи ръката ѝ и я дръпна към себе си. Гласът му едва се чуваше, но командите му бяха ясни.

— Върни се при колата си. На юг от Трево има малко селце, то е на не повече от пет километра оттук. Обади се на Литвак. Пре дю Лак не е толкова далеч... на около 20–22 километра. Той може да намери пилоти, бързи коли. Свържи се с него. Кажи му.

Хелдън не можеше да отмести поглед от Ноъл.

— Той е мъртъв... Мъртъв е!

— Може и да не е. Побързай!

— Не мога. Не мога да го оставя.

Бен-Гадиз насочи пистолета си към него.

— Ако не тръгнеш веднага, ще го застрелям.

Литвак влезе в стаята, в която лежеше Бен-Гадиз, цялата долна част от тялото му бе омотана в бинт. Яков бе вперил поглед през прозореца в заснежените поля и планините отвъд тях. Той продължи да гледа навън и не обърна внимание на лекаря.

— Искаш ли да знаеш истината?

Евреинът бавно обърна главата си.

— Няма смисъл да си затварям очите за нея, нали? Тя така или иначе е изписана на лицето ти.

— Можеше и да е по-зле. Никога няма да ходиш както преди — увреждането е доста сериозно. Но след време ще започнеш да ставаш. Отначало ще си помагаш с патерици, по-късно може би само с бастун.

— Което не е идеалната прогноза за работа като моята.

— Не е. Но умът ти е невредим, а и ръцете ти ще се оправят. Можеш отново да започнеш да свириш.

Яков се усмихна тъжно.

— Не бях толкова добър. Мисълта ми все се отклоняваше от музиката. Не бях такъв професионалист, както в другия си живот.

— Можеш да вложиш мисълта си в нещо друго.

Евреинът се намръщи и погледна през прозореца.

— Първо да разберем какво е останало там.

— Там всичко се променя, Яков. И то много бързо — отвърна лекарят.

— Ами Холкрофт?

— Не знам какво да ти кажа. Бях сигурен, че ще умре, но той оцеля като по чудо. Не че това има голямо значение за него. Той не може да се върне към предишния си живот. В пет-шест страни го издирват за убийство. Смъртната присъда е възобновена навсякъде, законът за самоотбраната е пародия при всички видове престъпления. Навсякъде. Ще го застрелят в мига, в който го видят.

— Те победиха — каза Яков и очите му се напълниха със сълзи.
— Sonnenkinder победиха.

— Ще видим — отвърна Литвак, — след като разберем какво е останало там.

ЕПИЛОГ

Образи. Безформени, размазани, неопределени и безсмислени. Губещи се в мъглата очертания. Съзнаваше, че е жив. Нямахше нито мисъл, нито спомен за преживяното, а само усещането, че съществува. Постепенно безформените образи станаха по-определени, мъглата започна да се прояснява, а нещата да му изглеждат познати. Мисълта щеше да дойде след това; важното бе, че можеше да вижда и да си спомня.

Ноъл я видя, надвесена над него, буйната ѝ като водопад коса докосваше лицето му. В очите ѝ имаше сълзи, сълзи се стичаха и по бузите ѝ. Той се опита да достигне красивото, уморено лице над него. Ръката му се отпусна надолу и тя я хвана.

— Скъпи мой...

Той я чу. Можеше да чува. Зрение, звук и спомен. Той затвори очи — мисълта щеше също да дойде скоро.

Литвак стоеше на вратата и гледаше как Хелдън мие врата и гърдите на Ноъл с гъба. В ръката си държеше вестник. Той се вгледа в лицето на Ноъл, белязано от изстреляните по него куршуми. Имаше белези на лявата буза, на челото и по целия врат. Но раните заздравяваха. От вътрешността на къщата се чуваше професионално изпълнение на цигулка.

— Бих искал да повишите заплатата на сестрата — каза Ноъл тихо.

— Заради кои нейни задължения? — засмя се Литвак.

— Докторе, трябва първо себе си да излекувате — каза през смях Хелдън.

— Де да можех. Още толкова неща искам да излекувам — отвърна лекарят и остави вестника на леглото на Холкрофт. Това бе парижкото издание на „Херълд трибюн“. — Ето какво намерих за теб в Нюшател. Но не съм съвсем сигурен, че ще ти е приятно да го прочетеш.

— Каква е поуката в днешния брой?

— Може би „Последиците от неподчинението“ би било подходящо заглавие. Върховният съд е забранил на редколегията на „Ню Йорк Таймс“ да отразява повече събитията от Пентагона. Въпросът естествено засяга националната сигурност. Освен това Върховният съд е оправдал големия брой екзекуции в щата Мичигън. Съдът е стигнал до мъдрото заключение, че когато малобройни групи хора застрашават благосъстоянието на обществото, е необходимо да се вземат бързи и решителни мерки за отстраняването им.

— Днес обикновеният гражданин е от тези малобройни групи — каза Ноъл тихо. Главата му бе подпряна на възглавницата. — Бум! И той е мъртъв.

Това са новините от света, предавани от Би Би Си в Лондон. След вълната от покушения, отнели живота на политически фигури по цялото земно кълбо, всички столици са предприели безпощадни мерки за сигурност, които са безпрецедентни в съвременната история. Най-голямата отговорност за привеждането им в сила ще падне върху армията и полицията и за да се постигне международно сътрудничество на най-високо ниво, в Цюрих, Швейцария бе основана агенция. Тя се нарича „Anvil“^[1] и задачата ѝ е да спомогне за бързото и точно предаване на поверителна информация между ръководни членове на армията и полицията...

Яков Бен-Гадиз свиреше скерцото на Концерт за цигулка на Менделсон, когато усети, че мисълта му отново е отлетяла нанякъде. Ноъл Холкрофт лежеше на канапето в другия край на стаята, Хелдън бе седнала на пода до него.

Пластичният хирург, който бе дошъл от Лос Анжелис, за да оперира анонимния си пациент, бе изпълнил забележително задачата си. Лицето на Холкрофт, макар да приличаше на предишното, бе променено. Белезите от раните бяха заличени. На тяхно място бяха останали съвсем леки нарязи, от които чертите му изглеждаха изсечени. Бръчките по челото и около очите му бяха станали по-дълбоки и забележими. В това леко променено и възстановено лице наивността бе изчезнала и на нейно място се бе появила отсянка на жестокост. Или може би не само отсянка.

Освен тези промени, Ноъл бе остарял. Бе остарял бързо и болезнено. От инцидента на пътя северно от Фрибург бяха минали четири месеца, но ако човек го погледнеше, би помислил, че е изтекло цяло десетилетие.

Все пак той бе оцелял, тялото му се бе възстановило под непрекъснатите грижи на Хелдън и безкрайните, сурови упражнения, които протичаха под наблюдението на бившия командос от Хар Ша'Алав.

На Яков тези занимания му доставяха удоволствие. Той изискваше съвършено изпълнение, а Холкрофт го постигаше. Трябваше да е напълно здрав, преди да започне обучението му.

То щеше да започне утре. Високо в планините, далеч от любопитни очи, но под зоркия поглед на Яков Бен-Гадиз. Ученикът щеше да направи онова, което учителят му вече не можеше. Той щеше да премине през всички кръгове на ада, за да надмине учителя си.

Утре щеше да започне.

Дойче Цайтунг
Берлин, 4 юли

Днес Бундестагът официално одобри създаването на поправителни центрове по примера на изградените в Аризона и Тексас, САЩ. Тези центрове, подобно на американските, ще имат възпитателен характер и ще бъдат под наблюдението на военните.

Там ще отиват за определен период онези, които са признати за виновни по обвинение за извършени престъпления срещу народа на Германия.

— Тел! Въже! Верига!

— Научи се да използваш пръстите си! Не забравяй, че те са оръжия.

— Изкатери се отново на дървото. Много бавно го направи...

— Качи се на хълма и се спусни по него, без да те забележа...

— Видях те. Считай, че са успели да ти пръснат главата!

— Натисни нервното окончание, не вената! Имаш пет такива точки. Открий ги. Сега опитай с превръзка на очите. Напипай ги...

— Претъркули се след падането, не клякай.

— Трябва винаги да имаш два варианта за действие и да можеш да направиш избора между тях за части от секундата. Научи се да мислиш по този начин. Превърни го в инстинкт...

— Точността е въпрос на прицелване, неподвижност и задържане на дишането. Стреляй още седем пъти — искам всички попадания да са в диаметър пет сантиметра.

— Бягай, бягай, бягай! Използвай заобикалящата обстановка, слей се с нея. Не се страхувай да стоиш неподвижно. Човекът, който застава на едно място, често се забелязва най-трудно...

Лятото мина и Яков Бен-Гадиз бе доволен от постигнатото. Ученикът бе надминал учителя. Вече бе подготвен.

Тя също бе подготвена. Двамата щяха да действат заедно. Sonnenkinder бяха под прицел. Списъкът им бе внимателно разучен.

Херълд Трибюн

Париж, 10 октомври — международната агенция в Цюрих, известна като „Anvil“, днес събщи за образуването на независим Съвет на канцлерите, който ще бъде избран чрез тайно гласуване от страните-членки. Първият конгрес на агенцията ще се проведе на 25-и този месец...

Мъж и жена вървяха по улицата в цюрихския квартал Линденхоф, на левия бряг на река Лимат. Мъжът бе доста висок, но прегърбен, куцаше силно и се придвижваше трудно през тълпата, а очуканият куфар, който носеше, му пречеше допълнително. Жената го държеше под ръка, по-скоро като досадно задължение, отколкото от

привързаност. И двамата мълчаха — те очевидно бяха достигнали тази неопределена възраст в омразно съжителство.

Спряха пред една служебна сграда и влязоха в нея. Мъжът закуцука след жената към асансьорите. Застанаха пред служителя и жената го попита на характерен за средната класа немски за номера на офиса на малка счетоводна фирма.

Служителят ѝ съобщи номера, който се намираше на дванайсетия етаж, но тъй като беше обедна почивка, той се съмняваше, че ще намерят някого горе. Нямащо значение, те щели да почакаат.

Слязоха на дванайсетия етаж и се озоваха в празен коридор. Веднага щом вратата на асансьора се затвори, двамата се затичаха към стълбището от дясната страна. Накуцването и омърлушените изражения бяха изчезнали. Изкачиха тичешком стълбите и спряха на площадката пред вратата за покрива. Мъжът опря куфарчето на земята, коленичи до него и го отвори. Вътре имаше цев и приклад на пушка; на цевта бе поставен оптически мерник, прикладът имаше ремък.

Той извади частите и ги сглоби. След това свали шапката и перуката, пришита за дъното ѝ и я хвърли в куфара. Помогна на жената да съблече връхната си дреха и да я обърне наопаки. Това бе добре ушито, скъпо бежово манто, купено от луксозен парижки магазин.

После тя му помогна да направи същото със своята връхна дреха, която се превърна в модно мъжко палто, обточено с велур по края. Жената свали кърпата от главата си, махна няколко фуркета и русата ѝ коса се разпиля по раменете. Тя отвори дамската си чантичка и извади оттам револвер.

— Ще те чакам тук — каза Хелдън. — Успех.

— Благодаря — отвърна Ноъл и отвори вратата към покрива.

Той се наведе до един неизползван комин, прехвърли ремъка на пушката през рамо и го опъна. Бръкна в джоба си, извади три патрона, сложи ги в патронника и вдигна предпазителя.

Трябва винаги да имаш два варианта за действие и да можеш да направиш избора между тях за части от секундата.

Той нямаше защо да обмисля други възможности сега. Щеше да бъде точен.

Обърна се и коленичи до стената. Сложи пушката върху комина и погледна през оптическия мерник.

Долу на отсрещната страна на улицата тълпата приветстваше мъжете, които излизаха през огромните стъклени врати на хотел „Линденхоф“. Те се появиха на светлината, заобиколени от развети знамена с емблемата на Първия конгрес на „Anvil“.

Ето го. Той спря мерния нишков кръст върху изваяното лице, обрамчено от лъскава руса коса.

Холкрофт натисна спуська. Дванайсет етажа по-надолу изваяното лице се превърна в кървава безформена плът.

Тинаму най-последно бе убит.

От Тинаму.

Те бяха навсякъде. Всичко тепърва започваше.

[1] Наковалня (англ.) — Бел. прев. ↑

Източник: <http://e-bookbg.com>

Издание:

Робърт Лъдълъм. Планът Холкрофт

Редактор: Марта Владова

Художник: Буян Филчев

Печат ДФ „Балкан прес“

ИК „Прозорец“, 2003

ISBN 954-8079-41-0

Първо издание: Издателство „Летера“, Пловдив, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.